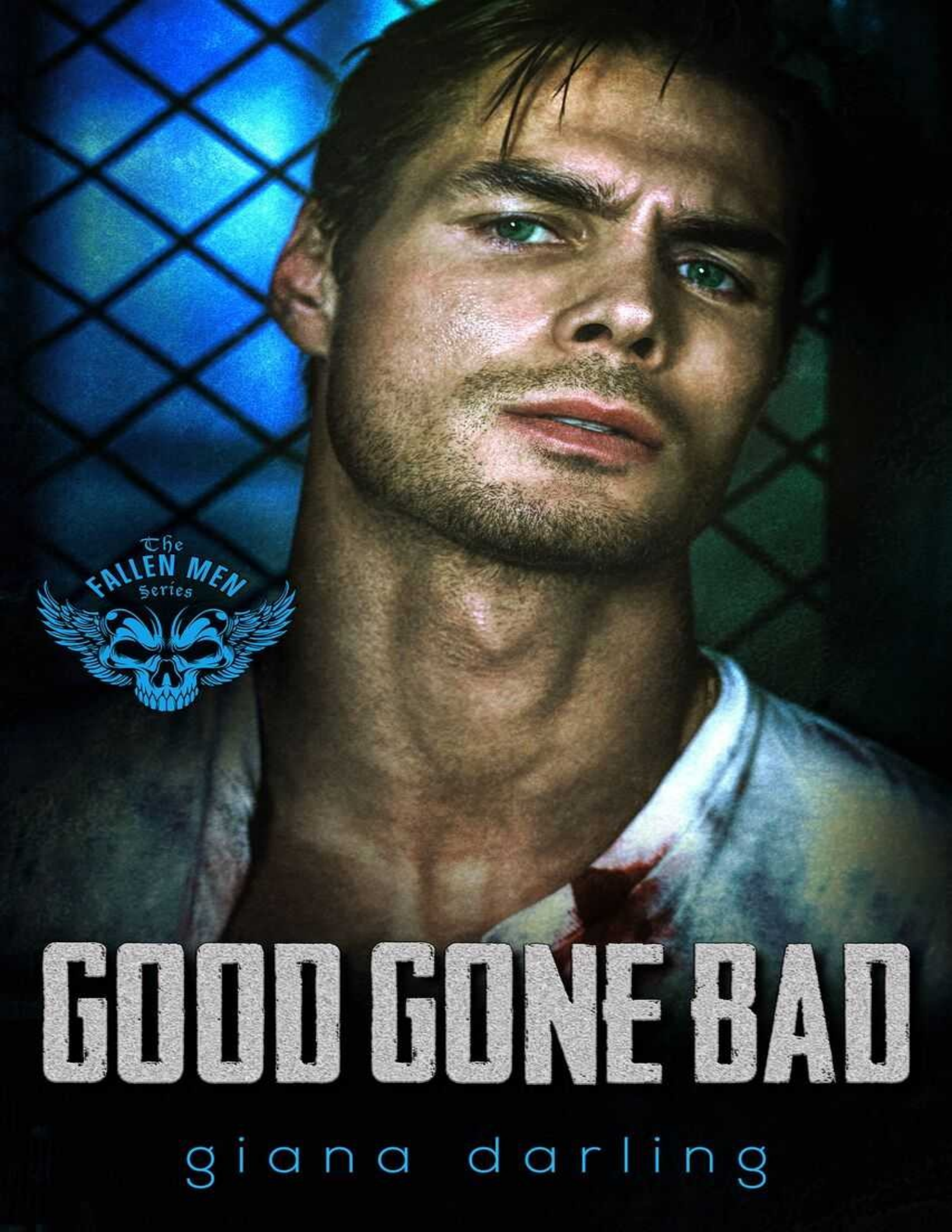

GOOD GONE BAD

giana darling

GOOD GONE BAD

A FALLEN MEN NOVEL
BOOK THREE

giana darling

Telif Hakkı 2018 Giana Darling
Giana Darling tarafından
yayımlanmıştır

Ellie McLove tarafından düzenlendi
Düzeltmeler Michelle Clay ve Marjorie Lord
tarafından yapılmıştır Kapak Tasarımı Najla
Qamber
Kapak Modeli Sahib Faber
Kapak Fotoğrafı Alikhan Photography Inc Formatlama
Champagne Book Design'da Stacey tarafından
yapılmıştır

Lisans Notları

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz, lütfen her alıcı için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece kendi zevkiniz için satın almadıysanız, lütfen en sevdiğiniz perakendeciye geri dönün ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthaf
Epigraf Bir.
İki.
Üç.
Dört.
Beş.
Altı.
Yedi.
Sekiz.
Dokuz.
On.
On bir.
On iki.
On üç.
On dört.
On beş.
On altı.
On yedi.
On sekiz.
On dokuz.
Yirmi.
Yirmi bir.
Yirmi İki.
Yirmi Üç. Yirmi Dört Yirmi Beş.
Yirmi altı.
Yirmi yedi.
Yirmi sekiz.
Yirmi dokuz.

Otuz
Epilog.
Çalma listesi.
Teşekkürler, vs.
Giana Darling Hakkında

Hayatımın aşkına.
Sen bana durgun suların derin aktığını, Prens Çekici'lerin kötü çocuklar olabileceğini ve birlikte olmak için kendi içinizde ve birbirinizin dışında aşmanız gereken engeller nedeniyle aşkın daha da güzel olduğunu öğreten adamsın.

"İyi ya da kötü hiçbir şey yoktur ama düşünmek onu öyle yapar."
William Shakespeare, Hamlet, 2. Perde, 2. Sahne.

One.

İlk kez bir ceset görmüyordum ve son olmayacağını da biliyordum. Hem bir öğrenci hemşire hem de kanunsuz bir motosiklet kulübü başkanının kızı olarak böyle bir hayat yaşamamıştım.

Kan beni korkutmuyordu.

Şiddet beni caydırmadı.

Biri basit biyoloji, diğeri ise temel MC teolojisiydi.

Bir sınıfı dolduracak kadar kadavra, Düşmüşler'in cesetlerini götürdükleri Angelwood Çiftliği'ndeki domuz ağılına sığmayacak kadar çok ceset ve kanayan bir yaranın dökülen bira kadar önemsiz görünmesine şaşılacak kadar çok yaralanma görmüştüm.

Yine de hiç böyle bir ceset görmemiştim.

Muhtemelen erkek arkadaşım Cricket Marsden'ı pek çok şekilde gördüğüm içindir -kızgın, manik, mutlu, kafası güzel ve esprili- ama onu hiç ölü görmemiştim.

Bıçak elimde ıslaktı, avucumu kaplayan kanın üzerinde grotesk kırmızı saten eldivenler gibi kayıyordu. Cricket'ın korku ve öfke içinde felç olmuş yakışıklı yüzüne bakmayı, satırı yere bırakacak kadar uzun süre bırakamadım.

Doğrusu, neden bir satıra sahip olduğumu bile bilmiyordum. Ama arkamdaki mutfak çekmecelerinden birine körlemesine uzandığımda ve elimin temas ettiği ilk soğuk sapı kavradığımda oradaydı.

En kötü ihtimalle gözüne bir tahta kaşık saplanmasını beklerdim. En iyi ihtimalle, omzuna ölümcül olmasa da acı veren bir tereyağı bıçağı saplayacaktı.

Bunun yerine, kader ya da ona benzer bir şey, bir satırın korkunç kare ağırlığını elime ve

Paniğe kapıldığımdan, Cricket'ın uzun boynu ile dövmeli omzunun birleştiği yere saplanana kadar doğaçlama silahımın önemini fark etmemiştim.

Bir anda her yer kan oldu, sanki bir yağmurun içine atlamışım gibi her tarafım kan oldu. Dudaklarımın arasından püsküren kan boğazıma kaçtı ama geri adım atmadım çünkü gözlerim Cricket'ın kahverengi gözbebeklerine takılmıştı. Keskin metalin darbesiyle şok içinde genişlediler, künt bir kuvvetle ve hiçbir incelik olmadan bağ dokularını yırttı ve köprücük kemiğine geri dönülmez bir şekilde gömülürken ağzı ikinci bir yara gibi açıldı.

Ben onu öldürürken birbirimizi izledik, tıpkı her zaman olduğu gibi bir karmaşanın içindeydik. Birlikteliğimiz yıkıcıydı, ilk başta sadece tehlikenin tadını almak ve isyanın heyecanını hissetmek için aradığım bir şeydi. Ben bir MC prensesiydim, bu yüzden kanun kaçaklarını bilirdim ama Cricket öyle bile denecek kadar zeki değildi. Pervasızdı ve her zaman öyleydi, bir sonraki heyecanı arıyordu çünkü her zaman bir öncekinden sıkılmıştı. Sıkılmadığı tek şey bendim.

İlk başta gururum okşanmıştı. Bağımlılık yaratan bir kişiliğe sahip seksi bir adamdı ve ben de onun içini yakıp kavuran bir uyuşturucuydum. Farklı şekillerde ama aynı baş döndürücü sonuçla Cricket bunu bana verdi. Etrafı kendisiyle ilgilenemeyecek kadar meşgul erkeklerle çevrili bir kızdım ve annem saçımı taramak yerine eroin ya da kokain çekmeyi tercih ediyordu.

Bu bir klişeydi ama klişelerin var olmasının bir nedeni vardı. Ben sadece sevilmek istedim ve Cricket bunu başardı.

O kadar sert yaptı ki morluklar bıraktı; ilk başta mecazi olarak, sadece kalbimin etrafında boğma izleri gibi ve daha sonra fiziksel olarak da.

Uyuşturucu, aşkını fırtına gibi estirdi, destansı ve güçlü bir şekilde, beni bile huşu içinde felç etti.

Beni öfkesine kaptırdı.

Uzun zamandır kendime beni daha fazla incitmesine izin vermememem gerektiğini söylüyordum.

Tacizci bir erkek arkadaşa sahip olacak türden bir kız değildim.

Saçlarımın bolluğu ve taze kottan daha mavi gözlerimden daha fazlasını içeren şeylerim vardı. Yakışıklı, kişilikli ve aklıma koyarsam oldukça zeki olduğumu biliyordum.

İyi arkadaşlarım vardı ve dahası, bir kızın tanıyabileceği en iyi aileye sahiptim.

Beni Cricket'ın kalın, kokuşmuş çamurundan kurtaracak kaynaklar.

Hiçbirini kullanmadım.

En azından şimdiye kadar, çok geç olana ve elimde kalan tek kaynak uygunsuz bir şekilde yerleştirilmiş bir satır olana kadar.

Kan tenimde soğuyor, soyut desenler halinde kuruyarak egzersiz sonrası terin yaptığı gibi tenimi sıkıyordu.

Yine de orada kaldım, erkek arkadaşımın cesedinin üzerinde diz çöktüm.

Neredeyse tam nitelikli bir hemşireydim, bu yüzden kanın havada ve küçük mutfağımın duvarlarında, ince elbisemin bozulmamış beyazının üzerinde kırmızı mürekkeple çizilmiş bir hat gibi yayılmasını izlerken eğitimimin devreye girmesi gerekirdi. Ama üniversitede, kafası güzel, küfürbaz erkek arkadaşınız silahının kabzasıyla size tecavüz etmeye çalışırken yanlışlıkla şah damarınızı satırla keserseniz ne yapmanız gerektiğini öğretmiyorlar.

Bıçak omzuyla boynunun birleştiği yere saplanmış halde muşambanın üzerine düştüğünde her şeyi unuttum, yanına yere çöktüm ve kalın çelik bıçağı boynundan çekmeye başladım.

Kan ellerimden fışkırdı, sıcak ve kaygandı, öyle ki tahta tutamak parmaklarımın arasından kayarak yere düştü.

Cricket itiraz ederek gargara yaptı, ağzının kenarlarında kan birikiyordu.

Bu bana, kan akışını durdurmanın bir yolunu bulmadan ve çevredeki hasarın tam olarak ne olduğunu bilmeden asla yabancı bir cismi çekip çıkarmamam gerektiğini hatırlattı.

Bu bana insan vücudunda yaklaşık 5,5 litre kan olduğunu hatırlattı.

Bu ölçünün çoğunun dizlerimin altında ıslak ipek gibi sıcak ve pürüzsüz bir şekilde biriktiğini bilmek için hemşirelik diploması gerekmiyordu.

Dairemin zemininde bir adam ölüyordu. Bir adam değil, benim adamım.

Ve sadece ölmüyordu. Kalp krizi ya da araba kazası yoktu.

Sadece ben.

Onun katili.

Adamım ayaklarımın dibinde yerde ölüyordu çünkü onu ben öldürmüştüm.

Onu kurtarmak için çılgınca bir şeyler aradım, her ne kadar yakında öleceğini bilsem de. Gözlerim Cricket'ın beni tezgâha sıkıştırırken yere düşürdüğü telefona takıldı. Telefona doğru hamle yaparken kanlar içinde kaydım, numarayı çevirirken parmaklarımın ekrana bıraktığı kanlı lekeleri görmezden geldim.

Otomatik pilottaydım ama bu neden aradığımı açıklamıyordu.

Onu.

Aranacak en iyi kişi babamdı. Fallen MC'nin Başkanı ve sevdiklerinin acımasız koruyucusu Zeus Garro bir cesetle ne yapılacağını, pisliğin nasıl temizleneceğini ve hiçbir şey olmamış gibi gösterileceğini çok iyi bilirdi. Bunu yapardı, böylece bildiğim hayatıma geri dönebilirdim, düşmüş adamların prensesi ama onların günahlarının lekesinden arınmış olarak. Yarın sabah uyandığımda her zaman yaptığım gibi Tim Horton's'ta Double-Double kahvemi içip son sınavıma girebilirdim.

Normal bir öğrenci, sıradan bir kız. Cevap kitapçığındaki küçük baloncukları doldururken kan hala hayalet eldivenler gibi ellerimi kaplayacaktı ama başka kimse bilmeyecekti çünkü babam bir tür kanun kaçağı sihirbaz gibi cesedi ve tüm bu travmayı ortadan kaldıracaktı.

Kan bağı olan kardeşimi ya da kulüpteki kardeşlerden herhangi birini arayabilirdim; sessiz ve bir avcı kadar yetkin olan Priest cesetle ilgilenirken Nova beni paniğimden kurtarırdı. Perdeler, Cricket'ın evime hiç gelmemiş gibi görünmesini sağlar, ölü erkek arkadaşımı evime gelirken yakalayan rastgele sokak kameralarının görüntülerini silerdi. Kardeşimin kız arkadaşı ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Cressida'yı çağırmayı düşündüler ama yapmadılar çünkü ihtiyacım olanın babamın karısı olduğunu benden daha iyi biliyorlardı, kulağımdaki Loulou Garro'nun boğuk, güçlü sesi bana tıpkı onun gibi bir savaşçı olduğumu ve kazanmaktan başka çarem olmayan bir savaş verdiğimi söylüyordu.

Hepsini arayabilirdim ama yapmadım.

Onun yerine bir hayaleti, üç yıldır görmediğim ve haber almadığım bir adamı aradım. Küçüklüğümden beri aşık olduğum bir adamdı çünkü o iyi, düzgün ve doğru olan her şeydi. Çocukken bile onun benim için fazla iyi olduğunu bilirdim. Aynı dünyada ama kahraman ve kötü adam olarak var olduk. Yollarımız ancak felaket zamanlarında kesişirdi; annemi mutfağımızın zemininde ölümle burun buruna bulduğumda, babam adam öldürmekten hapse girdiğinde ya da yedinci sınıfta benden bir öpücük çaldığı için Tucker Guttery'nin kalçasına bir kalem sapladığımda. Kara işler ve gevşekçe çizilmiş asi kurallar denizinde sürüklenen bir felaket fırtınasıydım. O ise kökleri zengin toprağın derinliklerine gömülmüş, kolları gökyüzüne uzanan, yapraklarının altında dünya debelenip dururken yüzyıllar boyunca nöbet tutan yaşlı bir meşeydi. Böyle bir adamı kırbaçlayabilir, ruhumla kasırgalara neden olabilir, yeryüzünü sarsabilirdim.

Öfke, ama Hiçbiri . o önemliydi. O olur Ne yaparsam yapayım, kim ne yaparsa yapsın dokunulmamış olarak kalacaktı.

O kadar basit ve derinden iyiydi ki. Sanırım bu yüzden onu hep sevdim.

Onu bu yüzden aramış bile olabilirim.

Günahlarımı yok etmeyecek ama onları düzeltecek bir adamla yüzleşerek kendimi cezalandırmak. Bir polis olarak Cricket'a yaptıklarımdan dolayı beni tutuklamak onun göreviydi ve bir parçam bu tür bir adaleti ve kanun kaçağı ailemin yapmayı reddettiği şekilde düzgün bir şekilde kanun kaçağı olarak tanımlanmayı arzuluyordu. Hayatımda ilk kez büyük küçük tüm kabahatlerim için cezalandırılmak istiyordum.

Cevap vermesini beklemiyordum, gerçekten. Ne üç yıl sonra, ne de eski numarasından.

Ama o yaptı.

"Harleigh Rose?"

Telefona kısa nefeslerle panik havası üfledim.

Bir duraklama oldu ve nerede olursa olsun sola doğru kayacağını, omzunu kulağına doğru kıvırarak dünyaya karşı bizi koruyan bir bariyer oluşturacağını biliyordum. Ancak o zaman derin, pürüzsüz sesi daha da derinleşerek, "Rosie? Bana neler olduğunu anlat."

Boğazımda bir hıçkırık çiçek açtı, yapraklar nefes yolumu tıkadı ve dikenler boğazımı yırttı, çünkü benim için isminin ıslak gülünde boğuldum.

Rosie.

Sanki insan kanı ve plazması yerine saçında at kuyruğu olan tatlı, genç, masum bir şeymişim gibi.

"Aslan," diye nefes nefese kaldım boğazımın enkazı arasından. "Kötü bir şey yaptım."

Beni beladan kurtarması için onu aradığımda her zaman söylediğim sözler bunlardı.

Gençliğim boyunca sayısız kabahat işledim: reşit olmadan içki içmek ve alenen sarhoş olmak, bedensel saldırı (bu kalem bıçaklama ve diğer bazı haklı saldırılar), izinsiz giriş ve bazı küçük hırsızlıklar.

Aynı kelimelerdi ama tonları farklıydı.

Genellikle şımarık bir çocuk olurdum, isyanımla onunla alay ederdim, bitmek bilmez bir sakinlik içinde olan bir adamı kızdırmaya çalışırdım.

Şimdi değil ve o da bunu biliyordu.

"Dairende misin?" diye sordu.

Başımı salladım, sonra beni göremediğini fark ettim. "Evet."

"Yirmi dakika," dedi söz vermiş gibi bir tavırla. "Sıkı tutun, Rosie."

Ona dairemin nerede olduğunu ya da bir dairem olduğunu nereden bildiğini soramadan telefonu kapattı.

Cricket'a tekrar baktığımda telefon uyuşmuş parmaklarımdan düştü.

Ölmüştü.

Cam gibi kahverengi gözlere baktım ve şoka girdim.

Sanki gözümü kırptım ve o karşımdaydı, beni cehenneme mahkûm etmeye gelmiş erdemli bir melek gibi önümde beliriyordu. Pencerelerden içeri süzülen azalan güneş, geniş şöhretinin etrafında bir hale oluşturuyor ama yüzünü bir gölge perdesiyle gizliyordu. Yakışıklı olduğunu anlamak için görmeme gerek yoktu. Yüz hatlarını uzun zaman önce ezberlemiştim; alnının güçlü kaşlarının üzerindeki geniş tepesini, gözlerinin saf yeşim yeşilini ve sürekli düşünceli bir şekilde gözlerini kısarak ya da nadiren sırıtarak yüzünün düzlemlerini kırışını, böylece yanan ruhunun karanlıktaki çatlaklardan ışık gibi akmasını ezberlemiştim. Ünlü olacak kadar yakışıklıydı ama yıpranmış bir kovboy ya da Vahşi Batı'dan bir şerif gibi onu seksi kılacak şekilde giyinmişti. Hatta öyle kokuyordu, güneşin öptüğü adam ve yeni sürülmüş toprak gibi sıcak ve rahatlatıcı.

Derin bir şok sarmalında olsam bile onu tanıyordum.

Lionel Danner'ı kör, sağır ve dilsiz olsam bile her yerde, her zaman tanırım.

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktığımda "Tanrım," diye küfretti.

İki uzun adımda önümdeydi, sert uçlu parmakları çenemi nazikçe sıkıştırıyordu. Ona baktım.

Acımasız gözlerle beni süzerken, tenimde ve giysilerimde kuruyan kanı, ayaklarımızın dibinde yerde yatan Kriket ölüsünü fark etti.

Cesetten çok benimle ilgileniyor gibiydi.

"O bok parçası sana ne yaptı böyle?" diye homurdandı göğsünün altından.

Gözlerimi kırpıştırdım ve sesimi bulabilmeyi diledim çünkü ona gülmek istiyordum.

Ona takılmak ve neden her zaman olduğu gibi yanlış bir şey yapanın ben olduğumu düşünmediğini sormak istedim.

Ağlamak ve ona Kriket'in bana ne yapmadığını sormak istedim.

Ama hayatımda ilk kez sesim çıkmıyordu.

Cricket'ın yerdeki ölüsü kadar ben de ruhsuz bir bedendim.

"Rosie," dedi, sesten çok bir nefes gibiydi.

Önümde çömelirken ve çenemdeki parmakları kan sıçraması içinde kayarken, sonra neredeyse acı verici bir şekilde sıkılırken onu içimin derinliklerinden izledim.

Acı beni toprakladı, ama beni perişanlığımın derinliklerinden bir el gibi çeken onun yeşil gözlerinin canlı berraklığıydı.

"Lanet olası hayatında bir kez olsun beni dinleyecek ve itaat edeceksin. Seni oturduğun o lanet bataklıktan çıkaracağım ve bir sandalyeye oturtacağım. Sonra da bunu ihbar edeceğim. Polisin gelmesini beklerken, gözlerimin içine bakacak ve burada neler olduğunu anlatacaksın. Beni duyuyor musun, Harleigh Rose?"

Daha sözlerini algılayamadan başımı salladım.

Bakışları sertleşti. "O sesi duymak istiyorum."

"Neden gözlerinin içine bakmam gerekiyor?" Şaşırtıcı derecede kararlı bir şekilde sordum.

Ruhum göğsümde zayıf ve çökmüş hissediyordum ve katillerin iyiliklerini de kendileriyle birlikte öldürüp öldürmediklerini merak ediyordum.

Kurban.

"'Çünkü o güzel mavilerle dikkatimi dağıtmazsan, boynuna bir bıçak saplama ihtiyacı hissettiren her ne yaptıysa, o bok parçasını tekrar öldüreceğim."

Duygularım ruhumun yıkıntıları altında gürledi ve boğazımdan yukarı çıkmakla tehdit etti.

Danner gözlerimdeki soruyu okudu ve sert yüzü sert kırışıklıklardan yumuşayarak pürüzsüz, buruşuk bir ipeğe dönüştü.

"Onu soğukkanlılıkla öldürmedin Rosie. Bu gerçeği bilmem için bana bu sözleri söylemene ihtiyacım yok."

"Beni yıllardır görmedin bile," diye fısıldadım gözlerimin arkasında aniden ve ısrarla beliren yaşların arasından. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

Diğer elini ensemde gezdirdi ve terden ıslanmış saçlarımın arasına soktu, sonra da şaşkınlıkla tıslamama neden olacak kadar sertçe geri çekti. Bu hareket garip bir şekilde sakinleştiriciydi ve bilinçli bir düşünce olmadan kendimi boynumu ona göstermek için başımı eğerken buldum. İşaretimi alan çenemdeki eli çenemden aşağı kayarak boğazıma dolandı, parmakları ve başparmağı boynumun her iki yanındaki nabız noktalarıma hafifçe bastırdı.

"Tüm bu dikenli şımarıklığın altında tomurcuklanmış bir gül kadar hassas bir kalbin olduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun, bir daha düşünebilirsin," dedi o düz, kendinden emin ses tonuyla.

Sanki birine Miranda haklarını okuyor ya da polis akademisinden bir kod okuyor gibiydi. Sanki söylediği şey reddedilemez, mutlak bir gerçekmiş gibi.

Bir bakıma öyleydi, Memur Lionel Danner'ı sevmeme ihtimalim varsa bile o an ve o sözlerle yok olmuştu. Onun ilgisizliğine rağmen kalbim onunki tarafından hapsedilmişti.

"Hâlâ ihbar etmem gerekiyor," dedi bana, sert ama nazik bir şekilde, ustalaştığı bir çelişkiyle. "Benim için sen olduğun için bu işin peşini bırakacağımı düşündüysen, yanılmışsın. Sen

Babanı aramadın, beni aradın ve tıpkı onun senin için hallettiği gibi ben de halledeceğim ama benim yöntemim onunkinden çok daha farklı ve yasal olacak, tamam mı?"

Başımı salladığımda, gözlerinin çimen yeşili üzerinden bulutlar gibi gölgeler geçti. Ayağa kalkıp bana elini uzatmadan önce uzun bir dakika boyunca bana öyle bakarken çenesi titredi. Güçlü bir bileğe bağlı, derin bronzlaşmış bir eldi bu ve kalın damarlar kollarını sarıyordu. Kulüp dışında tanıdığım en güçlü adamın vücudundaki güçlü bir kolun ucundaki güçlü bir el.

Çocukluk hayranlığımın güçlü bir şekilde yeniden canlanması da dahil olmak üzere her şeyden sıyrılmış bir halde, teklif ettiği eli sessizce tuttum ve beni yapışkan kan dökülmesinden sıyırmasına izin verdim. Göbeğim acı içinde zonkluyordu ve derim yere düşmüş olgunlaşmış bir şeftalinin eti gibi yumuşaktı. Yine de hafif sallanan ahşap sandalyelerimden birine oturdum ve telefonunu çıkarıp kazayı bildirirken onu izledim.

İstasyondaki operatörle konuşurken söylediği kelimeleri dinlemedim. Onun yerine sert, güzel biçimli ağzının kelimeler üzerinde nasıl çalıştığını izledim, pembe dilinin kare, beyaz dişlerine çarpmasını izledim. Benim eski polisim daha yerde bile soğumamışken kendimi başka bir adama fiziksel olarak bu kadar çekilmiş bulmak rahatsız edici bir durumdu, ama Danner'a her zaman geri dönülmez bir şekilde çekilmiştim ve onu kendi ortamında, İyi Polis İş Başında, gözlemlemek beni merkeze aldı.

Bir kez daha gözümü kırptığımı ve dairemin kapısından içeri ekipman ve kameralarla doluşmuş, mavi üniformalı, telsizleri ciyaklayan insanların girdiğini hissettim. Danner cesedi inceleyen iki kişiyle konuşmakla meşgulken üçü beni köşeye sıkıştırmaya çalışınca sıçradım. Seslerini doğru düzgün duyamıyor gibiydim. Sesleri vardı ama kelimeler Charlie Brown çizgi filmlerindeki yetişkinler gibi bulanıktı.

Wah wah wah, wah-wah.

"Geri çekil, Sterling," diye emretti Danner, sorgucularımla yüzleşebilmek için aniden beni yarı arkasına çekti.

Sterling adındaki kocaman siyah adam gözlerini devirdi. "Sadece işimi yapıyorum Danner. Belli ki bu olayla kişisel bir bağın var. Sanırım sana geri çekilmeni söylemesi gereken kişi benim, ha?"

Danner kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve karşılık olarak adama baktı.

Sterling otuz saniye kadar dayandıktan sonra garip bir şekilde başının arkasını kaşıdı ve "Lanet olsun Danner, ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum" diye mırıldandı.

"Ve bunu yapabilirsiniz ama bunu karakolda yapacaksınız ve ben de ikinizle birlikte görüşme odasında olacağım. Beni aradıktan sonra olay yerine geldim. Belli ki kurban başarılı olamasa bile, ona tecavüz etmeye kalkışmış. Bu dava kırk sekiz saat içinde açılıp kapanacak, ikimiz de bunu biliyoruz. Bu nedenle, gösterişi bırakın, işinizi yapın ve eminim ki beklediğiniz terfi er ya da geç gelecektir, şimdi gerçek bir iş yapmaya başlıyorsunuz."

Danner'a göz kırptım ve tek göz kırpan ben değildim. Her zaman sessizdi, hatta arka planda kaybolacak kadar içine kapanıktı. Onu bu kadar iyi bir polis yapan da buydu, herkes onu hep görmezden geliyor, hafife alıyordu. O adam gitmişti ve yerine bir lider, nabzımı hızlandıran soğuk, acımasız bir adam gelmişti.

Üç meslektaşının bir kurt sürüsünün Alfa'sına hürmeten betaların yaptığı gibi fiziksel olarak eğilip başlarını öne eğmelerini izledim. Ben de başımı eğmek ve boynumu ona doğru uzatmak için hayvani bir dürtü hissettim.

"Üç yıldır RCMP ile derin bir ilişki içindesin Danner. Van Polisi'nin bir cinayet davasına müdahale etmene sıcak bakacağını mı sanıyorsun?" Kısa boylu, zayıf ve ince bıyıklı bir başka polis daha konuştu.

"Aslına bakarsanız, RCMP ile olan oyunumu tehlikeye atmamak için bunu iyi ve hızlı bir şekilde süpürseniz iyi olur. Bir yıl sürecek bir soruşturmayı mahvetmekle suçlanmak istemezsin, değil mi? Üç yıldır bu işin içindeyim ve gerekirse devreye sokabileceğim bağlantılarım yok mu sanıyorsun? Harleigh Rose Garro benim sorumluluğumda, Sterling, o yüzden beni iyi dinle ve dediğimi iyi anla, bu pisliği bensiz atlatamaz."

Bir hıçkırık göğsümü yırttı, göğsümü dolduran duyguların üzerindeki sıkı kilidi açarak içimden taşmalarına neden oldu. Yaşadığım şokun etkisiyle sarsıldım ve saf korku ve ıstırap beni ele geçirdi.

Yüzümü ellerimin arasına gömerken gözyaşlarımın arasından "Aman Tanrım," diye boğuldum. "Ben bunu hak etmiyorum."

Cricket'ı, tecavüz girişimini ve cinayeti kastetmedim. Muhtemelen bunların hepsini hak etmiştim. Karma ya da onun gibi bir şey, yıllar boyunca dikkatsiz, saygısız ve düpedüz yanlış yaptığım irili ufaklı tüm yollar için.

Ama hayır, o değildi.

Dünyanın hiçbir yerinde, cennette ya da cehennemde Lionel Danner gibi bir kahramanın yanımda olmasını hak etmem mümkün değildi.

Düşüncelerimi duymuş gibi ama muhtemelen çirkin hıçkırıklarımın korkunç sesine cevap verircesine, emir vermeye devam ederken bile beni kolunun altında sıkıca tutmak için hafifçe döndü. "Şimdi birileri onun lanet olası fotoğraflarını çeksin ve muayene etsin ki onu bu kanlı kıyafetlerden çıkarıp temiz bir şeyler giydirebilelim. Onu karakola kendim götüreceğim ve Sterling, ne kadar büyük bir polis olduğunu göstermek istiyorsan, burada kal ve bu karmaşayı çöz."

Two.

Danner

Travma danışmanıyla konuşurken Kuzey Van Polis Karakolu'nun kapısı duvara çarparak açıldı ve boğuk bir ses "Lanet olası avukatı ve lanet olası babası olmadan lanet olası kızımla konuşarak ne yaptığını sanıyorsun?" diye seslendi.

Etrafımdaki istasyon tellerle çevriliyken bile gözlerimi kapattım. Ona kadar saymayı düşündüm ama Fallen MC'nin Başkanına on saniyelik bir savunmasızlık süresi vermek çok fazlaydı. Şu anda öfkeli, vahşi bir orman kedisi gibi bana doğru yaklaşan 1.80'lik dev, etrafta dolaşmak isteyeceğiniz türden bir adam değildi.

Bunu biliyordum.

Bu, genç karısının rakip bir MC tarafından kaçırılmasına izin verdiğimde zor yoldan öğrendiğim iddia edilebilecek bir dersti.

Ne olursa olsun, artık onunla uğraşmamam gerektiğini biliyordum.

Ne yazık ki Zeus Garro benim isteksiz saygımı kazandığını bilmiyordu, bu yüzden dikkatli polislerle dolu bir odada bana doğru hışımla yaklaştığında, beni kocaman bir eliyle boğazımdan tutup kaldırdığında ve beni iki adım arkamdaki duvara çarptığında hazırlıklı ve şaşırmamıştım.

Lanet olsun. Bu acıttı.

Yine de yapmasına izin verdim. Zeus Garro gibi bir adamı durdurmanın tek yolu onu kafasından vurmak ya da öfkesi karşısında yere yatıp sizi geçmesini ummaktı. Onun çocuğunu umursamak gibi çirkin bir pozisyonda olduğum için

Son on beş yıldır kızım, o ş e r e f s i z i kalın kafasından vurmamayı seçtim.

Hala.

"Geri çekil Garro," dedim sakince.

Gözleri bıçak gibi parladı ve boynumdaki tutuşu sıkılaştı.

Bu adamın o eliyle adam öldürdüğüne ya da kızlarını bir cinayet davasına sarmaktan çok daha azı için onları öldürdüğüne dair aklımda hiçbir şüphe yoktu.

Korku karnımda filizlendi ve sonra daha iyi bir şeye, cesetlerin üzerinde biten gelincikler gibi cesur ve güzel bir şeye dönüştü. Ben korkudan beslenen, canavarı fethetmenin ve sonunda bana boyun eğmesini sağlamanın zorluğundan zevk alan nadir türden bir adamdım.

Karşımdaki canavarın yüzüne baygın bir şekilde gülümsedim ve Zeus Garro'nun hırlamasına neden olan sessiz bir cesaretle onun pençesine doğru eğildim. "Sana geri çekil dedim, Garro. Polislerle dolu bir odada bir polisi mi öldüreceksin? Omurgamın kırıldığı saniyeden sonra bir nefes bile yaşayamayacaksın."

"Harleigh Rose'un nerede olduğunu söylemezsen seni kendim boğarım," diye seslendi omzunun üzerinden, erimiş çikolata ve şekerden daha tatlı bir ses.

Eski adı Lafayette olan Loulou Garro'nun kocasını istasyona kadar takip ettiğini fark ettiğimde dişlerimi sıktım.

Ben bir feministtim.

Ama lanet olsun ki kadınların erkeklerin işine karışmasından nefret ediyordum çünkü onlara hayır demenin bir yolunu asla bulamamıştım.

"Louise," diye kolayca onayladım onu, sanki canavar kocası beni yavaş bir ölüme doğru boğmuyormuş gibi. "Onu geri çağır ve seni Harleigh Rose'a götüreyim."

Zeus'un omzunun üstünde altın bir el belirdi ve sihir gibi, kaslarındaki gerginlik bir saniye önce çözüldü, beni acı dolu pençesinden kurtardı ve alçak bir hırıltıyla geri adım attı.

Loulou, tam adam ona doğru uzanırken bir adım öne çıktı. Küçük bir şeydi, ama bu küçük eşzamanlılık senfonisi

karnıma vurdu. Elbette, Louise birlikte olduklarında on yedi yaşındaydı ve Zeus ondan on dokuz yaş büyüktü ama tam oradaki hareket, bunu en azından iğrenç bulmamamın sebebiydi. Aksine, içimdeki kıskançlığa yakın bir şeyle irkildim. Onun için değil, asla onun için değil. Louise neredeyse etten kemikten olamayacak kadar muhteşemdi ama yine de tanıdığım en insan insanlardan biriydi. Başka bir hayatta, onun iyi kalabildiği ve benim de aynı olmak için verdiğim sürekli mücadeleyi nihayet yenebildiğim bir hayatta, birlikte itilebilirdik.

Ama şimdi ona baktığımda, bembeyaz elbisesinin altında Garro'nun bebekleriyle şişmiş, ayaklarında bok tekmeleriyle, hayatının bu şekilde sonuçlanmamış olmasına onun adına seviniyordum. İçgüdüsel olarak Garro'ya doğru eğildi ve bana dik dik bakarken kocaman mavi gözleri şimşek çakmış gökyüzü gibi parladı. "Kardeşimi ne haltlara soktun sen?" Kral Kyle Garro kapıdan içeri girerken istasyonun öbür ucuna doğru bağırdı.

Arkasından gelen hafif kadın için onları açtı.

En azından diğer yarısı Cressida Irons bu manzara karşısında hafifçe utanmış görünme nezaketini gösterdi.

"Onun hatası olduğunu bilmiyoruz," diye fısıldadı, King'in tıpkı babasının yaptığı gibi bana saldırmasını engellemek için elini çekiştirerek. "H.R.'yi herkesten daha fazla durumdan kurtardı. Adamı bir dinleyin."

King bakışlarını benden kadınına çevirdi, ama ona bakarken yüzü yumuşayarak sevecen bir sırıtışa dönüştü.

Adamım, o Garro adamları kırbaçlanmıştı.

Yine göğsümde yüksek tansiyonumla ilgisi olmayan bir sızı vardı.

"Bu orospu çocuğunu üç yıldır görmedim, H.R.'nin başı üç yıldır domuzlarla belaya girmedi ve aniden burada ve kızımın başı yine belada mı?" Garro bağırdı. "Açıklamaya başla."

"Beni aradı," dedim.

Daha fazlasını söyleyebilirdim ama az konuşan bir adamdım ve beni yakalayacaklarını biliyordum. Harleigh Rose beni, yıllardır görmediği bir adamı, bir kadının en kötü kâbusundan kurtulmasına yardım etmem için aramıştı. Beni aramıştı. Babasını, kardeşini ya da prensesi olarak doğduğu kulübün bir üyesini değil.

Beni aramıştı.

Isınıp nabız gibi atarken göğsümdeki ağrıyan yeri ovaladım.

"Seni mi aradı?" diye homurdandı iki Garro da.

Loulou ve Cress bilmiş ama sıkıntılı bir bakış attılar.

Omuz silkip kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum ve aileyi dikkatle izleyen dört beş polise hafifçe başımı sallayarak işlerine dönmelerinin sorun olmayacağını işaret ettim.

"O yaptı. Cricket onun evine yasadışı maddelerden oluşan bir kokteylle geldi, görünüşe göre bu alışılmadık bir şey değildi," Garro'yu bu söz üzerine bir denizci gibi küfredeceğini bilecek kadar tanıdığım için önleyici bir şekilde durakladım. "Bu sefer birkaç nedenden dolayı öfkeliydi. Birincisi, uyuşturucu, marihuana ve kokainin güçlü bir kombinasyonuyla kafayı bulmuş olması ve bu bokun yeni yürümeye başlayan bir çocuğu Hulk'a dönüştürecek olması. İkincisi, son iki yıldır üzerinde çalıştığı Berserkers MC'deki bir terfi için kısa süre önce elenmişti. Ve üçüncüsü, Harleigh Rose ondan kurtulmak için bir dizi girişimde bulunmuş, bu girişimlerden sonuncusunu da evinin kapısının önüne eski bir çöp tenekesini sürükleyerek yapmış, ağzına kadar evinde bıraktığı eşyalarla doldurmuş ve bunu da ateşe vermiş."

Garro ve oğlu kendilerine rağmen gururla sırıttılar.

Evet, Harleigh Rose belaydı, doğma büyüme belaydı. "Az önce bir polis raporu doldurdu," diye devam ettim ve sonra

gülümsemelerinin ağır kaş çatmalar altında ezilmesini izledi. "Onu takip etmeye ve tehdit etmeye başlamıştı. Geçen hafta bir yasaklama emri çıkarttırdım ve okuldan bir arkadaşımın bu konuda tanıklık etmesini sağladım."

"Ne oluyor lan?" King sordu. "Neden bize bununla gelmedi ki?"

Cress ona doğru eğildi ve yumuşak bir sesle konuştu: "Bunu bir saniye düşün tatlım, sanırım cevabını bulacaksın."

"Hiçbir şey düşünmüyorum," diye homurdandı Zeus. "Neden o küçük pislik için domuzlara gitsin ki?"

H.R.'nin şehir merkezindeki küçük dairesine girdiğimde beni karşılayan manzarayı düşündüm. Yırtık giysilerini ve çıplak tenini boyayan sadece kan değildi. Kötü muamele ve dehşet bundan daha derindi. Keskin elmacık kemiklerinin altında çukurlar ve düz mavi gözlerinin altında derin, koyu gölgeler vardı, uykusuzluk ve yetersiz beslenme belirtileri. Çok sıska ve çok yassıydı, bal rengi saçları bile parlaklığını kaybetmişti ve normalde şımarıklık ve merakla parlayan gözleri ölmüştü.

Artık ölmüş olan o pislik her neyse, son üç yıl içinde Harleigh Rose'a her ne yaptıysa, bunun bedelini çok ağır ödemişti ve uzunca bir süredir de ödemeye devam ediyordu. H.R.'yi bir pislikle istismarcı bir ilişki içinde olduğunu fark ettiğinde yardım istemeyecek kadar gururlu olacağını bilecek kadar iyi tanıyordum. Kendisini bu pisliğin içine sokan kişinin kendisi olduğunu ve bu yüzden de kendisini bu durumdan kurtarması gerektiğini düşünerek dayanmaya çalışırdı.

Bazen iyi bir felsefeydi. Bu durumda

tamamen felaket.

Cricket'ın (kızlık soyadı Taylor Marsden) kaybı bir rezalet olduğu için değil.

Ama Harleigh Rose'un dikenli tacının ve zehirli dilinin altında taze bir çiçek kadar yumuşaktı ve şimdi bir can almanın ağırlığını taşıyacak olmasından nefret ediyordum.

Orada olmalıydım.

Yine de kendimi azarlamam anlamsızdı. Bir

kere geçmişte kaldı.

Bir diğeri, zamanımı boşa harcamamıştım. Son üç yıldır RCMP için Organize Suçlar bölümünde çalışıyordum.

Gizli Soruşturma birimi kariyerimin en önemli noktasıydı ve bunun nedeni sadece Entrance, BC'deki yozlaşmış babamın parmağının altından kurtulmuş olmam değildi.

Ama tüm bunlar oraya gitmememin gerçek nedeninin yanında gerçekten saçmalıktı.

Tam da şimdi keşke kalsaydım dediğim sebepten dolayı ayrılmak zorunda kalmıştım.

Kendine saygısı olan hiçbir polis bir MC Prenses'ine aşık olmamalı.

Hiçbir ahlaklı beyefendi, kendisinden çok küçük bir kızla bile olsa, en sapkın arzularına göre hareket etmemelidir.

Hiçbir erkek kendi sonunu getirecek bir kadına aşık olamazdı, dahası, bu kaderden kaçmaya çalışmazdı.

Ve vardı.

Ancak şimdi, hem H.R. hem de ben bu seçimin bedelini ödüyorduk. "Danner, buraya gel lütfen." Loulou'nun sesi beni
düşüncelerimin dışında.

"Aramadı çünkü yıllardır en azından zihinsel ve sözlü tacize uğruyordu ve bunu fark ettiğinde hepinize söyleyerek kendini utandırmak istemedi." Birbirlerinin üzerine konuşmaya başladıklarında avucumu onlara doğru kaldırdım ve sonra isteksiz bir sessizliğe gömülmelerini bekledim. "Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Geçen hafta," diye tersledi Garro.

"O mu seni ziyaret etti yoksa sen mi buraya geldin?" Ben de karşılık verdim.

Cevabı Garro'nun kürklü çenesinin gıdıklanmasında, King'in tedirgin ellerini uzun saçlarında gezdirmesinde ve her iki kadının da sessiz bir teselli hareketiyle adamlarına bir santim daha yaklaşmasında okudum. Onları Entrance'da, sığınağında, Cricket'tan ve onu sevdiğini iddia ettiği zararlı, utanç verici yoldan kaçabileceği bir yerde ziyaret etmişti.

Öfke, kontrol edilemeyen bir ocak gibi içimi yakıp kavuruyordu. Eğer kısa sürede sönmezse, kontrol edemeyeceğim bir şekilde tüm bedenimi yakacağını biliyordum.

"Böyle bir şeyin kontrolsüz kalmasına izin vermek sana yakışmaz," dedim sessizce.

Sesimin azlığı, kelimelerin darbesini umduğum gibi köreltmedi.

"Kendine dikkat et. Ailem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," diye tersledi Garro ve vücudunun titreşiminden yüzüme vurmaktan bir nefes uzakta olduğunu görebiliyordum.

Duvara yaslandım ve çizmeli ayağımı diğerinin üzerine geçirdim. "Bunu nasıl anladın Garro? Gittiğin o üç yıl boyunca çocukların senin karından çok benim yanımdaydı. Oğluna silah kullanmayı ilk öğreten bendim. Kızına ilk arabasını alan, tam istediği gibi üzerinde pembe kafatası ve çapraz kemikler olmasını sağlayan ve sonra ona nasıl binileceğini öğreten bendim. Peki, Garro çocukları hakkında her şeyi bildiğimi nereden anladığını tekrar söyler misin?"

Acımasız bir konuşmaydı ve şimdiye kadar yaptığım en uzun konuşmalardan biriydi ama kanımı donduran öfke, Garro'yu bir kırbaç darbesi gibi sarsan acıyla irkilmesini umursamayı imkânsız hale getirdi. Loulou da beni kırbaçlamaya hazır görünüyordu ama en çok etkilenen King oldu. Bana hala taze olduğu gerçeğine ihanet eden geniş gözlerle baktı, bir silah arkadaşı yerine Düşmüşler'in bir acemisiydi. Sadece eli kana bulaşmamış bir adam bir polise böyle bakabilirdi; yandaki polise kahraman gibi tapan küçük bir çocuk gibi.

Kendini toparlamasını ve çenesinin patlamak üzere olan bir bomba gibi tıklamaya başlamasını izledim. Kime daha çok kızdığını merak ettim. Haklı olduğum için bana mı, yoksa benimle aynı fikirde olduğu için kendisine mi?

"Bunu bir kez daha yüzüne vurursan, yarın ya da yirmi yıl sonra olması umurumda değil, şahsen taşaklarını keserim Danner."

Garro'nun gözlerinden aşağı baktığımda Loulou'nun öne doğru eğildiğini, küçük dişlerini gösterdiğini, Barbie gibi yapılmış bir motorcunun bir polisin ayaklarına tehditler savurduğunu gördüm. Bu görüntü komik olmalıydı ama değildi. Komik değildi çünkü gözlerindeki vahşeti görebiliyor, vücudundaki dizginlenmiş öfkeyi okuyabiliyor ve dudaklarındaki acının onları köşelerinden komik bir şekilde bükmesine neden oluyordum. Sadece erkeğinin değil, onun da sinirlerine dokunmuştum. Ne de olsa, Loulou'yu küçük bir kızken göğsünden vuran adamı öldürdükten sonra hapse girmişti ve lanet olası bir kilisenin dışında patlak veren bir çete savaşında.

Başparmaklarımı ceplerime soktum ve kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Onlara, cesaretlerine ve inançlarına, kendilerini tek bir güzel aile biriminde birleştirme şekillerine ne kadar gönülsüzce hayran olduğumu bilmesine izin veremezdim, hiçbirinin bilmesine izin veremezdim.

Garros'un yakınında çok fazla zaman geçirmemeye çalıştım çünkü her seferinde onların cazibesi karşısında ahlaki pusulam şaştı.

"Onunla işleri henüz bitmedi," dedim ona kayıtsızca.

Gözlerini kırpıştırdı, sonra küçük pençelerini bir kenara bıraktı ve yetiştirildiği gibi sümüklü bir prenses gibi çenesini yukarı kaldırdı. "Peki. Sen bir kurbanı sorgulamayı bitirene kadar burada bekleyeceğiz."

Garro'yu elinden çekiştirerek uzaklaştırdı ve bana doğru son bir kötü bakış fırlatarak peşinden yürüdü, çoktan telefonunu çıkarıp kardeşleri bilgilendirmeye ya da onları silahlanmaya çağırmaya başlamıştı. Cricket'ın çoktan ölmüş olması büyük şanstı çünkü Garro'nun suçlarının boyutunu öğrendiğinde ona vereceği zarar... diyelim ki satırla ölüm çok daha az acı vericiydi.

King bir saniye oyalandı, çocukken bile ustalaştığı o düşünceli haliyle bana baktı. "Hâlâ burada ne yapıyorsun? Git de o piçlerin onunla uğraşmadığından emin ol."

Sıcaklık göğsümdeki onlarca düğümü çözerken onunla gözlerimi kilitledim. Onca yıl ve onca şeyden sonra bile

kötü kan, çocuğun hala bana inandığını bilmek iyi hissettirdi, en azından biraz.

Başımla onayladıktan sonra topuklarımın üzerinde döndüm ve ön taraftaki nezarethaneden çıkıp merdivenleri tırmanarak sorgu odalarının bulunduğu arka tarafa geçerken ön masanın arkasında görev yapan gergin çaylak memura sakinleştirici bir bakış attım. Ben ayrıldığımda i n s a n kaynakları ile uğraşmıyorlardı. Sorgulama yapan iki memurla konuştum, onlara bunun Fallen'ın bir ortağını alaşağı etmekle ilgili olmadığını, uzun süredir mağdur olan bir kadının sorunlarını çözmesine yardım etmekle ilgili olduğunu anlattım.

Bir can aldıktan sonra şok ve dehşet.

Beni yakalamışlardı, çünkü yakalamama seçeneği sunmamıştım.

Ama Timothy Guzman'ı görür görmez, yokluğumda işlerin boka sardığını anladım.

Hemen "Onu içeri almalısın evlat" diyerek beni haklı çıkardı.

Sıcaklık omurgamın tabanından boynuma doğru yükseldi ve yanımdaki adamın boğazını sıkmamak için öfkemi fiziksel olarak bastırmak zorunda kaldım.

Amirim olarak adlandırmak zorunda kaldığım orta yaşlı pislikle yüzleşmeden önce üç derin nefes aldım.

"Öncelikle, oğlunuz değil, Çavuş Guzman. Bir daha söylemeyeceğim." Duraksadım ve başımı sallayarak onaylamasını bekledim. "İkincisi, sana bir kere söyledim, yirmi kere söyledim, hayır."

"Öylece hayır diyemezsin," dedi dişlerinin arasından ve etli elini Harleigh Rose'un şu anda oturduğu sorgu odasına bakan tek yönlü aynanın önündeki tezgâha vurdu. "Bu resmi bir iş ve ben senin patronunum Danner. Burası lanet olası bir kafedeki öneri kutusu değil."

Eyaletin Birleşik Kuvvetler Özel Uygulama Birimi'ni teknik olarak yöneten 1.80 boyundaki bok çuvalına ters ters baktım. O bir kağıt toplayıcısıydı, kıçına bir kurşun yese saha çalışmasından anlamayacak bir ahmaktı.

"Ve ben bir bok önermiyordum. Size hiçbir koşul altında bir istismar ve çete şiddeti mağdurunu soruşturmama dahil etmeyeceğimi söylüyordum."

"Bu şovu sen yönetmiyorsun, Danner. Baban serseri girişinde başçavuş olabilir ama burada, bu şehirde, neyin geçerli olduğunu ben söylerim. Ve ben de diyorum ki, masum olmaktan çok uzak, Fallen MC'nin doğuştan bir üyesi olan Harleigh Rose, bize Berserker'lardan içeriden bilgi almak için mükemmel bir gizli muhbirdir."

Dişlerimi birbirine geçirdim ve ona kadar saymayı denedim.

İşe yaramadı.

"Hayır," dedim, sonra Sterling ve Farrow'un bana hayret ve kızgınlık dolu iki ifadeyle baktıklarını görmek için ondan uzaklaştım.

Kimse Guzman'a karşı çıkmadı. Tamamen beceriksizdi, ama bir zorbaydı ve 'kimin yetkili olduğunun hatırlatılması' gerektiğini düşündüğü takdirde bir polisin hayatını kesinlikle çekilmez hale getirmekte hiçbir sakınca görmüyordu.

Sadece, kimse bana zorbalık yapmadı. Babam tarafından sayılamayacak kadar uzun yıllar boyunca etkili bir şekilde zorbalığa maruz kaldım ve Nightstalkers MC'yi alaşağı ettiğimde, sonunda Entrance'tan çıkmak ve onun yozlaşmasından uzaklaşmak için yeterli şöhrete sahip oldum. Artık özgür olduğuma göre, inanmadığım emirleri almamın bir yolu yoktu.

Artık değil.

Hiçbir zaman kazanamazsın.

Özellikle de emirlere uymak, Harleigh Rose'u British Columbia'nın gördüğü en tehlikeli çetede içeriden bir eleman olarak kullanmam anlamına geliyorsa.

"Benim için sorun yok Danner." Omzumun üzerinden daha önce hiç duymadığım kadar derin bir ses daha geldi ve arkamı döndüğümde Fenrir Projesi'nin başı ve benim en yakın amirim olan Çavuş Renner'ı gördüm. "Ama bize hâlâ o MC ile ciddi bağları olduğuna dair bir işaret verirse, peşine düşmeni istiyorum, duydun mu?"

Hayvani beynim hemen H.R.'nin üzerinde, on altı yaşına girdiğinden ve çirkin bir çocuktan muhteşem bir kadına dönüştüğünden beri onun üzerinde olmak istediğim şekilde bir görüntü oluşturdu; sonsuz bacakları kalçalarımın etrafında neredeyse iki kez sarılmış, altın sarısı ve sarı saçları yastığımın üzerine serilmiş ve onu ısırırken, onu becerirken, onu benim olarak damgalarken uzun boynu dişlerimin altında.

Sadece şansım varken dürtülerime boyun eğmemiştim. Aslında, onlardan olabildiğince hızlı kaçmıştım çünkü onun düşüncesi neredeyse çok fazlaydı, ama onun gerçekliği imkansızdı.

Suçluluk duygusu damarlarımda bir toksin gibi dolaşıyor, ben bu duyguyu mantıklı hale getiremeden sistemime sızıyordu. O zamanlar onunla ilişkiye giremeyecek kadar korkak davranmıştım ve o da mümkün olan en kötü seçeneğe başvurarak tepkisini göstermişti.

Kriket.

Yani dolaylı olarak ya da değil, onun istismarından ve ölümünden ben sorumluydum.

Bir elimi yüzümde gezdirerek yorgunluğumu gidermeye çalıştım. Polis olmuştum çünkü adaletsizlik yapılırken boş boş oturamayacak türden bir adam olarak doğmuştum. İlk kez altı yaşında ve sınıfımdaki kızların çoğundan daha sıska bir zorbaya karşı çıktığımda ve ardından söz konusu zorba ve üç arkadaşı tarafından kıçıma tekmeyi yediğimde, her seferinde dayak yemek anlamına gelse bile hayatımın geri kalanında karşı çıkmaya ve yanlışla mücadele etmeye devam edeceğimi biliyordum.

Aksilikler olacağını, bir rozet ve onur kuralının her yanlışı düzeltebileceğim anlamına gelmediğini biliyordum. Asla hazırlıklı olamadığım şey ise kendi babamın beni bu yanlışları yapmaya ya da en azından örtbas etmeye zorlayacağı bilgisiydi. Bu sistem bir sebepten dolayı yürürlükteydi, ancak pek çok masum insan mahkum edildi ve pek çok suçlu çatlaklardan kaydı, para kaygan avuç içi ve el sıkışma anlaşmaları ile yağlanmış yolları.

Ve şimdi de bu.

Şimdi Harleigh Rose, güven ve saf neşe saçan bir kadın, tacizci erkek arkadaşının kanıyla kaplı bir sorgu odasında oturuyor, onun elleriyle fiziksel olarak parçalanıyor ve eylemleriyle aşağılanıyordu.

Ve lanet olsun ki bunu diğer tüm ihlallerin bir araya gelmesinden daha kötü hissetmedim.

"Ona göz kulak olurum," diye mırıldandım, cevap verecek kadar hayranlık duyduğum adama. "Ama o burada bir kurban, Serge. Ondan faydalanmaya pek hevesli değilim."

Serge'in büyük eli omzuma dokundu ve beni sıktı. "Bir kadının, herhangi bir kadının cinsel ya da başka bir şekilde saldırıya uğradığını görmekten hoşlanmıyorum. Ama burada gerçeklerle yüzleşmelisin Danner. Kız sadece kendi yatağını yapmadı, o yatakta doğdu."

Elini silktim ama başımla onayladım. Bininci kez, çocukların ebeveynlerinin suçlarından doğuştan sorumlu olup olmadıklarını, DNA'mızda günahkâr bir borcun yazılı olup olmadığını, kanımızda olduğu için karmik olarak kötü yaşamaya ve kötü yapmaya bağlı olup olmadığımızı merak ettim. Ve ilk kez değil, tüm hayatımı aksini kanıtlamaya çalışarak geçirmiş olmama rağmen kesin bir cevap veremiyordum.

Dalgın bakışlarım önümdeki odaya odaklandı ve sorgulamada Sterling ve Farrow'un yerini kimin aldığını fark ettiğimde hemen kaşlarımı çattım.

Three.

"Daha önce birini öldürdünüz mü, Bayan Garro?"

Beni sorgulayan pislik bile bir pislik gibi görünüyordu. Arkaya doğru kayganlaştırıcı kremle kalınlaştırılmış saçlar, yapay olduğu anlaşılan eşit bir bronzluk - ya bahçesinde dikkatli rotasyonlarla güneşte bronzlaşma ya da daha da kötüsü bir salonda. Her iki durumda da kuaföre yabancı olmadığı belliydi çünkü tırnakları benim köhne, yontulmuş siyah parmak uçlarımdan daha iyi manikürlüydü. Ellerini beni korkutmak için bir yığın kâğıdın üzerinde gezdirirken onlara bakmaktan kendimi alamıyordum. İnce parmaklı, mükemmel oval tırnakları parıl parıl parlıyordu ve avuç içleri o kadar pürüzsüzdü ki her gece yatmadan önce nemlendirdiğine bahse girerim.

"Kanunun yanlış tarafında olmaya yabancı değilsin, değil mi? Zeus Garro'nun kızı. Bahse girerim dilinde isyanın heyecanı ile doğmuşsundur. Bakalım, ufak tefek hırsızlıklar, fiziksel saldırı suçlamaları ve kamu malına zarar verme gibi suçlarımız var." Kendini beğenmiş görünümlü, erkeksi bir esmer olan diğer memur suçlarımı sıralarken bana ince ince sırıttı.

Bir omzumu silktim. "Dürüstçe mi? Belediye Başkanı Benjamin Lafayette'in heykelinin başını kestiğim için bana madalya verilmeliydi. Boktan bir herifti, bu yüzden gerçekten de bir kamu hizmeti yaptım."

Pislik herif ürkek kıkırdamasını beceriksizce yuttu, bu da onu daha çok sevmeme neden oldu, ama kadın polis bana dudak büktü.

"Yasalara alenen karşı gelmek gülünecek bir konu değildir, Bayan Garro. Taylor "Cricket" Marsden'ın size saldırdığını ve silahıyla tecavüz etmeye çalıştığını iddia ettikten sonra mizah anlayışınızı koruyabilmenizi de ilginç buluyorum."

Dilimin arkasındaki ani safra kabarmasını yutkunarak geçiştirdim. Metalin uyluğumun iç kısmına yaptığı baskıyı, yırtılmış açıklığımdan sızan sıcak kana karşı ne kadar soğuk olduğunu hâlâ hissedebiliyordum.

Zamanla daha da nasırlaşan kalın bir deriyle doğduğum anlamına gelen türden bir hayat yaşayarak büyümüş olsam da, böyle bir yorum yine de canımı yakardı. Bir kadının bana böyle bir şey söylemesi daha çok acı veriyordu. Motorcu erkeklerden oluşan bir kulüpte büyümüş olabilirdim ama beni büyüten ve kadınlar arasındaki bağ kadar kutsal bir şey olmadığını öğreten onların kadınlarıydı.

"Kız kardeşliğe uygun biri değilsin, değil mi? Bir kadını böyle bir şeyi nasıl geride bıraktığına bakarak yargılamak," dedim dilimi şaklatarak usulca.

"On üç yaşından beri sabıkası olan bir motorcunun kızını yargılamamak zor ve şimdi bir adamı öldürdükten sonra orada oturup vandalizm hakkında gülüyor. Tek bildiğimiz, sertlikten hoşlandığın ve kontrolden çıkan kişi o değil, o bıçakla ve babanın rakip çetesine ateş etme fırsatıyla sendin."

Kapının dışından yüksek bir ses geldi ve şerefsiz polis bile onun hakareti karşısında rahatsız bir şekilde kıpırdandı ama ben bunu görmezden gelerek Şıllık Polis'le aramdaki metal masanın üzerinden öne doğru eğildim ve şöyle dedim: "Kimse sana bir kadının güçlü olmak için erkek gibi davranması gerekmediğini öğretmedi, değil mi? Biz kadınlar, serçe parmağımızda çoğu erkeğin hayatı boyunca kullanmayı umduğundan daha fazla güce sahibiz. Ve bu gücün bir parçası da kız kardeşlerinizi desteklemek, itiraf ettiklerinde onlara inanmak ve düştüklerinde onları desteklemektir. Utanç," diye tekrar gıdakladım.

Bayan polisin bir boya örnekleyicisi gibi gül renginden vermillion kırmızısına doğru ilerleyişini memnuniyetle izledim.

Sonra devam ettim.

"Ve ekleyeyim, bir adamla dört yıl boyunca çıkacağıma, beni dövmesine ve son iki yıl boyunca bana bok gibi davranmasına izin vereceğime inanıyorsan, düşündüğünün yarısı kadar bile zeki değilsin.

'babamın çetesinin' iyiliği için onu öldürmek için bana tecavüz etmeye çalışmasını mı bekleyeyim? Tekrar düzeltiyorum, kaltak, motosiklet tutkunlarından oluşan lanet bir kulüp."

Sandalyemde geriye yaslandım, acıdan irkilmemin kendini beğenmiş sırıtışımı bozmasına izin vermemeye çalıştım. Kaltak Polis'in yüzü o kadar gerilmişti ki kabızlık ilacı reklamı gibi görünüyordu.

"İşin bitti."

Odanın dışında bir kargaşa olduğunu belli belirsiz fark etmiş olsam da hafifçe irkildim. Aynı hızla, kendini beğenmiş sırıtışıma geri döndüm çünkü o sesi tanıyordum ve neyi temsil ettiğini -adalet, barış, inanç- ve neyin arkasında durduğunu -beni- biliyordum.

Danner tüm zarafeti ve sarmal gücüyle masanın etrafında döndü, büyük bir kedi avını takip ediyordu ve bunu cesurca yapıyordu çünkü gizlilik cephaneliğindeki diğer araçların yanında hiçbir şeydi.

"Geri çekil, Jacklin. Kaptan izliyor ve kendini zaten olduğundan daha fazla rezil etmek istemezsin," dedi Kaltak Polis'in yanına ulaşır ulaşmaz, yüzü onunkinin üzerinde görünecek şekilde masaya doğru ağır ağır eğilerek.

Boğazının arkasında tıslayan bir kızgınlık sesi yükseldi. "Burada olmaman gerekiyordu Danner. Bu lanet olası istasyonda, bulunduğun pozisyonda bile olmaman gerekiyordu. Burada olman çok şey anlatıyor, ama bunların hiçbiri Bayan Garro ile olan ilişkin hakkında etik değil."

"Kendi hayatını kurtarmak için canına kıymak zorunda kalan bir cinsel saldırı mağdurunu açıkça aşağılayarak etikten mi bahsetmek istiyorsun?" Danner kükredi, öfkesine o kadar kapılmıştı ki herkese Hulk gibi davranacağından endişelendim.

Parmağımı kemer halkalarından birine sokmak için uzandım ve öfkeyle bükülmüş yüzünü bana çevirmesi için çektim.

"Ben iyiyim," dedim ona, sesim alçaktan geliyordu, sadece bizim için.

Kendimi bildim bileli Danner ve ben birlikte kendi alanımızı işgal ettik, etrafımızda ayrı bir ses frekansı

kabardı, böylece anlayan biz ve sadece biz olduk

diğerini. Şimdi etrafımızda balon gibi şişiyor, yakın ve samimi, üç yıllık ayrılığımızı toz haline getiriyordu.

"Değilsin," diye itiraz etti hışımla.

Güçlü elleri önümdeki masanın üzerinde düz ve kaskatı duruyordu, her kalın parmağa ve her geniş avuç içine uzanan damarlar ve kaslarla kaplıydı. O kadar becerikli ellerdi ki, atış ve gitardan nasır tutmuş, spordan güçlenmiş ama yine de yanağıma dokunan bir tüy kadar hassaslardı.

Bir elimi masanın üzerinde onunkinin üzerine koydum ve öfkeli gözlerine baktım. "Olacağım. Sadece beni buradan çıkar. Polislerin beni ürküttüğünü biliyorsun."

Mizah, yüzündeki öfkeyi kırık bir cam bölmesi gibi kırdı. "Ben hala bir polisim, biliyor musun H.R.?"

"Biliyorum ama bu noktada bildiğin şeytana karşı bilmediğin şeytan var," dedim umursamaz bir omuz silkmeyle çünkü bunun onu gülümseteceğini biliyordum.

Öyle oldu, sadece dudaklarını hafifçe büktü ama bu benim için yeterliydi.

"Bu mahrem anı böldüğüm için özür dilerim," dedi Bitch Cop sert bir şekilde. "Ama onunla işimiz bitmemişti ve sen de burada bulunarak kendini riske atmamalısın, Danner."

Danner ona neredeyse hırlıyordu ve onu vahşileştiren şeyin son üç yıl mı yoksa neredeyse tecavüze uğrayacak olmam mı olduğunu merak ettim.

Fark etmezdi. Tanıdığım Lionel Danner artık nasıl bir adama dönüştüyse onun etrafında sadece yaldızlı bir çerçeve vardı ve bu çerçevenin öncekinden çok ama çok daha karanlık olduğunu hissediyordum.

"İşiniz bitti, takip etmeniz gerekiyor, o zaman yarın Bayan Garro ile iletişime geçin. Hâlâ tacizcisinin kanıyla kaplı Jacklin, biraz empati kur."

Kaltak Polis daha fazla zehir kusmak için ağzını açtı ama yanındaki güzel polis kolunu tutarak başını salladı. "Danner haklı. Bırakın kız

temizlen ve dinlen. Yarın bir ev ziyareti yapabiliriz."

Gözleri parladı ama sonra omzunun üzerinden tek yönlü aynaya baktı ve Danner'ın Kaptan'ın orada izlediğini söylediğini hatırladığını biliyordum.

"K u r d e ş e n dökmeden gidelim," diye mırıldandım Danner'a. Kapıya doğru ilerlerken onun sert elini sıkıca kavradım.

Umutsuzca neşeli olmaya, dikenli mizahın ve sahte özgüvenin titanyum kaplamasının arkasına saklanmaya çalışıyordum ama bir kanun kaçağı olarak doğmuştum ve karakolun duvarları üzerime üzerime geliyordu.

Ve bu klostrofobiyi göze alamazdım, hele ki ailem karakolun ön odasında toplanmış, beni mümkün olan en kısa sürede görmek için kanuni olan her şeye duydukları şiddetli nefrete göğüs gererken. Göğsümün içinde vahşi bir şey gibi çırpınan çöküşü kafeslemek için lanet olası kapakları açmam gerekiyordu. Kalbimi kemirdiğini, sert, keskin dişleriyle kemirdiğini ve büyük, kanlı parçalar kopardığını hissedebiliyordum ama irkilmedim, titremeyeceğime dair kendime söz verdim.

En azından ben yalnız kalana, babamın evinde zincir halkalarla korunmuş metal bir kulede güvende olan bir MC Rapunzel gibi tecrit edilene kadar.

"Rosie," Danner tam merdivenlerden inecekken düşüncelerimi böldü.

Bu evcil hayvan isminin verdiği acıya karşı gözlerimi sıkıca kapattım ve "Evet?" demeden önce derin bir nefes aldım.

Elimi hafifçe çekiştirdi, ben de dönüp ona baktım. Yüzü yürek parçalayıcı derecede güzeldi, sert hatları acı ve endişeyle yumuşamıştı, gözleri o kadar yeşildi ki altın sarısı tenine ve kalın kahverengi kirpiklerine rağmen parlıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve ondan bu kadar kolay etkilendiğim için kendime kızarak başka tarafa baktım. Sert parmakları çenemi kavradı, başımı hafifçe geriye eğdi, böylece yüzüne bakmak zorunda kaldım. Bakışları yüz ifademin her köşesini taradı, her yara izini, yüzümün her açısını, düzlemini ve kıvrımını detaylandırdı.

özellikler. Acaba gerçekle hafızayı mı eşleştiriyordu, üç yıl öncekinden farklı mı görünüyordum diye merak ettim. Sol elmacık kemiğimde, gözümün hemen altında Cricket'ın yüzüklerinden birinin deriyi parçaladığı yerde bir yara izi vardı ve bir diğeri de alt dudağımın sağ alt köşesinde, onun öfkelerinden biri sırasında yere düştüğümde dişimin eti kestiği yerdeydi. Bir eli sol yanağımı okşamak için hareket etti, başparmağı hafif yara izinin üzerinde gezinirken, diğer başparmağı ağzımın üzerinde gezinerek dudak bükmemi sağladı.

Kısa, sığ nefeslerle kendimi sabitlemeye çalışsam da gözlerim yaşardı. "Dur," diye nefes aldım.

Beni görmezden geldi, yüz hatları metal gibi sertti ve öfkesinin sıcaklığı ve acısının soğukluğuyla şekil değiştirmişti. Yüzüme doğru eğildi ve kelimeleri kolayca sindirebileceğim bir şekilde bana yedirmeyi umarak açık ağzıma yumuşak bir şekilde konuştu.

"Özür dilemek istiyorum ama sana yapılanları silecek kelimeler yokken bunu nasıl yapabilirim? Biliyorsun, ben sözlerin değil eylemin adamıyım Rosie ve siktir et, elimde olsa o piçi hayata döndürür, yumruklarımla ve kanıyla vücuduna senin için bir şiir yazardım. Ve biliyorsun, dindar değilim, çünkü siktir et, ama senin için her gün kırbaçla kefaret öder, parmaklarım uyuşana ve kırılana kadar dizeler yazar, sakatlanana kadar kendi kendimi kırbaçlardım, eğer bu acıyı, bu anıyı ve özellikle de bundaki rolümü senden uzaklaştırmak anlamına geliyorsa."

Ellerinin altında titredim, ciğerlerimi sızlatacak kadar büyük bir nefes çektim ve sonra yavaşça dışarı verdim. Havanın beni desteklemesine, şeklimi bir süre daha şişirmesine ihtiyacım vardı, böylece yerde bir gözyaşı birikintisine dönüşmeyecektim.

"Sen lanet olası bir şehitsin," dedim ona, şımarıklığı hedefleyerek ama alışılmadık bir şekilde kısa düşerek. "Bu senin suçun değil."

Eli kısa bir süre yüzümde sıkıştı ama irkilmedim çünkü hayatımda bildiğim tek bir şey varsa o da

Danner ile güvende.

"Gittim," diye mırıldandı.

"Yaptın," diye kabul ettim, sonra da kendimi tutacak bir kız olmadığım için ekledim, "Çok acıttı."

Gözleri parladı. "Benim için de öyle."

"Senin seçimin, bu yüzden sana sempati duymuyorum. Bununla birlikte, lanet bir aptal olma ve senin firarının beni bir deliyle olması gerekenden daha uzun süre kalmama yol açtığını varsayma. Eskiden kendini bu kadar beğenmezdin."

"Rosie-" diye başladı, ama karnımda bir ateş parıltısı buldum ve ona tutundum.

Onu ittim ve birkaç adım geri gittim. "Bana öyle demeyi kes, Danner. Ben artık senin Rosie'n değilim. Hayatımın seninle hiçbir ilgisi yok. Her şeyi berbat ettim, Cricket'ı öldürdüm, kafam yerinde olmadığı için erkeğinin onu dövmesine izin veren lanet olası bir klişeydim. Sen değil. O sürtük polisin ima ettiği gibi babam değil. Ben öldürdüm. Benim için geldiğin için teşekkürler, beni o lanet kutudan çıkardığın için teşekkürler. Kefaret ödemen gerekiyorsa, işte yaptın. Artık işimiz bitti. Tekrar."

"Siktir et," diye hırladı Danner, ön kollarındaki tendonlar giderek artan hezeyanımda bile lezzetli olduğunu fark ettiğim bir şekilde kenetlenmişti. "Bunun son olduğunu mu sanıyorsun, son üç yılda düşündüğüm kadar büyümemişsin."

"Siktir git," diye bağırdım ona dişlerimi göstererek. "Bir bok bildiğin yok!"

Sinir bozucu bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve gergin kollarını göğsünde kavuşturdu. "Seni bu boktan kurtaran benim Harleigh Rose, bir bok bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Bu saçmalık benim hayatımı tanımlamıyor," diye bağırdım ona, bu fikre çok kızmıştım.

Dudaklarının memnuniyetle seğirmesini fark edemeyecek kadar öfkeliydi, az önce yaşadıklarımdan sonra beni neden kışkırttığını merak ediyordu.

Bana güç verdiğini fark edemeyecek kadar öfkeliydim - nasıl alacağımı bildiğim tek şekilde - öfkeyle - böylece o ana odaya çıkıp ailemin karşısına istediğim ama birkaç saniye önce yapamadığım şekilde güçle çıkabilecektim.

"Öyle değil," diye kabul etti. "Ama seni yedi, on bir ve on yedi yaşında tanıdım. Seni ve King'i okula bıraktım, yıllarca her Pazar Mega Music'te saatlerce seninle birlikte takıldım. Üç yılın seni tanımadığım anlamına geldiğini mi sanıyorsun Rosie, yanılıyorsun."

"Seni bir daha görmek istemiyorum Memur Danner," diye alay ettim ona, öfkem elimde alevli bir kılıç gibiydi, silahlanmış ve her düşmanla kapışmaya hazırdı.

Danner gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırıp bakışlarını tembelce vücudumda gezdirirken kaşlarımı çattım. Her tarafım kan içindeydi, parmak uçlarım polis mürekkebinden simsiyah olmuştu ama o bana muhteşem, hayranlık uyandıracak bir şeymişim gibi bakıyordu.

"Beni hâlâ şaşırttığını biliyorum," diye mırıldandı, merdivenlerin dibinde bir kargaşa duyduğumuzda ve King bana ulaşmak için merdivenleri ikişer ikişer çıkarken, babam onu peşimden çıkmaktan alıkoymaya çalışan bir polise bağırırken bile. "Bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğini bildiğim bir şekilde biliyorum."

Ona göz kırptım, öfkem bir an için unutuldu. Lionel Danner bana olan ilgisini asla ama asla itiraf etmemişti, yıllar önce her şeyi değiştiren o öpücükten sonra bile.

"H.R. Christ, sik beni," diye kulağıma homurdandı King, etrafımı sarmadan bir saniye önce, uzun kolları beni göğsüne doğru sararken nazikti.

Gözlerimi kapadım, temiz çamaşır kokusunu ciğerlerime çektim ve Danner'ı, Kriket'i, kanı ve ellerimdeki satırın ağırlığını unuttum. Kardeşim oradaydı ve iki saniye sonra daha da kalın kollar ikimizin etrafında kenetlendiğinde, babamın da orada olduğunu biliyordum.

"Benim küçük kızım," diye mırıldandı ve ben onun içinde büyük, kötü motorcu babamı gözyaşlarına boğacak kadar derin bir hüzün olduğunu biliyordum. "Seni yakaladım."

"Evet, seni yakaladık," diye mırıldandı King saçıma doğru.

Üzerimde belirdiğini fark etmediğim korku dağılmaya başladı, çünkü bu gezegende benim için iki Garro adamımın arasından daha güvenli bir yer yoktu. Gözlerim Danner'ı aramak için açıldı, çünkü tarif edemeyeceğim bir şekilde onun için de aynı şeyleri hissettiğimi biliyordum, ama o gitmişti.

Four.

Cenazeye gittim.

Aptalca bir fikirdi.

Evet, polis Cricket cinayetinin gerçek ayrıntılarını halının altına süpürmüştü ama artık Berserkers MC ile ilişki kurmam için bir neden kalmamıştı ve eğer böyle bir dünyadan bir çıkış yolu verildiyse, kesin delilik dışında bir şeyseniz, onu kullanırdınız.

Her zaman biraz uçmuşumdur. O

cenazeye gitmek istedim.

Çoğunlukla, onlar Cricket'ı yakıp kül etmeden önce yüzüne tükürmek istiyordum ama MC kültürünün içinde doğmuş olan başka bir yanım, Cricket'ın 'yaşlı kadını' olarak görevimi görmezden gelip katılmamak için kulüp hayatının geleneklerine çok fazla saygı duyuyordu.

Ayrıca güvenliğimin büyük ölçüde Berserker kardeşlerin polisin Cricket'ın cinayeti için uydurduğu örtbas hikâyesine inanmalarına bağlı olduğu gerçeği de vardı. Ayrıntıları bilmiyordum ama polisler hakkında en iyi ihtimalle dayanıksız olabileceğini bilecek kadar bilgim vardı, bu yüzden kendi arkamı kollamak bana kalmıştı.

Bu yüzden Lila'yı cenaze için beni Kuzey Vancouver'ın tenha Cate's Park'ına götürmesi için ikna ettim, motorcu bebeğimin en güzel kıyafetlerini giydim, daracık siyah skinny jean'imi kalın topuklu siyah deri botlarımın içine soktum, siyah bağcıklı bir V yaka ve gerekli siyah deri ceketimi giydim. Kalın telli saçlarım sırtımdan aşağı dalgalı bir şekilde dökülüyordu ve mavi gözlerim sürmeliydi. Çoğu cenaze için uygunsuzdu ama bu bir motorcu toplantısıydı, Cricket'ın yaşlı kadını olarak güçlü ve güzel görünmek benim görevimdi.

Kardeşlerine nasıl bir kadını elinde tutabileceğini gösterecekti.

Elbette ona karşı bir yükümlülük hissetmiyordum ama yine de babamın kızıydım ve Cricket'ın kızı olsam da önce bir Garro'ydum. Düşmüş MC'yi temsil ediyordum ve onlardan doğan hiçbir kadın somurtkan, kızgın ya da dağınık görünecek kadar zayıf olamazdı.

Bu boku kararmış kalbimin içinde sakladım ve karamel kumun içinden Cricket'ın kefenlenmiş cesedinin bulunduğu el yapımı kanoyu çevreleyen siyah motorcu kitlesine doğru ilerlerken, bunu kan kırmızısı dudaklarıma yapıştırdığım bir gülümsemeyle yaptım.

"Tünaydın çocuklar," diye mırıldandım yas tutanların ön saflarına doğru ilerlerken.

Kalbim garip bir şekilde atıyordu, çok öfkeli ve çok yavaş, birkaç saniyede bir kaburgalarıma vuran acımasız gong darbeleri nefesimin kesilmesine neden oluyordu. Nabzımı kontrol etmeye çalıştım çünkü böyle bir şeyi fark edecek biri varsa o da Berserkers MC'nin Başkan Yardımcısı ve Cricket'ın çok daha yaşlı, çok daha havalı kuzeni Wrath Marsden olurdu.

Gözlerini anında üzerimde hissedebiliyordum; gözlerinin sıcak ve sert ağırlığı, büyük, yaralı ellerinden birinin göğsüme bastırması gibiydi. Yanında Berserkers'ın silah arkadaşı Grease Montgomery ve tüm MC'nin başkanı Reaper Holt vardı. Gördüğüm en korkunç adamlardan ikisiydiler ve kesinlikle tanıştığım en korkunç adamlardan ikisiydiler, ki yetiştirilme tarzım göz önüne alındığında bu da bir şey ifade ediyordu. İstedikleri ilgiye rağmen, gözlerim sadece onların merkezindeki adamı görüyordu.

Wrath, evlat edinilmiş bir motorcuydu. Annesi striptizci, babası bir gece kulübünde fedai olan iki alkolik ebeveyn tarafından yetiştirilen Wrath, zor bir aileden geliyordu ve yoksulluktan kurtulmanın en kolay yolunun iri cüssesini kullanmak olduğunu erkenden öğrenmişti - on altı yaşında 1.80 boyunda ve tamamen büyümüştü

-Sokakları yöneten çetelere ödünç verilecek bir araç olarak. Çin suç örgütü Triad'ın alt düzey bir infazcısı olarak işe başladı.

sendikasına girmiş ve ardından kısa sürede kalçalarının arasında bir Harley'in çekiciliğini keşfederek on sekiz yaşında Berserker'ları aramaya başlamıştı ve şimdi, on iki yıl sonra VP'ydi. Gençliği göz önüne alındığında bu hiç de azımsanacak bir şey değildi ve bu, çekiç gibi yumruklarıyla döktüğü kan miktarı ve ortalamanın üzerindeki motorcu IQ'su sayesinde kendi saflarına girmesine izin verilmesinden kurtardığı kan miktarıyla doğrudan ilişkiliydi.

Sanki bu yeterince korkunç değilmiş gibi, Wrath güzel görünüyordu. Güzellikte tehdit edici bir şey olmadığını düşünüyorsanız, onu görmemişsiniz demektir, gerçekten değil. Güzel bir şeyde, düşüncelerinize hükmetme ve eylemlerinizi kuklalaştırma kapasitesinde çok fazla güç vardır. O parlak bir şeydir ve hepimiz onun çekiciliği karşısında çaresiz birer kargayızdır.

Gazap gördüğüm en parlak şeylerden biriydi, o kadar güzeldi ki dehşet vericiydi ve o kadar dehşet vericiydi ki böyle şeylerin değerini bilen biri için güzeldi. Daha önce hiç bu kadar iri bir adam görmemiştim, dev gibi babam bile bu kadar uzun boylu ve granit kaslardan yontulmuş değildi ama tüm bu sertlik altın sarısı saçlarının kalın, parlak dökülüşü ve bir gölün durgun yüzeyine benzeyen berrak ve soluk mavi iri gözleriyle yumuşatılmıştı. Ağzı gürdü, sakalının karanlığını kesen ve gülünç güzelliğini artıran kalın bir kıvrımın altında ve üstündeydi.

Yıllar boyunca Wrath Marsden'ı inceledim ama güzel olduğu için değil.

Hayır, Berserkers Başkan Yardımcısı ve acımasız katil hakkında bir çalışma yapmıştım çünkü o benim hakkımda bir çalışma yapmıştı.

İçimden bir ses, eğer kuzeni benimle ilk tanışan kişi olmasaydı, beni anında yatağına atacağını söylüyordu.

O sırada beni izliyordu, çenesi gergindi ama yüzünde başka bir şey yoktu. Orada bir yerde bir tehdit vardı, ifadesinin yokluğunda bunu okuyabiliyordum.

Kuzeninin ölüm hikayesine inanmadı.

Dahası, bu işte parmağım olmadığına inanmıyordu.

o.

Sikeyim.

"Harleigh, bebeğim," dedi Reaper, sesi sigarayla tıkanmış ağzından çıkan duman gibi için için yanıyordu. Kısa, tıknaz kollarını bana doğru açtı. "Reaper'a gel."

Dokunulma düşüncesi hala vücudumda şiddetli ürpertiler yaratsa da tereddüt etmeden gittim.

Reaper Holt itaatsizlik ettiğin biri değildi.

Beni sımsıkı kucakladı, burnu boynumun kıvrımına gömüldü çünkü uzun botlarımla aynı boydaydık. Kokumu derin derin içine çekerken ürpermemeye çalıştım ve etli eli sırtımdan aşağı inerek kıçıma kıvrıldı, beni bırakmadan önce okşadı.

"İyi görünüyorsun bebeğim," dedi bana, kan çanağına dönmüş kahverengi gözleri parlayarak.

Ellili yaşlarındaydı ama bir gencin libidosuna sahipti. Hiç evlenmemişti ama bilindiği kadarıyla hepsi farklı kadınlardan olmak üzere on iki çocuğu vardı ve bunlar sadece nafaka için para almaya cesaret edebilenlerdi. Bu çekiciliği anlamıyordum ama zaten onunla yatmak için Azrail'i çekici bulmanız gerekmiyordu. Hayatım boyunca kadınların motorcu çetesinin içine çekildiğini, isyanın, kötü bir çocuğu ehlileştirmenin, günah içinde ortaya çıkmanın heyecanıyla büyülendiğini izledim.

Bir kanun kaçağıyla yatmak vahşi bir hayvanla yatmak gibiydi. Sadece çok aptal ya da çok cesur olanlar o hayvanın dönüp gözlerinizi oyması ve siz daha gözünüzü kırpamadan boğazınızı yemesi riskini göze alırdı. Üvey annem/en iyi arkadaşım Loulou Garro ve kardeşimin kadını Cressida Irons gibi cesur ve iyi seçim yapmış kadınlar tanıyordum. Buldukları mustangleri evcilleştirmemişlerdi, sadece motorcu hayatlarının engebeli arazisinde ve genellikle şiddet içeren gerçekliklerinin vahşi doğasında onlara iyi binmeyi öğrenmişlerdi.

Aptal olanları da tanırdım. Bir sürü. Ben de onlardan biriydim.

Cricket bir hayvandı ve evcilleştirmeye ya da binmeye değecek bir hayvan bile değildi. Küçük, ürkek ve vahşi bir şeydi, gündüz vakti açlıktan delirmiş bir rakun gibiydi.

Son dört yılda milyonuncu kez, onun tarafından nasıl kandırılmış olabileceğimi merak ettim.

Ve milyonuncu kez aynı cevap aklıma geldi. Kendime olan saygımın küçük bir kısmı bozulmuştu,

O kadar derin bir çürümeyle batmıştı ki, üstündeki tüm güven ürkütücü derecede istikrarsızdı. Ve bu çürüme doğrudan orospu annemden kaynaklanıyordu.

Hayatım boyunca erkekler tarafından sevildim, bana bakacaklarına, hatta bundan da öte bana değer vereceklerine güvendim.

Bana kendimden nefret etmeyi öğreten bir kadındı o. Hayatta sunacak ve kazanacak hiçbir şeyim yoktu çünkü ben kendim bir hiçtim. Annemin sevgisine bile layık değildim.

Yani bir hata yapmıştım. Erkek cinsiyetine dolaylı olarak güvenmeyi seçmiş ve ruhumun kendinden şüphe ve nefretin lise tembelleri gibi takıldığı o kokuşmuş köşesinden kaçmıştım. Ve onları görmezden gelerek, tam olarak annemin olmamı istediği şeye dönüşene kadar anarşileriyle tüm ruhumu tahrip etmelerine izin verdim.

Hiçbir şey.

Cressida araştırmasını yapmış, değerli literatüründe ailenin beni yetiştirirken nerede yanlış yaptığını açıklayabilecek cevaplar bulmaya çalışmıştı. Ona bunun ne kendisinden ne de onlardan, en azından babamdan kaynaklanmadığını söyleyebilirdim. Bazen tek gereken bir çürük yumurtadır, hepsi bu.

Yine de Kanada Kadın Vakfı ve Çocuklara Yardım web sitesindeki istatistiğe ulaştı.

İstismara uğrayan çocukların yetişkinliklerinde istismarcı ya da istismar mağduru olma olasılıkları iki kat daha fazladır. Ayrıca suça karışma olasılıkları da neredeyse dokuz kat daha fazladır ki bu beni güldürdü. King, babamın kanunsuz motosiklet kulübünün adaylarından biriydi ve on üç yaşımdan beri sabıka kaydım vardı.

Acınası eylemlerimin arkasında bilimin olduğunu bilmek beni daha iyi hissettirmiyordu ama aileme yardımcı oluyordu, bu yüzden onlar bağırsaklarındaki umutsuzluk çukurunu beslemek için bilgi peşinde koşarken ben sessiz kaldım.

Karnımdaki canavar aç kalmaya devam etti.

"Cricket için üzgünüm," diyerek Reaper kötü zamanlanmış şaşkınlığımı böldü. "İyi çocuk."

Wrath'ın keskin gözlerinin bir bıçağın ucu gibi göğsüme saplandığını hissedebiliyordum, bu yüzden bu sözler karşısında iğrenmiş bir yüz ifadesi takınmamaya dikkat ettim. Cricket bir çocuk değildi, yirmi dört yaşında ölmüştü ve hiçbir şekilde, hiçbir biçimde iyi değildi.

Bunun yerine, gözyaşlarımın gözlerimi ağzına kadar doldurmasına izin verdim ama taşırmadım. Aşırı rol yapmak olmazdı ve benden iki kat daha sert olmamı beklerlerdi, yaşlı bir kadın ve daha fazlası, bir Garro olarak.

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadım, Reaper'dan Grease'e ve Wrath'e bakıp tekrar geri döndüm, böylece hepsi boğulan mavi gözlerimi görebilecekti. "Bunu ona kimin yaptığını bildiğinizi söyleyin. Onları yakalayacağınızı söyleyin."

Grease bir adım öne çıktı, çukurlu yüzü iğrenç bir sırıtışla daha da belirginleşmişti. "Oh, onları yakalayacağız. Lanet olası Kızıl Ejderhalar olduğuna dair sağlam istihbarat aldık."

Hafifçe ıslık çaldım ve topuklarımın üzerinde geriye doğru sallandım, polislerin olayı özellikle Vancouver şehir merkezinde bulunan Asyalı organize suç örgütüne yıkmayı düşünmelerine gerçekten şaşırmıştım. Bu cesurca bir hamleydi, tahtada bir piyonu oynatmanın çok ötesinde, bir piyona karşılık iki çeteyi alaşağı etme şansına sahip olmak için vezirlerini tehlikeye atmışlardı.

"Bu savaş anlamına mı geliyor?" diye sordum.

Reaper uzun keçi sakalını sıvazladı ve Grease'e yandan bir bakış attı. "Çinliler olduğuna ikna olmadım. Rakip bir MC olabileceğini düşünüyordum."

Kaşlarımı çattım. "Anonim MC Langley'e bağlı, onlarla bir sorunun olduğunu bilmiyordum."

"Yok."

Reaper'a göz kırptım, zihnim klik sesine kadar dönüp durdu.

"Sence o lanet olası Fallen mıydı?" Reaper'ın çirkin yüzüne bakabilmek için bir adım öne çıkarak talepte bulundum.

Omuz silkti. "Uzun zaman önceydi ama eminim Crux Amca'nın üç kardeşimi soğukkanlılıkla öldürdüğünü hatırlıyorsundur."

Hatırladım. Ben bir kızdım, bu yüzden asla Düşmüşlerin gerçek bir üyesi olamadım ama onların Prensesiydim ve büyürken dış dünyanın acımasızlıklarından korunmuş olsam da MC hayatının kargaşasını çok iyi biliyordum. Büyük amcam Crux, en hafif tabirle bir psikopattı. Sırf bir alkoliğin içkiye duyduğu susuzluk gibi kana ve şiddete susadığı için ayrım gözetmeksizin öldürürdü.

Kendi bölümünün üyelerini bile öldürmüştü.

Babam da onu öldürüp krom ve demir tahtını aldı.

Bazıları için bu, babalarını bir katil haline getirebilir. Benim için bu onu bir kahramana dönüştürdü.

Bunların hiçbirini Azrail'e söylemedim. Ona karşı dikkatliydim. Garro ailesinin bir üyesinin Berserker katında olmasından çok mutluydu ve sık sık içeriden bilgi almak için bana baskı yapıyor ya da beni manipüle etmeye çalışıyordu.

Sadık bir takipçisi olan bir hayduttu. Onu kandırmak kolaydı.

Ona meydan okuyan, hemen arkasında sessizce duran Wrath'tı.

"Kulübün işi onların işi, ben ne anlarım bu işten?" Omuz silkerek önerdim. "Nasıl olduğunu sen benden daha iyi biliyorsun."

"Evet," dedi gözlerini kısarak bana bakarken. "Sadece babanın yaşlı amcasının bize karşı olan meşalesini alıp almadığını merak ediyorum. Sence bu mümkün mü?"

Kazıyorum.

Gözlerimi devirmek istedim ama Reaper gibi bir motorcu için bu, yumruklarıyla düzelteceği bariz bir saygısızlık anlamına geliyordu.

"Şöyle düşünelim, The Fallen'ın ürünlerinde iyi bir şey var ve sizin de ürününüzde iyi bir şey var.

Silah ticaretiniz, kendi başlarına almak istemedikleri bir şey için savaş başlatmak istediklerini mi sanıyorsunuz?"

Reaper boncuk gibi gözleriyle uzun bir süre bana baktı ama ben irkilmedim.

Wrath sessizce, "Kaltak haklı, Prez," dedi.

"Evet, belki," diye mırıldandı, ama gözlerinin ayaklarının üzerinde hafifçe zıplayan Grease'e kayışından bir şey için kaşındıklarını anlayabiliyordum ve o şeyin Düşmüş adamların kanı olduğuna dair güçlü bir sezgim vardı.

"Hadi şu işi bitirelim," diye önerdi Wrath, kocaman elini Reaper'ın omzuna vurarak. "Kardeşler Cricket'ın ölümünü kulüp binasında kutlamaya hazırlar."

"Benim söylememi bekleyecekler," diye havladı Azrail, kontrolü kendisinden başka birinin ele geçirdiği izlenimine kapılmıştı.

Wrath'ın zekâsına minnettar olduğu kadar ondan nefret de ediyordu. Bu ince bir dengeydi ve Wrath'ın mucizevi bir şekilde kontrol altında tuttuğu bir dengeydi.

"Sen ne dersen kardeşim. Gözüm hava durumunda. Yağmur yağacak gibi görünüyor ve bu lanet şeyi bile yakamazsak fiyasko bir uğurlama olacak."

Dördümüz de başımızı kaldırıp, kenarları kömürleşmiş kâğıt renginde bulutlara dönüşen Haziran gökyüzüne baktık. Azrail homurdandı, Gazap'a taviz verdi ve sonra su hattına doğru tepindi.

"Hadi yapalım şunu," diye bağırdı ve sohbet etmekte olan herkes hemen onun etrafında büyük bir yarım daire oluşturdu.

Çoğu kulübün kendi cenaze ritüelleri vardır, genellikle kökenlerine veya kültürlerine özgü bir şeydir. Düşenler, tıpkı antik Yunan döneminde olduğu gibi, ölen kişinin feribotçuya olan borcunu ödemek için tabutun içine bozuk para atarlar.

Berserker'lar biraz daha yoğun, neredeyse dinsiz olma noktasına gelmişlerdi.

En güçlü on kardeşin homurdanarak Cricket'in cesediyle ağırlaşan kanoyu omuzlarında havaya kaldırmalarını izledim. Etrafımdaki kalabalık hep bir ağızdan mırıldanmaya ve botlarını nemli kuma vurmaya başladı. Bu uğultuya ben de sesimi kattım ve benimki acı ve öfkeyle karışık olsa da kimse fark etmedi.

Kano taşıyıcıları hiç titremeden soğuk Pasifik'e doğru yürüdüler, öndeki adamlar kanoyu bir itiş kakışla bırakmadan önce kesiklerine kadar dondurucu tuzlu suya battılar.

Kardeşler kıyıya döndüğünde ve Gazap Azrail'e devasa, modern bir arbalet verdiğinde kalabalık uğultusunu kesti. Prez, bezle sarılmış okun ucunu bir sürahi benzinin içine atan ve ardından çakmağıyla yakan Grease'e döndü. Çıkardığı ses ölü sessizlikte yüksekti, saldırmak üzere olan bir yılanın tıslaması gibiydi.

Reaper'ın duruşunu ayarlamasını ve oku gökyüzüne fırlatmasını nefes almadan izledim. Bir saniyeden kısa bir süre sonra, Cricket'ın benzinle kaplı göğsüne çarptı ve alevler içinde kükredi.

Cehenneme baktım ve sessizce Kriket'i cehennemin en uzak köşelerine lanetledim, Sisifos'un kayayı tekrar tekrar tepeye yuvarlaması gibi sonuçsuz, sonsuz bir göreve mahkûm oldum. Son dört yıldır yaptığım şeyin bu olduğu, bana karşı, aşkımıza karşı işlediği suçların ağırlığını kalbimden atmak için mücadele ettiğim düşünülürse, bu sadece uygun bir şeydi.

"Seni seviyordu," dedi derin bir ses, günde bir paket sigaradan bahseder gibi sert bir şekilde. "Bana 'dünyanın en güzel kızını aldım' derdi."

Omurgamı saran ürpertiye karşı koyamadım. "Kaybın için üzgünüm, Wrath."

Nefesi boynumun derisinde sıcaktı ve vücudunun üzerimde kıvrıldığını hissedebiliyordum, beni diğerlerinden korurken aynı zamanda cüssesiyle gözümü korkutuyordu. Cüssesinin beni korkutacağını düşünüyorsa aptalın tekiydi. Belli ki babamla tanışmamıştı.

"Neden senin görünüşün hakkında konuştuğunu hiç anlamadım," diye devam etti sanki ben hiç konuşmamışım gibi. "Elbette, benim ya da herhangi bir erkeğin aletini aldığında çok iyi görüneceğinden hiç şüphem yok, ama Cricket'ın asıl amacını kaçırdığını da düşündüm."

Kalın bir şekilde yutkundum ama sesime kendime özgü alaycılığımı kattım. "Bir kadına nasıl iltifat edileceğini iyi biliyorsun."

"Mesele şu ki, o güzel kafanın içindeki beyin. Kuzenimle birlikte olmaya başladığından beri cevap bekleyen sorularım var. Mesela neden bir MC prensesi rakip MC'den bir adamla birlikte olur? Adam o güzelliği alıp çürüklerle kirletmeye başladığında neden ona sadık kalsın? Adam yüzünün güzelliğinin ötesinde onun ne olduğunu bile anlamamışken neden onu sevsin?"

"Görünüşe göre beni düşünmek için epey zaman harcamışsın, Wrath," diye mırıldandım, yanağımın kıvrımını, kıvrılmış dudaklarımın kırmızısını ve kirpiklerimin yelpaze gibi dalgalanışını görebilsin diye çenemi sol omzuma yasladım. Kıçımı hafifçe kasıklarına doğru bastırdım ve sikinin kalçasına doğru sertçe uzandığını görünce zafer kazandım. "Belki de bu soruları bir kuzen olarak değil de bir erkek olarak soruyorsundur."

Ben ereksiyonuna bastırırken kulağıma sertçe nefes aldı ve sonra geri çekildi. Eli bir anda bileğime sertçe sarıldı ve beni tekrar kendisine doğru çekti. "Belki de öyleyim. Ama şunu unutma Harleigh Rose, erkek ya da kuzen, ben her zaman bu kulübün başkan yardımcısıyım. Şiddetten ve cinayetten korkmayan bir kardeşle oyun oynadığını hatırlasan iyi edersin."

Cricket'ın dairemde bana saldırdığı, beni dövdüğü ve tecavüz etmeye çalıştığı andan beri karnımda uyuyan öfke, şimdi kömürleşmiş cesedini çevreleyen alevler kadar parlak bir şekilde canlandı. Elimi Wrath'ın pençesinden kurtardım, ona doğru döndüm ve dizimi sertçe kasıklarına, hassas, sallanan taşaklarının altına bastırdım.

"Evet, bunu hatırlarsın koca adam. Ben Fallen MC'nin prensesiyim, kendini kurtaracak gücü olmayan, burnunu çeken bir Disney ahmağı değilim. Ben savaşçı bir prensesim, öyle bir prenses ki taşaklarını kesip çay olarak servis edebilirim, anlıyor musun? Bir dahaki sefere beni tehdit ettiğinde, neden bunu hatırlamıyorsun?"

Göğsünü ittim ve kumsalda ondan uzaklaştım. Wrath beni takip etmeden yirmi adım gidene kadar tekrar nefes almaya başlamadım. Aklımda hiç şüphe yoktu ki Wrath'ın gözü benim üzerimdeydi, hem de birden fazla rahatsız edici şekilde.

"H.R.," diye seslendi gırtlaktan bir ses ve Berserker sürtükleri arasındaki tek gerçek dostum Laken Bard'ı görmek için arkamı döndüm.

Çenemi ona doğru eğdim ama yürümeye devam ettim. "Gitmem gerek."

Kaşlarını çattı ve ikimize de istemediğim bakışlar yöneltmesine rağmen bağırdı: "Tören için kulüp binasına geliyorsun."

Bu bir soru değildi ama o ana kadar gideceğimden emin değildim. Laken bana başka seçeneğim olmadığını elinden gelen tek yolla hatırlatıyordu. Babamın cenaze törenine katılmazsam, bu not edilecekti ve teknik olarak Berseker'larla işim bitmiş olsa da, onlar için kendileri kordonu kesmedikçe kimsenin işi bitmiş sayılmazdı. Onlara bunu yapmaları için fırsat vermeliydim.

"Evet, görüşürüz o zaman," diye seslendim, arkamı dönüp çoktan gitmekte olan motorculardan birine binmek üzereydim ki uzun boylu, sarışın bir adamın kollarını Laken'e doladığını gördüm.

Onlarla tam olarak yüzleşmek için dönmeden önce bile, göğsümün derinliklerinde onu kimin tutacağını biliyordum, çünkü vücudum ne zaman yakınımda olduğunu içten içe biliyordu.

O kısa bakışta onu tanımamalıydım, geniş göğsünü sıkıca saran deri kesimi, sırtında "Berserkers" yazısının altında yamalı hırlayan bir kurtla değil.

MC" üst rocker ve altından parlak kırmızı, yeşil ve siyah bir dövme arapsaçı görünüyor.

Onu tanıdığım adam motosiklet botları değil Timberland botları, kirli tişörtler değil ekose gömlekler giyerdi ve şu anda gözlerinin üzerine düşen dağınık saçları yerine her zaman temiz, parlak altın saçlarını alnından uzakta düzleştirirdi.

Ona dönüp bakmadan önce ciğerlerime derin, sakinleştirici bir nefes çektim ve Memur Lionel Danner'ın en iyi kız arkadaşım Laken Bard ile tutkulu bir öpüşmeye dalmış olduğunu görmek beni hâlâ Cricket'ın yanışını görmekten daha çok etkiliyordu.

Five.

Berserker kulüp binası The Fallen'ınki gibi değildi. Batı Van'da büyük bir arsa üzerinde dört katlı Viktorya döneminden kalma devasa bir evdi. Kulübün her iki tarafında da iki arsası vardı; biri bisikletleri ve ekipmanları için büyük bir garaja dönüştürülmüştü, diğeri ise meraklı komşuları ve gürültü şikayetlerini azaltmak için göçebe bisikletçilere ve Berserker üyelerine kiralanmıştı. Polisler sokağın karşı tarafında yaşıyor ve sürekli olarak kulübü yıkmak için bir neden arıyorlardı ancak yirmi yıllık varoluşun ardından kulüp büyük ölçüde zarar görmeden kaldı.

O sırada oradaydılar, hepimizin polis olduğunu bildiği plakasız bir arabadan izliyorlardı. Kimsenin umurunda değildi. Gece sadece bir motorcunun uyanışında olabileceği gibi gürültülü geçecekti şüphesiz, ama bu bizi tutuklamaya değecek bir şey değildi. Ayrıca, kadınından bir şeyler saklayacak türden bir motorcu olmayan Cricket'tan aldığım bilgiye göre, kulübün maaş bordrosunda emniyetten birkaç üst düzey görevli vardı.

Parti tıklım tıklımdı ve polisin kapının önünde olması kimsenin umurunda değildi. Motorcular tıklım tıklımdı, eyaletin dört bir yanından ve Saskatchewan'a kadar uzanan bölgelerden gelen motorcular, Cricket daha yeni tam yamalı üye olmasına rağmen cenaze için şehirdeydi. Yine de kuzeni ana bölümün başkan yardımcısıydı, bu yüzden herkes saygılarını sunmak istedi. Cricket beni Berserker MC toplantılarından uzak tutmak için elinden geleni yapmıştı, bu da muhtemelen onun tek kurtarıcı özelliğiydi, bu yüzden bana başsağlığı dileyen insanların çoğunu tanımıyordum ve onlara teşekkürlerimi sunarken gülümsememle yalan söylemek yeterince kolaydı.

"Dürüst olmak gerekirse tatlım, sen zaten Cricket için fazla iyiydin," dedi Sheila, yarısı boş baharatlı romunu yudumlarken.

"Sheila," diye azarladı Sarah onu, sanki arkadaşının duyarsız sözlerinden kendisi sorumluymuş gibi bana hızlı ve özür dileyen bir bakış atarak.

"Ne? Bu doğru. Cricket bile biliyordu."

"Çok da önemli değil," dedim ikisine de tiksinti değil de üzüntü olarak okunmasını umduğum ince bir gülümsemeyle. "O artık gitti."

"Aynen öyle, ben de bunu söylemeye çalışıyorum," diye bağırdı Sheila.

Yas tutanların çoğu en az onlar kadar sarhoştu, hatta içkiden daha sert şeylerle kafayı bulmuşlardı. Berserker partilerine gitmekten hiç hoşlanmamıştım çünkü kardeşler uyuşturucu kullanımının yaygınlığıyla biliniyordu. Silah kaçakçılığı yapan Çılgınlar'ın sıkı kullanıcılar olması, A sınıfı ot satan Düşmüşler'in ise sadece hafif şeylere bağlı kalması bana hep ironik gelmiştir.

"Ne demeye çalışıyorsun?" Sara gözlerini devirerek söyledi.

"H.R.'ın yükselme zamanı geldi! Hepimiz onun büyük oğlanlardan biriyle başa çıkabilecek kadar ateşli olduğunu biliyoruz," dedi Sheila hıçkırıklarla karışık bir kıkırdamayla.

"Çoğu dolu," dedi Jade. Grease'in yaşlı kadınıydı ama bu lakap yanlıştı çünkü hatun ondan tam yirmi yaş daha gençti.

"Gazap değil," diye şarkı söyledi Sheila. "Ve ona baktığını gördüm."

"Bir bok görmedin," diye tısladı Jade. "Her zaman bir şeyin olmadığı bir şey olduğunu düşünüyorsun. Hem Wrath'a bakarak ne yapıyorsun, sürtük? O senin seviyenin çok üstünde."

"Kaltaklık etme Jade," dedim yumuşak bir sesle. Motorcu kızların etrafında büyümüştüm, onların ormanında nasıl gezineceğimi herkesten daha iyi biliyordum. "Kız bana iltifat etmeye çalışıyor, ki bunu takdir ediyorum. Yine de, Sheila bebeğim,

"Söylemem gerekir ki, bu benim babamın cenazesi. Şu anda ilerlemek ya da yükselmek hakkında konuşmaya hazır değilim."

Jade bir düzine limon yutmuş gibi görünse de üç kadın da hafifçe azarlanmış gibi görünme nezaketini gösterdi.

"Bir bira daha alacağım, bir şeye ihtiyacınız var mı?" Başlarını salladıklarını görebilmek için onlardan geriye doğru yürüyerek sordum.

Topuğumun üzerinde döndüm ve odalara dağılmış cesetlerin arasından kolayca sıyrıldım. Ses ve insan kokularının kabarması midemi bulandırdı ve küçük bir parçam yakın zamanda travma geçirdiğimi, bu nedenle kapalı alanlarda, özellikle de erkeklerle dolu olanlarda ve kadınların özerkliğine çok az saygı duyan erkeklerde endişe duymanın muhtemelen iyi bir fikir olmadığını düşündü.

Bunu düşünürken bile omuz silktim. Hiçbir zaman "iyi fikir" türünden bir kız olmamıştım ve şimdi başlamak için bir neden görmüyordum.

Tabii ki bu aptalca bir karardı ve bunu kalma kararımı verdikten yaklaşık otuz saniye sonra öğrendim.

Twiz aynı anda küçük misafir yatak odasından çıkıp beni içeri çekerken, "İşte orada," dedi. "Biz de seni arıyorduk."

Pembe Göz el çırpma sesleri arasında, "Sanki Noel'deyiz," dedi. "Ding Dong Cırcırböceği öldü ve kızını alabiliriz!"

"Noel şarkısı değil Pink," diye belirtti Mutt zeki olan kendisiymiş gibi ama kesinlikle öyle değildi.

Beni duvara doğru iten Twiz'in iri bedenine karşı mücadele ettim, sonra pes ettim ve ona ters ters baktım. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Twiz tüylü yüzünü eğerek dilini boynumda uzun, sümüksü bir iz bırakacak şekilde gezdirdi. "Artık kapmak için hazırsın, bebeğim."

"Ve seni ilk biz yakaladık!" Pembe Göz neredeyse çığlık atacaktı, uyuşturucu kokteylinin etkisiyle öyle bir hale gelmişti ki, zihnim bir anlığına onun genç, sivilceli yüzünü Cricket'ın daha yakışıklı, daha ölü yüzüne dönüştürdü.

Aklımı başımda tutmaya çalıştım ama vücudumun sinir sistemi adrenalinle dolup taşıyor, tenimi terletiyor ve beynimi işe yaramaz bir su birikintisine dönüştürüyordu. İt'in vücudumla Twiz'in vücudu arasına uzanıp memelerimi avuçlaması da işe yaramadı.

"Önce beni yakaladığını söylemiştin," derken hafifçe nefes nefese kalmıştım. "Ama siz üç kişisiniz."

Twiz boynuma doğru mırıldanarak, "Evet, senin alıngan bir sürtük olabileceğini biliyoruz," dedi. "Bu yüzden seni takım gibi yakalasak iyi olur diye düşündük."

"Beni de takım gibi becerecek misin?" diye sordum.

Twiz ve Mutt bana karşı donup kaldılar ama Pembe Göz evet, evet, evet diye bağırarak zıplamaya başladı!

Ama Twiz'i ve Mutt'u tanıyordum. İlki, ACL'sini yırtan, ağrı kesicilerine bağımlı hale gelen ve satıcılarına icra işleriyle geri ödeme yapmak zorunda kaldıktan sonra kulübe giren B.C. Lion's için eski bir profesyonel futbol oyuncusuydu. Kendini bir şey sanıyordu ama bağırsakları, hijyen eksikliği ve birçok kez sarsılmış beyni iyi bir adam olduğunu göstermiyordu.

Mutt'un omzunda Teksas büyüklüğünde bir çip vardı. Azınlıkların, Meksikalıların, İlk Milletlerin ve Pilipinoların bir karışımıydı ve bu da onu şaşırtıcı derecede yakışıklı yapıyordu. Ne yazık ki, aynı zamanda tam bir psikopat olarak doğmuştu; son on yıldır adam öldürme suçundan hapiste yatan çok sayıda cinsel suçluydu, şartlı tahliye ile yeni çıkmıştı ve kulüpteki yerini geri almaya hevesliydi.

İkisi de beni istiyordu ama paylaşmak istemiyorlardı. Bin dolarlık Garro çipini arka ceplerinde istiyorlardı, böylece onu Reaper ile nakde çevirebilir, beni parçalayabilir ve tüm The Fallen sırları açığa çıkana ve ödülleri toplayanlar kendileri olana kadar beni açabilirlerdi.

Cricket'ın aptal olduğunu ya da bana karşı yeterince sert olmadığını, beni mahvedecek olanların kendileri olabileceğini düşündüler.

Ne mutlu ki, başarılı olamayacak kadar aptaldılar.

"Gerçekten çocuklar, bunu düşünmediğinize şaşırdım. Prez'in önünde bana kim sahip çıkacak?" Twiz'in duvara bastırdığı ellerimi tutuşunun kaydığını fark ederek sordum. Sadece birazcık geri adım atmasını istiyordum.

"Onu yakaladım," diye homurdandı Twiz.

"Sen yaptın amına koyayım," diye homurdandı Mutt ve pozisyonunu değiştirerek artık bana değil, Twiz'e bakar hale geldi. "Onu almak en başta benim fikrimdi!"

Twiz kendisini suçlayan kişiye doğru döndü ve işte o hafif hareket bana dizimi kaldırıp acımasızca taşaklarına saplamam için yeterli alanı sağladı.

Ne mutlu ki Mutt da aynı fırsatı değerlendirerek çenesine sert bir yumruk indirdi. Sersemlemiş Twiz'i az önce işgal ettiğim alana çarpmadan hemen önce duvardan kaçtım. Kargaşa sırasında bir lamba komodinin kenarına çarptı ve Pembe Göz'ün çatışmayla meşgul olduğu için benim kapıdan sıvıştığımı fark etmediğini umdum.

Umut çok aptalca bir duygu.

Güçlü bir el beni uçuşan saçlarımdan yakalayıp geriye doğru öylesine sert bir şekilde sarsınca haykırdım ki gözlerimden yaşlar fışkırdı ve sıcak yanaklarımdan aşağıya doğru hızla süzüldü.

"ONU YAKALADIM!" Pembe Göz şeytani bir çocuk gibi çığlık atarak beni göğsüne çekti ve ince ama aptalca güçlü kollarını etrafıma sardı.

Bacaklarımı havaya kaldırdım ve onu omzumun üzerinden atmak için yeterli momentumla ileri fırlamaya çalıştım. Uzun boyluydum, topuklu ayakkabılarımla iki metrenin üzerindeydim ve bu manevrayı daha önce de yapmıştım ama Pembe Göz süpersonik ilaçların karışımıyla güçlenmişti ve ikimizi de yere yuvarlayacak kadar iyi tuttu beni. Sert bir şekilde yere düştük, ben de Cricket beni yere düşürdüğünde üzerine düştüğüm aynı çürük kalçamın üzerine düştüm. Acı beyaz sıcak patladı

ve seken şarapnel parçaları tüm vücuduma acı saçtı.

"Siktir!" Acıdan bir anlığına kör olarak çığlık attım.

Pembe Göz fırsattan istifade üzerime atladı ve beni tel gibi uzuvlarıyla öyle sıkı sardı ki nefes alamadım, hareket edemedim. Saldırıya geri döndüğümde panik bir anda sistemime aşırı yüklendi. Sadece odada yankılanan korkunç, kan dondurucu çığlık beni biraz olsun kendime getirdi. En azından o sesi çıkaranın ben olduğumu fark edecek kadar.

"Ne oluyor lan?" Derin bir ses gürledi

Siren sesim patlamadan önce bir uyarı niteliğindeydi.

Gazap sözlerini Twiz ve Mutt'u birbirinden ayırarak sürdürdü çünkü Pembe Göz, ben ve kapı arasındaydılar. Mutt odanın diğer ucundaki komodinin üzerine uçtu, pembe lamba onun ağırlığıyla parçalandı.

Twiz kendini duvara yasladı, bu da Wrath'ı öfkelendirmişe benziyordu, yanından geçmeyi bıraktı ve büyük motorcuyu Jenga blokları gibi yere deviren ağır, acımasız bir yumrukla ona döndü.

Pembe Göz kulağıma zaferle mırıldanmaya ve bacağıma vurmaya devam ederken başım dönüyordu. Twiz'den uzaklaşıp bana doğru döndüğünde Wrath ile bir anlığına göz göze geldim ve gözlerinde görmeyi hiç beklemediğim bir şey vardı.

Sempati ve daha da ötesi cesaretlendirme.

Bu, "ayağa kalk, onu becer, seni indirdiğine pişman et"in görsel eşdeğeriydi.

İhtiyacım olsa beni kurtarırdı ama o tek bakış, ihtiyacım olmadığını hatırlattı.

Gözlerim hâlâ onunkilerdeyken çenemi Pembe Göz'ün boynuna sıkıştırdım, ağzımı açtım ve kulağını vahşice ısırdım.

Acı dolu feryadı kulak zarlarımı yırttı ama o çırpınırken bile tutundum ve benden sertçe uzaklaştığında, lobundan bir parça et kopsa bile yine de tutundum. Benden uzaklaşmak için sırt üstü yuvarlandı ama ben de onu takip ettim ve o kanlı lokmayı çarpık suratına tükürebilmek için üzerine çıktım.

"Sakın bana dokunma," diye fısıldadım kısık sesle. "Bir daha yaparsan, koparacağım şey senin kulağın olmayacak."

Pembe Göz bana ters ters baktı, tam bir utanç kaynağı olmamak için son motorcu kötülüğünü bir araya getirmeye hazırlanıyordu.

Onu zahmetten kurtardım ve boğazına öyle sert bir yumruk attım ki bir şeylerin çatırdadığını hissettim.

"Ne oldu lan burada?" Reaper kapı aralığından sordu, Grease, Jade ve Shrek de arkasındaydı.

Bacaklarım titrese de ayağa kalktım ve ellerimi kalçalarımda yumruk yaptım, her zaman adamın tarafını tutacak bir jüriye karşı kendimi savunmaya hazırdım.

Sadece, zorunda değildim.

"Ona sahip çıkmaya çalıştım," dedi Wrath, devasa kollarını kavuşturarak yanıma yaklaşırken.

"Ve senin bununla ilgili bir sorunun mu var? O bir Berserker malı, babası öldü, kendine başka bir kardeş bulması uygun olur."

Titrememek için tüm kaslarımı gerdim. Babamın MC'sinde işler böyle yapılmazdı. Bir kadın, kendi rızası olmadığı sürece kimsenin malı olamazdı ve o zaman da diğerleri tarafından dokunulmaz, sadece erkeğine uygun yaşlı bir kadın olarak görülürdü. Kulüp binasının etrafında takılan motorcu fahişeler Fallen malı sayılacak kadar bile iyi değillerdi.

"Ne oluyor lan? Erkeği daha yeni ısırdı, yas tutmaya vakti yok mu?"

Sesini duyunca gözlerimi kapattım. Onu Laken'la sarmaş dolaş görmenin, travma dolu zihnimin benimle dalga geçmek için yarattığı bir serap olduğuna kendimi ikna etmiştim.

Ama hayır, Danner Azrail'in hemen arkasındaydı, kolunu Laken'e dolamıştı, saçları parlak gözlerini örtecek şekilde dağınıktı.

Darmadağınık motorcu görüntüsünü sevmem beni öldürdü.

Yine de bu düşünceyi bir kenara ittim çünkü Danner'ın bir MC ile kanka olmasının tek bir nedeni vardı.

Bu da onu indirmek içindi.

Saf sevinç damarlarımda dolaşırken kan basıncım yükseldi.

Reaper Danner'a bir bakış fırlattı ama olabileceği kadar kızgın değildi. "Garro amcığından vazgeçeceğimizi mi sanıyorsun? Bir daha düşün Aslan."

Aslan.

Kalın bir şekilde yutkundum ve ellerimi sert yumruklar halinde sıktım.

Onun kulüp lakabı benim lakabımdı.

Lionel için Lion, tabii ki.

Ama aynı zamanda, daha önce hiç böyle aslan yürekli bir adamla tanışmadığım için. Büyürken, ormanımdaki tüm erkekçe canavarların kralı olmuştu, bu yüzden ona böyle bir takma ad vermek uygun görünüyordu.

Hem bu acınası adamların bunu kullanmasından nefret ettim hem de Danner'ın bunu onlara teklif etmeyi düşünmesine bayıldım.

Danner yüzünü Laken'in saçma sapan kalın siyah saçlarının arasına sokarak, "Durduğum yerden o kadar da özel görünmüyor," dedi. Laken arkadaşım olmasına rağmen ona kıkırdadı ve parmak uçlarına basarak ona ıslak bir öpücük sundu.

Kaltak.

"Öyle," dedi Reaper kesin bir ifadeyle. "Şimdi, Wrath bize neden bir kardeşinin onu almasını engellediğini anlatacaktı."

Kastettiği şey, Wrath'ın neden bir kardeşin bana tecavüz etmesini engelleyip, 17th yüzyıl feodal klan sistemindeymişiz gibi beni sahiplenmesiydi.

"O-" Twiz duvara yaslanmış oturduğu yerden itiraz etmeye başladı, kalçalarının arasında bir kulüp fahişesi onunla ilgileniyordu.

Gazap onu sert bir bakışla bastırdı.

"Birden fazlaydı," dedi Wrath, sonra kimsenin fark etmediğinden emin olduğum küçük bir tereddütle uzun kolunu göğsünden çözüp kalçama doladı. "Artık pek bir önemi yok, o benim."

"Ne?" Grease'in kahkahalarla güldüğü aynı anda ben de "Ne?" diye sordum.

Wrath'ın eli kalçamı neredeyse acıyla sıktı.

"Ne zamandan beri yaşlı bir kadın istiyorsun?" Azrail sordu, gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Ne demiştin, taze amcık en iyi amcıktır?"

"Dediğin gibi, Garro amcığı için şansımı deneyeceğimden vazgeçeceğimi mi sanıyorsun?" diye kolayca karşılık verdi.

Reaper uzun bir süre ikimize de baktı ama Danner'ın bakışlarının zırhımda delikler açtığını hissedebiliyordum, o kadar derine iniyordu ki yara açmasından endişe ediyordum. Gazap, başkanının suskunluğunu hissetmiş olmalıydı çünkü gözümü kırpmama fırsat kalmadan gür ağzı benimkinin üzerindeydi, sakalı tenime lezzetli bir şekilde sürtünüyordu.

Wrath beni öpüyordu.

Ve bu iyi bir öpücüktü.

Hayır, harikaydı.

Sakalının çenemi aşındırdığı gibi, tuttuğu yerde boynumu aşındıracak kadar nasırlı elleri olan dev gibi bir adam gibi öpmedi.

Bir kadına tapınmak ve vücuduna şarkı söyletmek için dünya kadar zamanı olan bir erkek gibi öpüştü.

Beni öpmesini gerçekten isteseydim ya da Kriket'in acısını hâlâ iliklerimde hissetmeseydim, bundan neredeyse zevk alabilirdim.

Şu anda yakıcı bakışları üzerimizde olan gizli polisi istemeseydim ve her zaman istememiş olsaydım.

Wrath uzun bir süre sonra geri çekildi, okunamayan gözleri her zamanki gibi boştu ve kalabalığa bakmadan önce bir süre bana baktı.

Azrail başını sallayarak, "İyi, onu istiyorsun kardeşim, ona sahip olmak için daha iyi bir adam düşünemiyorum," diye onayladı.

"Aile içinde kalsın, ha Harleigh?" Grease kahkahalara boğulmadan önce kaşlarını şehvetle salladı. "Hey, Wrath adamım, ondan sıkılırsan, onu bir geceliğine bana gönderirsin, tamam mı?"

"Evet, kardeşim," dedi Wrath, ben o aşağılık başçavuşa dişlerimi gösteremeden. "Gerçi sikimde bir his var, ondan hemen bıkmayacağım."

"Güzel," dedi Azrail yüksek sesle, sesi otoriteyle çınlıyordu. "Bu işi hallettiğimize sevindim. Şimdi parti yapalım, kutlayacak bir şeylerimiz var."

Herkes odadan çıkarken cevap niteliğinde bir kükreme duyuldu, birbirlerini kapıdan dışarı iterken bir şeye gülen kavgalı kardeşler Mutt ve Twiz arasındaki çatışma bile unutuldu. Çerçevede sadece Danner kalmıştı, Laken gitmiş, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu.

"Bir sorunun mu var kardeşim?" Wrath beni kendi tarafına doğru çekerken işaret ederek sordu.

Danner saygılı olmak için bir süre bekledikten sonra gülümsedi, "Hayır dostum, biz iyiyiz. Sadece kazandığın ödüle bir göz atıyordum."

"Öyle mi?" diye sordu Wrath, sesinin kenarlarından sızan öfkeyle.

Geri çekilmesini söylemek için Danner'la göz göze gelmeye çalıştım ama o arsızca omzunu silkmekle meşguldü. "Adı gibi, bir gül kadar güzel. Dikenlerine dikkat et, tamam mı? Sonunda seni yakalayacaklarmış gibi bir his var içimde."

Six.

Taziyeden eve döndüğümde sabahın erken saatleriydi ve Vancouver şehir merkezindeki sokakların boşluğu tedirginliğimi gidermeye yardımcı olmadı. Burası güvenli bir şehirdi ve dairem daha güzel olsa bile, Doğu Hastings Caddesi'nin uyuşturucu ve suç dolu dehşetinden uzakta, şehrin iyi bir bölgesinde yaşıyordum. Ayrıca, babamın bana bir Noel'de aldığı Sig Sauer tabancayı çantamda ve Bat'in bana verdiği yassı, ince bıçağı botumun içinde taşıyordum. Ben bir motorcu bebeğiydim, başımın çaresine bakabilirdim.

Ama korku, yaklaşan gece gibi içimi kemirmeye devam ediyordu. Cricket'ın bana tecavüz etmeye çalıştığı daireye ilk kez geri dönüyordum. Geçen haftayı ailemle birlikte Entrance'ta saklanarak, çocukluk odamda uyuyarak, babam ve kardeşimle kanepede kıvrılıp yatarak, Cress ve Lou ile alışverişe çıkarak, sevgilim Lila ve diğer motorcu kızlarla bir şeyler içerek geçirmiştim. Ama gerçeklerle yüzleşme vakti gelmişti ve babam daireyi hemen satıp beni bir otele yerleştirmek istese de, Berserker'ların bu kaypak davranışımı fark edeceklerini biliyordum. Kendi kurduğu ağa yakalanmış bir örümcek gibiydim. Onu ben yapmıştım ve şimdi içinde yatmak zorundaydım.

Halıdaki ayak seslerinin fısıltısını duyduğumda elim kapının kolundaydı. Sonraki iki saniye içinde, elimdeki silahı bana yaklaşmaya cüret eden adamın göğsüne doğrultmuştum.

"İyi refleksler," dedi Danner, üzerine gelmeye devam ederken bile ters bir ifadeyle.

Silahı indirmem gerektiğini biliyordum, Danner poz vermedi.

ama o içeri girerken heykeli hareketsiz tuttum.

Namlunun küçük, ölümcül ağzı kalbinin üzerinden göğsüne doğru bastırılmıştı.

Gözlerimiz silahın üzerinde kilitlendi. Güçlü kalbinin silaha karşı attığını hissedebiliyordum ve çılgınca bir an için onu vurmama izin vereceğini biliyordum.

"Bir kadını karanlık bir koridorda tek başına şaşırtmamalısın," dedim sonunda ona.

"Ve bir kadın istismarcı ölü erkek arkadaşının cenazesine yalnız ve hazırlıksız gelmemeli," diye bağırdı ve silahı sert göğüs kafesinin daha da derinlerine gömecek şekilde bana doğru eğildi.

Ona dişlerimi gösterdim. "Adamım öldürülmüşken uzak durmamı şüpheli bulmayacaklarını mı sanıyorsun?"

"Şüpheli olabilirsin ama en azından gözden ve akıldan uzak olursun, Harleigh Rose. Sence o kulüp seni aralarına almaktan memnun değil mi? Onların tarafında bir Garro var ve bence bugün seni orada tutmak için her şeyi yapacaklarını kanıtladılar."

"O zaman orada kalmak istemem iyi bir şey, değil mi?" Ona karşılık verdim ve silahımı göğsüne öyle bir sapladım ki irkildi.

"Neden o piçlerle kalmak istiyorsun ki?"

"Onlarla birlikte gizli görevde olmanla aynı sebepten," diye tısladım, parmak uçlarımda yükselip tam yüzüne baktım. "Onları alaşağı etmek için."

Şaşkınlıkla göz kırpmasından ve bunun sonucunda kaşlarını çatmasından memnuniyet duydum. "Benimle taşak mı geçiyorsun?"

"Hayır."

"Başka bir şekilde ifade edeyim," diye homurdandı, beni kolayca silahsızlandırdı, emniyeti tekrar açtı ve silahı çantama bıraktı. "Benimle taşak geçmek istiyorsun. Sen bile polisler için muhbirlik yapmaya gönüllü olacak kadar deli değilsin."

Saçlarımı omzuma attım, gözlerinin saçlarımın görkemli uzunluğunda dans edişini izledim ve sırıttım. "Asla

"Bir kadını hafife alma Danner."

"Sanki sıradan bir kadınmışsın gibi," diye mırıldandı.

"Hayır, işte tam da bu yüzden bunu yapmak istiyorum. Onlar Düşmüşler gibi değil, sırf farklı bir onur kuralıyla doğdum diye iyi ve kötü arasında bir çizgim olmadığını mı sanıyorsun? Berserker'lar iyi insanlar değiller ve kesinlikle iyi şeyler yapmıyorlar, bunlardan biri de Cricket'ın beni dövüp boyun eğdirmesine izin vermek, hayır, teşvik etmek. Yani, evet, ülkedeki en tehlikeli ve iğrenç MC'yi ispiyonlamak isteyecek kadar deliyim ve bunu başaracak kadar da deliyim."

Danner hayal kırıklığı içinde bir elini neredeyse ölümcül olan çenesinde gezdirdi. "Seni bu pislikten uzak tutmak için neredeyse kıdemli subayımla kavga edecekken bu saçmalığı söylediğine inanamıyorum."

Kalbim çarpıyordu. Danner ve ben romantik insanlar değildik. Şiirler, mektuplar ya da o tür saçmalıklar paylaşmazdık.

Zalimce görünen ama aslında kalbimizin parçalarını kanlı bir tepside sunduğumuz, kimsenin önemini anlayamayacağı bir savunmasızlık sunusu olan iğnelemeler ve şifreli sataşmalar yaptık. Benim yüzümden biriyle kavga etmek, aslında bana bir buket çiçek ve bir kutu çikolata vermekle eşdeğerdi.

Böylece, onu saklamak için dikenler atsam bile kalbim ısındı ve çiçek açtı.

"Benim adıma konuşmana gerek yok, artık on altı yaşında değilim," diye hatırlattıktan sonra parmaklarımı kasıtlı olarak göğsümün açıkta kalan kısmında, yukarı doğru itilmiş göğüslerimin arasında gezdirdim.

Çenesinde bir kas kasılmasına rağmen gözleri hareketi takip etti. Onu hayal kırıklığına uğratmayı, temel iyiliğini ayartarak yanlış olduğunu kanıtlamayı seviyordum. Lionel Danner'ı üç yıldır görmemiştim ama sanki hiç zaman geçmemiş gibiydi. Hâlâ daha önce oynadığımız oyunları oynuyorduk ve her nasılsa bu oyunlar zamanla bayatlamamıştı.

"On altı yaşındayken senin için konuşmama ihtiyacın vardı çünkü kendini imkânsız durumlara sokuyordun ve bu durumlardan kurtulmanın tek yolu benim seni savunmamdı. Sürpriz sürpriz, seni üç yıldır görmüyorum, ilk kez gördüğümde, senin için konuşmama ihtiyacın var."

İrkilme dürtüsüne karşı dişlerimi sıkmaya çalıştım ama bu sözlerin içime yaydığı acı çok büyüktü. Onunla altı yaşında tanıştığımdan beri bir kez bile, onu şampiyonum olması için çağırdığım yüzlerce seferde bir kez bile beni zayıf ya da sömürücü hissettirmemişti.

Gözlerimdeki bakışı ben saklayamadan okudu ve büyük kemer tokasını karnıma bastırmak için yaklaşırken nefesinin altından küfretti. "Rosie, çok kolaysın."

"Çok mu kolay?" Öfkelendim.

Dudakları acımasızca kıvrılırken bile gözleri yumuşaktı. "Kızdırmak çok kolay. Seni yakmak için tek gereken ima iken, gözlerinde bu kadar çok ölü olması nasıl mümkün olabilir?"

İri, kaba eli göğsüme düz bir şekilde bastırıp sonra yukarı kayarak parmak parmak boğazıma, nabzıma doğru dolanırken acı içinde yutkundum. Yavaşça, kasıtlı olarak sıktı.

"Söyle bana asi, benim güzel, harap olmuş gülüm, teninde hala bir öncekinin izini taşırken kendini başka bir tehlikeli duruma sokmak istediğinde nasıl tepki vermeliyim?"

"Kendi başımın çaresine bakabilirim," dedim ona kalın bir sesle, sözlerinden, uzun zamandır duymadığım halde bana yeniden 'asi' diye seslenmesinden rahatsız edici bir şekilde etkilendim.

Daha yakına eğildi, nane kokulu nefesi ayrık dudaklarımın üzerinde dolaşıyordu. "Bunu bil. Ayrıca yalnız olmadığını da bil, böyle bir ailen varken asla. Beni onlardan biri olarak saymayı ne zaman bıraktın bilmiyorum ama ben de seninle ilgileneceğim Rosie."

Protesto etmek için ağzımı açtığımda dudakları daha da yaklaştı, ipeksi pelüş kenarları benimkilerin üzerinde gezinirken, "Hero'yu getirdim. Arabaya gidip onları getireceğim ve sonra da evinizi gezeceğim. Geceyi burada geçirmek için ısrar ederdim ama senin bağımsızlık sorunlarının olduğunu biliyorum, bu yüzden köpeği aldığın sürece buna izin vereceğim."

Tanrım, Hero'yu getirdi.

Onu üç yıldır görmemiştim ve kaybının acısı neredeyse Danner'ınki kadar dokunaklıydı.

Bir burun mesafesinden bile gözlerimdeki sevinci okudu ve boynumdaki eli beni sıkıca kavradıktan sonra serbest bırakmadan önce dudakları gülümsedi.

Çizmeli topuğunun üzerinde dönüp koridora doğru ilerlerken, "Kal," diye emretti.

"Senin köpeğin değil Danner," diye arkasından seslendim ama bir saniye geç kalmıştım çünkü çoktan acil çıkıştan çıkmış ve merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Yine de kahkahalarını duvarlardan duyuyordum.

"Siktir git," diye mırıldandım ve yumuşak bir gümbürtüyle ön kapıma yaslandım.

Nabzım çırpınmaya başlamıştı, kanım damarlarımda helyum ışığı gibi dolaşıyordu. Danner'ın beni bu kadar hafif, bu kadar zayıf ve kırılgan yapmasından nefret ediyordum, öyle ki benim bile güzel hissettiğimi kabul etmem gerekiyordu. Ama güzel olduğu kadar da tehlikeliydi, özellikle de benim dünyamda. Titanyumdan daha düşük bir şey olmayı göze alamazdım, özellikle de Danner'ı soruşturmasına yardım etmeme izin vermeye ikna etmek istiyorsam.

Eğer gerçekten bu işe karışmamı istemiyorsa, ne yapacağımı merak ediyordum. Daha da ötesi, en başta neden gerçekten yardım etmek istediğimi merak ediyordum. Benim dünyamda bir muhbir, alçakların en alçağı, bir kez keşfedildiğinde acımasızca topuğunuzun altında ezilecek bir sivrisinekti.

Cricket'ın tacizine katlanmama izin veren o çürümüş çekirdeği kalbimde aradım, her ihtimale karşı

bir tür kendini kırbaçlayan ucubeye dönüşüyordum, ama orada değildi. Tanrıya şükür.

Bunun yerine, tırnağımın altına sıkışmış tahta parçasına benzer bir şey buldum. Danner'ın dünyasında kalmanın bir yolunu bulamazsam, beni tekrar terk edeceği fikri.

Bu sefer sonsuza kadar.

Elimin topuğunu ağrıyan, çarpan kalbime bastırdım.

Bir saniye sonra betona çakılan çivilerin takırtısı ve etiketlerin şıngırtısı bakışlarımı merdiven kapısına yöneltti, bir an sonra kapı açıldı ve çocukluk hayatımın ikinci aşkı içeri daldı.

Dizlerimin üzerine çöküp kollarımı açarken aniden şişen boğazımdan "Hero," diye fısıldadım.

Golden Retriever saniyeler içinde koridor boyunca koştu, merhaba diye mızmızlanırken bile pembe dili köpekçe bir gülümsemeyle dışarıdaydı. Ağırlığını göğsüme bastırdım ve yüzüme ve boynuma öpücüklerle saldırırken onu sıkıca kendime çektim. Tanrım, hâlâ aynı kokuyordu; tatlı ve taze, keskin bir rüzgârda ezilmiş sonbahar yaprakları gibi. Parmaklarım hemen tüylü, yumuşak ve hafifçe kıvrılmış kulaklarına gidip onları iyice ovdu ve boynumu yalarken zevkle inledi.

Gözlerimi kapattım, tüylerine gömdüm ve milyonlarca gibi gelen bir damla gözyaşı dökmeme izin verdim. Tanrım, ama ben bu köpeği seviyordum. Çoğu insanın bir insanı sevebileceğinden çok daha fazla. Onu kucağıma aldığımda Hero'nun kalbini benimkine bağlayan zinciri somut bir şekilde hissettim.

"Kızımızı özledin, değil mi şampiyon?" Danner, bir çizme ayağını diğerinin üzerine geçirerek kapımın yanındaki duvara yaslandığı yere bakmamı istedi.

Düşüncelere dalmaya ve sert azarlamalara uygun sert bir yüzü vardı, ama köpeğiyle yeniden bir araya gelmemin onu da ne kadar derinden etkilediğini bana anlatan gözleri ve benzersiz bir ifadeye sahip ağzıydı.

Hero'nun parlak, mükemmel altın rengi kürkünü ovmaya devam ettim. "Senin kızın değil."

Koyu sarı kaşlarından birini kaldırdı ve çenesini, kıçının üzerinde oturmuş mutlu kahverengi gözlerle bana bakan Hero'ya doğru eğdi. "Doğru, o neredeyse benden çok senin. Seni gördüğüne sevineceğini, senin için nöbet tutacağını biliyordum."

Alt dudağımda titremek istediğini gösteren bir kaşıntı hissettim ama aldırmadım. "Evimde bir silah, bir bıçak ve yanlış hatırlamıyorsam bir satır var, sanırım iyiyim."

"Bir adamı öldürmek için kullandıktan günler sonra lanet olası cinayet silahı hakkında ancak sen şaka yaparsın" diye mırıldanırken başını salladı.

"Eğer gülemiyorsan," dedim omuz silkerek, elimdeki korkunç ağırlığı hâlâ hissedebiliyor olmama rağmen.

"Daireyi kontrol edeceğim, ben her şey yolunda diyene kadar Hero'yla burada kal," dedi eğilip anahtarları bulmak için çantamı karıştırırken.

"Evet efendim," dedim kayıtsızca, sıradan olmadığını bilsem de, kare çenesindeki kasların gerildiğini göreceğimi ve vücudundan yayılan sıcaklık alevini hissedeceğimi biliyordum.

Kapıyı açarken beni görmezden geldi, düğmeyi çevirdi ve dairenin içinde kayboldu.

"Patronluk taslıyor," dedim Hero'ya, o da bir patisini kaldırıp bükülmüş kalçama koyarak karşılık verdi.

Sıcak, temiz kürküne güldüm ve hayatımın en güzel kucaklaşmalarından biri için kollarımı ona doladım.

"Temiz," dedi Danner kapı aralığından, köpeğine ve bana bakarken yeşim yeşili gözlerinin ardında bir şeyler çalışıyordu. "İkinizi yerleştireyim, yorgunsunuz."

Daireye geri dönüp dilini şaklatarak Hero'yu yanına çağırırken gözlerimi devirdim. Siyah pantolonumdaki köpek tüylerinin tozunu aldım ve onları takip ettim.

Danner mutfaktaydı, bir köpek tabağı, mama ve beş yıl önce ona aldığım için Hero'nun köpek yatağı olduğunu anladığım kalın, rulo yapılmış bir battaniye getiriyordu.

"Kendini evinde gibi hisset," diye mırıldandım sertçe, onun yanından geçip buzdolabına doğru ilerlerken, bir Corona aldım ve kapağını yontulmuş tezgahımın üzerine vurdum.

Şişeden uzun ve soğuk bir yudum aldığımda bana baktı. "Bana da teklif edecek misin?"

"Bunu planlamıyordum."

Dudakları kıpırdadı ama yem kabına yem doldurup yere koymaya devam etti, sonra da aynı şeyi su kabı için yaptı.

"Onu her yere yanında götürmeni istiyorum, H.R." diye emretti yine, sanki uşağıymışım gibi.

"Dersim var," diye hatırlattım ona. "Üç hafta daha dersim yok ve laboratuvarıma bir köpeği yanımda sürükleyemem."

Elini nefis yumuşak, soluk kotunun cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt parçasıyla çıktı. Havada salladıktan sonra tezgâhın üzerine bıraktı. "Sana bir not ve her şeyi aldım."

"Neyim ben şimdi, kör mü?" Öfkeyle sordum.

Hero'nun eşyalarını yerleştirmeyi bitirip karşımdaki tezgâha yaslanmak için döndüğünde, "TSSB," dedi hiç duraksamadan. "Panik atak geçirme ihtimaline karşı ona ihtiyacın var."

"Bu saçmalık," diye bağırdım ve bira şişemi tezgâha o kadar sert çarptım ki bira kenarından elime sıçradı. "Ben travma falan geçirmedim. Bana bak," diye meydan okudum ona, dar, göğüs dekolteli motorcu bebek kıyafetimi göstererek ahlaksız bir alaycılıkla. "Sana travma geçirmiş gibi mi görünüyorum?"

"Gözlerinin arkasında taşıdığın bir yara Rosie," dedi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini bana doğru eğdi, sanki öfkemi dindirmek için yerleşmiş gibiydi, bir boğa binicisi bineğini yakaladı ve onu eğlenceli bir şekilde eksik buldu.

Öfke, babamın çavdar viskisi gibi sıcak ve baş döndürücü bir şekilde içime işledi. "Benden sorumlu değilsiniz memur bey," diye tısladım.

Onu. "Fark etmediğini biliyorum ama artık bir yetişkinim ve ne istersem yapabilirim."

Danner bana hiçbir şey belli etmeyen ama kendimi iki santim boyunda, çocuksu ve huysuz hissetmeme neden olan o amansız, aşağılık tavrıyla baktı.

"Senden sorumlu değilim," diye yineledi yavaşça, ağzı sözcükleri el yazısı gibi pürüzsüz, yuvarlak ve vurgulu hale getirecek şekilde hareket ediyordu. "Hiçbir zaman olmadım, yine de Rosie, bu fikrin aklımdan geçmediğini söyleyemem. Tüm o vahşiliği alıp bağlamak, sert ve sakin bir elin altında kırmak... evet," dedi. "Bunu düşündüm."

Ona göz kırptım. Lionel Danner'ı tanıdığım onca yıl boyunca onun hakkında pek çok şey öğrenmiştim. Eski usul bir beyefendiydi, kadınlara kapıları açan, düşünmeden 'lütfen' ve 'teşekkür ederim' diyen türden. Çekingenliği, adalete olan bağlılığı ve yumuşak, alçak Kanada aksanı ona John Wayne ya da Paul Newman gibi kovboy şerif havası veriyordu; yanlarında durduğunuzda kendinizi ahmak gibi hissedeceğiniz kadar ahlaklı ve sadakatli adamlardı.

Flört eden biri değildi. Ortağı Riley Gibson ve diğer polis arkadaşlarıyla bira içtiği bilinen McClellan's'da, Mac's Grocer'da ya da ona ulaşabilecekleri her yerde kadınlar ona atılırdı. Hatta bazıları Entrance'ın eteklerinde satın aldığı, birkaç atı ve Irwin adını verdiğim bir göbekli domuzu beslediği araziye bile gitmeye cesaret etti. Pazar sabahları bir grubun ağılda toplanıp onun vahşi atlarından biriyle çalışmasını izlemesi duyulmamış bir şey değildi.

Ama ağzı sıkı biriydi. Bir sürü kadınla çıktığını ya da en azından düzüştüğünü biliyordum ama övünme dürtüsü onları öldürmüş olsa bile bu konuda konuşmuyorlardı ve Danner bunu talep ettiği için böyle olduğunu biliyordum. Aşık bir kız olarak, onun gizliliği fantezilerime yer açıyordu.

Bana her zaman, en azından sonuna kadar, küçük bir kız kardeş ya da arkadaş gibi davranmış olmasına rağmen çiçek açtı.

Bu benimle ikinci kez cinsel imada bulunuşuydu ve dürüst olmak gerekirse, zavallı aşk hastası bedenim bunu zar zor kaldırabiliyordu.

Gözlerimi tekrar kırptım ve aniden karşımdaydı. Yüz hatlarında hiçbir şey yoktu, sığ çukurlar ve dik uçurumlar, taş kemikler ve altın ten, ama gözleri o kadar canlıydı ki yakıyordu.

"Senden sorumlu değilim ama dediğim gibi, hoşuna gitmese de sana göz kulak olacağım. Hero'yu nereye gidersen git yanında götüreceksin çünkü onu seviyorsun, özlüyorsun ve şu anda bu sevgiye ihtiyacın var ama aynı zamanda o eğitimli bir emekli polis köpeği ve senin zarar görmene izin vermeden önce bir adamı öldürecek. Beni anlıyor musun, Harleigh Rose?"

"Hayatıma öylece geri dönüp her şeyi altüst edemezsin Danner," dedim ama küstahlığım olması gerektiği gibi değildi. Vücudunun bana bu kadar yakın olmasının verdiği sıcaklık, kenarlarını kırıştırmıştı.

O ender rastlanan milyon dolarlık gülümsemelerinden birini parlattı ve beni tam karnımdan vurdu. "Hero günde iki kez biraz ılık suda iki fincan yemek yiyor, günde iki kez yürüyüşe de ihtiyacı var, eğer başarabilirsen her biri bir saat."

Ona kaşlarımı çattım ve mizah yüzünü parmaklarımla çizmek istediğim ilginç düzlemlere dönüştürdü.

"Ve şu Berserker MC işini de bırak. Wrath ve çocuklardan uzak dur ve beni gördüğünde, bu duvarların içinde olmadıkça beni tanımıyormuş gibi davran."

"Her neyse."

Danner sırıtışının köşesini ısırdı ve sonra yanımızda memnun bir şekilde oturup kuyruğunu sallayan Hero'nun önüne çömelmek için uzaklaştı.

"Rosie'mize iyi bak, tamam mı oğlum?" dedi, yavrunun yüzünü avuçladı ve küçük bir çocuğa bakar gibi gözlerinin içine baktı.

Danner gitmek için ayağa kalkar kalkmaz Hero nazik bir onay havlamasıyla yanıma geldi. Bir hakaret haykırmak istedim, onu diken üstünde tutacak ve bana imrenilen son sözleri söyletecek bir şey. Bunun yerine, kafam romantik hayallerle doluydu, Danner'ın beni sert ve sakin bir elin altında kırdığı korkunç görüntüyle...

"Aslan," diye seslendim kendimi durduramadan.

Elini kapı koluna koyarak durakladı ve dikkatim dağılmış bir şekilde kapımda kazadan önce olduğundan daha fazla kilit olduğunu fark ettim. Yüzünü hafifçe bana çevirdiğinde yutkundum ve onun uzun, kaslı boyunu görebildim. Ellerimi vücudunda gezdirmek istemeden ona bakamamak beni öldürüyordu; kalın, parlak keten saçlarının arasından, sırtındaki kas çıkıntısından yüksek, gergin kıçına kadar. Bunu yapmaya hakkım olmaması beni daha da öldürüyordu.

"Hero'yu bana ödünç verdiğin için teşekkürler," dedim ve sonra aramızdaki boşluğa görünmez mürekkeple yazarak ekledim, "ve benimle her zaman ilgilendiğin için teşekkür ederim.

"Benim işim Rosie," dedi yumuşak bir sesle, öyleydi de ama demek istediği, benimle ilgilenmenin polis olmak kadar onun da görevi olduğunu hissettiğiydi.

Bu sözleri hiç yüksek sesle söylememiş olsam da o biliyordu. Bana ilk gülümü aldığı günden beri onun olmuştum.

Seven.

2008
Harleigh Rose altı yaşında. Danner on altı yaşında.

Günün bir tokatla başladığını hatırlıyorum.

Altı yaşındaydım, çok küçüktüm ama akşamdan kalma bir halde uyuyan annemi uyandırmamam gerektiğini bilecek kadar da büyüktüm. Yine de geç oluyordu, sabahın ortasıydı ve Pazar günüydü, bu da yeni bir plak alabilmek için Ana Cadde'deki Mega Müzik'e gitme zamanının geldiği anlamına geliyordu. Bu bir gelenekti. Elbette bunu babam başlatmıştı, annem değil, ama eğer o yoksa, anneme beni götürmesi için söz verdirmişti. Annem ve King müzikle pek ilgilenmezlerdi. Annem içki içmek ve parti yapmakla meşguldü, King'in ise tek derdi kitaplarıydı, bu yüzden plakçıdan sonra, çok paramız olmamasına rağmen, bir sonraki durağımız kitapçıydı.

Ama babam ve ben? Biz müziği severdik. Radyoda çalan ve babamın 'sümüklü ağlak serseriler' ya da 'düpedüz dangalaklar' dediği aptal, teneke gibi yeni şeyleri değil, Black Sabbath ve Guns n Roses gibi eski şeyleri. Babam en çok AC/DC'yi severdi, ben de öyle yaptım. Aklım erdiğinden beri babasının kızıydım ve bu yüzden babam beni kendisi götüremediği için üzgün olsam da, Mega Music'e gidip Fallen MC'deki işinden döndüğünde ona göstermek üzere bir rock plağı seçtiğim için heyecanlıydım.

Ben de canavara meydan okuyup annemi uyandırmaya karar verdim.

Bu günün ilk felaketiydi ama sonuncusu olmayacaktı.

Odasının kapısını iterek açar açmaz votka kokusunu aldım. Yerde, muhtemelen uykusunda devirdiği, devrilmiş bir şişe vardı ve

yatağın kenarındaki zemini ıslattı. Oje çıkarıcı gibi iğrenç ve kimyasal kokuyordu ve çamurun içinden parmak uçlarımla geçerken nefesimi tuttum.

"Anne," diye fısıldadım ve elimi yanağına koyup kulüp binasındaki motorcu fahişelerden birinden çaldığım siyah ojeye hayranlıkla baktım. "Anne, gitme vakti geldi."

"H.R.?" diye tısladı ağabeyimin sesi kapı aralığından. "Annemin odasında ne halt ediyorsun? Onu uyandırırsan seni öldürür."

Ona kaşlarımı çattım. "Bugün Pazar. Mega Music'e gitmeliyiz, Yaşlı Sam beni bekliyor olacak."

Yaşlı Sam'e bu isim verilmişti çünkü gerçekten yaşlıydı ve en az yarım asırdır öyle görünüyordu. Mega Music'in sahibiydi, aslında mega değildi, iPod ya da MP3 çalar gibi başka bir şey satmayı reddeden gerçekten küçük bir plak dükkanıydı, çünkü bu kadar sertti. Onu severdim. Onu neredeyse babamı sevdiğim kadar seviyordum ve bu da bir şey ifade ediyordu. Yaşlı Sam'i bekletmek istemedim çünkü benim için bir parça Hubba Bubba sakızı ve dinlemek için seçtiği bir plak hazırlayacağını biliyordum.

King bana fısıldayarak, "Onu uyandırırsan, yemin ederim H.R., annemin bizi dışarı çıkarmasına imkân yok," diye bağırdı.

Sadece sekiz yaşındaydı ama her şeyi bildiğini sanıyordu. Açıkçası ben de öyle sanıyordum çünkü sürekli o kalın kitapları okuyor ve ölülerden alıntılar yapıyordu. Ölüler umurumda değildi, sadece babam, King, Yaşlı Sam ve Düşmüşlerin kardeşleri gibi yaşayanlar umurumdaydı ama onlardan alıntı yapmak King'in kulağa zeki gelmesini sağlıyordu.

"Bizi götürecek çünkü götürmezse babam çok kızacak," diyerek ona bildiği bir şeyi hatırlattım.

Tek sorun, babamın kış uykusundan uyanan bir ayıdan daha sinirli olabilmesiydi, ama annem çıngıraklı yılan gibiydi, zehirli bir ağızla üzerinize gelmekten sadece bir seğirme uzaktı.

Elimi yüzüne birkaç kez hafifçe vurdum, sonra bu işe yaramayınca omzunu sertçe ittim.

Bana doğru hamle yaptığı anda uyandı. Bir saniye önce dünya için ölmüştü ve bir saniye sonra o çıngıraklı yılan gibi üzerime geliyordu, beni zehirlemek için dilinden ve dişlerinin arasından bir lanet tıslıyordu. Eli o kadar kısa bir süre yanağıma değdi ki, neredeyse hiç temas etmemiş gibiydi, sadece o ani temastan sonra patlayan acı beni yataktan geri döndürdü.

Elim yanağımdaki yanan acıya gitti ama gözlerimdeki yaşların dökülmesine izin vermedim çünkü annem ağlamamdan nefret ederdi, özellikle de akşamdan kalmayken.

'Ayrıca, annem bana ilk kez elini sürmüyordu ve muhtemelen son da olmayacaktı.

King kapı aralığındaki yerinden küfretti ama harekete geçmedi. Hamle yapmak annemi daha da sinirlendiriyordu.

"Lanet olsun! Beni ne diye uyandırıyorsun? Annenin arada bir uyumasına izin veremeyecek kadar bencil misin? O kadar küçük bir kızsın ki hâlâ kıçını falan silmemi mi istiyorsun?"

Alt dudağımın kenarını ısırdım çünkü titreyen bir surat ifadesine dönüşme tehlikesi vardı. "Hayır, anne. Ama öğlen olmak üzere ve bugün Pazar, yani Mega Müzik günü."

Annem güzeldi. Küçük bir kızken bile güzel olduğunu biliyordum çünkü babam onun herkesten iltifat almak için balık avladığını ve her zaman oltasında büyük bir avla geri döndüğünü söylerdi, bu yüzden sayabileceğimden daha fazla insanın bunu söylediğini duydum. Ancak o zamanlar güzel yüzü kızgınlıktan ekşimişti ve bu bana çok sık attığı bir bakıştı, bu yüzden onun en güzeli olduğunu düşünmüyordum.

Ona benzemiyordum ve sanırım bu onu rahatsız ediyordu çünkü saçlarımda altın rengi olmasına rağmen koyu, onun ve King'inki gibi gerçek sarıdan çok karamel rengindeydi. Onun dışında Zeus Garro'nun dişi versiyonuna benziyordum. Ayrıca babamın kadın versiyonu gibi davranıyordum ve bu, her nedense, onu sık sık kızdırıyordu.

Şimdi olduğu gibi.

Gözlerini öyle bir devirdi ki canı yanmış olmalı diye düşündüm ve elimi omzundan iterek yatakta benden uzaklaştı. "Mega Müzik bok gibi, Harleigh ve ben yorgunum. Git televizyon falan izle, eğer baban seni pazar günleri alması gerektiğini hatırlayacak nezakete sahipse, seni almaya gelecektir."

"Anne," diye tekrar denedim. "Lütfen."

"Kapıyı arkandan kapat ve televizyonun sesini kıs, olur mu?" diye homurdandı, zaten yarı uykuluydu.

Başının arkasına baktım. Saçları eski bir fare yuvası gibi bükülmüş ve incelmişti. Ona baktım, üzerindeki çirkinlik lekesi için mutluydum. Ona baktım ve ondan o kadar nefret ettim ki küçük bedenim bu nefretle titredi.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım ama annem çoktan uyumuştu.

King kolumdan tutup beni kokuşmuş odadan dışarı çekerken, kapıyı usulca arkamızdan kapatırken, "Nefret etmenin kimseye bir faydası olmadı, H.R.," diye mırıldandı. Benimle yüzleştiğinde yüzü bir yetişkininki gibi ciddiydi. "Nefretten daha zeki olmalısın, değil mi? Annemi sevmiyor musun? Seni suçlayamam ama bunun seni yönetmesine izin verme."

"Neden olmasın?" Surat astım.

King sırıttı ve dağınık at kuyruğumun ucunu çekiştirdi. "Çünkü Mega Müzik'e huysuz bir kızı götürmek istemiyorum."

"Yine de gidecek miyiz?" Neredeyse çığlık atacaktım.

King sert bir fısıltıyla, "Eğer sessiz olursanız, biz de oluruz," diye emretti. "Şimdi ayakkabılarınızı giyin ve gidelim."

Topuklarımın üzerinde dönüp mini motorcu piliç savaş botlarıma doğru koşmaya başladım ama adımımın ortasında durdum, dengemi kaybettim, kendimi düzelttim ve sonra tekrar kardeşimle yüzleşmek için arkamı döndüm.

"Beni seviyorsun, değil mi?" Ona ayık bir şekilde sordum.

Kızların çoktan sevdiği o sırıtışıyla sırıttı. King sadece sekiz yaşındaydı ama ne kadar da yetenekliydi. "Evet, H.R., seni seviyorum."

"Ne kadar?" Talep ettim, çünkü yapabileceğimi biliyordum.

Boktan bir annem olabilirdi ama erkeklerim beni, belki de en çok kardeşimi severdi.

Omzumu itti ve gözlerini devirdi, ama sesi o kadar sıcaktı ki üzerime dökülürken yumuşak, tropik bir yağmur gibi hissettirdi. "Stella'nın lokantasında Shelley Newborn'la buluşup milkshake içmek ve öpüşmek yerine seni Mega Music'e götürmeye yetecek kadar."

"Zaten diş telleri var," dedim onu koridorda ön kapıya doğru çekiştirirken zaten bildiği bir şeyi söyledim. "Seni kanlı diş etlerinden kurtarıyorum. Daha iyisini yapabilirsin."

King arkamdan evden çıkıp annemize küçük bir 'siktir git' dercesine kapıyı çarparak kapatırken, "Ne kadar da piliççe bir laf," diye itiraz etti. "Elbette diş telleri var ama göğüslerini gördün mü? Sınıfta onları alan ilk kız ve H.R., sen bir erkek değilsin, bu yüzden kanlı bir ağzın o güzelliklerle bire iki zaman geçirmeye ne kadar değdiğini anlamıyorsun."

"Horndog."

"Brat."

Birbirimize o kadar geniş sırıttık ki aptal gibi göründük ve sonra ben ona karşılık veremeden King bol kot pantolonunu yukarı kaldırdı ve ölü bir koşuyla kaçtı.

"Mega Müzik'e son gelen, kazanana bir gazoz ısmarlamak zorunda" diye seslendi.

Başlamasına ya da kazanmasına kızmadım, çünkü ona bir gazoz alacak param yoktu ve bunu yakında öğrenecekti, ama aynı zamanda Yaşlı Sam bana biraz Hubba Bubba vereceği için sonunda kaybedecek olan King'di.

Mega Müzik'in posterlerle süslü ön kapısını iterek açtığımda çoktan içeri girmişti ama plaklarla dolu yığınlar ve kitaplıklar arasında onu aramaya gitmedim. Onun yerine doğruca Yaşlı Sam'e gittim.

"İşte orada, ah evet, işte hayatımın aşkı," diye seslendi Yaşlı Sam bana, bunu yaparken küçük bir salınım yapıyordu.

Ona güldüm ve ona biraz daha aşık oldum. Benim bir büyükbabam yoktu, çünkü babamın ailesi ölmüştü ve annem de ölmeyi diliyordu, bu yüzden Yaşlı Sam benim büyükbabammış gibi hissediyordum. Rolüne de uyuyordu. Motorcu olmasa da, Mega Müzik'te işe başlamadan önce rock konserleri ve partilerle dolu zorlu bir hayat yaşamıştı ve yaşı ve tecrübesinin buruşuk yüzüne yazdığı hikayeler hoşuma gitmişti. Saçını komik bir şekilde, Elvis ve James Dean'i anımsattığını fark edemeyecek kadar genç olduğum retro bir tarzda takıyordu.

Ona ulaştığımda küçük kollarımı bacaklarına doladım ve sıktım. Cazvari bir şekilde güldü ve başımın üstünü okşadı.

"İşte orada," diye tekrarladı daha yumuşak bir sesle, sonra eğilip gözlerimin içine bakabilmek için beni nazikçe itti. "Bu hafta iyi miydin kızım?"

Bunu bana her hafta sorardı ve ben de her hafta ona küçük bir sırıtış atar ve kirpiklerimi kırpıştırırdım. "Bu hafta değil, Yaşlı Sam."

Sadece altı yaşındaydım, ama erkekleri tanıyordum, en erkekleri tarafından yetiştirilmiştim ve onları küçük parmağımın etrafında nasıl saracağımı zaten biliyordum.

Yaşlı Sam güldü, sonra doğrulurken dizleri gıcırdayınca yüzünü buruşturdu. "Her hafta dükkânımda bu kadar güzel parlayarak yaşlı bir adamı genç hissettiriyorsun."

"Pazar günleri benim en sevdiğim gündür," dedim ona.

"Aynen öyle kızım, benimki de. Şimdi, baban nerede, ha?"

Babamın bizimle geçireceği bir Pazar gününü, en azından önce arayıp nedenini söylemeden kaçırması tuhaf olsa da omuz silktim.

Dudaklarını büzdü ve gözlerini bir yığın plağın üzerinde duran cep telefonuna dikti ama bana döndüğünde gülümsüyordu. "Pekâlâ, bir pati seç o zaman prenses."

Ellerini ceplerine sokup yumruklarını sıkarak bana uzatmasını ve ardından küçük elimi büyük ellerinden birinin üzerine koymasını izledim. "Sola!"

Elini ters çevirip avucunu açtığında bir paket çilekli karpuzlu Hubba Bubba sakızı ortaya çıktı.

"Evet!" Yumruğumu sıkarak çığlık attım. "En sevdiğim!"

Yaşlı Sam bana göz kırptı. "Bilmiyor muyum? Bugün sana biraz Johnny Cash getirdim. Ben bir şeylerle uğraşırken sen de gidip bir baksana."

Kalın bir sakız parçasını ağzıma atıp çiğnemeye başlarken bile burnumu kırıştırdım. "Bu country müzik! O boktan nefret ediyorum."

"Kızım, bu konu hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Kendini dinlemeden babanın sana söylediklerini kusma. O güzel kafanın içinde kendine ait bir aklın var mı?"

Ellerimi yumruk yaptım ve kalçalarımın üzerine koydum. "Ve bunu sakın unutma!"

"Ben de öyle düşünmüştüm. Öyleyse, yerine git ve senin için çektiğim şeyi çal, bu ülke markasını sevebileceğini düşünüyorum."

Dudağımı çiğnedim. Country müzik berbattı, babam bana rock dışındaki tüm müziklerin müzik eğitimi olmayanlar için olduğunu söylemişti. Ama Yaşlı Sam'e güveniyordum. Her pazar benim için plak alırdı ve asla hayal kırıklığına uğratmazdı. Bu yüzden, küçük bir öfke nöbeti geçirebilecek olsam ve Yaşlı Sam'le bu konuda tartışmak eğlenceli olsa da, tavsiyesine uydum ve dağınık yığınlar arasından plak çaların olduğu küçük köşeme doğru ilerledim.

Yıpranmış kolunda siyahlar içinde bir adam ve "Folsom Hapishanesinde" yazıyordu.

Saygıyla plağı kapağından çıkardım ve pikabın üzerine yerleştirdim. Blue Suede Shoes yorumunun ilk birkaç tınısı benimle birlikte odanın içinde gürlerken nefesimi tuttum.

Müzisyen değildim. Son bir yıl içinde gitar, piyano ve şarkı söylemeyi denemiştim (o başarısızlığa hiç girmeyeyim bile), yani sesle güzellik üretemiyordum ama bebekliğimden beri, öyle derlerdi, bunu seviyordum. Kaltak bir anne tarafından yetiştirilmiş, derin duyguları olan bir kadındım.

Çoğunlukla duygusal kıçlarını dirseklerinden ayıramayan erkeklerin kardeşliği. Yani hissedecek çok şeyim vardı ama bunu söylemenin pek fazla yolu yoktu.

Müzik benim için o sesti ve daha altı yaşındayken Mega Müzik'in zemininde bağdaş kurup otururken bile müziğin hayatımda önemli bir rol oynayacağını biliyordum.

Onu fark ettiğimde Johnny Cash'in "Give My Love To Rose" şarkısı çalıyordu.

Önce, kaydedilmiş müziğin cızırtısına ve pürüzsüzlüğüne eklenen fazladan bir nota tınısı, bir akor tınısı kulaklarımı tırmaladı ve sol omzumun üzerinden bakmama neden oldu.

Ve işte oradaydı.

Ters dönmüş bir sandığın üzerine oturmuş, Timberland çizmelerinden birini sandığa dayamış, diğerini de yerdeki nota dağınıklığına bastırmıştı; böylece kalın kalçaları birbirinden ayrılmış ve kot pantolonunun yıpranmış kotuna karşı öğretilmişti. Mavi bir gitarın üzerine eğilmişken silik altın rengi saçları yüzüne düşüyor, güçlü bir burnun ince kesimi ve şarkının sözleriyle sessizce hareket eden gür bir ağzın kenarı dışında her şeyi gizliyordu. Gitarı tutuş şekli altı yaşındaki karnıma komik bir şekilde çarptı. Uzun, çetrefilli uzuvları için fazla güçlü görünen büyük elleri vardı ama enstrümanı şefkatle tutuyor, sert parmaklarıyla boynundan ses çıkarıyor, tüy gibi bir dokunuşla gövdesinden çıkarıyordu.

O gitarı hayatının aşkıymış gibi tutuyordu, bu yüzden onunla yaptığı müzikle burnumun direğinin sızlaması şaşırtıcı değildi.

Hem o hem de müzik, kısa hayatımda gördüğüm en güzel şeylerdi.

Sessiz bir nefes vermiş olmalıyım çünkü aniden bana bakmaya başladı.

Yeşil gözleri vardı.

Tanrım, hayatımda gördüğüm en yeşil canlılardı. Yeni sulanmış çimenlerden, köknar ağaçlarının arasından süzülen ışığın Pasifik Okyanusu'nun bir parçasına vurmasından daha yeşildiler.

kuzeybatı yosunu ve olgunlaşmış bir ıhlamurun yeşili. Kalın, çekik kaşların altındaki kısa, sivri kahverengi kirpiklerle çevrili bu renge bakarken nefesim kesildi.

Benimle göz göze gelirken şarkının hiçbir ritmini kaçırmadı ve Johnny'nin hırıltılı sesine yumuşak, alçak sesini ekledi.

Şarkı aşık olmakla ilgili değildi ama bir adamın hapse girdiğinde geride Rose adında bir kadın ve bir oğul bırakmasıyla ilgiliydi. Altı yaşında bir çocuktum ve şarkının içeriğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu, ama bu bana dişlerimi sızlatan bir ürperti verdi.

Son rafine sesler kaybolup Johnny'nin mahkumlara seslenen sesi plağa geri döndüğünde, genç şarkıcı sonunda The Fallen erkeklerinden herhangi birinin yapacağı gibi bir hareketle başını eğdi ve "Cash'i sever misin?" dedi.

Evet demek istedim çünkü onun güzelliğine aşık olmuştum. Sadece bir çocuktu ve çok yakışıklıydı, belli belirsiz kadınsı olmalıydı, ama karakterinde bir kasvet, yüzünde bana bir erkeği hatırlatan bir ağırlık ve sertlik vardı.

Ama yapmadım, çünkü gençtim ama hala bir Garro'ydum. "Boktan biri değil, sanırım, ama taşralı."

Çocuğun kaşları havaya kalktı ve alnını sevdiğim bir şekilde kırıştırdı. "Country müzikten nefret mi ediyorsun? Sen Kanadalısın, değil mi?"

Ona burnumu çektim, meydan okuması karşısında aşkım tamamen unutulmuştu. "Muhtemelen ben senden daha Kanadalıyım. Ailem ezelden beri burada. Ve bilginiz olsun, tüm Kanadalılar taşrayı sevmez."

"Bizim gibi kırsalda, küçük bir kasabada yaşıyorsunuz, taşrayı seviyorsunuz."

Homurdandım. "Kiminle takılıyorsun bilmiyorum ama taşra ezikler içindir."

Çok fazla gülümsemediğini belli edecek şekilde hafifçe gülümsedi. "Demek Cash'i sevmiyorsun."

Dudaklarımı çiğnedim çünkü Johnny Cash'i severdim. Çok derin ve gür sesi bana babamınkini hatırlatıyordu ve country müziği country gibi gelmiyordu.

"Temelde kaya," dedim ona, bunu haklı çıkarmak için çılgınca bir argüman denedim.

Bir gülümsemenin köşesini ısırdı. "Doğru. Yine de iyi bir adamdı, hayatı boyunca oldukça küçük suçlardan bir sürü kez tutuklandı, ama hapishanelerde çalmaya özen gösterdi çünkü onların sorunlarını anlıyordu."

The Fallen kardeşlerden birkaçı hapse girmişti, bu yüzden yıllardır cezaevlerini ziyaret ediyordum. Johnny'nin bu yönünü sevmiştim, ama daha çok bu tuhaf çocuğun da Johnny'nin bu yönünü sevmesini sevmiştim.

"İşte," dedi, gitarı dikkatlice açık kutusuna geri yerleştirdi ve sonra tam boyuna kadar çözüldü. "San Quinten'de deneyelim."

Müzik çaların altına yeni bir plak koymak için yanıma geldiğinde donup kaldım, sadece ciğerlerim aniden kesilen nefesimi sabitlemek için çok çalışıyordu. Güzel kokuyordu, taze işlenmiş toprak ve saman gibi, hafif bir erkek kokusuyla birlikte. Yeterince yaklaşabilsem, uzansam ve gözlerimi kapatsam, tıpkı büyük bir yaz gökyüzünün altında güneşin ısıttığı çimenlerin üzerinde uzanmak gibi kokacaktı.

Kayıtları değiştirmek için yanıma çömeldi ve işi bittiğinde bana döndü, çenesindeki kirli sakalın başlangıcını görebileceğim kadar yakındı. Gözlerinin yanındaki gülümseyen kırışıklıklar öfkeyle düzleştiğinde, çekimin üzerindeki soluk kırmızı el izini görebilecek kadar yakın olduğunu fark ettim.

"Bunu sana kim yaptı lan?" diye sordu.

Sesi havada şaklayan bir kırbaç gibiydi ama çürüğü daha iyi görebilmek için yüzümü eğdiğinde eli çeneme konan bir kelebek öpücüğü kadar yumuşaktı.

"Sana ne ki?" Dudağımın altının kıvrılmasına ve gözlerimin arkasının yaşlarla dolmasına rağmen sordum.

Vurulmuş olmam bu yabancının neden umurundaydı ki? Kulüp dışındaki insanlardan ve onların ailelerinden bu tür empatik cömertlik görmeye alışık değildim. Genelde yabancılar bizimle alay eder ya da böcekler gibi etrafımızda dolanırdı.

"Bana ne?" diye tekrarladı, sanki sorduğuma inanamıyormuş gibi. "Biri tatlı bir çocuğa vuruyor, bunu umursamayacağımı mı sanıyorsun? Sence biri bunun kontrolsüz kalmasına izin verir mi?"

"Evet, seni tanımıyorum. Senin sorunun bile olmayan bir işe neden burnunu soktun?"

Yüzü öfkeyle gerildi, sonra sempatiyle yatıştı. "Çünkü ben bir şey yapmadan trajedinin yanından geçip gidecek bir adam değilim, tamam mı? Ve umarım sen de o tür bir kız değilsindir."

Bir an düşündüm. "Geçen hafta oyun alanında en iyi arkadaşım Lila'ya çirkin dediği için o aptal çocuğu dövdüm. O çirkin değil, babam büyüdüğünde çok güzel olacağını söylüyor."

Yine gülümsemesini engellemeye çalışır gibi ağzının kenarını ısırdı. "Evet, şiddetin çözüm olduğunu söyleyemem ama bunu es geçmediğine sevindim. İyi insanlar olarak birbirimize göz kulak olmak bizim sorumluluğumuz, aksi takdirde hepimiz batarız. Tekrar soruyorum, bunu sana kim yaptı?"

Endişeyle sakızımı çiğnedim ve Hubba Bubba'mla büyük bir balon patlatarak ona cevap vermeye karar verdim. Yüzünden bir santim uzakta duran pembe balona baktı, sonra yüksek bir sesle patlattığımda başını salladı.

"Bana söylemeyeceksin. Babam önemli biri, sana yardım etmesini sağlayabilirim."

"Benim babam da önemli," dedim gururla, çünkü Zeus Garro kulübün şimdiye kadar seçtiği en genç subaydı.

Gözlerini kısarak bana baktı, gözleri trafik ışıklarından daha yeşildi, beni gitmeye, gitmeye, gitmeye ve ona tüm sırlarımı anlatmaya teşvik ediyordu. "Senin adın ne?"

"Seninki ne?" Anında karşılık verdim.

Bir başka ısırılmış sırıtış. "Lionel."

Burnumu kırıştırdım. "Bu aptalca bir isim." "Öyle mi? Seninki daha mı iyi?"

Yüzüne doğru alaycı bir ifadeyle baktım, gözbebeklerinin etrafındaki daha derin yeşil halkayı görebilecek kadar yakın olmam hoşuma gitmişti. "Harleigh Rose çünkü ben bir motorcu bebeğim."

Gözlerinin arkasında parlayan bir şey beni ondan uzaklaştırdı.

"Artık adımı biliyorsun, sana kimin vurduğunu söylemek ister misin?" diye sordu alçak, metalik bir sesle, babam ve kardeşlerinin artık dalga geçmedikleri zamanlardan hatırladığım bir sesle.

"Kız kardeşimle ne halt ediyorsun?" King'in sesi arkamdan seslendi ve bir an sonra kollarına atıldım.

Çocuk ayağa kalktı, küçük kardeşimden o kadar uzun boyluydu ki bize bakmak için boynunu eğmek zorunda kaldı. "İyi olduğundan emin olmak için. O bir çocuk, bizimki kadar küçük bir kasabada bile bir dükkânda yalnız olmamalı. Burada yaşayan kanun kaçakları var." "Hadi canım," diye kaba bir şekilde güldü King. "Sanırım baş edebiliriz Senden daha fazla."

Gencin güzel kıyafetini, açık bir blazer ceketin altındaki düğmeli gömleğini ve önü bile kırışık olan şık pantolonunu incelediğini biliyordum.

"Bir kitabı kapağına göre mi değerlendiriyorsun?" Lionel karşılık verdi, oku isyancıları anladığını gösteren bir şekilde yuvasına isabet etti.

Biz yargılamıyorduk, hiçbir zaman.

King'in dişlerinin gıcırdadığını duyabiliyordum. "Elinde başka bir şey kalmadığında, bir erkek varsaymaktan ve korumak için harekete geçmekten başka ne yapabilir ki?"

"Bir erkek mi?" Lionel güldü. "Nesin sen, sekiz yaşında mı?"

King göğsünü şişirerek beni kollarının sıkı çemberi içinde daha da daralttı. "Şimdi de yaşıma göre mi yargılıyorsun? Sekiz yaşındayım ama yürümeye başladığımdan beri kendimi ve ailemi savunmayı öğreniyorum."

Lionel ellerini bir teslimiyet jestiyle havaya kaldırdı. "Yapabileceğinden hiç şüphem yok. Sadece yanağına el izi yapışmış küçük bir kızı kontrol ediyorum."

King'in kolları bana sarıldı. Benim için, bizim için bundan nefret ediyordu ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. O bizim annemizdi.

King üstü kapalı bir şekilde, "Bazen uzun bir oyun oynamak gerekir," dedi. "Bu seni ilgilendirmez."

"Olabilir," dedi genç arkadaşım omuz silkerek. "Olmasına izin ver. İkinizi motorcuların elinden kurtaracak, daha güvenli bir yere götürecek imkânlarım var."

"Babamın yanında olduğundan daha güvenli bir yer yok," diye konuştum.

"H.R., King, buraya gelin," diye bağırdı Yaşlı Sam aniden dükkânın önünden.

Saniyeler sonra ana caddede silah sesleri duyuldu. Bu zararsız patlama sesini daha önce de duymuştum ve ne olduğunu, ne anlama geldiğini hemen anladım.

Ölüm.

Onlar beni durduramadan King'in kollarından kurtuldum, Lionel'ın uzattığı ellerin etrafından dolandım ve posterlerle kaplı camlı ön kapıya doğru ilerledim. Yüzümü posterlerdeki bir boşluğa dayadım ve dışarı baktım.

Hiçbir şey.

Ama içimde bir his vardı, sanki Tartarus'un kapıları açılmış ve bu korkunç canavarlar bedenimi yıkıma uğratarak ve ruhumla alay ederek ortaya dökülüyormuş gibi bir his.

Bir şeyler yanlıştı. O kadar yanlıştı ki, Mega Müzik'in kapısının dışında her ne oluyorsa hayatımı değiştirecek kadar büyük olduğunu biliyordum.

Geriye dönüp baktığımda ve nasıl bir kadına dönüştüğümü bildiğimde, beni silah seslerinden koruyan kapıyı çekip açmak ve sokağa koşmak için mantığa ve güvenliğe meydan okumam o kadar da şaşırtıcı değil. Yaşlı Sam'in arkamdan böğürdüğünü, ardından King'in beni takip etmekten alıkoyduğu için onunla kavga ettiğini hayal meyal hatırlıyorum,

Ama o sesin kaynağını bulmaya, içgüdülerimin bana söylediği şey olmadığından emin olmaya çok odaklanmıştım.

Ana Cadde, şirin dükkânlar, lokantalar, adliye binası, belediye binası, polis karakolu, büyük bir park ve First Light Kilisesi'nden oluşan uzun bir alandı.

Kilise Mega Music'in karşısındaydı ve okyanusa bakıyordu ama kaosun oradan kaynaklandığını hemen görebiliyordum.

Her yerde deri kesimli adamlar vardı, babam ve kardeşleri.

Kalbim sıkışmıştı.

Asfaltta koşmaya başladım.

Sadece yarım blok gidebilmiştim, babamın otoparkın kenarında bana en yakın yerde durduğunu görecek kadar olaya yaklaşmıştım ki eller beni arkamdan yakaladı ve yere itti. Yere düşerken kaldırım avuç içlerimi sıyırdı ama beni sokağa hapseden kişinin ağırlığı aşağı inmedi. Beni esir alan kişiye bakmak için başımı çevirdim ve Lionel'in sert ve güçlü yüzünü omzumun üzerinde buldum.

"Bırakın beni," dedim.

"Öyle bir şey olmayacak."

"Bırakın beni!" Bir el daha ateş edildiğinde çığlık attım, bu seferki nedense diğerlerinden daha yüksek sesle havayı yırttı.

Başım harekete doğru sallandı ve şaşırtıcı bir netlikle babamın kollarını daha küçük birine doladığını, çarpmanın etkisiyle geriye doğru sallandığını ve yere düştüğünü gördüm.

Çığlık attım.

En kötü kâbusumu görecek yaşta değildim ama o zamana kadar bunu düşünmek zorunda kalsaydım, babamın düştüğünü görmek olurdu. O benim idolümdü, yeryüzündeki en sevdiğim insandı, bana sevmenin ne olduğunu öğreten kişiydi.

Bunu anlamadan, buna ihtiyaç duymadan, onun düşüşünü izlerken tüm dünyamın yıkıldığını hissettim.

Bir dakikadan uzun bir süre boyunca nefes almadan o kadar uzun ve yüksek sesle çığlık attım ki, sonunda Lionel'ın kolları beni sardı, beni yukarı ve vücuduna doğru çekti, böylece beni olay yerinden uzaklaştırabildi, bayıldım.

Ve daha sonra, evimdeki kanepede uyandığımda, King mutfakta annemle babamın hastanede olduğu ve adam öldürmekten tutuklanacağı konusunda tartışırken ve haklı olduğumu, tüm hayatımın bir Pazar sabahı boyunca değiştiğini anladığımda, yanımdaki masada bir gül vardı.

Daha önce hiç gül tutmamıştım -ailem pek çiçekli insanlar sayılmazdı- bu yüzden kırmızı yaprakların derinliğini merak ettim, sımsıkı kıvrılmıştı ama tam ortasından açılıyordu, güzel olduğu kadar karmaşık bir girdap görmem için dışarı bakıyordu.

Gülün altındaki masaya yapışmış bir not vardı.

Kaybın için üzgünüm Rosie.

Bana ihtiyacın olursa, ara.

-Lionel

Altına da telefon numarasını karalamış.

King, iki eli uzun saçlarına yapışmış bir halde oturma odasına doğru yürürken, "Az kalsın onu dışarı atıyordum," dedi. "Bir Danner'a yaklaşmamalısın."

Ellerim otomatik olarak gülün ve notun etrafında kenetlendi, başparmağıma bir diken battı ve kan telefon numarasının üzerine bulaştı.

King bunu anlayacak kadar zekiydi ve yanıma çöküp beni kollarının arasına alırken iç çekti. Silah seslerini duyduğumdan beri ilk kez, onun taze çamaşır kokusuyla yeniden nefes alabildiğimi, kardeşimin benimkinden çok daha güçlü kollarının beni sardığını hissettim.

"Beni öldürüyor ama adam haklıydı. Seni korumak için fazla bir şey yapamam ve şimdi babam," kelimenin üzerine geldiğinde boğazını temizledi, "şimdi hapse giriyor, biz

kendi başımızın çaresine bakmalıyız. Numaranın sende kalmasını istiyorum H.R. ve gerekirse kullanmanı istiyorum, bu anneme ve kulübün temsil ettiklerine karşı gelmek anlamına gelse bile."

"Ama," diye fısıldadım boğazımdaki gözyaşlarının arasından. "Kulüp her şeyden önce gelir."

"Hayır," dedi King, sesi bilgelikle öylesine ağırlaşmıştı ki, kelimelerin nasıl olup da diline dolanmadığını merak ettim. "Biz sadece çocuğuz. Şimdilik kendimize öncelik vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

Parmaklarımı buruşuk nottan dikkatlice açtım ve kanayan parmaklarımı oradaki küçük, blok yazıya dokundurdum. Zihnim rakamları hemen ezberledi ve ergenlik dönemim boyunca, Lionel Danner'ın o gün First Light Kilisesi'ndeki katliamdan koruduğu gibi beni korumasına ihtiyaç duyduğumda bu numarayı onlarca kez arayacaktım, ancak o gün bugündür, o kanlı Post-it notunu beni ilk kez kurtardığı anı hatırlatması için cüzdanımda dikkatlice katlanmış olarak saklıyorum.

Eight.

Uyandığımda pastırma kokusuyla uyandım ve bunun ne anlama geldiğini biliyordum.

Babam da oradaydı.

Loulou'nun da orada olmasını umuyordum çünkü onun üzerinde her zaman sakinleştirici bir etkisi vardı ve bana çok kızgın olduğunu biliyordum. Entrance'taki evindeki olaydan sonra iyileşirken bana iyi davranmış, küçüklüğümden beri yapmayı sevdiğim gibi beni bisikletiyle gezdirmiş, birbirimizin yanından her geçtiğimizde bana şefkatle dokunmuş ve temel olarak, kötü seçimlerim yüzünden kafayı yemeden iyileşmem için bana yer vermişti.

Belli ki o dönem sona ermişti.

Gözlerimi açtığımda Hero boylu boyunca yanıma yatmış, kalçamdaki tatlı pirzolaları kapıya bakıyordu ama başımı kaldırdığımda dönüp bana bakıyordu.

"Hey, dostum." Kulaklarını okşadım ve elimi yaladığında gülümsedim. "Babam evime girdiğinde çıldırmadığına şaşırdım."

"Evet," dedi Zeus Garro yatak odamın kapısından, koca gövdesi kapının tüm genişliğini ve yüksekliğini kaplıyordu. "Lou'nun burada olması ve canavarın onu tanıması iyi bir şey, yoksa şimdiye kadar ciddi şekilde çiğnenmiş olurdum."

"Uyuyup kaldığıma inanamıyorum," diye mırıldandım ve babamın yanında tamamen rahatlamış bir halde elimi mutlulukla yalayan Hero'ya baktım.

Köpeklerin iyi içgüdüleri olduğu söylenirdi ve Hero onların en iyisiydi, bu yüzden babamın benim için bir tehdit oluşturmadığını, sadece benimle uğraşan herkes için bir tehdit oluşturduğunu bilmesi şaşırtıcı değildi.

"Yenildin, H.R., vücudunun iyileşmek için zamana ihtiyacı var, ama bunu yapmak yerine, Vancouver'a geri dönmek ve o lanet olası bok parçasının cenazesine katılmak için cehennemden çıkmış yarasa gibi ateş ettin. Bunu bana açıklamak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

"Evet, bebeğim, bir istek değildi."

Sarıya çalan saçlarımın dağınık bir tutamını savurdum ve huysuzca öfkelendim. "Bana hazırlanmam için zaman versen ve ben de sohbet etmek istesem nasıl olur?"

"Dişlerini fırçalayıp iki dakika içinde benimle mutfakta buluşmaya ne dersin, ben de seni yataktan kendim kaldırıp sorularıma cevap vermek zorunda bırakmam?" diye kayıtsızca önerdi.

"Tam bir zorbasın," diye mırıldandım yorganı arkaya itip soğuk zemine kaydıktan sonra banyoya doğru yürüdüm.

Yanından geçmeye çalışırken nazik bir eliyle beni kolumdan yakaladı. "Hayır tatlım, ben kabadayı değilim ve bir daha böyle bir şey söylemene izin vermeyeceğim, şaka yap ya da yapma. Ben en kötü kâbusu, gözbebeği prensesine yıllardır birilerinin el uzattığını öğrendiğinde gerçek olan bir babayım ve bundan hiç haberim yok."

"Baba," diye fısıldadım, aniden yeniden küçük bir kız olmuştum. Bedenine döndüm ve ağaç gövdesi kollarını bana sarıp sıkarken en sevdiği AC/DC tişörtüne sarıldım.

"Sana kızgın değilim Harleigh Rose, bencil bir piç kurusuna dönüştüğüm için kendime kızgınım."

"Asla," diye yemin ettim. "Hiçbir zaman o adam olmadın baba. Son dört yıldır çok şey yaşadın ve Tanrı şahidim olsun ki, bilmemen için elimden gelen her şeyi yaptım."

Göğsünden yaralı bir ayı gibi alçak bir ses çıkardı. "Bana güvenmedin mi?"

"Artık kendime güvenmiyordum," dedim ona dürüstçe. "Nasıl olmaya başladığını ve neden durmadığını bilmiyordum. Ben," diye derin, dengeleyici bir nefes çektim, "durdurmaya çalıştım baba."

"Siktir git," dedi başımın tepesine doğru. "Elimden gelse onu yine öldürürdüm. İnsanlık tarihinin en yavaş ölümünü yapardım, derisini katman katman yüzerdim, domuz yemi olana kadar santim santim oyardım. Priest'e onu ölümden defalarca geri getirtirdim, tıpkı onun yapabildiği gibi, sırf bunu tekrar tekrar yapabilmek için."

Sert göğsüne karşı mırıldandım ve yatıştırıcı bir şekilde sırtını sıvazladım. "Evet, baba, biliyorum."

"Bir can almak zorunda kalmandan nefret ediyorum, her ne kadar sonunda karma onu yakaladığı için çok mutlu olsam da."

"Evet," diye kabul ettim, çünkü kendi mağduriyetime son vermenin şiirselliği katil olduğum gerçeğini biraz daha kabul edilebilir kılıyordu.

"Bir yere gitmiyor bebeğim," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Ellerinizdeki kan. Ama size söz veriyorum, doğru nedenlerle yapıldığında, bu bok bir leke gibi değil, lanet olası bir rozet gibi hissettiriyor."

"Sana inanıyorum," dedim ve bu doğruydu, her zaman inanmışımdır. "İşte benim kızım. Ve seni evde istiyorum, Harleigh Rose,
Sınavlar biter bitmez Entrance'a geri döneceksin, güvende ve seviliyor olacaksın."

"Tamam," dedim, çünkü ona ve kulübe isyan edebilirdim ama günün sonunda onun kadar güvendiğim kimse yoktu.

"Güzel. Şimdi kıçını kaldırıp benimle ve ailenle birlikte yemeğe gelmezsen yemek soğuyacak."

Beni sıkıp bıraktığında "Hemen geliyorum," dedim.

Hero'nun başını okşamak için eğildiğinde gülümsedim. "Lou uzun zamandır bir köpek istiyordu. Verme

Bir fikrin var mı? Sanırım ikizlerle yeterince uğraşacağız."

Güldüm ve gözlerimi devirdim. "Sanki Loulou istese ona dünyayı vermezmişsin gibi."

Babam sırıttı, sonra ayıldı, bir kolunu sallayarak boynumdan tuttu ve beni önüne getirdi, alnı benimkiyle buluşmak için eğildi. "Senin için aynı şeyleri hisseden ve sana prensesmişsin gibi davranacak bir adam bulacaksın."

Kalın bir şekilde yutkundum, Hero'nun yanıma bastırdığını hissettim, Danner'ın elinin hayaletinin boğazıma sıkıca sarıldığını hissettim, oradaki deriye damgalayabilmeyi dilediğim bir sahiplik kolyesi.

"Evet, belki." Onunla aynı fikirde olduğumdan emin olmasam da ona hak verdim çünkü yanımda güvenebileceğim tek erkek benim değildi.

Daha sonra, duş alıp The Fallen'ın garajından aldığım büyük boy Hephaestus Auto tişörtümü giydikten sonra, yanımda Hero'yla birlikte dairemin ana salonuna girdiğimde tüm ailemin küçük bir alana sığdığını gördüm.

Ağabeyim yemek masasındaki cılız sandalyelerden birinde oturuyordu, kadını Cressida kucağında ve ona dönüktü, elleri kıvırcık sarı saçlarında ve onun elleri de kıçındaydı. Bir şeye yüksek sesle gülüyorlardı, ki bu birlikte çok yaptıkları bir şeydi, ama ben onların alanına girdiğim anda ikisi de bana bakmak için döndüler.

Nova, kan bağıyla değil ama hak olarak ailemden, kanepemin üzerine atılmıştı, bir eliyle gözlerini kapatmış, bacaklarını açmış, biri kanepenin arkasına diğeri sehpanın üzerine uzanmıştı, kirli çizmeleri hâlâ ayağındaydı. Muhtemelen akşamdan kalma olduğunu bildiğim halde, Olimpos'tan düşmüş bir Yunan Tanrısı gibi orada uzanırken çok güzel görünüyordu. En iyi arkadaşım Lila, onun yanında yerde oturmuş, çizmesinin yanındaki sehpaya tırnaklarını çizerken, beni görünce yan tarafına vurduğunda kolunun altından dışarı baktı.

Köşeyi döndüğümde babamı mutfakta pastırmayı bitirmiş, karısı kahvaltı için ne hazırladıysa ona eklerken göreceğimi biliyordum, muhtemelen üvey annemin bildiği limonlu ricotta krepleri, ama ben o adımı atamadan söz konusu kadın önümdeydi ve bana öyle parlak bir gülümseme yayıyordu ki gözümü kırpıştırdım.

"Harleigh Rose," diye boğuk bir sesle usulca mırıldandı ve adımın onun ağzından çıkması bile tekrar ağlamak istememe neden oldu.

Adamım, lanet bir korkağa dönüşüyordum.

Daha gözümü kırpamadan bana yaslanmıştı; karamel kokusu burnumda, yumuşak saçları yanağımdaydı. Onu kendime çektim, bedeninin ve ruhunun sıcaklığını ağrıyan muadillerime karşı sevdim.

"Bir daha böyle ortadan kaybolursan, yemin ederim H.R., babanı yapacağı öfkeden alıkoymayacağım, anladın mı?" diye kulağıma fısıldadı.

Göz devirmek için onu bırakmadan önce omzuna gülümsedim. "Sanki savaş yoluna girdiğinde dönüştüğü canavarı kontrol edebilirmişsin gibi."

Lou elini üvey kardeşlerimle şişmiş kocaman karnına götürürken bana küçük, kadınsı bir gülümseme verdi. "Benim de kendi yöntemlerim var, bebeğim."

"Tamam, kusmuk. Bu konuşmayı daha kaç kez yapmak zorundayız, ha? Artık cinsel imalarda bulunmak ya da babamla olan seks hayatın hakkında bilgi vermek yok," diye emrettim.

Tabii ki o güzel kahkahasını attı ve mutfağın köşesini dönerken bana göz kırptı. Dört yıl önce onu yere yatırıp dövdüğüme inanmak benim için neredeyse imkânsızdı çünkü ben altı yaşındayken babamın vurulmasına neden olan kızla o zamanlar babamı beceren kızın aynı olduğunu öğrenmiştim. Bu yüzden ve genç ve bencil olduğum için babamın zamanının ve ilgisinin büyük bir kısmını aldığı için ondan nefret etmiştim. Ancak ailesi tarafından evlatlıktan reddedildikten ve kanserin onun hayatında yarattığı dehşeti fark ettikten sonra kendime gelebildim.

Artık onsuz bir hayat düşünemiyordum ve babamınkini de öyle düşünmek istemediğimden emindim.

Babam çıtır çıtır pastırmaları tabaklara dağıtırken, o babamın onun için tuttuğu kolun altına girerken ben de barda yerimi aldım.

"Grubs up," diye seslendi Loulou'nun kalkık ağzına bir öpücük kondurmak için eğilirken.

Tanrım, ailemdeki erkekler kadınlarına karşı bir kızın dişini ağrıtacak kadar tatlıydılar.

"Nasılmış benim güzel kızım?" Nova, babamın bana uzatmaya çalıştığı yemek tabağını almak için yanıma kayarak sordu.

Mektubu aldı, göğsüne doğru kaldırdı ve soruya cevap vermemi beklerken bir parça tereyağlı tost ısırdı.

"O benimdi," diye bilgilendirdim onu.

"Üzerinde ismini göremiyorum ve ağzım şu an üzerinde. Hala istiyor musun?"

Lila yanağıma bir öpücük kondurup Lou'dan bir tabak alırken, "Ben olsam yapmazdım," diye söylendi. "O ağzın nerelerde olduğunu ancak şeytan bilir."

O ürpermiş gibi yaparken hepimiz güldük ama Nova sadece omuz silkti ve tostundan kocaman bir ısırık daha aldı. "Ben kimim ki hanımların isteklerini reddedeyim?"

"İğrençsin," dedi Lila alaycı bir ifadeyle, Nova'yı omzuna sert bir elle iterken.

Bunu yaparken kocaman bir elmas ışıkta göz kırptı ve nefesim kesildi. "Lanet olsun, Lila bebeğim, lütfen bana o taşın bir nişan yüzüğü olduğunu söyleme."

En iyi arkadaşım bana gülümsedi ve elini havada sallayarak, "Buna inansan iyi edersin, bebeğim! Jake evlenme teklif etti."

Kendimi tabureden fırlatıp kollarına attım. "Şaka yapıyorsun!"

"Hayatta olmaz, sürtük. Bu beş karatlık elmas şaka değil."

Sarılırken birbirimizin yüzüne güldük ve bir an için dünya yeniden doğru hissettirdi.

"Onu sadece bir haftadır tanıyorum," diye mırıldandı Nova. "Ama her neyse."

"Evet, her neyse Nova," dedi Cress, etrafımızda dolanırken kalçasıyla hafifçe ona vurarak. "Bildiğin zaman, bilirsin."

Nova yardım için King'e baktı ama o sadece bir omzunu silkti ve sırıttı, "Üzgünüm dostum, kadınım doğru söylüyor."

"Seviyor," dedi Lila, kocaman ela gözleri sevinçle parlayarak. "Beni seven birini bulacağımı hiç düşünmezdim ama buldum ve o benim her şeyim."

Ne demek istediğini anladığımı teyit etmek için onu hafifçe salladım. Kızım küçüklüğünden beri en yakın arkadaşı Nova'ya aşıktı ama sevimli sürtük güzel görünmekle ve ona yanaşan her kadınla birlikte olmakla o kadar meşguldü ki karşılıksız aşkını fark edememişti.

Sonunda hayatına devam etmişti.

Onun adına mutluydum, duygusal kelimelerden oluşan zayıf sözlüğümle ifade edebileceğimden daha mutluydum, bu yüzden onu nazikçe salladım.

O benim kızımdı, bu yüzden beni yakaladı ve kocaman gülümsedi.

Babam bizi oturma odasına götürürken, "Tamam, ben konuşurken yiyin," diye emretti ve hepimiz yemek yemek ve dinlemek için uygun yerlere oturduk.

Yüzünde iyi tanıdığım bir ifade vardı; güçlü kaşlarında sıkıntılı bir kıvrım ve gümüş gözlerinde huzursuzluk ve öfke ifade eden bir parıltı. Başlamak için Lou'nun koltuğun yarısına kadar üzerine yerleşmesini bekledi ama daha o konuşmadan kötü bir şey olduğunu anlamıştım.

"Bu kulüp meselesi, siz kadınlara normalde bu işlerin sizi kapsamadığını söylememe gerek yok ama yakında anlayacağınız nedenlerden ötürü sizi bu konuda bilgilendirmem gerekiyor. Şu anda birkaç taraftan tehdit altındayız ve uyanık olmanızı istiyorum."

"Javier?" Cress hemen sordu, bir zamanların düşmanının son üç yıldır uyuşuk bir şekilde Entrance'ın belediye başkanını oynayarak uykuda olmasının, düşmanımız olmaktan vazgeçtiği anlamına gelmediğini anlayacak kadar zekiydi.

"Polisler normalden daha fazla etrafı kokluyor, önemli bir şey değil ama kardeşlerimizin eşlerini ve kız arkadaşlarını tutukluyorlar, yasal işletmelerimizde ortaya çıkıp kulüp işleriyle hiçbir ilgisi olmayan çalışanları rahatsız etmeye çalışıyorlar. Biz tetikteyiz ama sizin de dikkatli olmanız gerekiyor, tamam mı?"

Erkekler çenelerini eğdi ama kadınlar birbirimize baktık çünkü havadaki elektrik hissinden bir fırtınanın yaklaştığını anlıyorduk.

"Başka ne var?" Cress, kardeşimin sırtını ovmak için tünediği sandalyenin kolunda öne doğru eğilerek sordu.

Bu kez şaşırtıcı bir şekilde Lila konuştu, muhteşem dövmeleri sabahın erken saatlerinde pencerelerden süzülen ışıkta pırıl pırıl parlıyordu. "Irina Ventura Entrance'ın dışında bir pornografi şirketi kurdu."

Kaşlarımı çattım. "Tamam, neden umurumuzda olsun ki?"

"Javier'in uyuşturucu satıcılarını kullanarak yerel kızları metamfetamin, kokain ya da eroin bağımlısı yapıyor ve sonra da onları sahneye çıkmaya zorluyor. Talia Jenkins'i hatırlıyor musun? EBA'ya gitmişti ama Aaron'la çıkmıştı, hatırladın mı?"

King güldü. "Onu hatırlıyorum."

Cressida ofladı, bu da King'in sertçe gülmesine ve ona sırıtmak için başını eğebilmek için ona doğru eğilmesine neden oldu.

"Sana karşı hiçbir şey hissetmedi, Cress bebeğim," dedi.

"Talia kancayı taktı, şimdi Irina için çalışıyor," dedi Lila. devam etti.

"Bu nasıl bizim sorunumuz oluyor?" Biraz duygusuzca sordum ama doğruydu. Biz polis değildik, kanunsuz da değildik, o halde bunun ne önemi vardı?

"Honey'i yakaladılar," dedi King, Cress'in parmaklarını dalgınca, nazikçe ısırırken bile gözleri benim üzerimdeydi.

Tatlım.

Lanet olsun, Honey'i yakalamışlar.

Bir an için gözlerimi kapattım ve bunun beni sarsmasına izin verdim. Honey annemizden olan üvey kardeşimizdi. Onunla geçirdiğim en uzun zaman, Zeus hapisteyken annemin ona hamile kaldığı dokuz aydı; onu aldatan kıçı, hapse girdikten sonra başka bir adamla birlikte olmak için birkaç ay bile beklememişti. O zamandan beri onu toplamda üç kez görmüştüm ve Farrah'ın onu kendisinin minyatür bir versiyonu gibi yetiştirdiği açıktı ve her iki sürtük de The Fallen ve Garros'tan nefret ediyordu.

Ama yine de Honey on altı yaşındaydı.

"Porno mu çekiyor?" Gözlerimi açmadan sordum, görüntülerden nefret ediyordum.

"Henüz değil, Farrah babamı arayıp bu konuyla ilgilenmesini istedi," diye yanıtladı King, sesinde tırtıklı bir bıçak gibi keskin bir ton vardı.

"Onun çocuğu bile değil," diye ilk kez konuştu Nova. "Yine de aile ailedir ve o da lanet olası bir çocuk. O bir çocuk.

O Ventura'ları alaşağı etmek hiç de fena olmazdı," dedi babam ve kahramanların farklı şekil ve boyutlarda olduğunu ilk kez hatırlamadım ve Zeus Garro'nun sabıkalı bir motosiklet kulübü başkanı olması onun her türlü iyi olduğu anlamına gelmiyordu.

King ve ben aynı anda "Katılıyorum," dedik ve birbirimize sırıttık.

"Üçüncü şey nedir?" Cress yumuşak bir sesle sordu.

Babam önce Cress'e sonra bana baktı ve yüzü karardı. "Berserkers MC ortaklık teklif etti. Bu fikri doğrudan reddettim. Pek iyi karşılamadılar."

"Bu kadar aptalca bir şeyin kulüpte işe yarayacağını başka nasıl düşündüler?" King öne doğru eğilip kollarını dizlerine dayayarak oturarak sordu.

"Bundan haberin yok muydu?" King'in haberdar olmamasına şaşırarak sordum, özellikle de artık maden aramaya başladığına göre.

Sonunda bu işe atılmıştı ama King annemizin çürümüş rahminden çıktığından beri kulübün bir parçasıydı.

"Kulübe katıldığımdan beri bana bir bok söylemiyorsun," diye mırıldandı ama gözleri öfkeden solmuştu.

"Çünkü henüz tam bir üye değilsin ve diğer tüm adaylar gibi senin de bunu hissetmen çok önemli," dedi babam, sesi aynı konuşmayı milyonlarca kez yapmışlar gibi hem sinirli hem de sıkılmıştı.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu çünkü babam ve King hiçbir zaman hırsızdan aşağı kalmazlardı.

"Bu oldukça cesur bir oyun," dedim dikkatle. "Benim bununla bir ilgim olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?"

Babam ellerini dudaklarına götürdü ve bir süre beni inceledi. "Sanırım seni onların yanında daha önce istediğimden daha fazla istemiyorum, bundan eminim. Reaper ve ben, onun kulübünü kurmasından öncesine gidiyoruz. Bunun bir jest olduğunu düşünmek istiyorum, The Fallen'a katılmak istediği günlerde Crux onu geri çevirdi. Bu kadar basit olabilir."

"O zaman iyi karşılamadıklarını nereden biliyorsun?"

Çenesi sıkıştı, sonra sertçe vurdu ama bir şey söylemedi.

Loulou iki elini de hamile karnının üzerine koydu. "Kim olduğunu tam olarak bilmiyoruz ama birileri o kulüp adına bana ve bebeklere karşı tehditler savurdu."

Odadaki oksijen bir çırpıda buharlaştı ve ardından gelen şey, nefesle bile noktalanmayan düz bir sessizlikti.

"Şaka yapıyorsun!" King bağırdı, ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Benimle dalga geçiyorsun."

Cressida eliyle ağzını kapatarak usulca, "Bu çok boktan," dedi.

Bu tepki bana onun son beş yılda tutucu, ilkel bir öğretmen olmaktan ne kadar uzaklaştığını, ama gerçek bir yaşlı kadın ya da motorcu bebek olmaktan hâlâ ne kadar uzak olduğunu hatırlattı.

Çünkü ben mi?

Motorcu bir kaltak olarak doğup büyümüş, motorcu sperminden ve bir kaltağın rahminden mi oluşmuş?

Tepkim dışsal değildi, zehirli dikenlerle sarılmış kanlı bir gül gibi kalbimde açmıştı. Ailem tehdit altındaydı ve dünyada hiçbir şey onlar kadar önemli değildi, ben bile.

Yani ne yapacağımı biliyordum.

Berserker'ları alt etmeye yönelik belli belirsiz eğilimim, uzun, güçlü ve ölümcül bir şeye dönüşmüştü; doğru elimde alev alev yanan bir kılıç.

Onları bitirecektim.

Loulou ve bebeklerin saçının bir teline bile dokunmamış olsalar bile, sırf bunu düşündükleri için bile ölmeyi hak ediyorlardı.

Hapishane onlar için çok iyiydi, ama MC'nin her bir üyesi lanet gemiyle birlikte battığı sürece cinayetin yerini tutabilirdi.

King'in küfürleri, Nova ve Lila'nın tartışmaları ve Cress'in Lou'yla alçak sesle konuşması üzerine babam sertçe, "Herkes çenesini kapasın," diye emretti. "Lou'nun saçının teline bile dokunulmasına ya da ona bir karış bile yaklaşılmasına izin vermeyeceğimi söylemeye gerek yok sanırım. Anlaşıldı mı?" Devam etmeden önce çenemizi eğip başımızı sallayarak onaylamamızı bekledi. "Güzel, o zaman bunu aklınızdan çıkarın."

"Söylemesi yapmaktan kolay," dedi Cress usulca, ben Lou'ya bakarken gözlerinde yaşlar vardı.

"Seni seviyorum Loulou," dedim ama kastettiğim şey, onu Berserkers MC'ye tekrar dahil olacak ve onun için onları alaşağı edecek kadar sevdiğimdi.

Nine.

Günün son dersinden sonra hemşirelik binasından çıktığımda otoparkta bir şeyin etrafını sarmış bir grup öğrenci gördüm. UBC'de bu bazen oluyordu, Vancouver zengin ailelerle doluydu ve uluslararası öğrencilerin okulda yer bulabilmeleri için çok zengin ya da çok şanslı olmaları gerekiyordu, bu nedenle kampüsteki otoparklarda bir Ferrari ya da Aston Martin görmek alışılmadık bir durum değildi.

Şahsen umurumda bile değildi. Babam batı yakasının önde gelen özel araba ve motosiklet garajına sahipti, hepsini ve daha fazlasını görmüştüm.

Bu yüzden, Danner'ın onu sınıfa götürme emrine karşı geldiğim için Hero'yu eve götürmeyi ve onu yürüyüşe çıkarmayı düşünerek hızla ilerliyordum çünkü bu çok saçmaydı. MC kampüs sınırları içinde bana asla zarar vermezdi.

"Harleigh Rose," diye seslendi tanıdığım en kalın ses, öğrencilerin yüksek sesli konuşmalarının arasından.

Dondum kaldım.

Sonra yavaşça, Berserker'ların kampüste bana zarar vermeyeceğine dair onayımı yeniden değerlendirerek, otoparktaki öğrenci grubuna döndüm.

Wrath devasa Harley Davidson'unun üzerinde oturuyordu, kırmızı ve krom vurgulara sahip yumuşak kuyruklu ince bir motordu, ama dikkat çeken şeyin motor değil, onunla birlikte gelen koca kıçlı, belalı motorcu olduğunu biliyordum. Gür saçları rüzgârda dalgalanıyordu, kaşları sürekli çatıktı, muhteşem yüzüne yapışmıştı ve iri vücudu, zayıf kadınların sevdiği, vücudunun tüm uzunluğunu ve kaslı genişliğini sergileyen o hareketi yapıyordu.

Kalabalığı anladım.

Adamı sevmiyordum bile ve o güzelliği daha iyi görebilmek için yaklaşmak istiyordum.

Ama ben yapmadım.

"Eve gitmeliyim, Wrath," diye seslendim parmaklarımın bir hareketiyle. "Sonra görüşürüz."

"Neden burada olduğumu sanıyorsun? Atla," dedi.

Sikeyim.

Ben istemedim. Eve gitmek, silahımı temizlemek, Hero'yu koşuya çıkarmak ve iki hafta sonraki finallerime çalışmak istiyordum. Ama Wrath teknik olarak artık benim babamdı ve ayrıntıları çözecek zamanımız olmamıştı.

Onunla yatmayacağım gerçeği gibi.

Sırt çantamı bisikletin üzerinde dengede duracak şekilde diğer omzuma attım ve ona doğru yürüdüm.

"Çok tatlı görünüyorsun, H.R." diye iltifat etti, elim kalçamda önünde durduğumda.

Saçlarımı omzumun üzerinden atıp orijinal aromalı Hubba Bubba'mla gürültülü bir balon patlatırken kalan kalabalığımızın aşırı derecede farkındaydım. "Eski bir tişört ve kot şort giyiyorsun, Wrath, annene yazacak bir şey yok."

En sevdiğim tişörtlerimden biriydi, babamdan çaldığım, önünde kırmızı AC/DC amblemi olan, bronzlaşmış göbeğimin bir kısmını ve kısa kot pantolonumun altına giydiğim balık ağlarının üst kısımlarını ortaya çıkarmak için alttan bağladığım bir tişörttü. Konuşmaya başladığımdan beri motorcu bir hatun olmuştum, ben bile görünüşümün çok iyi olduğunu kabul etmek zorundaydım.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak dikkatleri ön kollarında ve devasa pazularındaki alevleri yakan iblislerin üzerinde parlayan cehennem ateşinin güzelce detaylandırılmış dövmelerine çekti. "Bir erkeğin nefes nefese kalması için bir kadının özel bir şey giymesi gerektiğini mi düşünüyorsun kadın? Hayır. Tavır çekiciliğin yüzde doksanıdır."

"Peki ya diğer yüzde on?"

Yavaş bir sırıtış sakalını ikiye bölerken durakladı. "Bunu daha sonra, seninle diz çöktüğünde öğreneceksin.

ve seni yalamada ne kadar iyi olduğunu göreceksin."

Homurdandım, oyunumuz bitmişti ve kendimi onun arkasındaki bisikletin üzerine sallamak için hareket ettim. "Ben olsam emiş gücümü öğrenmek için bahse girmezdim, dostum."

Wrath'ın kahkahası, uzun ve geniş gövdesindeki hareketin titreşiminden daha az gürültülüydü. Motosikletin üzerine yerleşti, beyin kovasını kafama koymamı bekledi ve sonra gaza bastı, öğrencilerden oluşan topluluğun soluk soluğa kaldığını ve geriye doğru kaçıştığını gördü.

"Gösteriş yapıyorsun," diye mırıldandım nefesimin altında, ama gülüşünden anladığım kadarıyla beni duymuştu.

Yola çıktık ve bir bisikletin arkasında olmayı o kadar çok seviyordum ki, UBC'nin kıvrımlı yollarından, açılan güvenlik kapılarından milyonlarca dolarlık evlere göz atmaktan ve gümüş suların üzerinde tam öğle güneşinin açtığı engelsiz okyanus manzaralarından keyif aldım. Rüzgâr saçlarımda, sıcak asfaltın ve deri giysili motorcuların kokusu burnumdaydı ve çok geçmeden kollarımı havaya kaldırıp hızla esen rüzgâra anlaşılmaz bir şekilde bağırma dürtüsüne yenik düştüm.

Berserker'ın yerel içki mekânı Bernadette's'e vardığımızda neredeyse üzgündüm, ancak gezegendeki en iyi tavuk kanatlarını yapıyorlardı, yani en azından bu vardı.

Bisikletten indim, kaskı Wrath'ın göğsüne doğru ittim ve "İçeride buluşuruz" dedim.

Bar, amcamın barı ve aynı zamanda babamın kulübünün Entrance'ın hemen dışındaki favori barı olan Eugene's'e hiç benzemiyordu. Daha pis, garsonlar daha yaşlı ve bitkin, striptiz kulüplerinden ve şehir merkezindeki daha popüler barlardan gelenler, içkiler bira ve birkaç alt raf likörüyle sınırlıydı.

Bir kabine kaydım ve bir Blue Buck ile sıcak kanat sipariş ettim.

Köpüklü biranın önüme konmasıyla aynı anda Wrath da bana katıldı ve aynı şeyi sipariş etti.

"Konuşmamız lazım."

"Evet, öyle. Şu anki durumum hakkında konuşmalıyız. Senin yaşlı kadının değil," dedim ona.

Gazap o sakin, güzel gri-mavi gözleriyle bana acımasızca baktı. "Kulübün amaçları doğrultusunda, öylesin."

Canlandım. "Çok mu şifreli?"

Bana baktı, iri elleri bir bardak altlığını parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. Bunu bilerek mi yapıyordu bilmiyordum ama bu onun dalga geçilecek biri olmadığını hatırlatan iyi bir şeydi.

"Seni öyle istemiyorum. Bir şeftali kadar güzelsin, ama daha önce de söylediğim gibi, bu benim için çok önemli değil. Önemli olan benim kendi işim ve bu konuda endişelenmene gerek yok, tabii benim yaşlı kadınım gibi davranmaya devam ettiğin kısım hariç."

"Sanırım bu konuda endişelenmem gerekiyor," dedim yavaşça, gözlerim motorcuların uğrak yerini dinliyor olabilecek herhangi bir Berserker kardeş için tarıyordu. "Eğer kulübe yalan söylememi içeriyorsa."

Homurdandı. "Şunu açıklığa kavuşturalım, benim de başım belada ama ben hâlâ bu kulübün başkan yardımcısıyım ve senin bokunu deşmememin tek nedeni - kokusunu bir mil öteden alabileceğim kadar rütbeli - sana ihtiyacım olması. Reaper o geniş gözlü mavi bakışı yutabilir ama ben senin ikinci yüzünü görüyorum H.R. ve senin de benim gibi saklayacak bir bokun olduğunu biliyorum."

Dudaklarımı büzdüm ama bir kaya ile sert bir yer arasındaydım. Beni o pislik motorculardan kurtarmıştı, evet, ama bunu yaparken bizi ayrılmaz bir şekilde birbirimize bağlamıştı. Eğer MC'yi alt etmek istiyorsam, onun planına uymak zorundaydım. Ve bir bakıma, Başkan Yardımcısı'nın korumasına sahip olmak benim avantajımaydı, özellikle de onun sikini almak zorunda kalmadan.

"Peki, ne yapacağız? Kardeşlerin önünde birlikteymişiz gibi mi davranacağız? Ben seni idare ederim, onlar da nerede olduğunu sorar?"

Birası geldiğinde ve sıcak kanatlar aramızdaki masaya düştüğünde "Kulağa doğru geliyor," diye kabul etti. Gözlerini aydınlatan mizahla tavuğa uzanmamı izledi. "Yapma!

Sana güveniyorum, H.R., ama güvenmek zorundayım. Bu konuda beni mahvedersen, kuzenimi öldürdüğünü iddia ettikleri bıçakla bağırsaklarını deşerim. Beni anlıyor musun?"

Kemikten bir parça et koparırken bir ağız dolusu tavuğun arasından konuştum. "Benim bağırsaklarımı deşersen, Düşmüşler'e hesap verirsin. Aşağı yukarı bir ya da iki yıl, saçımın teline dokunursan, on yıl boyunca seni ölümün kıyısında tutarlar ve prenseslerini incittiğin için sana her gün işkence ederler."

"Şüphesiz," diye daha kolay kabul etti, bütün bir kanadı ağzına soktu ve sonra temiz kemikleri dişlerinin arasına itti.

"Yani, aynısı burada da geçerli. Korunmaya ihtiyacım var, o da sensin."

Bana göz kırptı, sonra kıkırdayan bir kadının sesiyle açılan kapıya gözlerini dikti. Yeni gelenlerle benim arama bakarken yüzündeki gülümseme sanki iğneler ve ipler tarafından çekilmiş gibi gerildi.

"Tamamdır."

İki saniye sonra neden gülümsediğini anladım ve yaklaşan rahatsızlığımdan zevk alacak kadar bilgili olmasından hoşlanmadım.

"H.R. kızı!" Laken kendini yanımdaki kabine atıp kollarını sıkıca boynuma dolayarak ağladı. Gözlerimi kapattım ve dişlerimi sıktım, onun yarasının bana verdiği his Cricket'ın üzerime kilitlenmesine o kadar benziyordu ki, silahı külotumun köşebentinin üzerinden uyluğuma doğru sert ve serin bir şekilde kayıyordu ve altında...

"Seni görmek güzel kardeşim," Danner'ın sesi kargaşamı böldü ve Wrath'ı erkekçe bir tokalaşma/sırt sıvazlamayla kucaklamak için öne eğilmesini izledim.

"Bana Wrath'tan bahsetmediğine inanamıyorum," diye yüksek sesle fısıldadı Laken, kolları hâlâ bana sarılıydı ama gevşekti. "Cricket'la birlikteyken onu beceriyor muydun?"

"Laken," diye tersledi Danner ben cevap veremeden. "Tanrım, kadın, hiç düşünmeden önce

Konuşmak mı?"

Danner'ın motorcu kasılmalarıyla konuştuğunu duymak tuhaf olduğu kadar bacaklarımın arasında bir uyarılma ürpertisi yarattı.

Tanrım, o deri ceketin içinde bacakları üzerinde seks gibi görünüyordu.

İyice azarlanmış görünen Laken'e yeniden odaklandım ve onları üzerimden çekmeden önce kolunu okşadım. "Bir daha bundan bahsetme bebeğim. Ama eğer sürprizlerden bahsetmek istiyorsan, bu adamla ne zaman takıldın? Adı neydi?"

Wrath kahkahasını bir öksürüğün arkasına gizlemekte zorlandı ve ben de ona dikkatli bir bakış attım çünkü Danner'la olan geçmişim hakkında çok fazla şey biliyor gibiydi.

Laken kanatlarımdan birine uzandı ve "Harleigh Rose, bu benim adamım Lion" dedi.

"Aslan," diye düşündüm. "Bunu nasıl buldun?"

"Maden aramaya başladığında mürekkep bakiresiydi, bu yüzden çocuklar onu Gilly'nin dükkanına götürüp dövme yaptırdılar. Acıyı dindirmek için hap ya da iğne kullanmadı ve gül ve dikenlerden oluşan bir çalılıkla kafeslenmiş kalbinin üzerinde kükreyen bir aslanın olduğu kocaman bir göğüs parçası seçti," Laken hikayeyi anlatırken hülyalı bir şekilde iç çekti, yanındaki doğal olmayan hareketsizliğimden tamamen habersizdi. "Bu durum, iki yıl önce kulüple hiçbir bağlantısı olmadığı halde Reaper'la takılmak için sokaktan cesaretini toplayıp geldiği gerçeğiyle birleşince, adamlar onun cesaretli biri olduğunu düşündüler, anlıyor musun?"

Biliyordum. Cesareti ve inancı, küçük bir kızken ona Aslan demeye başlamamın nedeninin yarısıydı. Bu kadar aptalca cesur, iyilik yapma ve yanlışları düzeltme görevine bu kadar inanmış birini tanımıyordum.

Dövmenin sembolizmini herkesin bilebileceğinden daha iyi anladım.

Danner bana bakıyordu, gözleri sıcak bıçak uçları gibi tenime saplanıyordu ama ben ona doğru bakmayı reddettim. Eğer öyle yapsaydım, tüm bakımlı duvarlarım yıkılırdı ve tüm bunlar

En basit halimle, zayıf ve hassas halimle onun olarak kalacaktım.

"Korkak Aslan'ı hiç duydun mu?" Gazap sordu.

Büyük, kötü motorcunun Oz Büyücüsü'nü bilmesine şaşırarak ve bunu Danner'a hakaret etmek için kullanmasına sevinerek kahkahayı patlattım.

Danner'ın gözleri bile bu kesik karşısında parladı. "Kapa çeneni, dostum. Geçen hafta bilardoda seni dövdüğüm ve elli papelini aldığım için çok kızgınsın."

Gazap elini masaya vurdu. "Seni yanlış bir güvenlik hissine sürüklüyordum. Rövanş mı istiyorsun?"

"Getir onu."

"Çiftler oyunu," diye sevinçle bağırdı Laken, benim ve Danner'ın ellerini tutmak için ayağa kalktı, böylece bizi üç bilardo masasından birine sürükleyebilecekti.

Hepsi meşguldü ama Wrath'ın iri cüssesine ve Danner'ın motorcu kesimi giymiş boyuna bir bakış, kullanıma en yakın insanların kaçışmasına neden oldu.

Gülümsememi biramın arkasına sakladım. Gözdağı vermek hiç eskimedi.

"Köpeğim nasıl?" Danner duvardan bir ıstaka almak için yanıma uzanırken sert gövdesini sırtıma bastırarak sordu. "Kızımıza iyi bakıyor mu?"

"Laken nasıl?" Ben de sessizce sordum. "Sikinle ilgileniyor mu?"

Arkamı döndüğümde Danner bir an bana baktı ve sonra güldü. Sıvı bal gibi alçak ve pürüzsüz sesini, kendi neşesinden utanmış, şaşırmış gibi başını hafifçe eğişini ve yüzünde, yeşil gözlerinin yanında, sıkı ağzının etrafında ve özellikle sol yanağında bir gamze gibi kesilmiş lezzetli bir kırışıklığı sevdim. Onu saatlerce gülerken izleyebilirdim ama bunu bu kadar az yapması da onu değerli kılıyordu ve ben de buna imreniyordum.

Sustuğunda bana "Burada hayat oyunu oynuyorum," dedi. "Tek amacım Vancouver'ı daha güvenli bir yer haline getirmek."

"Peki, bunu yapmak için neden Laken'i kullanmıyoruz?" Laken ve Wrath'ın daha fazla içki sipariş ettikleri masanın diğer ucundan kulak misafiri olmamaları için sesimi alçaltmaya ve dudaklarımı hareketsiz tutmaya dikkat ederek cüret ettim.

"O Azrail'in yeğeni ve pek de zeki sayılmaz," diye omuz silkti.

"Bu kadar acımasız olduğunu hiç bilmiyordum," diye mırıldandım topları lekeli yeşil keçe üzerine dizerken.

"Polis, bu şehirde yasadışı olarak ele geçirilen tüm silahların üçte birinden Berserker'ların sorumlu olduğunu düşünüyor ve ülkede kişi başına düşen en yüksek silah suçu oranına sahibiz. Üç yıldır bu operasyonda gizli görevdeyim H.R., bu noktada onları yakalamak için her şeyi yaparım."

Loulou'yu, küçük kız kardeşi Bea'yı ve beni yanan bir binadan kurtarmaya çalışırken boynuna bir kurşun yiyen Mute'u düşündüm. Boynuna o kurşunu sıkan silahı Berserker'ların temin edip etmediğini merak ettim ve kararlılığım pekişti.

"Bu işte sana katılıyorum Danner," dedim ona. "Sen bunu domuzlarla halletmezsen, ben hallederim."

"Onlara saygıyla bile hitap edemezken polis için mi çalışmak istiyorsun?" diye sordu homurdanarak.

"Evet, biliyorum. Ailemi tehdit ettiler, parası olan herkese silah satıyorlar ve Cricket'ı Fallen sırlarını açıklamam için yumruklarıyla beni ikiye bölmesi için teşvik ettiler. Sanırım bu işe karışmak için herkesten daha iyi bir nedenim var."

Danner'ın eli kalçama gitti, kimsenin göremeyeceği şekilde, biraz arkamda ve yanımda dururken bedenlerimizin arasına sıkışmıştı ama bu yasak dokunuşu kalbime inen şok darbeleri gibi hissettim.

"Bu pisliğe bulaşmanı istemiyorum Rosie," dedi usulca, bana çok yakın, sesi kulağımda ve nefesi boynumda.

Şiddetle titredim ve eli karşılık olarak sırtımın alt kısmında esnedi.

"Çok geç," dedim. "Ayrıca, o kadar ilgilisin ki, arkamı kollayacaksın."

"Evet, asi," dedi ve eli aşağıya indi, üst kıçıma bir sahiplik damgası gibi sıcak ve sahiplenici bir şekilde bastırdı. "Arkanı kollayacağım."

Uzaklaştı ve topları kırmak için bilardo masasının üzerine eğildiğimde kollarını kavuşturmuş, gözlerini kıçıma dikmiş bir şekilde durduğunu anlamak için omzumun üzerinden bakmama gerek kalmadı.

Geç olmuştu. Bernadette'in yerinde fazla pencere olmadığı için bunu söylemek zordu ama güneş kesinlikle batmıştı. En az beş bira ve votka, kahve, Bailey's ve Kahlua'nın baş döndürücü bir karışımı olan taşra spesiyalitesi birkaç şaft içmiştim, ama yeterince uzun bir süre boyunca olabileceğim kadar sarhoş değildim, çakırkeyifliğin bu tarafındaydım.

Bu kötü bir fikirdi, çünkü alkol artık beni azgınlaştırmak dışında pek etkilemiyordu.

Ve Danner bütün gece çok yakındı, Laken'la neredeyse hiç flört etmedi, bunun yerine benimle tüm vücudumu ürperten ve bacaklarımın arasında hiçbir kıpırdanmanın hafifletemeyeceği bir ağrı bırakan bakışlar alışverişinde bulundu.

Daha dikkatli olmalıydım ama ben o tür bir kız değildim.

Bazı insanlar durum gerektirdiğinde sınırla yüzleşir. Ben sadece orada, aklın sınırında, günaha girmenin eteklerinde yaşadım ve başkalarını da bana katılmaları için baştan çıkardım.

Ve tam o sırada Danner'ı baştan çıkarmaya çalışıyordum.

Masanın üzerine eğilmiş, önündeki sarı topa vurmadan yeşil çizgili topu köşe cebine sokmak için zor bir atış hazırlıyordu.

"Sakın berbat etme," diye alay ettim, kalçamı masanın kenarına yerleştirdim ve beni kendi alanında hissedebilmesi için hafifçe sırtına doğru eğildim.

Laken banyodaydı, ama tam karşımızda olsaydı bile aynı şeyi yapmayacağımı söyleyemezdim.

Danner'ın beyaz tişörtü kesik yeriyle birlikte yukarı kalkmış, aç gözlerime öğretilmiş bir sırt bölgesini göstermişti. Bir elimin parmak uçlarını fısıltıyla yumuşak bir şekilde genişliğinde gezdirdim ve Danner'ın atışında hata yapmasını izledim.

Yüzü sertti, seksi bir hoşnutsuzluğa dönüşmüştü. Hoşnutsuzluğunu bir otorite rozeti, bir asalet tacı gibi bu kadar iyi taşıyan bir adam görmemiştim. Dizlerimin üzerine çökmek, parmaklarını öpmek ve bana nasıl verirse versin affetmesi için yalvarmak istedim.

"Bu oyunun bedelini ödeyeceksin Rosie," dedi sessizce ve birkaç santim uzakta olmasına rağmen bana dokunuşunu hissedebiliyordum. "Eğer bunu bir daha yaparsan, bundan sonra olacaklardan ben sorumlu olmayacağım."

Kapıda kopan gürültü dikkatimi kısa bir süreliğine Azrail, Grease, diğer kardeşler ve kadınlarının bara girişine çekti. Wrath hemen onları karşılamaya gitti, bizim de öyle yapmamız gerekirdi ama yapmadık.

Danner ve benim oynadığımız oyun tehlikeli olmaktan çıkıp ölümcül bir hal almıştı.

Kalbim o kadar sert atıyordu ki, keskin ve açık bir şekilde hissedebiliyordum, her nabız noktasında arzumun dövmesini yapıyordu. Göğüs uçlarım tişörtümün altında sert noktalara dönüştü, Danner'ın gözlerinin hala üzerimde olduğunu görmek için arkama döndüğümde nefesim ayrık dudaklarımın arasında çok hızlıydı. Şehvetle bir işaret feneri gibi yanıyordum ve umurumda değildi.

Tek istediğim Danner'ın kıvılcımlar saçarak patlayana kadar karanlığıyla üzerimi örtmesiydi.

"Seni sorumlu tutacağımı kim söyledi?" Elmas gibi sert meme uçlarım koluna sürtünecek şekilde yanından geçerken mırıldandım.

"Siktir git, sen belasın. Seni gördüğüm günden beri öyleyim," dedi ama gözleri yeni gelenleri takip ediyordu, çünkü onlar başka bir grubun gözünü korkutarak yerlerinden vazgeçmelerini sağlıyordu. "Bir azizi bile günah işlemeye teşvik edebilirsin."

Dudağımı ısırdım, bunca yıldır bunu yapmak için ne kadar uğraştığımı itiraf etmek isteyip istemediğimden emin değildim. "Bunun üzerine bahse girmezdim. Henüz başaramadım."

"Ben aziz değilim."

Ama yanılıyordu.

Üzerinde solmuş, eski bir kot pantolon duruyordu, yumuşak kumaşı kalın kalçalarına, yüksek, sıkı poposuna, bronz tenine karşı tertemiz duran beyaz tişörtüne tam oturuyordu, göğsünün her lezzetli kıvrımını neredeyse uygunsuz olacak şekilde sarıyordu. O bir Kuzey Amerika idolüydü, canlı ve güçlü, dürüst ve adil, erkeksi ama ilkeli. Eğer tüm bunlar azizane değilse, neyin azizane olduğunu bilmiyordum.

"Masanın bu tarafından öyle görünüyor," diye alay ettim, bu kadar güzel olduğu ve benim olmadığı için ondan nefret ediyordum.

Kabaca içini çekti ve bir elini dağınık saçlarında gezdirdi. "Seni istemek hiçbir zaman sorun olmadı."

Homurdandım. "Öyle değil miydi?"

"Tanrım, Rosie, bunun ne yeri ne de zamanı."

Özlem, şehvet, hayal kırıklığı ve tüm bunların adaletsizliği gibi duygular içimde dönüp duruyordu ama her zamanki gibi bu kadar büyük duyguları düzgün küçük kutulara koyacak kelimeleri bulamıyordum. Bu yüzden sinirlendim.

"Hiç de öyle değil," diye tısladım ona. "Yıllardır bu boku kusup duruyorsun. Sen bir erkeksin, bir kadın istiyorsun, seni geri istiyorsa onu alırsın."

Danner dişlerini sıktı, gözleri Laken'in katıldığı gruba doğru kaydı. Bir an önce yanlarına gitmemiz gerekiyordu, yoksa bilardo oyununun ortasında olsak da olmasak da bu hafifliği fark edip hakaret edeceklerdi.

Bu yüzden, beni takip etmeye başladığında, oraya doğru gittiğini varsaydım. Onun yerine, yanımdan hızla geçti, eli bileğimi kavradı ve beni arkasından sürükledi.

"Aslan," diye fısıldadım itiraz edercesine.

Ama onu takip ettim. Onu takip ettim, çünkü hayatım boyunca takip ettim ve her zaman da edeceğimi biliyordum.

Bizi koridordan tuvalete, oradan da köşeyi dönüp Bernadette'in arka taraftaki ofisine sürükledi.

"Danner, ne oluyor-" diye sormaya başladım ama sonra panelli duvara doğru itildim ve vücudunun uzun, sert boyu bana doğru itildi.

"Beni delirttiğine dair kanıt istiyorsun," diye homurdandı, alnını alnıma bastırdı, bir eli duvardan korumak için başımın arkasındaydı ve diğeri kıçıma sıkıca yapışmıştı. "Bizi öldürmekten mutluluk duyacak adamlar birkaç adım ötedeyken bu boktan barın arkasında tatlı ağzını öpmek gibi aptalca bir şey yapmamı mı istiyorsun, sırf sana yakın olmak, üzerinde olmak, içinde olmak için her şeyi yapabileceğimi kanıtlamak için?"

"Evet," sözcüğünü bir lanet gibi söyledim. "Evet."

Başımdaki el saçlarımı karıştırdı ve yüzümün eğilmesi ve dudaklarımın bir solukta ayrılması için geri çekti.

"Senin için her şeyi yaparım Rosie," dedi vahşi bir kutsamayla.

Sonra başını eğdi ve yağmaladı.

Üç yıldan uzun bir süredir onun ağzını ağzıma almamıştım ve o zaman bile sadece dakikalar sürmüştü. Yine de, o deneyimi kafamda bir makara gibi tekrar tekrar oynatmıştım, ta ki film kullanım ve zamanla çarpıklaşıp lekelenene kadar.

Hiçbir şey beni o anda dudaklarını üzerimde hissetmeye hazırlayamazdı.

Ağzımı kendi ağzıyla şekillendirdi, dilimi okşadı ve uzun, yavaş bir emişle yatıştırmadan önce dudağımı acıtacak kadar sert ısırdı. Tadını çok seviyordum, yutmak istediğim yanan viski gibi sıcaktı. Bana bastırılmış gibi hissetmesine, demir gibi sert uzunluğunun kalçalarımın ağrıyan tepesine bastırılmasına, saçlarımdaki elinin hem bana acı vermesine hem de beni bundan alıkoymasına bağımlıydım.

Hayatımın en güzel anıydı ve şanslıydım, gerçekten çok güzel anlar yaşadım.

Banyo kapılarından biri köşedeki duvara doğru açıldığında bir çatırtı ve patlama sesi duyuldu. Danner

ağzını benimkinden ayırdı ama çekip gitmedi. Bunun yerine, içgüdüsel olarak üzerime kıvrıldı, başımdaki eli beni çenesinin altına bastırdı, sırtı benimle karşı karşıya olduğumuzu düşündüğü tehdit arasında geniş bir kalkan oluşturdu.

Ve her nasılsa, bu öpücükten bile daha güzeldi.

"Sadece banyo," dedim ona sessizce.

İç çektiğini hissettim, ama uzaklaşmadan önce uzun bir süre daha etrafımda kıvrılmış olarak kaldı.

Birbirimize baktık.

Yeşil gözleri şehvetle açılmıştı, güçlü boğazındaki nabız o kadar yüksek atıyordu ki loş ışıkta bile durduğum yerden görebiliyordum. Gözlerim aşağıya indi ve o yumuşak kot pantolonun içine sıkışmış kalçasına karşı çok kalın ve uzun olan horozunun görüntüsüne takıldı.

Tam orada dizlerimin üzerine çöküp kumaşın arasından onunkini ağzıma almamak için kendimi zor tuttum.

"Harleigh Rose," dedi sertçe.

Ona bakmak yerine gözlerimi kapattım. Delilik anının sona erdiğini biliyordum. Aklı başına gelmişti, düzeni ve disiplini seven, kaos ve isyandan nefret eden bir akıl. Savunduğum her şeyden nefret eden bir akla.

Bir gün akıl sağlığını tamamen yitirmesini ve kollarıma düşmesini dilemem yanlış mıydı?

"Rosie," dedi tekrar, sesi daha yumuşaktı ama sözcük çok daha acı vericiydi.

"Doğru," dedim, gözlerimi açtığımda onun bana doğru uzandığını gördüm, güzel yüzü kararsızlıkla sakatlanmıştı. "Sanırım bu oyunu kazandım, ha memur bey?"

"Bana sert davranma." Gözlerini kısarak bir adım daha yaklaştı ama ben duvara yaslanarak ondan uzaklaştım ve geri çekilmeye başladım. "Senin kalbine yaklaştığım anda hep dikenler çıkarıyorsun."

Tanrım, çok güzeldi. Sadece onun için dilediğim gibi, başka türlü bir kız olarak doğmuş olmayı diledim.

Ama ben onun iyi adamının iyi kızı değildim ve asla da olamayacaktım.

Lionel Danner beni istiyorsa, kanun kaçaklarının hüküm sürdüğü, günah işlemenin yol olduğu ve aşkın kör olduğu karanlık tarafa, bana gelmek zorundaydı.

Benim kötü kızımın kötü çocuğu olmak zorunda.

Onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum, böyle bir şey asla olmazdı.

Başka bir şey söylemeden topuklarımın üzerinde döndüm ve kaçtım.

Ten.

Hayatım boyunca bir polis karakoluna kendi isteğimle girmemiştim ama her şeyin bir ilki olduğunu tahmin ediyordum. Danner, Laken ve Wrath ile olan tuhaf çifte randevumun ertesi günü derslerimden sonraydı ve meseleleri kendi ellerimle halletmeye karar vermiştim, çünkü Danner'dan ayrıldıktan sonra Berserkers kalabalığına katılmış ve değerli bir şey öğrenmiştim.

Danner'ın hayatı buna bağlı olsa bile beni soruşturmaya dahil etmeyeceğini biliyordum ama meslektaşlarının, eyaletteki en büyük yasadışı silah kaçakçılığı kaynağını çökertmek anlamına gelecekse, sabıkalı bir motorcu fahişenin hayatını riske atmaktan çok mutlu olacaklarını düşündüm.

Resepsiyon görevlisine adımı ve orada bulunma nedenimi söylediğim anda haklı olduğum kanıtlandı. Dakikalar sonra, Çavuş Renner adında iri yarı siyah bir adam ve Casey adında çok güzel bir kadın memurla birlikte bir odaya yerleştirildim.

"Yani bunu kalbinin iyiliği için yaptığına inanmamız mı gerekiyor?" Renner kollarını göğsünde kavuşturmuş, kaşlarını çatmış bir halde sordu.

Belli ki kötü polisi oynuyordu.

Omuz silktim. "'İyi' ve 'kalbim' kelimelerinin pek ortak noktası yok ama şiirsel olmak istiyorsan bunu kullanabiliriz. Buradayım çünkü Berserker'ları alt etmek istiyorum. Neden olduğu gerçekten önemli mi?"

Casey, anında ondan hoşlanmamama neden olan sevimli bir gülümsemeyle, "Öyle," diye açıkladı. "Doğru motivasyona sahip olduğunuzu bilmemiz gerekiyor."

"Kulüplerinin bir üyesi beni dövdü ve bana tecavüz etmeye çalıştı, her yıl eyalete binlerce dolar değerinde yasadışı ateşli silah getiriyorlar ve bu da

Vancouver, ülkede kişi başına düşen en yüksek silahlı suç oranına sahip." Cebimden bir parça Hubba Bubba sakızı çıkardım ve ağzıma attım. "Bu senin için yeterince iyi mi?"

"Babanızın Entrance merkezli bir motosiklet kulübünün başkanı olmasıyla bir ilgisi yok mu? Bildiğimiz kadarıyla bir anlaşmazlık geçmişleri yok, ama bunu babanızın kulübünü daha iyi hale getirmek için yapmadığınıza nasıl inanacağız?" Renner sordu.

Bunu hiç düşünmemiştim. Tabii ki haklı sayılırlardı. Ailem için Berserkers MC'yi alaşağı etmek istiyordum, çünkü onları korumak istiyordum. Bunu onlara söyleyecek değildim.

"Sanırım gerçekten bilemezsiniz, ama dediğiniz gibi, iki MC arasında bir geçmiş yok." İki memur bakışlarını paylaştı ve ben çekişin altımdan kaydığını hissettim. "Peki ya bu? Soruşturma bitene kadar ailemle temasımı sınırlayacağıma söz veriyorum."

Bu tavizi verdiğim için onlar da en az benim kadar şaşırmış görünüyorlardı.

Ailemle her gün konuşuyordum, kazadan sonra daha da sık konuşur oldum. Cress ve King bir yıl önce UBC'den mezun olmuşlardı ama birbirimizi haftada bir görmeye alışmıştık, bu yüzden sadece dertleşmek için sık sık arıyorlardı. Loulou ve ben birlikte cehennemi yaşadık, bu yüzden her gün mesajlaşmamızın garip olduğunu düşünmedim, bazen sadece memler veya şarkı önerileri, iletişim kurmak için herhangi bir bahane. Üniversite için Vancouver'a taşındığımdan beri babam bana her gün, günde iki kez mesaj atıyordu. Biri sabah okula gitmeden önce "bugün biraz akademik kıç tekmele prenses", diğeri de her gece yatmadan önce "tatlı rüyalar gör küçük baş belası" diyordu.

Onları severdim. Bir saat uzakta yaşamama rağmen günümün önemli bir parçasıydılar.

Ama evet, onları güvende tutacaksa bundan vazgeçebilirim.

Anlamayacaklardı ama belki de bu olayı bir alana ihtiyaç duymak için bir neden olarak kullanabilirdim...

"Bayan Garro?" Casey sordu. "Bu konuda bu kadar ciddi misiniz?"

"Öyleyim," dedim ve bu tek kelimeyi şeytanla yapılan sözleşmeye atılan kanlı bir imza gibi hissedebiliyordum.

Ne de olsa, bir motorcu kız için şeytanı polislerden daha iyi kim temsil edebilir ki?

Ondan sonrası çocuk oyuncağıydı, bu da beni biraz tedirgin etti. Polislerin kaç tane gizli muhbiri vardı? Bütün bunlar bittiğinde babama, onları beni almaya ikna etmenin ne kadar kolay olduğundan bahsetmem gerekecekti.

Operasyonun iç yüzünü, kaçakçılık ve silah ticareti konusunda kulübü suçlayacak kanıtlar aramam gerektiğini anlattılar. Bana yeni hediye edilen kullan-at telefondan mesaj yoluyla 'amirime' harika Casey'i sadece önemli bir şey olduğunda bildirecektim ve bu noktadan sonra bana sadece numaramla hitap edilecekti.

Ben 69 numarayı istemiştim ama polislerin espri anlayışı yoktur.

Casey, buluşma yerimizin UBC'nin Café Ami'si olacağını teyit ederek beni odadan çıkarıyordu ki, odanın havasının değiştiğini hissettim.

Hissedilir öfke istasyonda nükleer bir patlama gibi yayıldı ve herkesin dikkatini Danner'ın Casey ve bana baktığı istasyonun önüne çekti.

Aman Tanrım.

Lezzetli bir korku ve beklentiden oluşan bir heyecan sırtımdan aşağıya doğru zıpladı. Bir kızın dizlerinin bağının çözülmesi için öfkeli ve ateşli bir erkek gibisi yoktu.

Sadece... Yanımdaki kadın gülerek merdivenlerden süzülerek inip onun önünde durunca kaşlarımı çattım.

Güldü ve parmak uçlarına kalkarak adamın tıraşsız yanağına bir öpücük kondurdu. "Burada olmamalısınız bayım."

Göz kırptım.

Danner gözlerini benden ayırıp güzel polisin yüzüne baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Renner bana mesaj attı. Benimle konuşması gereken yeni bir varlığımız olduğunu söyledi. Lütfen bana bunun Garro'nun kızı olduğunu söyleme."

Garro kızı.

Rosie değil.

Harleigh Rose değil.

Az önce bana soyadımla hitap ettiği için ona Danner dediğimde kızmamalıydım. İkimize de bunun modern bir Capulet ve Montague durumu olduğunu ve günün sonunda ne kadar kaçınırsak kaçınalım, büyük bir uçurumda birbirimizden ayrı durduğumuzu hatırlatmak için.

Casey yine hafif bir kahkaha atarak, "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi. "Ama bence onun bu işe ne kadar bağlı olduğunu anladığında mutlu olacaksın."

"Ben olsam bahse girmezdim," diye mırıldandıktan sonra omzunu sıvazladı ve merdivenlerden bana doğru ilerledi.

"Başın çok büyük belada," diye mırıldandı yanımdan geçerken. "Ve sanırım sonunda hoşnutsuzluğumun gerçek acısını hissedecek kadar büyüdün."

Sözlerinin sıcaklığıyla geriye doğru sallandım, sonra dişlerimi sıkarak önemli olana odaklanmaya çalıştım. "Başka bir kız arkadaş mı, Danner?"

Omzunun üzerinden bana baktı, bakışları için için yanıyordu. "Saat onda yatağımda, cezalandırılmaya hazır olacağına söz verirsen bu gece ondan ayrılacağım."

Dudaklarım aralandı, keşke sıkı sıkıya dikmiş olsaydım dediğim duygularımı serbest bıraktım. Esas olarak, saf arzu ve açgözlülük.

Yeşil gözlerini parlatan hınzır, orantısız bir sırıtışla bana baktı ve "Evet Rosie, bu gece görüşürüz" dedi.

O uzaklaşırken arkasından baktım, uzun, güçlü bacaklarının yeri nasıl yalayıp yuttuğunu, omuzlarının genişliğinin gri tişörtünü nasıl zorladığını ve zayıf kalçalarının kot pantolonunu o lanet olası harika poposunun üzerinde kışkırtıcı bir şekilde kayacak kadar bollaştırdığını izledim.

Kendime geldiğimde kimsenin beni süzerken yakalamadığından emin olmak için etrafıma bakındım, sonra ağzımın kenarlarını silerek salyalarımı temizledim. İstasyondan çıkıp üç blok boyunca arabamı park ettiğim yere doğru yürürken (paranoyak olmak işe yarıyordu), kendimi o gece onun evinde olmayacağıma ikna etmeye çalıştım.

Her zaman yetenekli bir yalancıydım ama ben bile bunu gerçeğe dönüştürecek kadar yetenekli değildim.

Geç saatlere kadar kütüphanedeydim, çünkü evime Cricket'ın ruhunun yağlı özü musallat olmuştu, ama aynı zamanda iyi bir öğrenciydim. Lisedeyken saf zeka ve saf şansla idare edebilecek kadar şanslıydım, çünkü bir bok için çabalamadım. Ancak kanserin Loulou ve dolayısıyla ailem üzerinde yarattığı tahribata tanık olduktan sonra denemek için bir neden buldum. Hemşire olmak istiyordum. Doktor değil, gerçi o meslekte yanlış bir şey yoktu. Hastaların ve hastanede yatanların gizli kahramanı olmak istiyordum; onlarla ilişki kuran, onlara moral veren ve hayatın önlerine çıkardığı zorluklardan kurtulmaları için ihtiyaç duydukları ilaçları sağlayan kişi olmak istiyordum. Niyetimi açıkladığımda ailem ilk başta şok oldu, herkes

ama Loulou. Bana o film yıldızı gülümsemesiyle gülümsedi ve bunun harika bir fikir olduğunu söyledi.

Gece Haziran ayına göre soğuk ve kapkaraydı. Park yerine doğru ilerlerken keşke Hero'yu da yanımda getirseydim diye düşünerek deri ceketimi kendime doğru çektim. Arabanın kapısını açtığımda ensemdeki hassas deriye iğneler gibi batan bir huzursuzluk hissettim ama görünürde kimse yoktu ve kendime paranoyaklaştığımı söyledim.

Sezgilerimi dinlemeliydim. Ben bir kadındım ve bu, cephaneliğimizdeki en ölümcül araçlardan biriydi.

Ama ben yapmadım.

Ön koltuğa geçtim, sırt çantamı yanımdaki koltuğa bıraktım ve arabayı çalıştırdım. Hoparlörlerden bangır bangır "Highway to Hell" çalarken kafa vurmaya başladım, sonra onu gördüğümde kenara çekmek için dikiz aynama baktım.

Tam arkamda oturan, tamamen siyah giyinmiş, üzerinde bir işaret olan devasa bir figür.

Çığlık attım, boğazımı acı içinde yırtan ve AC/DC'nin sesini kesen kan dondurucu bir ses.

Bir saniye sonra ses, iri bir elin boğazımın yan tarafına acı verici bir şekilde sarılmasıyla kesildi, diğeri ise boğazıma bastırılmış keskin bir bıçak çıkardı.

"Çığlık atma, sürtük. Sana söyleneni yap ve geceyi yatağında güzel ve güvenli bir şekilde bitir, tamam mı?" Sesin bir erkeğe ait olduğu belliydi, boğuktu ama kaputun altında derindi.

Bunun dışında, bu kişinin kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Ne istiyorsun?" Sessizce sordum.
Ellerim titremesine rağmen sesim titremedi.

Cüzdanım birkaç santim ötemdeydi. Bıçağını boğazıma dayamamış olsaydı, cüzdanıma uzanabilirdim ama arkamdaki konumu, hedefe körlemesine ateş etmeyi neredeyse imkânsız hale getirecekti.

"Sür prenses," diye hırladı. "Yanlış bir dönüş yaparsan ya da sıkıntılı olduğunu herhangi bir şekilde belli edersen

boğazını, tamam mı?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Sea to Sky'a bin, sana ne zaman kapatacağını söyleyeceğim."

Trafikte ilerlerken kıpırdamamaya dikkat etmeme rağmen, bıçak beni tereyağı gibi kesti, sadece sığ çentikler vardı ama boyun bolca kanıyordu ve onun gösterdiği çıkıştan girişe girdiğimde, mavi Hephaestus Auto tişörtümün üstü tamamen kanla kaplanmıştı.

Birkaç dönüşten sonra beni nereye götürdüğünü biliyordum. Babamın evine.

Günlerden cumaydı. Dışarıda park etmiş arabalara, altın ışığıyla aydınlatılmış odalardaki beden hareketlerine bakılırsa herkes evdeydi. Loulou, özellikle hamile kaldıktan sonra, herkesi olabildiğince çok ağırlamaktan hoşlanırdı. O buna yuva kurmak diyordu, babam ise sinir bozucu diyordu ama herkes onun kardeşlerini, ailesini sevdiğini biliyordu ve onları evinde ağırlamayı daha da çok seviyordu.

"Onları gördün mü?" diye sordu maskeli kötü adam neredeyse sohbet edercesine.

"Evet," diye nefes aldım, korku sanki sekiz ayağıyla boynumdan yüzüme doğru sürünen, kan dolaşımımı zehirlemek için derimin altına dişlerini geçiren canlı bir şey gibiydi.

"Onları canlı tutmak istiyorsunuz," diye belirtti.

Cevap vermedim, ailemin benim zayıf noktam olduğunu bildiği belliydi.

Evin kapısı sanki zihnimle istemişim gibi açıldı ve babam dışarı çıktı. Arkadan aydınlatılmış devasa vücuduyla Hulk kadar iri görünüyordu, herhangi bir süper kahraman kadar kötüleri yenme yeteneğine sahipti. Boğazımdan bir inilti geçti ve onu yutmak için neredeyse kendimi bıçağa saplayacaktım.

Sigara içtiğini anlayabiliyordum. Bebekler doğmadan önce bırakmaya çalışıyordu ama bırakması zor bir alışkanlıktı ve Lou dırdırcı değildi, bu yüzden yavaş yavaş bırakıyordu. Bir dakika sonra ağabeyimin aynı boyda, daha zayıf ama kasları gittikçe kalınlaşan hali belirdiğinde

şaşırmadım.

yerleşkedeki spor salonunda kardeşlerle çok fazla zaman geçiriyor.

Babam bir kolunu ona doladı ve iliklerine kadar sıcak hissettiren o rahat, sevecen tavrıyla onu kendine çekti.

"Onları öldüreceğim. Her birini, yavaşça ve acı çektirerek çünkü prenses, bundan zevk alıyorum. Louise Garro ile başlayacağım, onu yere yatırıp sikeceğim, sonra da bağırsaklarını deşeceğim ki o şeytan yavrularını kaybetsin ve kendini de kaybetmeden önce bunu bilsin."

"Tanrım, dur," diye mırıldandım, gözlerim yanıyordu, çok kuruydu, ama gözümü kırpamıyordum, babamı kardeşimle birlikte izlemek zorundaydım, her saniye kendime onların hayatta olduğunu ve orada durduklarını hatırlatmak zorundaydım.

"On yılımı alsa da umurumda değil, Berserker MC'ye bulaşırsan hepsini öldürürüm ve seni sona saklarım, anladın mı?" diye sordu, hemen başımı sallamadığımda bıçağı boğazıma doğru salladı. "Beni yakalayacak kadar zeki olduğunu sanıyordum. Söylemeliyim ki, eğer doğruyu yaparsan gerçekten yazık olur, o Garro kaltağı olduğu gibi şişman olsa bile sikilmeye değer."

Öfke bedenimde patladı. Arkamdaki hasta herife saldırdığımı, bıçağı elinden çekip aldığımı ve gözlerinin ortasına saplayarak nasıl kullanabileceğimi gösterdiğimi hayal ettim. O benim güzel aileme bakmayı hak etmiyordu. Onlarla aynı lanet dünyayı işgal etmeyi hak etmiyordu.

"Seni öldüreceğim," dedim ona, belki de akılsızca.

Ama ben vahşi bir şeydim, köşeye sıkışmış ve çaresizdim. Bir hayvanı küçük bir alana sıkıştırırsanız, sonuçsuz da olsa karşı koymak doğasında vardır.

Adam güldü ve çok boğuk olmasına rağmen sesi neredeyse tanıyordum. "Hayır prenses, anlamayacaksın. Resmin tamamını göremediğin için bunu anlamıyorsun ama bu benim kazanacağım bir oyun."

Dişlerimi sıktım ve körü körüne dönüp kendimi pençe gibi kullanabileceğim tırnaklarımla ona doğru fırlatmaktan zorlukla da olsa kaçındım.

"Buradan çıkacağım," dedi, yine konuşarak, lanet olası psikopat. "Ama şunu unutma, geceleri burada oturup babanı ve güzel karısını izlemeyi sevdiğimi, kardeşinin evine gidip güvertede kadınını sikmesini izlediğimi unutma. MC'ye bulaşırsan onlara ne yapacağımı hatırla. Ve şunu bil ki, ben onları izliyorum ve her zaman başka biri seni izliyor."

Bir saniye sonra bıçak boğazımdan çıktı ve açık kapıdan içeri soğuk okyanus havası girdi. Bundan bir an sonra kapı çarparak kapandı ve o da sanki havaya karışmış gibi kayboldu.

Hiç vakit kaybetmeden kaldırımdan ayrıldım ve Vancouver'a giden Sea to Sky'a geri döndüm. Evime gitmek, babama sarılmak, Lou'nun karnını öpmek, Cressida'nın elini saçlarımda ve King'in kahkahasını havada hissetmek istedim. Ama yapmadım, çünkü bir şekilde ailem için kasıtsız bir tehdit haline gelmiştim.

Dairemde yalnız kalmak istemiyordum ama Hero'ya ulaşmam ve beni takip eden biri olma ihtimaline karşı arabadan kurtulmam gerekiyordu. Köpek kapıda bekliyordu ve içinde bulunduğum durumu görünce hırladı. Kapıyı arkamdan kilitledikten sonra kendimi yere bıraktım ve yüzümü onun tüylerine gömdüm. İpeksi saçlarını avuçladım ve uzun süre boynuna sarılıp ağladım. Bana izin verdi, ara sıra empati kurarak mızmızlandı, sonunda beni yatıştırmak için çekildiğimde yüzümü yaladı.

"Bir daha asla sensiz evden çıkmayacağım," dedim ona ayık bir şekilde, tatlı yüzünü ellerimin arasına alıp çikolata kahvesi gözlerinin derinliklerine bakarak. "Danner yeni bir köpek almak zorunda kalabilir."

Hero yumuşak bir sesle mırıldandı ve kuyruğunu salladı.

Islak bir şekilde güldüm ve kendimi toparlamak için birkaç derin nefes aldım. Arabamda bıçaklı saldırıya uğramıştım.

Kendi dairemde bir adamı öldürmek zorunda kaldım, eve gidemedim çünkü ailem tehdit altındaydı ve ben de bunun büyük bir parçasıydım.

Çok fazla güvenli yerim kalmamıştı.

Ama yıllardır kullanmadığım bir kalem, aşılmaz bir sığınağım vardı ve eğer teslim olmak için bir zaman varsa, o da o zamandı. Hero'nun eşyalarını ve kendi çantamı topladıktan sonra bizi Danner'a götürmesi için bir taksi çağırdım.

Kitsilano'da küçük bir evde yaşıyordu; belalı motorcu kişiliğine pek de uymayan, düzenli ve varlıklı bir semtti. Bu küçük kiremitli evi görünce, Entrance'daki arazisinde sahip olduğu çiftlik tarzı evini özledim.

Karanlık gecede taksiden inip kapısına doğru yürümeden önce birkaç güçlendirici nefes almam gerekti ama Hero yakınımda durdu, her adımda kalçama sürtündü ve son nefesine kadar beni koruyacağı gerçeğiyle rahatladım.

Kapıya kazasız belasız ulaştım ki son zamanlardaki hayatım düşünüldüğünde bu küçük bir mucize gibi görünüyordu.

Danner kapıyı açtığında gülümsüyordu ve bu çok hoşuma gitmişti. Sık sık gülümseyen bir adam değildi ama benim yanımda bunu çok yapardı ve her zaman da yapmıştı. Onun kasvetli ruhuyla mücadele etmek için ona hafiflik vermemi, benim vahşi dürtülerimi harekete geçmeden önce düşünmemi sağlayacak kadar hafifletmesini seviyordum. Birbirimize çok zıttık ama çok güzel bir çifttik.

Gülümsemesinin yüzünden düşüp aramızdaki zemine çakılmasından nefret ediyordum. Ona yalan söyleyip iyi olduğumu söyleyemeden, şefkatle kollarına sarılmıştım ve beni ve büyük çantamı kolayca eşikten evin içine doğru kaldırıyordu. Danner kapıyı arkamızdan kilitleyip alarmı çalıştırdıktan sonra benimle birlikte mutfağın yanındaki küçük oturma odasına doğru yürürken arkamızdan gelen Hero'nun seslerini duyabiliyordum. Beni kucağına oturttu, çantam yanımızda unutulmuştu. Hero yanındaki kanepeye atladı ve memnun bir inilti çıkardı.

Danner kollarımı boynundan nazikçe çözerken nefesimi tuttum ve sonra gözlerimin içine bakabilmesi için başparmağıyla çenemi aşağı doğru eğdi.

Bana öyle bir bakıyordu ki, ruhumun derinliklerine kadar işliyordu. Sanki şimdiye kadar sahip olduğum her düşünceyi, irislerimin mavisinde asla doğru bir şekilde ifade edemediğim her duyguyu okuyabiliyordu, sanki gözlerimin siyahlarında mutlu bir şekilde boğulacaktı. Sanki dünyası benim bakışlarımda başlayıp bitiyormuş gibi bana bakıyordu.

Bu bakış kalbimdeki duygu kuyusuna çarptığında ve gözyaşları fışkırdığında kalın bir şekilde yutkundum. "Aslan."

"Rosie," diye nefes aldı, çenemdeki başparmağı çenemin köşesinden kulağımın kabuğuna, oradan da parmaklarının geri kalanıyla şakağımın üzerindeki saçlara doğru kayıyordu. "Rosie'm, ne oldu?"

Bedenimin ağlamaya ihtiyacı vardı. Gözlerimin arkasındaki lav benzeri yanmayı, burnumdaki baskıyı, boğazımı sıktığını ve bağırsaklarımı sıkıştırdığını hissedebiliyordum.

Ama ben Harleigh Rose Garro'ydum ve uzun zaman önce, annemin son kez ölümün eşiğinde olduğunu söylediğim gün, ağlayacak türden bir kadın olmadığıma dair kendimle bir anlaşma yapmıştım.

Güçlüydüm.

Dikenli güller, tüten tunç ve boğazınızdan aşağı emilen otun serin sıcaklığıydım.

Herkesten önce kendimin kadınıydım ve herkese karşı kendimi koruyabilirdim. Lisedeki kötü kızlar, Cricket, The Nightstalkers MC, Reaper ve Wrath, hatta kendi annem.

Tanrım, ama Danner'a karşı kendimi koruyamamayı hem seviyor hem de nefret ediyordum. Bedenim ve ruhum zihnime üstün gelebilir ve gözyaşlarına teslim olabilirdi, çünkü büyük bir parçam Danner'dan saklanılamayacağını biliyordu. Dikenli kalbimi ellerinde tutarken olmazdı. Göğsüne yazdırdığında da.

Boğazımda bir hıçkırık düğümlendi ve onu tutmak için gösterdiğim çabada boğuldum.

Danner'ın eli yatıştırıcı bir şekilde sırtımda gezindi, sonra gözlerini bana dikerek soruyu sessizce sordu, böylece ben de cevap verebilecektim, tişörtün eteklerine doğru indi ve yavaşça, nazikçe başımın üzerinden yukarı çekti. Tişörtü yere fırlattı, gözleri şeffaf, siyah ve deri sütyenin içindeki göğüslerim yerine yaralı boğazıma dikildi.

"Kızıma ne oldu?" diye tekrar sordu, başparmağı kesiklerin üzerinde yumuşak bir fısıltıyla geziniyor, sonra da hayatta ve güvende olduğuma emin olmak istercesine nabzımın attığı noktaya bastırıyordu. "Söyle ki onları öldürebileyim."

Onları öldürecekti. Bunu yüzünde görebiliyordum, yüz hatları kafir bir vahşilikle çarpılmıştı ve aklıma Danner'ın benim için ilk kez kötülük yapmayı teklif etmediği geldi.

Aslında, yüzüncü bile değildi.

Çok uzun zamandır benim için kötü gidiyordu.

Romantik olmamalıydı, onun yozlaşması ve benim suçum, ama öyleydi.

Bu farkındalıkta kontrolü bırakmam ve ona karşı savunmasız olmama izin vermem için yeterli güç vardı, bu yüzden ona söyledim.

Bıçağın soğuk kenarının önce ısırıp sonra boğazımdaki deriyi yumuşak bir şekilde kesmesini. Elin boynumun sol tarafını ne kadar sert sıktığını, kılcal damarların patladığını ve çoktan morardığımı, kanın altında mor parmak izleri olduğunu. Vücudumun felç edici korkuya tepki olarak başlattığı kimyasal tepkiyi, nefesimin nasıl oksijensiz kaldığını, bu yüzden sert ve hızlı ama dikkatli nefes almam gerektiğini, böylece soluk borumu bıçağa bastırmadığımı anlattım. Kaslarım o kadar çok adrenalinle doldu ki asitle yandılar ve kalbim tekledi, başarısız oldu ve her seferinde bir öncekinden daha acı verici bir şekilde tekrar tekrar başladı.

Yaşadığım onca şeyden sonra o arabada ölmeyi nasıl düşündüm?

Aileme ve arkadaşlarıma veda ettim, onunla hiç birlikte olamadan.

Sonunda hızla ayağa kalktı ve beni dikkatlice kollarının arasına alarak koridordan karanlık bir yatak odasına ve oradan da banyoya doğru yürüdü. Cam duş kapısını açtı, suyu açtı ve beni lavabonun üzerine bıraktı.

Dikkatle, saygıyla giysilerimi çıkardı. Kot pantolonum sıyrıldı, gitarla pürüzlendirilmiş parmak uçları kumaşı önce gıdıklayan sonra yakan bir şekilde takip etti, bir sonraki sütyen, parmaklarının bir hareketiyle çözüldü ve son olarak külotum acısız bir şekilde hızlıca yırtıldı.

Dantelli kumaşı yana atıp beni tekrar kaldırdığında ona bakakaldım.

"Biliyorsun," dedim omzuna. "Yürüyebilirim."

"Sus," dedi beni sıcak spreyin altına yerleştirirken ve kapıyı arkamızdan kapatırken.

Suyun siyah tişörtünü ve kot pantolonunu ıslatarak vücuduna yapışmasını, bir şekilde tamamen çıplak olmasından daha sıcak bir şekilde hayranlıkla izledim.

"Neden giyindin?" Şampuana uzanıp ellerinin arasında biraz köpürttükten sonra saçlarıma masaj yaparak köpürtebilmesi için beni spreye doğru çevirirken sordum.

"Kendini rahatsız hissetmeni istemem," diye mırıldandı dalgınca, belli ki bana dünya tarihindeki en rahatlatıcı kafa masajını yapmaya odaklanmıştı.

Bu sözler kalbimin etrafındaki sarmaşık ve dikenlerden oluşan çalılığı tek bir hamlede kesip attı, beni hassas ve savunmasız bıraktı. Orada spreyin içinde çırılçıplak duruyordum, güzel ve iyi bir adam beni yıkıyordu çünkü platonik bir şefkat ve ilgiye ihtiyacım vardı, soyunmuyordum çünkü yakın zamanda hem cinsel hem de fiziksel olarak birçok kez saldırıya uğramıştım ve o da buna karşı hassastı.

Bu kadar iyi bir adamın bana sanki hak etmişim gibi davranmasından onur duydum, hatta kutsanmış hissettim.

"Mümkün değil," diye fısıldadım çünkü konuşmaya çalıştığımda tek yapabildiğimin bu olduğunu fark ettim.

Boğazım düğümlenmişti, burnum yanıyordu ve ağlıyordum.

Danner hıçkırdığımı duydu ama saçımla işi bitene kadar duş spreyine doğru hıçkırarak ağlama onurunu bana verdi. Beni çevirdi, nazikçe suyun altına itti ve doğal bir sünger ve onun gibi kokan bir vücut yıkayıcısıyla beni ovmaya başladı. Boynumdaki kesikleri şefkatle silerken ve göğsümdeki kabuk bağlamış kanı temizlerken suyun akışını izledim, sonra süngeri göğüslerimin üzerinde sert daireler çizerek, dış kenarlardan sertleşmiş tepelere doğru yavaşça döndürürken daha iyi hissetmek için gözlerimi kapattım. Eli karnımdan aşağı kayarken nefesim kesildi ve önümde çömelip bir ayağımı omzuna kaldırarak bana sınırsız erişim sağladı. Parmak uçlarının köpüklü kumaşın kenarından baldırlarıma, dizimin hassas derisinin arkasından iç uyluğuma doğru ilerlediğini hissedebiliyordum. Çıplak amımın dışını, aniden ağrıyan klitorisimi ve diğer tarafını dikkatlice süpürürken buharın içinde nefes nefese kaldım.

"Aslan," diye yalvardım usulca.

Bir ayağını indirdi ve diğerini kaldırdı, bunu yaparken seksime yaklaştı, böylece burnu uyluğum ve kasıklarımın hassas birleşimindeydi ve sonra o bacağa başladı.

Tekrar seksime doğru ilerlediğinde başım güm diye arkamdaki pervaza çarptı. "Aslan, lütfen."

Yavaş ve metodik yıkamasına devam etti, yüzü bana o kadar yakındı ki kendimi güvensiz ya da rahatsız hissetmeliydim. Bunun yerine, kanım erimiş, damarlarımda yanıyor ve kalbimdeki öfkeli fırında çalkalanıyor gibi hissettim.

Sünger bir sonraki yolda klitorisimin üzerine sertçe bastırdı ve tısladım.

Bitirdiğimde parmaklarımı kısa saçlarına doladım ve bana bakana kadar acımasızca çektim. Patlayan gözbebeklerini ve elmacık kemiğinin üzerine yayılan kızarıklığı gördüğümde içimdeki vahşi arzu alevlendi. Tanrı'ya şükür, o da beni istiyordu, benim gibi kırık dökük ve perişan olsa bile.

"Sana ihtiyacım var," dedim ona, kendimi neşterin altındaki açıkta kalmış bir sinir gibi hissederek. Sadece Danner'ın beni ihtiyacım olan şekilde idare edebilecek kadar yetenekli ve dikkatli olduğunu bildiğim için bunu yapabildim. "Lütfen Lion, beni güvende ve sevilmiş hissettiriyorsun. Şu anda sana ihtiyacım var. Sana uzun zamandır ihtiyacım var."

Sözlerimi sindirirken gözleri gözlerimin önünde karardı ve bu sözler onu uçurdu. Başını uyluğumun iç kısmına çevirdi, oradaki deriye karşı hırladı ve sonra beni sertçe ısırdı.

Acıdan nefesim kesildi, sonra başını diğer tarafa eğip amımı ağzına aldığında tüm vücudumla inledim. Beni acımasızca, durmaksızın yerken parmaklarım saçlarında kasıldı, ta ki orgazm beni öyle bir çarptı ki moleküllere ayrılıp havada süzüldüğümü hissettim.

Döllerimi yalarken çıkardığı ıslak sesleri duyabiliyor, parmaklarını sıkışan amcığıma sokup öne doğru kıvırırken zafer iniltisinin klitorisimde titreştiğini hissedebiliyordum.

"Siktir," diye bağırdım, hazzın yoğunluğuyla gövdemi öne doğru çektim, ilkinin hemen ardından gelen ikinci orgazmın şok edici hissiyle. "Siktir."

"Evet Rosie," dedi boğuk bir sesle, iki parmağının içime girip çıkmasını izlemek için arkasına yaslandı, kalçalarımın nasıl titrediğini görmek için. "İyi bir kız ol ve parmaklarımın her yerine boşal. Dölünün bileğimden aşağı damlamasını istiyorum."

"Siktir!" Sözleri ikinci orgazmı engelleyen barajı parçaladığında haykırdım ve sele kapıldım.

"Evet," diye övdü, uzun ve yavaş, parmaklarını hala kavrayan amıma sokup çıkarıyordu ama şimdi daha yavaştı, izliyordu

Her çekişinde benimle birlikte parlıyorlardı. "Muhteşem bir amcığın olduğunu biliyordum."

Bu övgü karşısında ürperdim ve sessiz bir teşekkürle parmaklarımı ıslak saçlarında gezdirdim.

"Sanırım bir tane daha yapabiliriz," dedi bana kötü niyetle bakarak.

"Şu halimle bile zar zor ayakta durabiliyorum," dedim ona dürüstçe, ağırlığımın çoğunu arka duvara vererek.

Hâlâ kasılmakta olan içimde hissettiğim kıvrımlı bir gülümsemeyle sırıttı. Beni kaldırdığında ellerim kafasına gitti, dizlerinin üzerinde duvara yaklaştı, böylece doğrudan duşun altında kaldı ve arkasındaki fayansa bastırıldım ve bacaklarımı omuzlarına yerleştirdi, böylece sadece kıçımdaki ellerinin gücü ile tutuldum.

"Mazeret yok," diye mırıldandı içimde. "Benim için tekrar gel, Rosie. İyi bir kız ol."

Onun için iyi olma düşüncesi tüylerimi ürpertti. Tanrım, hayatımda hiç kimse için iyi olmak istememiştim, ya da ondan başka herhangi bir sebep için, ama ona ne kadar iyi bir kız olabileceğimi kanıtlamak istemiyorsam beni siksin.

Bu sefer daha uzun sürdü, dili düz, geniş vuruşlarla klitorisimdeydi, parmakları içimde dönerek şişmiş seksimin duvarlarına sürtündü, bu şekilde cildimi sıkı ve nabzımı çok güçlü hissettirdi. Beni içten dışa doğru çalıştırdı, benden üçüncü bir orgazmı acımasızca, neredeyse acı verici bir şekilde çıkardı, acının kenarı sadece zevki çok daha olağanüstü hale getirdi. Kendimi tamamen kullanılmış, tamamen parçalanmış ve garip bir şekilde temiz hissettim, sanki beni daha sonra düzgün bir şekilde yeniden birleştirmek için parçalara ayırmış gibiydi.

Ve yaptı da.

Beni duştan çıkarıp büyük, kabarık bir havluyla nazikçe kurulamadan önce bir kez daha, bu sefer daha hızlı yıkayarak paramparça olmuş, dehşete düşmüş ruhumu onardı. Beni yatak odasına taşıyıp şifonyerinin üzerine oturttu, böylece bana giydirmek için büyük, eski bir Entrance PD tişörtü bulabildi,

Yatağa çıplak girmekten rahatsız olacağımı biliyordu. Sonra beni yatağa götürüp yatırdığında, sonra da evi kontrol edip kilitlerken istekli bir Hero'ya yatağa uzanmasını emrettiğinde.

Ama enerjim olduğunda onu dişlerimle soymak istediğim siyah boxer külotuyla geri döndüğünde ve Hozier'in "Like Real People Do" şarkısının yatıştırıcı tınısı odayı doldurana kadar yatağın yanındaki ses sistemiyle oynadığında anladım ki, beni düzeltebilecek biri varsa, benim gibi vahşi, kırık ruhu sevebilecek biri varsa, o da Lionel Danner'dı.

Yatağa kaydı ve hemen beni kendine çekti, böylece etrafımda kıvrılabildi. Birdenbire güvendeydim. Kalkanım, Aslanım arkamda ve köpeğim, Kahramanım önümdeydi. Dehşet dolu bir geceden, kâbuslarla geçen bir aydan sonra, gözlerimi kapattığım anda hiçbir şeyin bana zarar veremeyeceğini bilerek uykuya daldım.

Eleven.

Danner

2010
Harleigh Rose 10 yaşında. Danner 19 yaşında.

Onu hemen fark ettim. Yaşına göre uzundu, RCMP eğitim kampında geçirdiğim dokuz ay içinde bu kadar uzamış olmasına şaşırmıştım ama onun dışında değişmemişti. Aynı sarı saçlar, altın sarısı, sarı ve ballı kahverenginin o kadar çok tonu vardı ki Evergreen Gas'ın yapay ışıkları altında bile parlıyordu. Sırık gibi uzuvları için fazla ağır olan siyah motorcu botlarını giymiş, ayrıca yırtık kot ve konser tişörtünden oluşan özel üniformasını giymişti, bu seferki Pink Floyd'du. Karmakarışık saçları, kirli kot pantolonu ve cılız yanaklarındaki bakımsızlığa rağmen, istemese de sevimli görünüyordu.

Annesi Farrah ile yaptığım onca konuşmadan sonra bile bu işaretleri görmek beni öldürüyordu ama bu beni şaşırtmadı. Kaltak en yüksek mertebeden bir bağımlıydı, bu yüzden iki yetişkin çocuğa ve bir bebeğe sahip olmak bile onu kendine iğneler batırmaktan ve kokainle kendini gökyüzüne uçurmaktan alıkoyamazdı.

Harleigh Rose'a yaklaşıp Pazar gününü Mega Music'te geçirmediği için ona takılmak üzereydim, çünkü onu aramak için ilk gittiğim yer orasıydı çünkü ben antrenmandan eve döndüğümde genellikle orada takılırdın. Ama hareketlerinde bir şey vardı, çok rahat, çok yavaştı ve durup benzin istasyonunun kapısının yanındaki pozisyonumdan onu izlememe neden oldu. O gelmeden önce bile anlamıştım.

bir avuç şeker aldı ve onları hırsızlık yapacağı kot pantolonunun kemerine soktu.

Hayatım boyunca gözlemci oldum, insanların saatin tik takları arasındaki yarım saniyede, alacakaranlığın karanlık yarı gölgelerinde ve şafağın ölü saatlerinde yanlarına kâr kalacağını düşündükleri şeyler yaptıklarını fark ettim. Kötü şeyler, yasalara aykırı şeyler... Bunları not ettim ve polise bildirmekten çekinmedim.

Birincisi, ben başçavuşun oğluydum. Bir

diğeri, ben sadece o tür bir adamdım.

Ancak hayatımda ilk kez birinin yasadışı davrandığını gördüğümde içim parçalandı.

Harleigh Rose'u önemsiz bir çikolata hırsızlığı yüzünden ihbar etmek istemedim, Farrah yine çocuklarını doyurmayı unuttuğu için muhtemelen aç olduğunu bildiğim halde.

Gelecek hafta yemin edene kadar teknik olarak Entrance'ın polis gücünde değildim ama yine de bir suça tanıklık ettiğimde bir şeyler yapmak benim vatandaşlık görevimdi.

Ben bocalarken, ahlakım ve duygularım kendileriyle savaşırken, karar benim elimden alındı.

Kasiyer de onu fark etmişti.

Dükkânlarının etrafında dolaşan, ışıl ışıl saçları olan güzel bir çocuğu kim fark etmez ki?

"Hey çocuk," diye seslendi genç kasiyer.

Harleigh Rose anında koşmaya başladı.

Hızlı ve çevikti, bu yüzden genç ona doğru hamle yaptığında bile endişeli ya da korkmuş görünmüyordu.

Sadece kararlı.

Tam kapıya doğru geliyordu, ben kapının yanında dururken o da benim yanımdaydı.

Harekete geçme, ileri atılma ve onu yakalayabiliyorken yakalama zamanım gelmişti.

Ama cam kapıya doğru hızla ilerlerken gözleri benimkilere çarptı ve neredeyse komik bir şekilde genişlediler, akuamarin rengi o kadar opaktı ki mücevher gibi görünüyorlardı. Yine de kaçırmadı.

bir vuruş. Koştu, gözleri benim üzerimdeydi ve sessiz bir soruyla tek kaşını kaldırmasını izledim.

Beni yakalayacak mısın?

Onun cesaretine gülmek istedim. On yaşında bir çocuk, çaylak bir polise, ne kadar önemsiz olursa olsun, kendisini suç işlemekten alıkoyup koymayacağını mı soruyor?

Sonra kendime gülmek istedim. Rosie, Aslan'ına başının belaya girmesine izin verip vermeyeceğini soruyordu, bunun sonuçları ne kadar önemsiz olursa olsun?

Hangi tarafın kazanacağına bilinçli olarak karar vermeden biliyordum.

Kasiyer onu durdurmam için bana seslenirken bile Harleigh Rose yanımdan hızla geçti. Ben de onu tatmin edeceğini umduğum zayıf bir girişimde bulundum ve onu yakaladım. Eğer küçük kıkırdaması bir şey ifade ediyorsa, Harleigh Rose'u tatmin etmek için yeterliydi.

Bir saniye sonra gitmişti.

Kasiyerin peşinden dükkândan çıktım, benzin pompalarının arasında, binanın etrafında ve arazinin arkasındaki ağaçların kenarında rengârenk sarı saçları görebilmek için aradım ama onu bulamayacağımızı biliyordum ve bulamadık da.

Adamı resmi bir iltifatta bulunmaktan vazgeçirdim çünkü polis teşkilatındaki herkes Garro çocuklarının neye benzediğini biliyordu ve onu hemen teşhis edebilirlerdi. Sonra ona on dolar verdim, çalınan beş çikolatanın maliyetini karşılamaya yeter de artar bile.

Harleigh Rose ahlaki değerlerimde bir delik açmış olabilirdi ama ben onun bu deliği tamamen açmasına izin vermeyecektim.

Ben de arabama atladım ve onu aramaya çıktım.

Durduğum ilk yerdeydi. Mega Müzik.

Daha cam kapıyı açmadan şarkıyı duydum.

AC/DC'den Dirty Deeds Done Dirt Cheap.

Yine eğlencemle savaşmak zorunda kaldım. Hiç kimse müzik aracılığıyla Harleigh Rose kadar güzel konuşamazdı ve o daha çocuktu.

İçeri girip çenemi ona doğru eğdiğimde Yaşlı Sam, "Uğrarsın diye düşünmüştüm," dedi.

Tereddüt ettim, sonra adımlarımı değiştirerek H.R.'nin bulunduğu dükkânın arka tarafına, Yaşlı Sam'in oturduğu tezgâha doğru ilerledim.

"Garros'ta neler oluyor?"

Yaşlı adam bana baktı, gözlerinin üzerindeki deri kıvrımları doğrudan bana bakıp bakmadığını anlamayı imkânsız kılıyordu.

"Kim soruyor?"

"Bence çok açık olmalı," dedim yavaşça, sonunda aklını yitirip yitirmediğini merak ederek. "Ben."

"Sen mi yoksa Danner mı?" diye sordu gizemli bir şekilde.

Ne yazık ki onu yakaladım ve öfkenin benzinle tutuşturulmuş alevler gibi sırtımı parçaladığını hissettim. "Sana kendimi tekrar kanıtlamak zorunda mıyım, Yaşlı Sam? Beni Harleigh Rose'dan daha genç olduğumdan beri tanıyorsun. Beni bu soruya cevap vermeye zorluyorsun, sanırım sandığımdan farklı bir ilişkimiz var."

Yaşlı Sam kıkırdadı, sonra hırıldadı ve öksürdü. "Prensesle bu kadar iyi anlaşmanıza şaşmamalı. İkiniz de böyle sinirlisiniz," dedi parmaklarını şıklatarak. "Ve her ikisi de olabildiğince sadık."

"Yani?" Testinden etkilenmemiş bir şekilde sordum.

İlk kez biri beni ailemden, özellikle de babamdan bağımsız olduğumu iddia etmeye zorlamıyordu, ama bunun nedenini ancak son zamanlarda anlamıştım.

Yaşlı Sam dramatik bir iç çekişle ayıldı. "Farrah, Jacob Yves'le birlikte olduğunda işler bir süreliğine daha iyiye gitti sanıyordum ama hamileyken içki içtiği için bebek bir tür kalp rahatsızlığıyla doğdu ve Jacob çıldırdı. Yaklaşık üç ay önce onu terk etti ve bebeği aldı. Orospu çocuğu King ve Harleigh Rose'u da götürmeyi akıl edememiş, oysa Tanrı biliyor ya onların da gitmesi gerekiyordu. O zamandan beri H.R. burada evden daha çok vakit geçiriyor.

King'in sırf uzak durmak için her akşam saat yedide kapıyı kilitleyene kadar okulda olduğunu duydum."

Bir elimi yüzüme sürdüm. "Hâlâ onlara vuruyor mu?"

Tereddüt etti.

"Söyle bana," diye tersledim. "Yıllardır buna nasıl seyirci kaldığını merak ederken, bu konuda bir şey yapmadığın için seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Evet, bunun için artık çok geç, Yaşlı Sam. O yüzden söyle bana."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun evlat," dedi ama kızgın değil, sadece yorgun görünüyordu. "Farrah için sosyal hizmetleri ararsam ne olur biliyor musun? O çocukları Entrance'tan ve babalarıyla tekrar birlikte olma ihtimalinden uzaklaştırıyorlar. Bu yüzden kaçtıkları gibi kaçıyorlar, benim evime geliyorlar ve Millie ve ben onlara elimizden geldiğince iyi bakıyoruz."

"Tamam," dedim. "Tamam, Yaşlı Sam, seni anlıyorum. Ama burada bir şeylerin değişmesi gerekiyor."

"Zeus'un şartlı tahliyesine bir yıldan az bir süre kaldı."

Başımı salladım, sonra müzik değişip Foreigner'dan "Hot Blooded" çalmaya başlayınca başımı öne eğdim.

Yaşlı Sam'e teşekkür etmek için parmaklarımı tezgâha vurdum ve sonra gelişigüzel rafların arasından arka köşeye doğru ilerledim. Harleigh Rose orada, boş plak kılıflarından oluşan bir yığının üzerinde bağdaş kurmuş, Snickers çikolatasını komik bir şekilde meydan okurcasına yiyordu.

Önünde çömelirken sırıtmamaya özen gösterdim. Bana asi bir şekilde baktı ve çikolata kaplı şekerden kocaman bir parça daha kopardı.

"İyi ve kötü arasındaki farkı biliyor musun, Harleigh Rose?"

Başını yana eğdi ve gözlerini kısarak bana baktı ama cevap vermedi çünkü hiçbir fikri olmadığını bilecek kadar zekiydi.

"İnsanın bir bilinci vardır. Bakın, iyi insanlar kötü şeyler yapmaktan kaçınmazlar. Herkes hata yapar, kendini

Günaha girerler, yalan söylerler, hatta çalarlar, ama iyi olanlar kötü bir şey yaptıklarında, bunu yaparken yanlış bir şey olduğunu bilirler. Belki de bir dahaki sefere, sonuçlarına rağmen istediklerini yapmakla - Rosie, her zaman sonuçları vardır - doğru olduğunu bildikleri şeyi yapmak arasında bir yol ayrımıyla karşılaştıklarında doğru seçimi yaparlar. En azından çoğu zaman."

"Bir işe girmek için çok gencim," dedi. "Ve annem bu akşamki gibi bir parti vermediği sürece asla yiyecek bir şeyler almıyor, o zaman tüm arkadaşları yiyecekleri yiyor çünkü onlar takılırken eve girmemize izin verilmiyor. Çoğu zaman Bat ve Trixie beni ve King'i yemeğe götürür ya da bize yemek için para verirler ama Trixie'nin ikizleri oldu, o yüzden çok meşguller." Durakladı, sonra o çılgın parlak mavi gözleriyle bana baktı ve "Sen burada değildin, ne yapmam gerekiyordu?" dedi.

Göğsümün sol orta kısmında kendini belli eden ağrıya sürtündüm ve bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşünmeye çalıştım. Henüz on dokuz yaşındaydım, çok fazla bilgeliğe sahip değildim ve sahip olduklarımın da kanında kaos olan on yaşındaki bir kız için pek geçerli olmayacağını düşündüm.

"Öncelikle beni ara. Numaramı biliyorsun, bana ihtiyacın olursa Vancouver'dan gelir ve sana ihtiyacın olanı getiririm, tamam mı?" Başını salladığında, kalbimin etrafına sıkıca bağlanmış bir düzine notadan biri gevşedi. "Sen de Bat'i ara, Tamam mı? Senin ya da King'in cep telefonu var mı?"

"Hayır, babam anneme bize bir tane alması için para verdi, ama sanırım ikimiz de bunun nereye gittiğini biliyoruz," dedi, sanki annesinin çocuklarına bakmak yerine o parayı kokain olarak çekmeyi seçmesi normal bir davranışmış gibi.

Harleigh Rose için öyle olduğunu tahmin ettim. Göğsüm tekrar daraldı.

"Tamam, yarın seni ve King'i mağazaya götüreceğim ve sana bir tane alacağız."

"King artık seninle takılmamamız gerektiğini düşünüyor," dedi bana.

Garro'ların çocuklarıyla takıldığım söylenemezdi ama babaları yıllar önce H.R.'nin önünde vurulduğundan beri onlara karşı belli bir sorumluluk hissediyordum. King için bu kolaydı. Bazen okuldan eve dönerken ailemin evinin önünden geçer ve beni garajda babamın eski 1968 Mustang Fastback'ini kurcalarken görürdü. Sekiz ve şimdi on iki yaşında olmasına rağmen, çocuk arabalar hakkında benden daha çok şey biliyordu, bu yüzden kollarını sıvayıp yardım ederdi. H.R. ile işler biraz daha karmaşıktı, çünkü o karmaşık bir çocuktu. Her Pazar Mega Müzik'te onunla birkaç saat geçirirdim ama Farrah şirretlik yaptığında H.R. sık sık evden kaçardı.

Doğruca evime.

Bir Perşembe gecesi geç saatte kapıyı açtığımda onu yağmurda boğulurken, gözyaşlarından yüzü kıpkırmızı olmuş bir halde gördüğümde ilk başta ne yapacağımı bilemedim. Neyse ki annem gelmişti.

Babam çoğu kötü olan pek çok şey yaptı ama annem bir melekti.

Böylece, hiç tereddüt etmeden Harleigh Rose'u evimize götürmüş, beslemiş, yıkamış ve ev sahibinin yanındaki misafir odasında yatırmıştı.

Garros çocukları ve benim bir geçmişimiz vardı ama yine de onun bu sözleri söylemesinin beni ne kadar incittiğine şaşırmıştım.

"Çünkü artık bir polissin, motorcularla birlikte görünmek muhtemelen itibarın için kötü olur," diye açıkladı.

Ciddi ifadesine göz kırptım ve sonra güldüm. "Sen ve King motorcu değilsiniz."

"Hayır, ama o eğitim gören bir motorcu ve ben de motorcu bir hatunum..." Omuz silkti. "Ve King az önce yaşlı beyaz bir adamın, birbirlerinden nefret eden iki aile hakkındaki oyununu okudu. Her aileden bir çocuk aşık olmuş ve sonunda hepsi ölmüş, çünkü en başta birlikte olmamaları gerekiyormuş."

Sırıtışımın kenarını ısırdım çünkü ona gülüyormuşum gibi görünmemden hoşlanmadığını biliyordum. "Bu bir

Shakespeare'in Romeo & Juliet adlı oyunu. İnanılmaz derecede aptalca."

"Yok canım," dedi gözlerini devirerek. "Ama yine de sen Danner'lardan Lion Danner'sın, ben de The Fallen'dan Harleigh Rose. Seninkiler polis, benimkiler motorcu. Arkadaş olmak pek mantıklı değil."

Tanrım, ama haklıydı.

Bugünkü ahlaki hatamdan da anlaşılacağı üzere, hırsızlık yapmasına izin verdim.

Ama onu ve King'i Farrah'nın cihazlarına bırakamazdım, bunu yapamazdım. Onları çok seviyordum.

"Bazen zıt kutuplar birbirini çeker," dedim ona göz kırparak ve ayağa kalkıp onu da yanıma çektim. "Şimdi gel bakalım. Bu gece bir randevum var ve seni eve götürdüğümde annenle konuşmak istiyorum."

"Randevu mu?" diye sordu ve ses tonunda yüzümü tekrar ona dönmemi sağlayan bir şey vardı. Yere bakıyor, ayaklarının yerdeki plakları ezmediğinden emin olmaya çalışıyordu. "Kim seninle çıkmak ister ki?"

"Anlamak için çok gençsin, ama inan bana, büyüdüğünde yanında topuklu ayakkabı giyebileceğin kadar uzun boylu, hoş ve yakışıklı bir erkek bulmanın zor olduğunu anlayacaksın." Kıkırdadım, çünkü geçen hafta ona çıkma teklif ettiğimde o geceki flörtüm de bana tam olarak bunu söylemişti.

Harleigh Rose arkamda sessiz kaldı.

King'i okuldan aldıktan ve hızlı bir akşam yemeği için Stella'nın lokantasına götürdükten sonra, Farrah ile konuşabilmek için onları eve bıraktım. Eğer bu işe yaramazsa, ki daha önce de yaramamıştı, babamdan onu karakola götürmesini ve orada konuşmasını isteyecektim.

Arabanın sessizliğinde bunları düşünüyordum, iki çocuk da onları annelerine geri götüreceğimi bildikleri için bütün gece hiç olmadıkları kadar gergindiler. Harleigh Rose, Guns N' Roses'ın "Sweet Child O' Mine" şarkısı çalana kadar iPod'umla oynamıştı, şarkı sözleri kamyonetimin kabinini onun sesinin dolduramayacağı şekilde dolduruyordu.

Şarkı, Harleigh Rose'un gök mavisi gözleriyle bir köşeye büzülmüş, aptal annesi havaya ateş ederken, evinin değilse bile dünyanın neresinin onun için güvenli olduğunu merak ettiği bir resim çiziyordu.

Sokaklarına girdiğimde ve küçük bungalovlarının etrafındaki araba sırasını fark ettiğimde göğsümdeki ağırlıktan zorlukla nefes alabiliyordum. Kontağı çevirdiğim anda müziğin sesini duydum.

Emniyet kemerimi çözüp kapıyı açarken çocuklara "Burada kalın," dedim.

Havadaki marihuananın baş döndürücü kokusunu alabiliyordum.

Sikeyim.

"Beni duyuyor musunuz?" Harleigh Rose ve King önce eve sonra da bana bakarken onlara sordum.

"Elbette Danny," dedi King başını sallayarak ve orta konsolun üzerinden tırmanıp Harleigh Rose'un elini tutabilmek için onun yanında boşalan sürücü koltuğuna oturdu.

Çocuk on iki yaşındaydı, yirmi yaşına giriyordu.

Onlara başımla selam verdikten sonra kamyonun etrafından dolanıp çakıllı yoldan eve doğru ilerledim. Evden yayılan gürültüden arka tarafta parti yapan insanları duyabiliyordum ve komşuların polisi aramamış olmalarına şaşırdım.

Denediğimde kapı açıktı, ben de içeri ittim.

Her yerde farklı derecelerde çıplaklık içinde insanlar vardı. İki kadın çırılçıplak yerde kıvranıyor, esrar içip dumanını birbirlerinin ağzına üflüyorlardı. Erkekler çok genç bir kızın kıçından kokain çekmek için sıraya girmişlerdi ve bir çift kanepede herkesin gözü önünde sevişiyordu.

Aman Tanrım, King ve Harleigh Rose'un düzenli olarak maruz kaldığı şey bu muydu?

Dilimde metalik safra, yumruklarım o kadar sıkıydı ki kısa tırnaklarım avuç içlerimi yarım ay şeklinde kesiyordu. Farrah'ı ikiye ayırıp toz haline getirmek istiyordum, böylece Şeytan onu cehennemde burnundan çekebilecekti.

Hiçbir yerde değildi.

Evi tekrar aradım, bu bağımlılar, suçlular ve particiler gibi insanlar bu kadar yakındayken arabadaki çocuklar için endişelendim.

Yine de onu bulamadım.

Bunun yerine, mutfağa ikinci kez girdiğimde, Harleigh Rose'u eğlencenin ortasında dururken buldum, gözleri beni bekliyormuş gibi salona dikilmişti.

"Rosie, ne oluyor? Sana arabada kalmanı söylemiştim," diye homurdandım ona ulaşmak için başka bir çiftin arasından geçerken.

"Onu buldum," dedi, sesi kalp atışlarının durması gibi cansızdı.

Elimi tuttu ve beni kalabalığın arasından geçirerek koridora geri götürdü ve daha önce kontrol ettiğim ebeveyn yatak odasına, ardından dekoratif olduğunu düşündüğüm kumaş bir bölmenin arkasındaki gömme dolaba götürdü.

King de oradaydı, annesinin yanına çömelmiş, başını onun kucağına koymuştu ama benim gözlerim Farrah'a gitti.

Tamamen hareketsizdi, dudaklarının kenarları maviye boyanmıştı, çenesinde ve yanaklarında kabuk bağlamış kusmuk vardı.

Nefes almıyordu.

Hızla ceketimi silktim ve cesedinin yanında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Kral dostum, telefonumu ceketimden çıkarıp 911'i aramanı istiyorum, tamam mı?" Farrah'ın zayıf nabzını bulup sessizce Tanrı'ya şükrederken ona nazikçe emrettim.

Cevap vermedi ama telefona numaraların tuşlandığını duydum ve sonra, "Merhaba, adım King. Annem aşırı doz almış, ambulans göndermenizi istiyorum."

Kolumla ağzındaki kusmuğu temizlerken yüzümü buruşturdum, sonra çenesini geriye yatırdım, burnunu sıktım ve ağızdan ağıza vermeye başladım.

Bir ara Harleigh Rose'un yanıma gelip diz çöktüğünü ve sanki sakinleşmeye ihtiyacı olan benmişim gibi sırtıma yatıştırıcı bir el koyduğunu hissettim.

Ambulans nihayet geldiğinde, komşular çoktan polisi aradığı için umduğumdan çok daha çabuk gelmişti, komadaki Farrah'ın yanından çekildim, alışılmadık bir şekilde sakinleşmiş King ve H.R.'yi kolumun altına aldım ve sağlık görevlilerinin onunla ilgilenmeye başlamasını izledim.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Harleigh Rose bana sessizce sordu, sözleri kamyonetimde ürkütücü bir önseziyle seçtiği şarkıyı hatırlatıyordu.

Yüzüne baktım, nereden geldiği ve bu dehşet evinde neler yaşadığı düşünüldüğünde güzelliğine hayran kaldım ve ne kadar tuhaf görünürse görünsün, onu daha fazla zarardan korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum, ne kadar ahlaksızca olursa olsun.

Gözyaşları yanaklarından süzülmeye başlarken omuzlarını sıktım ve daha bu fikri tam olarak düşünemeden konuştum: "İkiniz de benimle eve geliyorsunuz."

Twelve.

Uyandığımda Danner gitmişti, ama iPod'u yanımdaki yastığın üzerinde duruyordu, ekrana yapışkan bir not iliştirilmişti ve şöyle yazıyordu

Yastığa gülümsedim, parmağımla küçük, tamamı büyük harflerle yazılmış yazısının üzerinde gezindim, babam hapse girdikten sonra bana bıraktığı notu hatırladım, yıllar boyunca birbirimize yaptığımız pek çok çalma listesini hatırladım. iPod'un kilidini açtım ve sabah çalma listesini açarak oradaki ilk şarkıyı çaldım.

"Born to be Wild" odanın içinde patladı.

Başımı arkaya eğdim ve güldüm, bir önceki gecenin korkunç deneyiminden sonra bile bana bunu yaptırabilmesine bayıldım. Film müziğimin verdiği enerjiyle

yatağa girdim ve banyoya doğru dans ettim, diş fırçasını alıp yüzümü yıkarken başımı salladım.

Mutfağa girdiğimde ZZ Top'ın "La Grange" şarkısı surround sistemden yükseliyordu. Kahvenin yanına gittim, Nespresso makinesini öptüm ve Danner'ın benim için bıraktığı kupayı musluğun altına yerleştirdim.

"Geceleri güvende hissedin, bir polisle yatın" yazıyordu.

Muhtemelen bir Noel'de şaka hediyesi olarak aldığını ve o sabah benim için çıkarana kadar hiç kullanmadığını düşünerek güldüm.

Kapı açıldığında, alarm çaldığında ve çocuklarım ortaya çıktığında, üçüncü fincan lezzetli, hayat veren kahvemi içiyor, Globe & Mail gazetesini okuyor ve adada oturuyordum.

Hero bana doğru geldi, patilerini kalçama koymak için zıpladı ama benim gözlerim Danner'a takılmıştı.

Kafasında Canucks beyzbol şapkası vardı, yüzünün güçlü, terden sırılsıklam olmuş düzlemlerini gölgeliyordu ve o ana kadar bir şapkanın ne kadar seksi olabileceğini hiç bilmiyordum. Gözlerim, ter damlalarından biri gibi, keskin bir şekilde belirginleşmiş ve kahverengi kıllarla hafifçe tozlanmış çıplak göğüs kaslarının arasından aşağıya, karnından aşağıya bir merdiven gibi inen düzgün kas kutularına, kasıklarının üzerinde, çılgınca seksi bir V oluşturan kas çıkıntılarıyla çerçevelenmiş daha kıllı deri genişliğine doğru kaydı. Gri eşofman altı giymişti, dar kalçaları neredeyse uygunsuz seviyelere kadar sarkıyordu, boxer'ı bunun biraz üzerinde görünüyordu, ayakları siyah Nike spor ayakkabılarıyla çorapsızdı.

Onu görünce neredeyse anlık bir orgazm yaşadım.

Şehvet dolu felcimin farkında olmayan Danner, alarmı durdurmak için kodu girdi, tişörtünü sehpanın üzerine fırlattı ve küçük, seksi bir sırıtışla bana doğru yöneldi. Tam anlamıyla yanıma çarpıp Hero'nun yerini değiştirene kadar durmadı, elleri yüzümün iki yanına geldi, böylece başparmaklarını yanaklarımda gezdirip gözlerimin derinliklerine bakabildi. Her neye benziyorsa

Bunu okumak beni memnun etti, çünkü gülümsemesi ağzıma doğru eğilip beni öpmeden bir saniye önce genişledi.

Ağzı benimkine değdiği anda eridim, ağzı serin ve ıslaktı, öpücüğü derinleştirmek için başımı eğip terli göğsünü vücuduma daha da sıkı bastırırken dili ipeksi bir şekilde benimkine değiyordu. Ona verdiğim iniltimi yedi, sonra benden ayrılmadan önce onayını mırıldandı.

"Dikenli Gül'üm bu sabah nasıl?" diye sordu, gözleri o genç bir delikanlı ve ben de küçük bir kız olduğumdan beri görmediğim bir şekilde parlak ve kaygısızdı.

Dudaklarımızın kenetlenmesinden sersemlemiş bir halde yönümü bulmak için elimi yüzüme koyduğu elinin bileğine koydum. "Ha?"

Kıkırdadı, meme uçlarımı okşar gibi hissediyordum. "İyi görünüyorsun. Seni eşyalarımın içinde görmek hoşuma gidiyor."

"Sahiplenici," diye not ettim, biraz şaşırmıştım.

Danner bana mağara adamı tipinde bir adam gibi gelmedi, babamın Lou'ya yaptığı gibi kadınlarına akla gelebilecek her şekilde sahip çıkmayı seven erkeklerden biri.

Uzaklaştı, tezgâhın etrafından dolaştı ve kahvaltı hazırlığı için iki kâse ve birkaç kaşık çıkardı. "Seni kalbimin üzerine dövme yaptırdım, asi kız. Bundan daha sahiplenici bir şey olabilir mi bilmiyorum."

Bir gece önceki sersemliğimle, sol göğüs kafesinin tamamını kaplayan ve omzuna kadar uzanan dövmenin genişliği bir yana, çıplak vücudunu bile tam olarak göremediğimi fark ettim. Tezgâha yaslanıp kollarını indirerek dövmeye engelsiz bir erişim sağlarken gözlerim karmaşık tasarımın izini sürdü.

Laken'in tarif ettiği gibi, kükremesinin ortasında zarif bir şekilde işlenmiş bir aslandı, tıpkı benim insan versiyonum gibi vahşi, gururlu ve güzeldi. Hayvan, hınzır görünümlü dikenlerden ve kocaman, muhteşem kırmızı güllerden oluşan bir çalılıktan fırlamıştı; bazıları kıvrılmış, bazıları ise tamamen açmıştı. Gördüğüm en güzel dövmeydi ve babam ve erkek kardeşim de dahil olmak üzere tüm Düşmüş kardeşlerin harika dövmeleri vardı.

"Evet," dedim, sanki Danner kalbini mürekkep ve düşünceyle benimkine bağlamış gibi dövmenin bana hissettirdiklerini küçümsemeye çalışarak. "Sanırım değil."

Açık bir dolaba uzandı ve bir kutu Tarçınlı Tost Crunch'ı ortaya çıkarırken bana sırıttı. "Benim spesiyalitem." Güldüm, ilkokulda Danners'larla yaşadığım on ay boyunca okuldan önceki sabahlara geri döndüm. Annesi Susan'ın hayır işleri ya da alışverişle meşgul olduğu sabahlarda Danner, King ve bana kahvaltı hazırlamaktan sorumluydu. Tarçınlı Tost Crunch onun mutfak hünerlerinin kapsamı hakkındaydı, bu yüzden ikimizin de bu şeyi sevmesi iyi bir şeydi.

"En sevdiğim," dedim, sütle dolu bir kâseyi tezgâhın üzerinden bana uzatırken ve sonra kendi porsiyonunu yemek için tezgâha yaslanırken.

"Birkaç şey hakkında konuşmalıyız," dedi, kasketini çıkarıp tezgâha fırlattı ve bir elini başının üstündeki uzun saçlarında gezdirdi.

Söylediklerine odaklanmaya çalıştım ama her kadın Memur Danner gibi gülünç derecede seksi bir adama ağzının suyu akarak baktığı için kendimi görmezden geldim.

"Konuşmak mı?" Bir ağız dolusu tarçınlı şekerlemenin etrafında beceriksizce yankılandım.

Sırıttı. "Seni uysallaştırmanın tek yolunun gömleğimi çıkarmak olduğunu bilseydim, bunu uzun zaman önce yapardım, hem de çok daha fazla."

Ona ters ters baktım ve kibirli bir şekilde sıvı cennet kupamı dudaklarıma götürdüm. "Bu sabah henüz yeterince kahve içmedim.

Gözleri tezgâhın üzerine yayılmış boş kahve kapsüllerine kaydı ve sonra tek kaşını kaldırarak bana döndü.

"Beni yargılama," diye uyardım onu, bu da dudaklarının seğirmesine neden oldu. "Odaklanalım. Ne hakkında konuşmaya ihtiyacın vardı?"

Anında ayıldı, mısır gevreği kâsesini bir kenara bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, böylece pazularındaki her kas şişti ve sabah ışığında parladı.

O daha başlamadan ben bardağıma doğru konuştum. "Dikkatimi vermemi istiyorsan, üzerine bir gömlek giymeni öneririm."

Kahvemden bir yudum alırken bir kahkaha patlattı ve atılmış tişörtünü almak için yanıma yaklaştığında gülümsedim.

"Daha iyi mi?" diye sordu, gözlerine tam olarak uyan yeşil tonundaki dar atletik tişört güzel vücudunun her santimine yapıştığında.

"Hayır," diye dürüstçe cevap verdim ama endişemi elimle savuşturdum. "Yine de devam edin."

"Dün gece olanlar bir daha olmayacak," diye söz verdi. "Bu sabah Çavuş Renner'ı aradım ve sen evdeyken dairene bir sivil polis memuru yerleştireceğiz. Bütçemiz var ve dün sabah yaptığın o saçmalık sayesinde RCMP için hayatta kalmaya değersin, bu yüzden bunu yapmak için fonları genişletiyorlar. Ayrıca benimle olmadığın sürece gittiğin her yere Hero'yu da götürmeni söylediğimde bana itaat edeceksin. O eğitimli bir polis ve bekçi köpeği, Harleigh Rose, ve seni seviyor. Onun avantajlı olmadığı pek fazla durum yok."

Dudağımı çiğnedim, onunla aynı fikirde olmaktan nefret ediyordum.

Kabul etmememe rağmen devam etti. "C.I. olarak hizmet vermeyi teklif ederek yaptığın numaradan hiç memnun değilim ama artık bunu yaptığına göre bazı kurallar var."

"Bunları benimle birlikte gözden geçirdiler," diye araya girdiğimde Danner'dan buz gibi bir bakış aldım.

"Evet, kurallarının üzerinden geçtiler, ama göreceksin Rosie, benim de kendi kurallarım var. Bunlardan en önemlisi, hiçbir koşulda bensiz yola çıkmayacaksın, anladın mı? Geçerli olmadığını iddia etmeyeceğim çeşitli nedenlerle bu kulübü bitirmeye kararlı olduğunu biliyorum, ancak polis işi hakkında bir bok bilmiyorsun ve seni bu işe sokan aynı tutku bu soruşturmayı mahvedebilir."

"Ben aptal değilim Danner," diye tersledim.

"Kimse öyle olduğunu söylemedi. Söylediğim şey, büyük bir şeye dişlerini geçirdiğinde yarı yolda bırakma eğilimin olduğuydu. Bunu yapma."

Ona ters ters baktım. O da bana kayıtsızca baktı.

Boş kahve fincanıma bakarak, "İşte günaydınım gitti," diye mırıldandım. "Daha fazla kahveye ihtiyacım var."

"Bu şeyi içersen ülser olursun," dedi ve tezgâhın diğer tarafına geçip ön kolunu tezgâha dayadı ve başımın arkasını avuçlamak için eğildi. "Ve yine de iyi bir sabah geçireceksin Rosie. Sadece henüz iyi kısmına gelmedik."

"Uh huh, tabi."

Sırıtışının köşesini ısırdı. "Oraya varmak istiyorsan, bu işte benimle kalacağını söyle, tamam mı? Güvende olduğunu bilmem gerek yoksa bundan emin olmak için yapmam gerekmeyen aptalca şeyler yaparım."

"Ne gibi?" Merakla canlanarak sordum.

Benim için aptalca d a v r a n d ı ğ ı n d a sevdiğim benim hakkımda iyi şeyler söylemedi, benim için kötü davrandığında daha da fazla.

"Senin yanından hiç ayrılmamak gibi." "Oh."

"Evet, şimdi benim için iyi ol ve beni anladığını söyle." Ben de istedim. Tanrım, istedim.

Ama o pislik beni üç yıl boyunca bir hoşça kal bile demeden terk etmişti. Ona nasıl güvenebilirdim ki?

"Beni bir kez terk etti, Danner. Sebep yok, lanet bir açıklama yok. Bunu yapabilecek bir adama güveneceğimi mi sanıyorsun?"

"Seni döven bir adama kendini emanet ettin," diye karşılık verdi, ani bir öfkeyle acımasızca. "Bunu asla yapmayacağımı biliyorsun. Eğer veda etmeden gittiysem, bunun iyi bir nedeni olduğunu biliyorsun."

"Bu lanet gezegende aileni terk etmen için hiçbir neden yok," diye karşılık verdim, öfkemle ayağa kalkarak tezgahın üzerinden ona hırlayabildim.

"Şimdi yapmak istediğin şeye ne diyorsun? Kendinizi Düşmüşler'den izole mi ediyorsunuz?"

"Bunu onlar için yapıyorum," diye bağırdım, elimdeki kahve fincanını odanın öbür ucuna fırlattım çünkü öfkemde belagat yoktu ve onun anlamasına ihtiyacım vardı. "Onları güvende tutmak için her şeyi yaparım."

"Benim de senin için aynı şeyleri hissetmediğimi mi sanıyorsun?" diye meydan okudu, fincanın şangırtısından ya da etrafına saçılan parçalardan etkilenmemişti. "Seni hayatta tutmak için kendi kalbimi milyonlarca kez kırabilirim."

Nefes nefese kaldığım yere doğru hışımla geldi ve bir elini sıkıca boğazıma doladı, başparmağını nabzımın üzerine koydu. Bu öylesine baskın bir hareketti ki, anında dizlerimin bağının çözülmesine ve kararlılığımın zayıflamasına neden oldu.

Belalı bir motorcu kızdım ama ona şu anki haliyle boyun eğmek istiyordum, öfke ve ihtiyaçla öyle baskın bir alfaya dönüşmüştü ki itaatimi talep ediyordu.

Sadece onun için bu arzuyu hissetmiştim ve sadece onun için bu arzuya boyun eğecektim.

"Altı yaşından beri seni kurtarıyorum Rosie," dedi gözleri parlayarak. "Bunu, savunduğum şeylere karşı çıkmak anlamına gelse bile tekrar tekrar yaptım çünkü sonunda savunduğum şey, sana yapılan onca kötülükten sonra senin güvende ve mutlu olmandı. Seni terk ettiysem, bunun başka bir nedeni olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bana hiç açıklamamışken nasıl bilebilirim ki?" diye karşı çıktım, boğazımdaki eline yaslandım, böylece kuduz bir köpeğe takılan tasma gibi sıkılaştı, böylece beni ıslatan bir şekilde onun tarafından tasmalanmış hissettim. "Bana hiç söylememişken nasıl hissettiğini nasıl bilebilirim ki?"

"Belki fark etmedin ama senin için her müzik yaptığımda, Mega Müzik'te seninle her takıldığımda ve genç bir adam olarak sana ve King'e bakmak için her evde kaldığımda sana söyledim. Sana istediğin pembe kafataslı bisikleti aldığımda da söyledim.

Hero'yu seçmeye ve ona isim vermeye götürdüğümde. Bu senin için yeterli değil, telefonunu açtığımda sana söyledim, o eski telefonu sırf sen aradığında yanımda olsun diye sakladım ve gizli polisliğimi riske atıp yanına koşmak için her şeyi bıraktım."

Daha da yaklaştı, dudakları dudaklarıma değdi. "Daha fazlasına ihtiyacın var, sana şimdi söyleyeceğim. Aileni terk etmediğini söyledin ve bu doğru olabilir, ama şimdi bunu yapıyorsun çünkü ailenin buna ihtiyacı var ve ben de o zaman sana bunu yaptım çünkü sen bilmesen bile buna ihtiyacın vardı. Arkadaşlığımızın fiziksel bir şeye dönüşmesi doğru değildi, ne sen gençken ne de ben bu haldeyken."

"Ve benim bu konuda bir söz hakkım yok mu?"

"Hayır Rosie, yapmadın. Çünkü hoşuna gitse de gitmese de ben yetişkin, sen çocuktun. Yasaların aynı tarafından gelmiyoruz ve dahası, babalarımız ellerinden gelse birbirlerini öldürürlerdi. Romantik bir şey imkansızdı ve hala da imkansız."

"Demek gittin," diye fısıldadım, incinmiş ve çok kızgındım, tıpkı on sekiz yaşındayken gittiği zamanki gibi yine kaybolmuştum.

"Yaptım, şimdi bunun sana ne yaptığını bildiğimi, seni Cricket'a dönüştürdüğünü, şimdi de aynısını yapacağımı söylemiyorum. Belki ellerimi senden uzak tutacak ve seni dünyadaki tüm çirkinliklerden koruyacak gücü bulabilirdim. Ama yapmadım ve Cricket'ın ölümü senin olduğu kadar benim de suçum."

"Evet," dedim ona, çünkü dürüsttüm ve bu doğruydu. "Öyle."

Danner'ın geride bıraktığı boşluğun bir kısmını bile doldurmak için Cricket ile birlikte oldum ve bir yıl sonra, hala geri dönmediğinde, herhangi bir tür sevgiye sahip olmanın hiçbir şeye sahip olmamaktan daha iyi olduğuna karar verdim.

"Seni bir daha terk etmeyeceğim," dedi bana sertçe, alçak, pürüzsüz ve vücudumun etrafında kıvrılan duman gibi karanlık bir sesle. "Hemen şimdi yemin ediyorum."

"Sana inandığımdan emin değilim," diye karşılık verdim.

"Umurumda değil, daha önce kanıtladığım gibi kanıtlayacağım.

Sana göstereceğim."

"Beni anladın mı?" diye sordu.

"Seni anlıyorum," diye nefes aldım, sonra kendimi hatırladım, içgüdüsel istekliliğimi yuttum ve gözlerimi devirdim. "Benimle aynı fikirde olursan zaten sorun yaşamayız."

Boynundaki tendonlar, lezzetli bulmamaya çalıştığım bir şekilde geriliyordu. Öfkeme odaklanmak, beni neden terk ettiğini öğrenmek istiyordum. Ama şimdi o geniş avuçlu, sert uçlu elleri vücudumda hissettiğime göre, daha fazlasını istiyordum.

Sonunda Lion Danner'ı lanet sistemimden çıkarabilmek için doyana kadar onun vücudunu mideye indirmek istedim.

"Beni korurken ellerini benden uzak tutacak mısın?" O muhteşem vücudu tekrar üzerimde düşünerek dudaklarımı yalayarak sordum.

İfademin son kısmını görmezden geldi ve eli boynumun yan tarafını kavrayacak şekilde kavrayışını değiştirdi. "Bu bizi iyi şeylere getiriyor. Dün gece bir şeye başladık. Aslında yaklaşık üç buçuk yıl önce sen daha çok küçükken başlamıştık, ama dün gece yeniden başladık ve elimden gelse bir daha bırakmaya niyetim yok. Yavaş gitmeliyiz, dikkatli olmalıyız, çünkü hayatımız buna bağlı Rosie. İlk sorun işaretinde, seni güvende tutmak için seni terk etmem gerekirse, ederim. Bunu anlıyor musun?"

Beyanının sıcaklığı damarlarımda dondu. "Hayır. Az önce benimle birlikte olmak istediğini söyledin. Seni yıllardır istiyorum. Bir saniye önce bunu söyleyip ertesi saniye benden uzaklaşamazsın. Ya benimlesindir ya da değilsindir."

Çenesi sıkıştı ve eli saçlarımda sertleşti. "Seninle birlikte olmak sana zarar verene kadar seninleyim Harleigh Rose. Bunu bana verebilirsin."

Ellerimi havaya kaldırdım ve başımı tuttuğu yerden kurtardım. "Beni istediğini itiraf ettiğin ilk anı, bu konuda bir korkak gibi davranarak mahvettiğine inanamıyorum."

"Korkak mı?" Danner'ın sesi oktav daha alçak, soğuk ve ağırdı, tıpkı bana vurulan çelik prangaların ağırlığı gibi. "Seni güvende tutmak istemek korkaklık mı?"

Yaşadığımız onca şeyden sonra, ona ne kadar ihtiyacım olduğunu sözlerle olmasa da davranışlarımla açıkça ortaya koyduktan sonra beni terk etmeyi düşünmesi bile içimi Pompei'yi harabeye çeviren lavlar gibi yaktı.

Yüzüne baktım ve tısladım, "Evet, Danner. Birini önemsiyorsan, bir tehdit karşısında gitmesine izin vermezsin, ona sıkıca sarılırsın, fırtına boyunca onu güvende ve sıcak tutarsın ve lanet olası Tanrı'ya ya da başka her kimse ikinizin de bundan sağ çıkmasını umarsın."

Ben tiradımı bitirip sessizliğin içinde derin bir nefes alırken Danner orada taştan bir heykel gibi amansızca duruyordu, gözleri karanlık bir şekilde kapanmıştı.

"Bana itaat ediyorsun Rosie," diye tekrarladı, bu kez o karanlık ses tonuyla, tüylerimi diken diken ederek. "Sahada bana itaat edeceksin ve bunu yapacağız, yatakta, kanepede, 'Stang'imin arkasında, seni becermeye karar verdiğim yerde bana itaat edeceksin. Bunu istiyorsan, benim kurallarım bunlar."

"Boyun eğmemi istiyorsun," dedim, bunu on yedi yaşımdayken beni dizlerinin üzerine yatırdığında da biliyordum.

"Kahretsin, evet," diye homurdandı, parmakları saçımın arkasını kavradı ve çekiştirdi, böylece geri çekilmeye zorlandım, zalimce yakışıklı yüzüne baktım. "Oynayacağımız oyun bu, asi. Bana küstahlık edebilir, benimle kavga edebilir ve gün boyu benimle aynı fikirde olmayabilirsin. Bu sensin ve lanet olsun ki bu hoşuma gidiyor. Ama şimdi, ellerim vücudunun üzerindeyken, ben senin Dominant'ınım ve eğer sikimi istiyorsan, asi kızım yerine iyi kızım olarak bunu hak etmen gerekecek."

İğrenç sözlerinin her biri içimde çıra gibi yığılıyordu ama yine de küçük bir parçam bana teslim olmanın yanlış olduğunu, kendilerini erkekleri tarafından kullanılmaya bırakan Berserker motorcu kadınlar gibi zayıf olduğumu söylüyordu.

"Bunu neden istiyorum?" Elimi onun boynuna koyarak fısıldadım. "Doğal görünmüyor. Ben o tür bir kadın değilim."

"Benimle tanıştığında, yaramaz gençlere şaplak atmak ve onları çığlık attıracak kadar sert sikmek isteyen biri olduğumu mu düşünüyorsun?" diye açıkça sordu. "Hayır. Bunu öğrenmem uzun zaman aldı ama sana öğreteceğim. Sadece boyun eğmede güç vardır, sadece hükmetmede özen vardır. Yaptığımız şeyi yapıyoruz çünkü bundan zevk alıyoruz ve bunu çoğunlukla yatak odasında bırakıyoruz. Sen hâlâ belalı küçük asi Rose olabilirsin, ben de hâlâ iyi adam Danner olabilirim."

Boştaki eli bacaklarımın arasına, utanç verici derecede ıslak külotumun üzerine gitti. "Ama ikimiz de gerçeği bileceğiz. Bu beden senin olabilir Harleigh Rose ama sahibi benim."

Sonra beni öptü.

Kollarında eriyen bir beden gibi yumuşadım, ta ki sadece boynumdaki ve amımın üzerindeki elleri beni dik tutana kadar.

Tadı güzeldi, kahve, tarçın ve insan gibi.

Ona sarıldım ve beni daha sert öpebilmesi için ağzımı daha da açtım.

"Seni alacağım Rosie," dedi boynumun derisine karşı, dili zonklayan nabzımın üzerinde yalıyordu. "Seni evcilleştireceğim, her dokunuşa karşı koyacak kadar vahşi bırakacağım, dar, ıslak amcığında büyük horozumun her itişine karşı geri döneceğim."

İnledim, tırnaklarım tişörtle kaplı sırtını tırmıklıyordu. "Evet, sik beni."

Parmakları külotumun sırılsıklam olmuş kıvrımlarına sürtündükten sonra altından kayarak ipeksi kıvrımlarımın arasında gezindi. "İşte bu, Rosie. Benim için çok ıslaksın."

Başparmağı şişmiş klitorisimi buldu ve benden bir nefes almamı sağladı.

"Oynamak istiyorum," diye nefes nefese kaldım.

"Benimle oynamanı istiyorum." Sırıttı. "Yaramaz kızım benimle oynadıktan sonra biraz araştırma yaptı mı? Yıllar önce onunla oynamıştım?"

İki parmağını erimiş çekirdeğime sokarken "Evet," diye tısladım.

"Daha önce hiç oynadın mı?" Tasmalı çekingenliğimin içinden bıçak ucu gibi geçen keskin bir kıskançlık vardı.

Onu kıskanç seviyordum, onu içgüdüsel olarak sadece benim yapabileceğimi bildiğim bir şekilde arzudan çıldırmış s e v i y o r d u m .

"Hayır, ama her gece yatakta yatarken amıma dokunurken, içimde seni, parmaklarını, sikini, dilini düşünürken bunu düşündüm."

"Seni benim için kırmamı istiyorsun," dedi, sesi hatırladığım o alçak oktava, beni kaba iplerle iradesine bağlayan o sese gömüldü. "Teslimiyetini kazanmamı istiyorsun."

Bacaklarım titredi ve bir sonraki anda tezgâhın üzerindeydim, bacaklarım avuçlarının arasında genişçe açılmıştı, böylece amıma bakabildi. Bana tekrar baktığında gözleri meşale gibiydi.

"Seninle oynayacağım, hatta adımı haykırana kadar seni zevkle parçalayacağım, ama bunu yaptığında Rosie, beni adımla çağıracaksın."

"Evet, Danner," diye nefes aldım, soğumuş, açıkta kalan amıma dokunması için çaresizdim.

Bir eliyle amıma vurdu.

Sert.

Bağırdım ve bacaklarımı kapatmaya çalıştım, ama ısıran kavrayışıyla onları açık tuttu, eğildi ve tam, ıslak bir öpücük için ağzına çekmeden önce acıyan klitorisime karşı soğuk hava üfledi. Doğrulduğunda dudakları benimle ıslanmıştı ve gözleri sıcak tenime karşı buz gibiydi.

"Benim adımı söylüyorsun," diye tekrarladı.

Anlık direncimi yuttum. Yıllar içinde iyice geliştirdiğim bir savunma mekanizmasıydı bu.

Zayıflıklarımı saklamak için kalkanlar.

Bunları ondan saklamak istemiyordum, artık değil.

Ben de çenemi eğdim ve onun güzel yeşil gözlerinin içine bakarak, "Evet Aslan," dedim.

Düzensiz bir şekilde inledi, öne uzandı ve her iki göğsümün uçlarını eliyle büktü, sonra ikisine de ısıyı doğrudan klitorisime ok gibi fırlatan emici bir öpücük verdi.

"Seni bütün gün burada böyle tutabilirim. Benim iyi küçük fahişem kendini sunuyor. Kahvaltıda seni yerdim, öğle yemeğinde sana işkence ederdim ve sonra, açlıktan ölmek üzereyken, akşam yemeği boyunca seni beceririm ve tatlı olarak sana döllerimi hediye ederdim," dedi eli amımla oynarken, başparmağı şişmiş klitorisimin üzerinde sıcak, sıkı daireler çizerken, iki parmağı bükülmüş ve içeriye pompalanırken neredeyse sohbet edercesine.

Benimle oynamasını seviyordum, sanki sadece onun zevki için var olan bir nesneymişim gibi. Bu bana yanlış, hatta aşağılayıcı gelmeliydi ama gelmedi çünkü Danner beni gitarını çaldığı gibi çalıyordu, ustalıkla, sadece her teli doğru şekilde tıngırdatmak için odaklanmaya ihtiyacı olduğu için çıkarıyordu.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Başımı salladım, onu içimde çıplak hissetmek için yanıp tutuşuyordum. "Evet, bunu söylemek berbat ama Cricket'tan sonra test yaptırdım ve temiz çıktım," dedim ona.

Gülümsemesi anının acısını bir hayalet gibi yok etti. "Prezervatif olmadan asla sevişmem, haftalardır kimseye dokunmadım. Bana güveniyor musun?"

Düşünmeme gerek yoktu. "Evet, her zaman."

Uzaklaştığında inledim, ama o sadece ağzını amıma değdirir gibi bana dokunan zalim bir gülümseme takındı ve uzaklaştı. Plastik torbalar, lastik bantlar, çamaşır iğneleri ve diğer her şeyi toplayan malzemelerle dolu bir çekmeceyi açmasını kısık gözlerle izledim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Beni tek bir hoşnutsuz bakışla susturdu.

Bana doğru geri dönerken dudağımı çiğnedim, çömelene kadar elleri arkasındaydı ve bir elinde fermuarlı bir kravat vardı. Sol ayak bileğimi yavaşça bir dolabın çekmecesine, sonra da sağ ayak bileğimi diğerine bağlarken gözlerimin açılmasını, göğsümün kabarmasını izledi. Gözlerindeki niyeti, kötülüğün parıltısını ve onun için açık ve güvende olmamdan duyduğu memnuniyeti görebiliyordum.

Parmaklarının ayak bileğimden yukarı çıkmasını, baldır derimin üzerinde karıncalanmasını, diz kapağımın etrafında tembel bir daire çizmesini ve uyluğumun iç kısmındaki ince derinin üzerinden geçmesini izledi. Seksimin çıplak dudaklarına ulaştığında, parmakları klitorisimin üzerindeki küçük kıl dikdörtgenine kadar dans etti ve sonra parmak eklemlerinin arasından sertçe çekti. Kalçalarım öne doğru sarsıldı, başım geriye eğildi ve bu acının verdiği sapkın zevkle nefes nefese kaldım.

"Bu bir baskınlık ve boyun eğme oyunu Rosie," dedi bana, bir eliyle çenemi hafifçe sıkarken diğer eli amımı örtmek için hareket etti. Bu sahiplenici bir jestti, beni orada tutuyordu, parmakları nazik ama sertti, sanki istediğini yapabileceği kendi amcığıymış gibi. Ona karşı dönmeye çalıştım, ağrıyan klitorisime herhangi bir baskı yapmaya çalıştım ama beni durdurdu, iki parmağını seksime batırdı ve kıvrıldı, beni elinde eriten bir hareketle amımı içten dışa doğru pining etti.

"Ve bu çok uzun zamandır birbirimizle oynadığımız bir oyun. Ama şimdi cinsel bir oyun ve aradaki farkı anlamanı istiyorum. Bu acıyla ilgili değil," dedi meme uçlarımı koparırken ve beni tıslatırken bile. "Bu, mecbur olduğunu hissettiğin için her emrime körü körüne itaat etmenle ilgili değil. Bu bana güvenmenle, seni bedenimle, sözlerimle ve oyuncaklarımla tahrik ettiğimi ve taciz ettiğimi bilmenle ilgili, seni incitmek için değil, sana sahip olmak için, böylece kafandaki her şeyi - tüm kötüleri, tüm endişeleri ve korkuları - kovabilirim ve sana huzur getirebilirim."

Gözyaşlarım gözlerime hücum etti ve burnuma doldu. Elini elime koymuşken bu kadar duygusal hissetmek utanç vericiydi.

Seks gibi basit bir şeyden bahsederken.

Ama basit hissettirmiyordu. Sanki bana asla dile getiremeyeceğim hayaller sunuyor, beni asla kafamda canlandıramayacağım bir yere götürmeyi teklif ediyordu.

Sanki beni kendimi sevmeyi öğrenebileceğim bir yere götürecekmiş gibi hissediyordum.

"Ne dediğimi anlıyor musun?" diye sordu ve tekrar yüzüne odaklandığımda yüzünün kararlılıkla sert, ağzının arzuyla yumuşak ve gözlerinin, yeni sulanmış çimenlerden daha yeşil gözlerinin sevgiyle dolu olduğunu gördüm.

"Evet, Aslan," dedim.

Kaşları bakışlarının üzerine düştü, yüzünü muhteşem bir yoğunlukla değiştirmeden bir saniye önce yüzümdeki elini saçlarımın arkasına sıkıştırdı, beni geri çekti ve talepkâr ağzını ağzıma çarptı.

Bir anda zihnim karardı.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdirmekten, dilinin ağzımdaki ılık, ıslak kayışından ve kirli sakalının yanağımı törpüleyişinden, ahlaksızca açılmış bacaklarımın arasındaki zayıf kalçalarından, elinin amımın içinde ve dışında çalışmasından, her santimim zevkle şarkı söyleyene kadar bükülmesinden, kıvrılmasından, dönmesinden başka bir şey yoktu.

"Benim için çok ıslaksın," diye inledi kulağıma, sonra dilini kulağımın kabuğunda gezdirdi. Kulak memesini ısırıp dişlerini üzerinde gezdirdiğinde ürperdim. "Muhteşem vücudunla oynamama izin vermeye çok isteklisin."

"Tanrım," diye inledim, dişlerini boynumun güçlü kordonlarına geçirdi, yumuşak ısırıklar ve sert ısırıklarla boynumun ve omzumun birleştiği yere doğru ilerledi, orada o kadar sert ısırdı ve o kadar uzun süre emdi ki, bu tam anlamıyla enfes bir ıstıraptı. Beni işaretlediğini, sevgisini ve sahiplenmesini günlerce morlukta taşıyacağımı biliyordum. Gururla taşıyacağım tehlikeli bir sahiplik rozetiydi bu, çok seviyordum çünkü bunu mantıklı bir şekilde değil, her zaman yaptığı gibi delilikten yapıyordu.

Bu şekilde, benim onun olduğu kadar onun da benim olduğunu söylüyordu.

Dudakları göğsüme kadar indi ve sol meme ucumun etrafını hedefe ulaşmadan gittikçe daha küçük daireler çizerek öptü. Ellerimi saçlarına doladım ve ağzını bana doğru zorladım.

Elimi bir eliyle tuttuğunda haykırdım, sıkıca kavradı, gözleri kendi azarlamasını söyledi, "Hayır. Ya dediğimi yaparsın ya da hiçbir şey yapmazsın. Ellerini arkada birleştir yoksa onları oraya bağlarım."

Kısa, baş döndürücü bir an için ona itaatsizlik etmeyi düşündüm ve sonra bana söyleneni yaptım. Kalkık göğüslerimi, istekli hareketlerimi gördüğünde gözlerinde beliren hayranlık parıltısı, herhangi bir itaatsizlik eyleminden daha iyiydi.

"Durmayacağım. Sana merhamet göstermeyeceğim. Yalvarabilirsin ama beni kımıldatamazsın. Yavaşlamayacağım ya da nefes alabilmen için sana ara vermeyeceğim. Ellerimi vücuduna koyduğum anda, sen benim çalacağım enstrümanımsın. Ve sana şimdiden söylüyorum Harleigh Rose, seni bütün gün çalmayı planlıyorum, ta ki tellerin yıpranana ve ses tonun o pis ağzından çıkan ses kadar sert olana kadar. Sonunda parmaklarımı ve sikimi çektiğimde o güzel pembe amcığın şişmiş ve ağlıyor olacak ve o zaman bile, seni uyarıyorum, bütün gece ağrıyan amcığında oyuncaklarımdan biriyle uyumanı sağlayacağım, böylece beni rüyalarında bile hissedeceksin."

Tanrım, bu bir rüya gibiydi.

"Becer beni," diye yalvardım ona.

Cevap vermedi ama vermek zorunda da değildi. Bunun yerine gri eşofmanını kalçalarından aşağı kaydırarak uzun, kavisli sikini ortaya çıkardı.

"Bunu mu istiyorsun?" diye alay etti, kendini tatmin edebilmek için yumruğunu etrafına sardı.

"Evet, ver onu bana."

"Bununla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?" diye alay etti, gözleri karanlık ve vahşiydi.

"Dene beni," diye meydan okudum.

Sonra siki amıma girip acımasız, lezzetli bir hamleyle ilerledi.

"Siktir!" O çekilip sonra tekrar içeri girerken haykırdım, göğüslerimi sallayan ve gözlerimi başımın arkasına yuvarlayan acımasız bir hız belirledim. "Sik beni."

Bir eli beni yaklaştırmak için belime dolanırken, diğeri göğsümden boğazıma doğru ok gibi fırladı ve orada beni sıktı.

"Al beni," diye homurdandı Danner içime girerken, sikinin acımasız vuruşlarıyla aynı anda elini boynuma doladı. "Ve benim için gel."

Otuz saniye sonra, yaptım.

Şarapnel gibi patladım, parçalarım her yöne uçuştu, patlama ıslak amımdan yayıldı ve tüm vücuduma yayıldı.

Danner sonunda boğazımı bırakıp oraya bir öpücük kondururken, "Evet," diye inledi boynuma doğru. "Şimdi dölümü al."

"Evet Lion, ver onu bana." Sikinin ilk tekmesini ve bunun sonucunda amımda oluşan sıcaklığı hissettiğimde nefes nefese kaldım.

İşimiz bittiğinde iç çekti, beni gitarıyla yaptığı gibi nazikçe kendine doğru çekti, nazikçe, saygıyla.

"Nasıldı Rosie? Benim için çok iyi bir kızdın."

Övgü karşısında, sikinin hâlâ içimde olduğunu hissettiğimde, sert ve terli vücudunu kendi vücuduma yasladığında ürperdim.

Bu çok uzun zamandır istediğim bir şeydi ama gerçek, fanteziden çok daha güzeldi. Onun toprak kokusunu alabiliyor, ağzımda onun tuzunu tadabiliyor ve bacaklarımın arasında onun sıcaklığını hissedebiliyordum. Onun ne kadar benim olduğunu hissedebiliyordum.

"Bayıldım," diye nefes aldım ve sonra bunu söylemek çok iyi hissettirdiği için "Seni seviyorum," diye ekledim.

Danner yüzüme gülümsemek için arkasına yaslandı, aynı anda ön kapı gümbür gümbür çalındı.

Uzun bir an boyunca donup kaldık, böcekler kehribara yakalandı.

Sonra kapı tekrar çalındı, bu sefer daha yüksek sesle ve Grease'in sesi eşliğinde, "Hey sikkafa, uyan ve şu lanet kapıyı aç, burası bir striptizcinin memeleri kadar sıcak."

Aynı anda harekete geçtik. Danner tezgahın üzerinde duran bıçağa uzandı ve kıyafetlerimizi giymek için birbirimizden ayrılmadan önce beni fermuarlı bağlardan kesmek için hızlı bir çalışma yaptı.

"Çarşaf dolabı," diye seslendi bana, "Evet, evet külotunu sıkı tut, geliyorum."

"Çamaşır dolabınız var mı?" Kendimi tutamadan sordum.

Ama hadi ama, benim seksi polisimin ve gizli görevdeki motorcumun çarşaf dolabı mı vardı? Lanet olsun, çarşafın ne olduğunu bile zar zor biliyordum.

"Gir lan şuraya," diye emretti usulca, sertçe, sonra ben uzaklaşırken elimi yakalayıp ağzıma sert bir öpücük kondurdu. "Sessiz ol ve ben seni alana kadar orada kal."

Başımı salladım ve yatak odasıyla oturma odasının ortasındaki dolaba doğru hızla ilerledim; dolabı açtığımda rafların yanında ince, düz vücudumu rahatlıkla içine sokabileceğim dar bir alan olduğu için şükrettim.

Dolabın kapısını kapattıktan iki saniye sonra ön kapı açıldı ve koridorda motosiklet botlarının ağır sesi duyuldu.

"Güzel, kalkmışsın," diye homurdandı Grease.

"Evet, kardeşim, gerçi sen vursan da ben hâlâ uyuyordum."

"Bugün yapacak işlerim var, güverteye çıkmam lazım." Bir duraksama ve ardından kuşkulu bir şekilde "Çocuk gevreği mi yiyorsun?"

"Tatlıya düşkünüm ve biraz baharat severim," diye itiraf etti Danner, korkuma rağmen beni gülümseten bir şekilde.

"Sen üzerine bir şeyler giyerken kendime yardım etmemin sakıncası yok. Sırf güzel bir çocuksun diye hiçbir şey giymeden dolaşamazsın."

"Evet, evet, Serge," dedi Danner. "İş nedir?"

"Düşmüş ot teslimatının peşindeyiz."

Ciğerlerimdeki havanın sıkıştığını hissettim.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Danner hafif meraklı ama yine de istekli bir ses tonuyla sordu.

Rolünü bu kadar iyi oynaması çılgıncaydı.

"Hayır, birkaç çocuğun bu gece Kızıl Ejderhaların vereceği büyük bir parti için Sea to Sky'da bir şeyler yapacağına dair istihbarat aldık. Onu alacağız. Eğer o Asyalı piçler gerçekten Kriket'e girdilerse, Düşmüşler'in onlara karanlık piçler olarak bakması iyi olur, böylece fırsat bulur bulmaz onları vuracağımız gerçeğinden uzaklaşırlar."

"Ve bu süreçte A sınıfı marihuana elde etmemiz de işin bonusu."

"Emin olabilirsin. Ve Prez'i bilirsin, büyük kötü Zeus Garro'yu dürtmek için her şeyi yapar, biliyor musun?"

"Tabii. Bana bir saniye ver de giyineyim."

Danner'ın arka yatak odasına girerken attığı adımları duydum ve sonra Grease'in birkaç çekmeceyi karıştırırken çıkardığı sesleri dikkatle dinledim, burnunu sokuyordu çünkü güvensizlik onun doğasında vardı ve intikam almak için kardeşini ararken bulacağı her fırsattan zevk alırdı.

Bir keresinde, muhbirlik yaptığından şüphelendikleri bir erkek kardeşini ve küçük çocukları ve köpekleri de dahil olmak üzere tüm ailesini öldüren bir araba bombası yapmıştı.

Panik beni ele geçirirken nefesimi düzenlemeye çalıştım, sonra Grease'in botlarının gümbürtüsü yaklaştıkça nefes almayı tamamen bırakmaya çalıştım ve aniden dolap kapısındaydı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve deli gibi çarpan kalbim dışında kıpırdamadan durdum.

"Hazır," diye seslendi Danner koridorun ağzından ve kapının altındaki çatlağı gölgeleyen ayaklar kaydı.

benden uzakta.

Yavaş, sessiz bir hava akımı bıraktım ve külotuma işemediğim için minnettar hissettim.

Danner yanından geçerken, "Hadi gidelim," dedi ve bir eliyle Grease'in sırtına vurdu.

Onlar gittikten sonra on beş dakika kadar bekledikten sonra kendimi dolaptan çıkardım ve Danner'ın yatak odasına geri döndüm. Banyodaki lavabonun üzerinde kullan-at bir telefon ve aynanın üzerinde buğuyla yazılmış bir not vardı, lavabo tıkalıydı ve buharlı sıcak suyla doluydu.

Babana söyleme.

Thirteen.

Berserkers yerleşkesine gitmeden önce kendimi motorcu tarzı süsledim, uzun saçlar, siyah göz kalemi, kıç yanaklarımın uyluğumla birleştiği yere stratejik olarak yerleştirilmiş, altıma giydiğim beyaz balık ağlarını ortaya çıkaran büyük yırtıklara sahip dar kot pantolon ve her zamanki siyah savaş botlarım.

Danner'ın yapmamam konusunda beni uyardığı gibi yarı yolda bırakmıyordum. Sadece nazik bir keşif yapıyordum.

Danner, kulüp aileme saldırırken arkama yaslanıp oturabileceğimi düşündüyse, beni çok iyi tanımıyormuş.

Özel yapım siyah Mercedes G65'imi kulüp binasının yanındaki çakıllı yola park ettim ve bir an AC/DC'nin "TNT" şarkısının tanıdık sesinin içime dolmasına izin verdim. Bu babamın en sevdiği gruptu, grubun en sevdiğimiz şarkılarından biriydi ve orada benim için yaptığı ve özelleştirdiği arabada otururken, haftalardır ona hiç olmadığım kadar yakın hissediyordum.

Ben babamın kızıydım.

Bu şekilde doğmuştum, sonra da ilk gençlik yıllarımda geçirdiğim sınavların ateşiyle onun suretine daha da bürünmüştüm. Bu iyi bir benzerlikti, Kral'dan daha fazlasına sahip olduğum için gizliden gizliye gurur duyuyordum, ama hayatımda ilk kez, bizim için yaptığı her şeyden sonra bile, babamın bizi güvende ve mutlu tutma gücüne sahip olduğunu bilerek hissettiği inanılmaz sorumluluğu anladım.

Şimdi ben de aynı güce sahiptim ve bunun ağırlığını acı sona kadar taşıyabilecek kadar güçlü, Zeus kadar güçlü olmak istiyordum.

Eski Tudor evine girdiğimde ortalık sessizdi, Pazar günü saat on bir olduğu ve motorcu standartlarına göre bu saatin çok erken olduğu düşünüldüğünde buna şaşırmadım. Doğruca Reaper'ın evin arka tarafındaki ofisine gittim,

Cricket'ın ölümünden sonra rehberliğe ihtiyacım olduğu bahanesiyle onu zorlayabileceğimi umuyordum. Azrail kendi sesini duymayı ve bir tür sahte peygamber gibi bilgelik dağıtmayı seven bir adamdı, bu yüzden kabul etmeyeceğini biliyordum.

Hafifçe açık kapının arkasından kıkırdamalar yükseldi, annemin uzun zamandır unuttuğum aptal kahkahalarını hatırlatan kadınsı sesler.

Yine de kapıyı çaldım çünkü Reaper benimle bire bir zaman geçirecekse birçok kadınından birini göndermekte sakınca görmezdi. Nedeninden hiçbir zaman emin olamadım ama adam bana sadece imrenmekle kalmıyor, sanırım beni gerçekten (kara kalbinin yapabildiği kadarıyla) neredeyse bir kızı gibi seviyordu.

"Evet?" diye seslendi, sert sesinde kahkaha vardı. "Benim!" Bağırdım. "Bir saniyen var mı?"

Belirgin bir sessizlik oldu ve ardından bir başka boğuk kıkırdama duyuldu.

"Tabii bebeğim, bana bir saniye ver, seni getireyim."

Kapının karşısındaki duvara yaslandım ve ağzıma atmadan önce bir kare Hubba Bubba açtım. Reaper'ın Fallen'ın zulasını çalma planları konusunda ağzını sıkı tutma ihtimali çok yüksek değildi ama en azından ne zaman buluşmayı planladıklarını öğrenebileceğimi ve belki kulüp binasından onları takip edebileceğimi düşündüm...

Kapı açıldı, Reaper'ın tıknaz gövdesi çerçevenin tüm genişliğini kaplıyordu ama uzunluğunun büyük bir kısmını kaplamıyordu.

"İçeri gel kızım," dedi gülümseyerek.

Bir gülümsemeyle. Azrail Holt kolay kolay gülümseyen bir adam değildi ve onun çukurlu, şişkin yüz hatlarını bir tür neşeye dönüştüren bu görüntüsü karnımın çukuruna bir huzursuzluk yankısı gönderdi.

Onu odaya kadar takip ettim, hayatında onu acımasız bir huysuzdan mutlu bir piç kurusuna dönüştüren şeyin ne olduğuna dair bir ipucu bulmak için yüzünü inceliyordum ki koku bana çarptı. Ucuz, şekerli parfümün tiksindirici tatlılığı, sigara dumanının sert kömürü tarafından puanlandı.

Sonra kahkaha tekrar geldi, havada zımpara kağıdı, kulaklarıma sertçe çarptı.

Reaper'ın masasına dönüp bakmadan önce masanın yanında kimin duracağını biliyordum.

Annem.

Danner'ların beni yanlarına almalarından ve babamın hapisten çıkıp bizi yeniden ev sahibi yapmasından bu yana geçen on yıl içinde Farrah'ı iki kereden fazla görmemiştim. Bir keresinde on altı yaşımdayken okulda bana yaklaşıp para istemişti, bir sonraki ve sonuncusu ise on sekizinci yaş günümde Vancouver'a yaptığım bir gezide sokakta karşılaştığımızda olmuştu. Bana doğru baktı.

Aradan geçen yıllar bir zamanların hatırı sayılır güzelliğine zarar vermişti. İncelmiş ağzının etrafında sert parantezler, yanaklarında ve gözlerinin yanında hafifçe sarkan kıvrımlar vardı, cildi çok gevşekti ve yıllar boyunca vücudunu maruz bıraktığı kötü muameleden dolayı hafifçe mumlanmıştı. Saçları şişe sarısının normal tonuna boyanmıştı, göğüsleri hala büyük ve sahte ama gevşek cildinde sarkıktı, göğsünde güneş lekeleri ve benler vardı. Dar kot pantolon, motorcu kız botları ve düşük askılı yakalı bir bluz giymişti, bu da kırk yaşından yaklaşık on beş yaş daha yaşlı göründüğünün kanıtı olabilirdi, ancak vücudu hala değersiz görünümü en azından nispeten iyi bir şekilde çekecek kadar iyiydi.

Yine de beni etkileyen gözleri oldu. Benimkilerle aynı parlak tropik okyanus mavisi, aynı geniş, yuvarlak şekil ve kıvırcık kirpiklerdi. Sadece onunkiler, kenarları yıllanmış bakır gibi kararmış kin ve acıyla doluydu.

"Harleigh bebeğim, annen geldi," diye dramatik bir şekilde bağırdı ve kollarını açarak beni kucağına davet etti.

Olduğum yerde kaldım. "Anne, burada ne yapıyorsun?"

Reaper erkeksi bir memnuniyetle kıkırdadı ve gururlu bir ortak gibi etli elini kalçasına dolamak için yanına gitti. "Farrah işte benim yeni yaşlı kadınım."

"Jade'e ne oldu?" Ben sordum.

O yaşlı kaltak dünyanın en sıcak kadını değildi ama Farrah'a kıyasla Madonna gibiydi. Ayrıca Reaper'ın yanında durarak çok şey yaşamıştı, düzinelerce ilişkisi ve en az bir düzine piç çocuğu vardı, savaşmadan pozisyonundan vazgeçeceğini düşünemezdim.

Farrah elini salladı, göz kamaştırıcı bilezikleri şıngırdadı. "O yaşlı kaltağın gitmesi gerekiyordu. Onun için endişelenme."

Motorcu kızlara olan sevgimi annemden miras almamıştım. Vajinası olan herkesten nefret ederdi, özellikle de bu vajina ondan daha güzelse ya da onda olmayan bir şeye sahipse.

Tanrım, ona bakarken DNA'mın yarısının saf kötülükten oluştuğunu hatırladım ve seyrek olmayan kötü davranışlarım için kendimi biraz rahat bıraktım. Kökenlerim göz önüne alındığında bu çok doğaldı.

"Neden annene selam vermiyorsun, kızım?" Reaper kaşlarını çatarak sordu ve beni tekrar rahatlattı.

Bana söyleneni yaptım ve onun ağır parfümlü kollarına sarılmak için ilerledim. "Hey, anne."

"Daha iyi," diye fısıldadı kulağıma, sonra dudaklarını şapırdatarak beni neredeyse sol tarafımdan sağır edecek kadar yüksek bir sesle öptü. "Beni gördüğüne sevineceğini biliyordum. Maycomb kadınları tekrar bir araya geldi.

Ben Maycomb değildim. Hiç olmadım.

İliklerime kadar bir Garro'ydum.

Ama o isterse bu oyunu oynarım.

Bir sandalyenin kenarına tüneyip yerleştim. "Peki, siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Onunla baban tanışmadan önce tanıştım, bebeğim," dedi Azrail bana. Bundan nefret ettiği, Zeus'un onunla tanışması ile kendisinin bunu yapması arasındaki dakikaları saydığı, bunca yıldır birlikte olamamalarının nedeni olarak on altı dakikayı suçladığı belliydi.

İlginç.

Reaper'ın anneme karşı ömür boyu süren bir sertliği vardı.

İğrenç.

Ama

yararlı.

Farrah'ın gülümsemesinin kırmızı boyalı dudaklarının arasından çimenlerin arasındaki bir yılan gibi süzülmesinden onun da bunun yararlı olduğunu bildiğini anladım.

"Birkaç hafta önce bir bisiklet fuarında karşılaştık. Beni başından savdı ama sonunda onu hakladım," diye kahkaha atarak bitirirken, adam kızın kıçını çimdikledi ve kız da ona şakacı bir tokat attı.

Kahrolası bir silahla ağzımı tıka.

"Ne güzel," dedim onun yerine

hafifçe.

Farrah elini Azrail'in şişmiş göğsüne koyarak, "Nihayet başından beri sahip olmam gereken adamla birlikte olmak çok güzel," dedi. "Artık yeniden bir aile olabiliriz."

"Peki ya King?"

Yüzünü buruşturdu. "Babanı seçti, ama yine de senin beynine hiç sahip olmadı, değil mi?"

Haklıydı, o yapmadı, benden çok daha akıllıydı. "Peki ya

Honey?" diye sordum.

Farrah elini tekrar salladı. "Küçük pislik bazen kaçıyor, nankör kız, ama geri dönecek. Her zaman döner."

O "nankör kız" lisede olmalıydı, uyuşturucu bağımlısı olup kamera karşısında seks yapmamalıydı. Öfke kanımda o kadar sıcak akıyordu ki, onunla parladığımı hissettim.

"Annene üç yıldır bizimle birlikte olduğunu bilse ne kadar gurur duyacağını söylüyordum, önce Cricket, RI- fucking-P, şimdi de kardeşim Wrath ile."

Bunun için benimle gurur duyuyordu, göğsü kabarmış, yanakları kendi iltifatının gücüyle kızarmıştı. Babamın, Danner'ın ve King'in olmadığı başka bir hayatta, onun büyüsüne kapılacak kadar zayıf olup olmayacağımı merak ediyordum.

Gurur, aşk için eşit bir alternatif değildi.

"Babanın kulübüyle ilgili planlarımızı bilecek kadar sadık olduğunu düşünüyor," diye şarkı söyledi Farrah, parmakları bir

Reaper'ın göğsünden aşağıya doğru bir yol. "Ben o kadar emin değilim."

Sanki daha az umursamazmışım gibi omuz silktim, oysa gerçekte safra dilimin arkasındaki metalik dişleri ısırıyordu. "Sana hiçbir şey kanıtlamama gerek yok Farrah. Bu noktada, Reaper senden daha çok benim ebeveynim."

Yaylım ateşimin iki puan aldığını gördüm; biri Farrah'nın dudaklarının zalimce bükülmesinde, diğeri de Prez'in gösterdiği şok olmuş zevk bakışında.

Evet, bu oyunda iki kişi oynayabilir, sürtük.

"Bu gece Düşmüş Kargo'nun peşinden gidiyoruz," diye tersledi, sabrı tükenmişti. "Bu konuda ne söyleyeceksin?"

Tekrar omuz silktim ve parmaklarımdaki yontulmuş siyah ojeye baktım. "Bu kulüp işi. Sen buralarda yenisin ama bu tür şeyler kardeşler arasında kalır. Rahatsız etmek bana düşmez."

Reaper kıkırdadı ve Farrah ona bir bakış attığında omuz silkti. "Sana bunu söyleyeceğini söylemiştim, şeker dudaklı. Kızı rahat bırak. Neden gidip bize bira getirmiyorsun, böylece bu yeniden birleşmeyi adam gibi kutlayabiliriz."

Farrah dudaklarını büzdükten sonra tüm ifadesi mükemmel bir kız arkadaşa dönüştü. "Elbette, Azrail tatlım."

Kapıdan çıkar çıkmaz kaşlarımı kaldırdım ve "Gerçekten mi?" diye sordum.

Reaper kahkahalarla gülerek masasının etrafından dolaşıp büyük deri koltuğuna oturdu. "Bir Hoover'dan daha iyi emer ve yutar da."

Tüm vücudumu şiddetli bir tiksintinin ürpertisi sardı ve küçük bir öğürtü çıkardım. "Sorduğum için beni becer, ha?"

Tekrar güldü ve sonra ayıldı. "Bu gece bizi kazıklamaman gerektiğini biliyorsun, değil mi H.R.? Sen artık Berserker prensesisin, Düşmüşlerin bir parçası değilsin ve onları 78. çıkıştaki pusuya düşürmene izin vermeyeceğim."

Uzun bir süre ona baktım, bıyıklarını sıvazlamasını ve kirli botlarına tekme atmasını izledim.

Masa. Benden ne kadar hoşlanmış olursa olsun, beni test etmediği sürece soygunun tam yerini bana vermesine kesinlikle imkân yoktu.

Bu da kalbimin sopasını şimdiki zamanımın sopasından kurtaramayacağım anlamına geliyordu. Bu da demek oluyordu ki, eğer babam ya da King bunu öğrenirlerse, kardeşlerimin hayatını kurtarabilecekken onları tehlikeye attığım için beni asla affetmeyeceklerdi.

İyi niyetlerim hızla bir akıntıya kapılıyor, imkansız sorularla boğuluyor, okyanus dalgaları kadar sindirilmesi zor ahlaki belirsizliklerle boğuluyordum.

Bu durumdan kurtulmanın temiz bir yolu yoktu. Sonunda ne olursa olsun, ailem bana güvenmeyecekti ve hayatım hala tehlikede olabilirdi.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi samimiyetle doldurdum ve Azrail'e gerçeği söyledim, "İşleri berbat etmeyeceğim."

Fourteen.

Danner

Motorcu yaşamına dahil olmamın tek sebebinin onu ortadan kaldırma misyonum olması ironikti. Motorcu çetelerine olan nefretimin bir nedeni bile yoktu, sadece DNA'mın kodlarında yazılı olan bir şeydi, babam ve babasının babası tarafından 1960'ta ana Fallen bölümünün kuruluşuna kadar bana aktarılmıştı. Atalarımdan biri ile Garros arasında çarpık bir bağlantı olmalıydı, ters giden yasadışı bir aşk, rakip silahların ateşiyle öldürülen metal ve krom bir Romeo ve Juliet, bir bıçak tarafından öldürülen Mercutio eşdeğeri ve yanlış deri kesiminde bir adam. Kaderim olduğuna inanarak büyüdüğüm şey hakkında düşünmenin romantik bir yoluydu, ancak dökülen kanın gerçekte ne olduğunu henüz görmemiştim, sadece kan, sadece kaldırıma bulaşmış ölüm, bağırsaklar iz bırakıyor, beyinler mürekkep lekeleri gibi lekeleniyordu. Ölümde romantik hiçbir şey yoktu ve bütün bir insan grubuna karşı duyduğum otomatik nefretin güzel bir yanı da yoktu.

Ama bunu daha sonra öğrendim.

Ta ki Harleigh Rose bir plak dükkanında çocuk boy AC/DC tişörtü giymiş ve Johnny Cash'i sanki plakçalar aracılığıyla doğrudan onunla konuşuyormuş gibi dinleyerek ortaya çıkana kadar. Onun durumunu görene, uyuşturucu bağımlısı annesiyle yaşadıkları gerçekliğin ne kadar romantik olmadığını ve onun ve kardeşinin insan olarak ne kadar harika olduklarını görene kadar sistemimin nasıl programlandığını yeniden gözden geçirmeye başladım.

Danner'dan etkilenen zihnimi hacklemeye başladım ve geleneksel iyi fikrimden kötü olana doğru gitmeye başladım.

İroni de burada yatıyordu, çünkü babamın kendi aşağılık gözünde ne kadar 'yozlaşmış' olursam, kendimi o kadar güçlü hissediyordum, titanyum inançla kaplanmıştım ve kendi gri gölgeli ilkelerime olan güvenimle pişkindim.

Bir MC'yi alaşağı etmek için motorcuyu oynayan bir polisin, kınaması gereken yaşam tarzı tarafından baştan çıkarılacağını kim tahmin edebilirdi ki?

Mustang atlarımdan biri gibi hissettiren metal bir canavarın üzerinde yolun üzerinde süzülürken, kıçımın altındaki titreşimde, eldivenli ellerimin altındaki gücünün ağırlığında onun vahşiliğini hissederken, okyanus kıyısındaki rüzgarın göğsümdeki özgürlüğünü sevdim.

Bisiklete binmek beni çelik gibi sertleştirmeyi asla başaramadı çünkü bana Harleigh Rose'un sonunda onu becerdiğimde nasıl hissedeceğini hatırlattı. Tüm bu güç ve evcilleşmemiş güzellik, kontrol altında tutmak için yetenekli eller ve sert bir dokunuş gerektiriyordu. Ben Dominant'tım, bu yüzden her ikisi de tam olarak zevk aldığım türden bir meydan okumaydı.

Wrath hızını düşürüp Sea to Sky Otoyolu'ndaki altı kişilik konvoyumuzda topçuluk yaptığım yanımdaki düzene geçtiğinde tekrar yola odaklandım. Ona baktığımda aynı anda deri pantolonumun içindeki telefonum çaldı.

"Evet?" Kaskımdaki Bluetooth üzerinden cevap verdim.

"Benimle kal ve çeneni kapalı tut, yani
Bu gece olacakların tek kelimesini bile tekrarlamayacaksın. Anladın mı beni?" Wrath'ın alçak gürültüsü hoparlörden duyuldu.

Falsolu top.

İlginç.

Wrath Marsden'ın MC için gizli çalıştığım üç yılın ikisinde gizli bir muhbire dönüştürülüp dönüştürülemeyeceğini değerlendirmeye çalışıyordum.

Bana Reaper ve Grease'den uzaklaşabileceğine dair hiçbir işaret vermemişti. Asla.

Şimdiye kadar.

Bunun Harleigh Rose ile olan yeni ilişkisiyle ne kadar ilgisi olduğunu merak ettim ve öfke içimde çok fazla viski içmişim gibi yandı. Teknik olarak biri polis diğeri motorcu olmak üzere iki kadınla çıktığımı düşünürsek, bu çok ikiyüzlüydü.

Sadece Harleigh Rose'u çok yönlü her parçamla istiyordum. Bir erkeğin temelde, güçlü bir şekilde bir kadını isteyebileceği gibi, onu beslemek, korumak ve bebeklerini ona yerleştirmek.

Laken ya da Diana Casey'den bana hiç bahsetmemişti ve bunların onun için önemli olmadığını hissediyordum. Kendinden ve benim üzerimdeki etkisinden o kadar emindi ki, haksız da sayılmazdı.

Hayatının her santimetresine hükmetmeyi saplantı haline getirmiştim. Onu ellerimle bükmek, sikimle güzel parçalara ayırmak ve sonra ağzımla tekrar yapıştırmak istiyordum. Onun muhteşem, türünün tek örneği kalbini çevreleyen tehlikeli dikenlerden oluşan çalılıkları kesmek, böylece hassas, kırılgan tomurcuğu elimde tutup büyümesini izleyebilmek. Zihnine, bedenine ve ruhuna, her molekülüne adım kazınana kadar hükmedecektim.

Bunun ne zaman olduğundan, ne zaman ailevi bir koruyucudan daha tehlikeli bir yasak aşık rolüne geçtiğimden emin değildim ama on altı yaşındayken beni mastürbasyon yaparken gözetlediği gece olabilirdi. Sanki hayvani beynimde bir düğme açılmıştı ve o aniden bir kadın olmuştu, kıvrımlarıyla olgunlaşmış ve bana yönelik cinsel niyetiyle boğucu.

Babamın açgözlülüğünden kaynaklanan yozlaşmaya ve aşağılık sonuçlara yol açan küçük suçlar için yakaladığım haydutlara karşı ahlaki kurallarımı geliştirmiştim, ancak yine de tüm o dağınık saçlarıyla genç Harleigh Rose'un cazibesine d a y a n a c a k kadar güçlü değildi.

Şimdi o saçları düşündüm, yastığımın üzerinde kururken nasıl göründüğünü, tararken parmaklarımın arasında nasıl hissettirdiğini

ve bu gece kulübünün kargosunu yağmaladığım için beni affedebileceğini umuyordum.

Grease konvoyumuzun önünde bir yumruk kaldırdı ve 78 numaralı çıkıştan çıkarak seyrek çalılıkların arkasında Düşmüşler'in geçmesini bekledi. Onları pusuya düşürmek için iyi bir yerdi, motosikletlerimiz gizlenmişti, 99 numaralı otoyolun bu kısmı dik virajlarla doluydu, bu da rakip çetenin üzerlerine indiğimizde tepki verecek ve geri çekilecek zamanı olmayacağı anlamına geliyordu.

Yine de polis içgüdülerim ensemi tırmalıyordu, ısrarcı ve sinir bozucuydu. Bisikletimden inip diğerleriyle birlikte sessizce yolun kenarındaki bitki örtüsünün içine çekerken çevremizi taradım. Parçalı bulutlu bir geceydi, arkamızdaki sarp kayalıklar ve kaldırımın diğer tarafındaki donuk metalik okyanusun genişliği üzerinde ışık grenli ve koyu griydi. Karanlık ve tehlikeli şeyleri gizlemek için mükemmel bir ışık.

"O orospu çocuklarına günlerini göstereceğim," dedi solumdaki Mutt, bacağı huzursuz bir enerjiyle zıplıyordu, gözleri ay ışığındaki bir petrol sızıntısı gibi kaygandı ve delilikle doluydu. "Kanlarının tadına bakacağım."

Mutt'u zaten ömür boyu hapse atacak kadar suçlamıştım. Kurnazlığa pek önem vermeyen hasta bir herifti ve geçen sonbaharda bir gece barın arkasında bir adamı öldüresiye dövmesini izlemiştim. Kulüpteki hiç kimse olayı rapor etmemiş ya da polis nihayet geldiğinde motorcuya bağırmamıştı. Berserker'lar Vancouver'ın bilinen bir tehdidiydi, ölmek istemedikleri sürece kimse onlara karşı konuşmazdı.

Elbette dayağa, Mutt'un yanlışlıkla çarptığı ve birasının bir kısmını döktüğü için bir adama nasıl kızdığına, Mutt'un daha sonra ağır stein'i kullanarak adamı yere düşene kadar kafasına vurduğuna ve ardından dalağı yırtılana ve iç kanamadan ölene kadar tekmelemeye devam ettiğine tanık olmuştum. Ortak görev gücündeki kıdemli subayıma, ben de bu olayda yer almış olmama rağmen

Kasıklarıma bir kayıt cihazı takıyordu ve RCMP'deki amirine söyledi.

Hiçbir şey yapmadık.

Polisliğin en zor kısmı buydu; bir parçanın bütünün yerini tutamayacağı fikri. Eğer münferit motorcuları suçlarından dolayı ayıklamaya başlarsak, bu MC'yi hayatlarında daha fazla polis varlığına karşı uyarır ve kulübün tamamını ortadan kaldıracak kadar yaklaşmayı neredeyse imkansız hale getirirdi. Amaç canavarın tamamıydı, sadece kafalarından birini kesmek değil.

Biz de bekledik.

Britanya Kolombiyası tarihinde, yıllar boyunca birçok çabaya rağmen bir kanun kaçağı MC'nin tam yamalı üyesi olan ilk memur bendim ve RCMP bu fırsatı boşa harcamayacaktı.

Üç yıl, yüce iyilik uğruna ruhuma karşı işlediğim düzinelerce suç ve köpeğimden başka hiçbir şeyin olmadığı bir eve döndüğüm sayısız yalnız gece. Gerçek dostlardan yoksun, sadece ara sıra Diana ile bir otelde geçirdiğim riskli geceler ve nefret ettiğim bir baba ve bunaması nedeniyle giderek daha da yok olan bir anneyle yaptığım telefon konuşmalarıyla geçen bir hayattı.

Hepsi daha büyük bir iyilik için.

Her gün, bazen günde birkaç kez kendime tekrarladığım bir cümleydi.

Doğru şeyi yapıyordum.

Ama ruhumun derinliklerine kadar yorgundum ve Harleigh Rose aniden hayatıma girip karanlık evrenimde bir kuyruklu yıldız gibi parlayınca, yaşamak istediğim hayatı yaşamadığıma dair içimi kemiren şüphe geri geldi.

Özgür olmak istedim.

Motosikletlerin gürültülü sesi gecenin ılık havasında yuvarlanıyordu.

"Kargoyu emniyete alın," diye hatırlattı Grease. "Mutt, Roper, siz onu dağdan aşağı götürün, ben ve Hendrix

takip edecekler. Gazap ve Aslan pisliği temizleyecek ve takip etmediklerinden emin olacaklar."

Yani, Wrath ve ben Düşmüş kardeşleri öldürmeli ve cesetlerinden kurtulmalıyız.

Başçavuş ilk kez bana temizlik görevi vermeyi uygun görmüştü. İster inanın ister inanmayın, bu bir terfiydi. Bana pis işleri yapacak, iyi yapacak ve sessiz yapacak kadar güvendiğini söylüyordu.

Bunu yapardım, nefret ederdim ve amirime rapor ederdim.

Yine de onları alaşağı etmek için yeterli olmazdı. Bunun için daha büyük bir şeye ihtiyacımız vardı; hesaplar, düzenlenmiş defterler ya da ideal olarak bir kargo dolusu silah ele geçirmek.

Motosikletler yaklaştı. Adamların vücutlarından havaya sızan adrenalinin tadını alabiliyordum ve kalbim daha sert atıyordu.

"Benimle," diye mırıldandı Wrath ağzının kenarıyla sağımdan ve sonra motorlar köşeyi dönüyordu ve Grease, "Yürü," diye seslendi.

Biz gittik.

Ben işitsel bir adamdım, müzik konuşulan kelimelerden daha iyi anladığım bir dildi, bu yüzden kavga benim için bir dizi kakofonik olayla gerçekleşti.

Düşmüşler motosikletlerini yere bıraktılar; bu, asfalta çarparak acı verici bir şekilde durmak anlamına gelen üstü kapalı bir motorcu ifadesiydi. Metalin beton üzerinde çıkardığı tıslama, açıkta kalan derileri asfalta peynir gibi sürtünen erkeklerin sert çığlıkları ve peşlerinde olduğumuzu anladıklarında attıkları uyarı çığlıkları vardı.

Wrath ve ben bizden en uzaktaki adama yaklaştık, iki yanından gizlice ona yaklaştık, böylece bisikletinden kurtulduğunda çoktan onun üzerindeydik.

King'di.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen uzun bir saniye boyunca birbirimize baktık.

Entrance'dan uzak kaldığım üç buçuk yıl içinde büyümüştü, uzun gövdesi kalınlaşmıştı.

Ama zayıftı ve kesiklerinin altında güç vardı. Gözlerim sol göğsünün üzerindeki yamaya takıldı, "Prospect."

Gözlerimi kapamak ve tanıdığım ve yetiştirilmesine yardım ettiğim iyi, akıllı çocuk için bir dakikalık saygı duruşunda bulunmak istedim. King'in kulübe katılmaması gerekiyordu, Sınır Tanımayan Doktorlar'a katılması, Birleşmiş Milletler'de bir koalisyona başkanlık etmesi veya milyar dolarlık bir hedge fon şirketi kurması gerekiyordu. Harleigh Rose'dan çok ben King'in çocukluğunu etkilemiş, içindeki iyiliği ve ahlakı geliştirmiştim; ta ki o kara yağmacıdan çok beyaz şövalye, Zeus'tan çok ben olana kadar.

Bunun artık doğru olmadığı açıktı.

Çıkmazı bozan, King'in çenesine indirdiği etli bir yumrukla Wrath oldu. Çocuk geriye doğru savruldu, arka ayağıyla kendini yakaladı ve bir pusuda olduğunu hatırladı. Kendini Wrath'a doğru fırlattı.

Mücadeleye katılmam, parmak eklemlerimde Düşmüşlerin kanını taşımam gerekiyordu ki Grease ve Reaper daha sonra bunun beni nasıl geri dönülmez bir şekilde onlardan biri olarak kutsadığını görsünler.

Ama lanet olsun, bu King'di.

Neredeyse bir yıl boyunca neredeyse her sabah Tarçınlı Tost Crunch ile beslediğim, Mustang Fastback'imi sürmekten gurur duyduğum pırıl pırıl bir güzelliğe dönüştürmeme yardım eden, Zeus'un yanına taşındıktan sonra bile hafta içi akşamları annemin mutfağındaki masada benimle oturup saatlerce ödev yapan çocuktu.

Bu, kan hariç pek çok yönden benim kardeşimdi.

Bulutların arasından kısa bir süreliğine görünen ay ışığında solgun saçların parladığını gördüğümde tutunacak başka birini aradım.

Hafif, siyah giysili bir beden, felaketin içinden geçerek otoyolun kenarındaki bitki örtüsünün içinde yatan son motorcuya doğru ilerliyor, yanına çömeliyor ve birinci sınıf otla dolu heybeleri karıştırıyordu.

Harleigh lanet Rose.

"Lanet olsun," diye küfrederek yumruk yumruğa devam eden kavgaların arasında eğilip büküldüm. Berserker'lar dört Fallen motorcusuyla oynuyordu, eğer üstünlüğü kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya kalırlarsa bıçakların ve silahların ortaya çıkacağını biliyordum.

Yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve tısladım, "Hemen şimdi defol git buradan."

Bana dişlerini gösterdi, çantaların kemerlerini ustalıkla çözdü ve önce birini sonra diğerini kollarının altına sıkıştırdı. "Eşyalarla dolu üç bisiklet var. Muhtemelen bunu görmediler bile. Malları aldıklarını düşünecekler ama ben bunu yaparak kulübümün binlerce dolarını kurtarıyorum."

"Hayatını da riske atıyorsun," diye homurdandım ve omzumun üzerinden Wrath'ın King'in şakağına, daha yere düşmeden onu bayıltan bir darbe indirdiğini gördüm.

Diğer üyeler de benzer şekilde dövüşlerini bitiriyorlardı ve Hendrix'in birkaç metre ötedeki diğer çantaları kapmak için hızlıca çalıştığını görebiliyordum.

"Ailemin saldırıya uğrayacağını bildiğim halde öylece oturacağımı mı sandın, o zaman seni gebertirim," diye homurdandı sonunda işini bitirip karnının üzerinde çalıların derinliklerine doğru süzülmeye başladığında.

Grease, "Yerde kal, orospu çocuğu," diye bağırdı ve bir silah sesi dağların arasında çınladı.

Sikeyim.

Harleigh Rose'dan uzaklaştım ve Wrath'a geri döndüm. Kaşlarını kaldırarak bana döndü ama başka bir şey söylemedi. Birlikte, gerçek bir Viking'e benzeyen devasa sarışın bir adamın başında duran Grease'e doğru yürüdük. Bağırsaklarından kan akıyor, altında birikiyordu.

Ambulans çağırabilmem için Berserker'ların oradan çıkması gerekiyordu.

Grease, yere düşen motorcunun yarasına bir tekme attıktan sonra topuklarının üzerinde dönerek, "Bokunu al da gidelim," diye emretti.

aceleyle bisikletine geri döndü.

Uzaktan polis sirenleri geliyordu, neyse ki Vancouver yerine Entrance'dan geliyorlardı, böylece Berserker'lar gözlenmeden dağdan aşağı inebileceklerdi.

"Temizleyin şunu!" Grease, o ve diğerleri havalanırken motorunun gürültüsü arasında bağırdı.

Gazap ve ben kollarımızı kavuşturmuş, nöbetçi gibi omuz omuza duruyorduk.

Grup köşede kaybolduğu anda harekete geçtik.

Kurşun yarası olan adamın yanına çömelip yüzüne bir tokat atarak onu kendime getirdim. "Hey, hey, bu yaraya baskı yapmanı istiyorum."

"Siktir," dedi acı dolu bir fısıltıyla. "Siktir git, seni lanet serker."

"Kapa çeneni ve buraya baskı yap," dedim, kan akışını durdurmak için kendi elini kullanarak. "Polisler geliyor ve seni hastaneye götürecekler."

Bana göz kırptı, ıslak bir nefes çekti ve sonra yüzüme bir tomar tükürük fırlattı. "Siktir git."

Yanağımdaki yoğun tükürüğü sildim ve King'i kontrol etmek için yanından ayrıldım.

Ben koşarak yanına gittiğimde Wrath ona yardım ediyordu.

"Sağ ol dostum," diye homurdandı King, kafasındaki örümcek ağlarını temizlemek için başını sallayarak. "Bana bu kadar sert vurmak zorunda mıydın?"

Golyat omuz silkti. "Öyle görünmek zorundaydım."

"Evet, bana vuruş şeklinden kimsenin haberdar olacağını sanmıyorum. Tanrım, bundan sonra bir hafta boyunca başım ağrıyacak. Cress gözümün morarmasından hiç memnun olmayacak."

"Burada ne haltlar dönüyor?" diye sordum, durum benim anlayış alanımın o kadar dışındaydı ki hiçbir anlam veremiyordum.

King bana sırıttı ve sırtımı sıvazladı. "Seni görmek güzel dostum. İtiraf etmeliyim ki, deriyi her zamanki Kanadalı kovboy görünümünden daha çok sevdim."

"Ne oluyor lan?" Tekrarladım.

King başını arkaya attı ve sanki motosikletler ve cesetlerle dolu bir otoyolun kenarında değil de Entrance'daki evimde, garajımda ateş ediyormuşuz gibi güldü. "Evet, eminim şu anda ne haltlar karıştırdığını düşünüyorsundur ama sana ipucu verecek vaktimiz yok. Axe-Man başarabilecek mi bakmam lazım ve siz ikiniz de buradan siktir olup gitmelisiniz."

Wrath homurdanarak onayladı ve bisikletini almak için uzaklaştı.

King uzaklaşmak için hamle yaptı, sonra yanımdan geçip bana bakmadan önce benimle omuz omuza durdu. Gözleri karanlıkta bile solgundu ve doğrudan ruhumdaki karmaşa ve kaosun merkezine gitti.

"Seni görmek güzel Danny," diye mırıldandı usulca. "Güvende kal."

King uzaklaşırken ve sirenler köşeyi dönmüş gibi görünürken Wrath, "Aslan, kımılda," diye seslendi.

Bisikletimi çalıların arasından çıkarıp Wrath'ı karanlığın içinde Vancouver'a kadar takip ederken kafamda anlamsızca dönüyordu.

Ancak, Wrath şehir sınırlarına girdiğinde bizi kulüp binasına geri götürmedi. Önce arabayı Doğu Hastings Caddesi'nin kirli derinliklerine sürdü ve pis bir sosyal yardım konutu sırasına saptı. Soyulmuş, beyaz boyalı bir evin önünde durduğunda yanına yanaştım ve kaskımı çıkardım.

Sorularla ya da öfkeyle üzerine gitmedim. Bir polis olarak sessizliğin itiraf almak için en iyi araç olduğunu zor yoldan öğrenmiştim, bu yüzden bekledim.

Wrath miğferini çıkarmıştı, bakışlarını eve doğru çevirmişti, yüzü King'i Cress'le ve Zeus'u Lou'yla gördüğümde tanıdığım şekilde yumuşaktı.

O evde yaşayan kişiye aşık olmuştu. "Adım Kylie," diye başladı, sesi kendi sesinden daha hırçındı.

her zamanki derin törpüsü. "Onunla on beş yaşındayken tanıştım ve annesi Reaper'ı yine nafaka ödemeye ikna etmeye çalışıyordu. Annesine vurdu ve onu yere yuvarladı.

Kulüp binasının garaj yolunda yere yattı ve sonra sinsice uzaklaştı. On beş yaşında olduğunu bilmiyordum ama onu bu mor elbisenin içinde, saçları küçük buklelerden oluşan bir cümbüş halinde görmek beni de annesi kadar etkiledi. Kalkmasına yardım ettim ve ikisini de eve geri götürdüm. Kylie bana çay yaparken kaldım, sanki içebilirmişim gibi, ama içtim."

Ağır yara izleri olan ellerine baktı. "Bebek annelerini umursamıyor, çocukları umursayıp umursamadığı belli değil. Birkaç ay, nasıl olduğunu bilmiyorum, Kylie'yi fark etti ve kulüpte takılması için onu zorlamaya başladı. İt onu etkiledi."

Mutt'un genç bir kıza verebileceği zararı hayal ederek tısladım.

"Artık yetişkin bir kadın, yirmi iki yaşında, ama hafif bir şey. Mutt onu hastaneye gönderdi. Aletini sokabilmek için ağzını çakıyla kesmiş."

Bir kadını bu şekilde sakatlamanın küfür olduğunu düşündükçe içim içimi yiyordu. "Lanet olsun."

"Evet, öfkeyle kulüp binasına girip ateş etmemek için kendimi zor tuttum, elime geçen her kardeşi öldürdüm. O gece oradaydılar, anlıyor musun? Mutt'un onu odasına götürdüğünü gördüler, çığlıklarını ve haykırışlarını duydular. Bu konuda hiçbir şey yapmadılar çünkü bu çete kardeşliği ve özgürlüğü değil, erkek üstünlüğünü, kadınlara tecavüz etmeyi ve boyun eğdirmek için dövmeyi, dökülen bir bira için bile olsa bize karşı çıkanları öldürmeyi temsil ediyor."

Durdu, nefesi göğsünde hızlandı. Sessiz evin içinde bir ışık yandı, sonra söndü, sonra tekrar yandı ve söndü.

Bir sinyal.

"Kızın benim olduğunu bilse beni öldürürdü," dedi Wrath, dışarı bakan kimseyi göremesem de elini eve doğru kaldırarak. "Beni öldürür ve adamlarının onu öldürmesine izin verirdi çünkü sadakat duygusu zedelenmişti ve onun için cehenneme gideceğimizi kanıtlamamızı istiyordu."

"Bunun King'le ne ilgisi var kardeşim?" Sessizce sordum, kulüpteki her kardeşin birbiri için kullandığı sevecen ifadeyi kullandım ama bunu onun yanında olduğumu, arkasını kolladığımı ve trajedisini anladığımı gösterecek şekilde kullandım.

"Kylie onunla üniversiteye gitti, arkadaşlık kurdular. İşler sarpa sardığında, ona koruma almak için King'e gittim, ama o para istemedi, sadece kız kardeşi için aynısını istedi. Bu işte başarısız oldum, ama Cricket benim kuzenimdi ve durum biraz karışıktı, ama şimdi bunu düzeltiyorum, ona benim Yaşlı Hanım'ım olmanın korumasını veriyorum."

Wrath ve Rosie'nin ilişkisinin bir aldatmaca olduğunu duyduğumda göğsümü dolduran rahatlama dalgasını engellemeye çalışmadım bile. Diana ve Laken'a olan taahhütlerimi düşündüğümde suçluluk duygusu kırmızı bir gelgit gibi hızla temizliğe karıştı. Diana'dan kurtulabilirdim, yıllardır çıkıyorduk ama Rosie'yle yaşadıklarımın bir kıvılcımı bile yoktu aramızda. Aslında bu aptalca bir hareketti ama o gece onu aramaya ve telefonda bitirmeye karar verdim. Daha iyisini hak ediyordu ama Harleigh Rose da öyle.

Tek sorun Laken'la olan ilişkimi, soruşturma için hayati önem taşırken bitirmekti. Reaper'ın bana sadece en sevdiği çocuğu güvendiği için güvendiğinden oldukça emindim ve bu güvenden kurtulmak, özellikle de Harleigh Rose MC'ye dahil olmuşken, riske atamayacağım tehlikeli bir hareketti.

"Kız kardeşinin polislerle ilişkisi olduğunu biliyor mu?" Sordum, çünkü kız kardeşini sevse de yeni aday Kral Garro'nun bu fikirden hoşlanacağını sanmıyordum.

Gazap'ın ağzı inceldi. "Hayır, aslında şimdiye kadar bunu bilmiyordum. Sadece ikinizin bir geçmişi olduğunu düşünmüştüm."

"Var," dedim, tıpkı onun benim üzerimde kumar oynadığı gibi ben de onun üzerinde şansımı denedim. "Ve o da öyle."

"Doğru, sanırım King'e söylememi istemiyorsun, sorun değil, bu onun işi ve benim işimi bozabilir. King anlaşmamızın kendine düşen kısmını tuttu. Kylie uyanık kaldı.

Bu haftaya kadar girişte çünkü kızım annesini seviyor ve doğum günü. Ondan sonra tekrar yukarı çıkacak. Bunu riske atamam."

"Sonsuza kadar King'le mi kalacak?" Sordum çünkü cevabın hayır olduğunu biliyordum.

Yüzü sertleşti ve bana doğru döndü. "Bana Gazap diyorlar çünkü iri bir adamım, kemikleri parmaklarımın arasında ezecek kadar güçlüyüm ve uyandırıldığımda intikamcı bir canavara dönüşüyorum, ama bana Tazı demeliler çünkü bir bok görecek ve başkalarının bilmediği şeyleri bilecek kadar zekiyim." Durakladı. "Harleigh Rose'un ya da babasının, onu çok fazla dövdüğü için piç kuzenimi öldürmüş olabileceği gerçeği gibi. Ya da Reaper'ın Port Authority'deki kaynağını demir bir kilit altında tutması, ama yatağında konuştuğu yeni bir orospu var, bu yüzden bu orospu çocuklarını devirmene yardım etmek için fırsatlar olgunlaştı. Mesela senin lanet bir polis olduğun ve bunu sadece kokunu alabildiğim için bildiğim gerçeği gibi."

Elimi yüzümde gezdirdim, olayların aniden değişmesinden dolayı sersemlemiştim, bunu nasıl kendi lehime çevirebileceğimi düşünmeye çalışıyordum ve o gece dinleme cihazı takmamaya karar verdiğim için minnettar hissediyordum, aksi takdirde biz konuşurken bile polisler Wrath C.I.'yı çevirmek için geliyor olacaklardı.

"Neden polise gitmedin? Neden beni ihbar etmedin?"

"Önce senden hoşlandım," diye omuz silkti. "Kylie'yle olanlardan önce bile, ayrılmayı, istediğim şeyi, aileyi ve kuralsız yaşama özgürlüğünü temsil eden başka bir kulübe iltica etmeyi düşündüm. Düşmüşler buna uygun görünüyordu, King'le zamanı geldiğinde, kulübü ortadan kaldırmak için onlarla birlikte çalışırsam orada hoş karşılanacağıma dair bir anlaşma yaptım."

"Düşmüşlerle çalışıyorsun," diye yineledim.

"İçeride bir adamları olduğunu biliyorlar, kim olduğunu bilmiyorlar ama onlara sağlam istihbarat veriyorum. Bu pisliğin yayılmasını istemediğim için sadece King biliyor."

Kaşlarımı kaldırdım ve kısık bir ıslık çaldım. "Zeus Garro bile mi?"

Wrath'ın gülümsemesi sakalının arasından bembeyaz parladı. "Henüz değil." "Lanet olsun, bunu bana neden söylüyorsun?"

Wrath eve doğru baktı. "Bu kavgada ikimizin de kızları var, sanırım birbirimize ihtiyacımız var." Bana baktı ve onu tanıdığım üç yıl boyunca ilk kez ruhunun gözlerinde parladığını görebildim, bir kuyu kadar geniş ve derin, görünüşte siyah ama herkesin ona verdiğinden çok daha hafif bir şeyle dolu. "Benimle misin?"

Olmamalıydım.

Benim işim onu karakola götürmek, gizli muhbir olarak düzgün bir şekilde ayarlamak, kadınına verilmeyeceğini bildiğim korumayı alacağına söz vermek ve daha büyük kararları üst düzey yetkililere bırakmaktı.

Ben sadece bir homurdandım.

Ama Wrath Marsden'ın gözlerine baktım ve altında çalıştığım kağıt toplayıcılarına duyduğum saygıdan çok daha fazla saygı duyabileceğim bir ruh gördüm, bana polisin temelde, sonsuza dek haklı olduğunu öğreten babam ve hayatımda ahlaki açıdan iyi olmayan bir dizi karardan birini daha verdim, bu da beni mavili adamlarla olandan başka bir tür kardeşliğe doğru itti.

Wrath'ın uzattığı eli kendi elime aldım ve sırtını sıvazladım.

Fifteen.

Otları King ve Cress'in ön kapısına bıraktıktan sonra Entrance'a geri dönerken hız sınırının elli kilometre üzerine çıktım, böylece kardeşleri kulüp binasına kadar geçecektim. Farrah ve Reaper'a işten dönmesini beklerken Wrath'ın odasında kestireceğimi söyledim, sonra pencereden tırmanıp garajın çatısına, oradan da arkasındaki yumuşak çimlere atladım. Arabam hala yerleşkenin ön bahçesinde belirgin bir şekilde park edilmişti, bu yüzden arabalara düz kontak yapmayı on iki yaşındayken öğrenmiş olmam ve King'in bir gün bana öğretecek kadar sıkılmış olması iyi bir şeydi. Yeni arabalar alarm sistemleri ve otomatik çalıştırma düğmeleri yüzünden tam bir baş belasıydı ama birkaç blok ötede garaj yolunda güzel güzel duran eski model bir Aston Martin DB5 bulmuştum ve bu işimi görüyordu.

Arabayı bulduğum yere park ettim ve yolcu koltuğunda bulduğum pembe ruju kullanarak yan cama bir öpücük kondurdum ve altına küçük bir "xoxo, yolculuk için teşekkürler" yazdım.

Tam pencereden geri tırmanmış ve Wrath'ın tişörtlerinden birini giymiştim çünkü benimkiler kir içindeydi ve zaten uyuklama hikayemi daha iyi pekiştirecekti ki motorların gürültüsünü hissettim.

Yine de üst katta kaldım.

Danner ve Wrath'ın geri döndüğünü ancak dışarıdan gelen ikinci ve daha hafif hırıltıdan sonra anladım ve Danner'ın içeri girmesinin ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim.

Farrah hâlâ oradaydı ve onu tanıyordu. Elbette, onunla sohbet etmek için her ziyaretinde Ben Franklin'in yıldırım çarpmış uçurtması gibi uçmuş ve yok olmuştu.

Çocuklarını doğru yetiştiriyordu ama Danner bir kadının unutabileceği türden bir adam değildi.

Yataktan fırladım ve merdivenlerden aşağı koştum. Neyse ki Wrath ve Danner merdivenlerden çıkıyorlardı ki ben kapıdan içeri daldım ve kendimi Wrath'ın üzerine fırlattım.

İçgüdüsel olarak beni yakaladı ve bacaklarım onun beline dolandı, her ne kadar o benim tamamen saramayacağım kadar mamut olsa da ve benim bacaklarım uzun olsa da.

Yüzümü omzuna doğru eğdim, böylece izleyenler erkeğimi şefkatle kucakladığımı düşüneceklerdi. Onu Wrath'ın önünde uyarmak kabataslak bir hareketti ama eğer bu konuda bize sıkıntı verirse ona şantaj yapabilecek kadar sırlarını bildiğimi düşündüm.

"Farrah içeride," diye fısıldadım Danner'a. O anda öfkeli gözlerini bana kilitlemişti.

Sanırım pusuya düştüğüm için affedilmedim.

"İçeri giremezsiniz. Farrah içeride," diye tekrarladım.

Öfkesi azaldı, sonra tekrar alevlendi ve bana annemden benden daha çok nefret ettiğini hatırlattı.

Wrath yüksek sesle Danner'a, "Kadınımı eve götürmeni istiyorum," dedi. "Yarın okula gidecek ve ben de bir süre burada bilgi alacağım. Anladın mı?"

"Evet, kardeşim," diye kolayca kabul etti Danner, sonra omzumun üzerinden baktı. "Senin için sorun olur mu Prez?"

"Elbette kızın annesi onunla daha fazla zaman geçirmek istiyor. Biz işimizi bitirene kadar neden onu burada bırakmıyorsunuz? Uzun sürmez."

Bu bir soru gibi şekillendi ama başka seçeneğimiz yoktu.

O gün yaşadığım heyecandan dolayı kalbim göğsümde sıkışıp kalmıştı.

"O yorgun, Prez," diye tekrar denedi

Danner. Bu yanlış bir hamleydi.

Azrail'in öfkesi havayı delip geçti. "Umurumda değil, değil mi evlat? Şimdi kızınızı kaldırıp buraya gelin ve Harleigh Rose

annenin yanına git."

Usulca içeri girdik, Wrath beni bıraktı, böylece Reaper'ı "şapele" kadar takip edebildiler, her motorcu kulüp binasında sadece kulübün yamalı üyelerine ayrılmış bir oda vardı ve toplantılarını burada yapıyorlardı.

Farrah'ı bulmak için merdivenlerden yukarı çıktım.

Reaper'ın yatak odasındaydı; evin arka tarafında, motorcu kız posterleriyle kaplı ve kirli kıyafetlerle dolu bir ana süit.

Annem siyah file çorap ve iç çamaşırlarıyla yatağın ortasında oturuyordu.

"Tanrım, cidden böyle takılıyor musunuz?" Gözlerimi manzaraya karşı kapatarak sordum.

Güldü. "Sana bir tavsiye Harleigh, bir erkeği işte böyle elinde tutarsın."

"Bu konuda yardımına ihtiyacım yok. Lütfen üstünü örter misin?"

İçini çekti ama yataktan kalkarken çıkardığı hışırtıyı duydum. "Evet, bir adamı dört yıl boyunca elinde tuttuğunu duydum. Etkileyici, sanırım, eğer seni dövmesine izin vermeseydin. Sana öğretmeye çalıştığım hiçbir şeyi öğrenememişsin."

Küçükken annem kötü davrandığında ya da sarhoş ve acımasız olduğunda, dikkatimi dağıtmak için bir oyun bulmuştum. Olumlu bir anı düşünmeye ve bunu bir şarkıyla eşleştirmeye çalışırdım.

O sabah Danner'ın yatağında uyandığımı, parmaklarının beni dolaplara bağladığını ve ağzının amımda olduğunu, yıllarca tam olarak bunu diledikten sonra sikinin amıma girdiğini düşündüm.

Cressida'nın en sevdiği sanatçılardan biri olan Elvis'in "Can't Help Falling in Love" şarkısını buldum.

Sonunda ipek siyah bir bornozla örtünen Farrah konuşmasına devam ederken şarkı kafamın içinde usulca çalmaya başladı.

"Beni hiç terk etmemeliydin güzelim, sana nasıl kadın olunacağını öğretirdim. Onun yerine kaba saba, motorcu bir şey oldun," elini salladı, bilezikler şıngırdıyordu

ve o ucuz bilezikleri koparıp onunla onu nasıl boğmak istediğimi düşündüm.

"Öğrettiğin dersleri dinledim Farrah," dedim dişlerimi sıkarak. "On yaşıma geldiğimde üç kez aşırı doz aldığında bana öğrettiğin uyuşturucu kullanmamakla ilgili dersi dinledim. İyi bir adamı, en iyi adamı, o kelimenin ifade ettiği tüm anlamlarda sadakatsiz davranarak uzaklaştırmamaya dikkat etmekle ilgili olanı dinledim. Ve en önemlisi, iyi bir insan olduğunu düşünmenin öyle olduğun anlamına gelmediğini öğrendim çünkü şimdiye kadar yaptığın hiçbir şey iyi ya da dürüst değildi ve bunu anlamıyor gibi görünmen bile durumu çok daha kötü hale getiriyor."

Farrah uzun bir süre bana baktı, acımasız yüzü donuktu, sonra içini çekti. "Sen her zaman dramatiktin."

"Dramatik değilim, haklıyım," diye tısladım.

Yaşadığım geceden sonra orada olmak istemiyordum, King'in Wrath'ın yumruğuna yenik düştüğünü görmek, Axe-Man'in nefret ettiğim bir adam tarafından karnından vurulmasını izlemek ve ben hiçbir şey yapmadan toprakta yatmak. Eve gitmek istiyordum.

Benim dairem değil, Cricket orayı ev olmaktan çıkarmıştı.

Hayır, Lion'ın bisikletinin arkasına atlayıp onunla birlikte küçük evine gitmek, kapıyı açıp mutlu bir Kahraman'la karşılaşmak, Danner'ın muhtemelen şu anda benim için düşündüğü cezayı çekmek ve sonra da onunla birlikte yorgunluktan bitkin bir halde yatağa düşmek istiyordum.

Onun yerine Elvis kafamın içinde mırıldanmaya, annem de ağzını açıp kapamaya devam etti.

"Çok küçük olduğun için bunu anlamıyorsun ama baban bir canavardı. Bana kölesiymişim gibi emirler yağdırdı ve sonra da çocuklarımı benden aldı!"

"Bizi aldı çünkü sen bitik, küfürbaz, uyuşturucu bağımlısıydın," dedim ona kesin bir dille. "Jacob hakkında şikâyet ettiğini de görmüyorum. O da Honey'i senden aldı."

"Evet, karma o piçi yakaladı. Honey beş yaşındayken lanet bir araba kazasında öldü ve ben onu geri aldım."

"Ve şimdi ona bir bak! Lise terk, uyuşturucu bağımlısı bir porno yıldızı."

"Bu sadece bir evre," dedi Farrah, sanki Sheba'nın kraliçesiymiş gibi yatağa geri dönerek. "Belli ki sen de bir dönemden geçiyorsun. Merak etme, sen annene sadık kal, ben seni diğer tarafa geçireceğim."

"Hem Zeus hem de Jacob uyuşturucu bağımlılığın yüzünden seni terk etti, Reaper'ın farklı olacağını kim söyledi?"

Tanrım, umarım öyledir. Umarım onu elinde tutar ve iğrenç ağına düşürürdü, böylece adam battığında kadın da batardı.

"Ah bebeğim, yaşlı Azrail'le geçmişimiz çok eskilere dayanıyor," dedi çocukça bir kıkırdamayla. "Babanla birlikte olduğumdan beri bana aşık. Benim için her şeyi yapar..." dedi ve bana kötü kötü baktı. "Benim için adam bile öldürür."

Korku içime işledi. "Kimin öldürülmesini istiyorsun? Bir satıcıya borcun falan mı var?"

"Gel annenin yanına otur," diye usulca emretti bana, yanındaki yatağı okşayarak. "Ben de sana anlatayım."

Ona yaklaşmak bir çıngıraklı yılanın yanına isteyerek sokulmak gibiydi, ama içimde filizlenen bir korku vardı ve sezgilerim kaynağını belirlemeden onu kazmama izin vermiyordu.

Yatağa süründüm, sonra başımı oraya koymam için kucağına vurduğunda dişlerimi sıktım.

Ben yaptım.

İğrenç parfümlü, bilezikli eli saçlarımı okşamaya başladı. "Ağabeyinin sahip olduğu tek tip sarıyı benden alamamış olman gerçekten çok yazık."

Kargı ve keskisine karşı kaya gibi güçlü olmak için tüm vücudum kenetlenmişti ama yine de beni yıpratıyorlardı.

"Odaklan anne, kimin ölmesini istiyorsun?"

Birkaç uzun dakika boyunca usulca mırıldandı ama onu tekrar zorlamadım çünkü vahşiliğimi ondan miras almıştım ve vahşi bir hayvanı köşeye sıkıştırdığınızda neler olduğunu biliyordum.

"Babanın yeni bir eş aldığını biliyor muydun?" diye sordu tatlı tatlı.

Daha da gerildim, damarlarımdaki kan bile kireçlendi. "Ne?"

"Baban kendine genç ve tatlı bir eş buldu. Reaper onunla yakın olmadığınızı söyledi. Ondan haberin var mıydı?"

Vücudumdaki her içgüdü yalan söylemem ve bunu daha önce hiç yapmadığım kadar iyi yapmam için bana bağırıyordu. "Hayır, anne. Daha iyi bir hayata başlamak için Entrance'dan taşındığımdan beri onu görmedim."

"Benim kızım," diye mırıldandı, sesi şeker gibiydi, eli saçlarımdaydı. "Annesinin kızı."

Hayır.

Ben babamın kızıydım.

Sadece Zeus'un yavruları annelerinin yüzüne karşı yalan söylemeyi düşünebilir, onun şekerindeki zehri ve o nazik elindeki potansiyel enerjiyi görecek kadar zeki olabilirdi.

"Babamla yıllardır birlikte olmuyorsun ama," diye dikkatlice söze girdim.

"O küçük sürtük için hapse girdiğini biliyor muydun? Baban hasta, onu çocukluğundan beri seviyor."

Yanlış, diye bağırdı zihnim. Babam o gün otoparkta Loulou'yu ölümden kurtarmıştı. Bir korkak gibi davranmak yerine küçük bir kızın hayatını kurtarmayı ve intikam almak için hapse girmeyi seçmişti. Daha sonra, onlarca mektup yazılana, onlarca engel aşılana ve aradan on yıl geçene kadar birbirlerini sevgili olarak bulamadılar.

Bunda kesinlikle hastalıklı bir şey yoktu.

"Reaper'a bu konuda ne yaptıracaksın?" Yumuşakça sordum, sanki annem için üzülüyormuşum gibi, sanki umursamıyormuşum gibi

babamın "küçük kaltağı" hakkında.

"Onunla bir anlaşma yaptık. Ben onun adamı olacağım ve Jacob'ın kardeşinin tersanedeki bilgilerini ona vereceğim, böylece Vancouver Limanı üzerinden daha fazla iş yapabilecek, o da beni rahat ettirecek." Durakladı çünkü ondan nasıl dramatik olunacağını öğrenmiştim. "Ve kardeşlerinden birine o sürtüğü ve bebeklerini öldürtecek. Belki o zaman Zeus çocuklarının elinden alınmasının nasıl bir şey olduğunu anlar."

Sixteen.

2011.
Harleigh Rose on bir yaşında. Danner 20 yaşında.

Müzik başladığında bir salı günü okuldan önce Danner'ların büyük, çiftlik tarzı mutfağında tek başıma Tarçınlı Tost Crunch yiyordum. Iggy Pop'un "Real Wild Child" şarkısıydı, birkaç hafta önce Mega Music'te Old Sam ve Danner ile plakları incelerken yeni keşfettiğim bir şarkı. Harika bir şarkıydı ama Danner'ın Salı sabahı için hazırlanırken neden bu şarkıyı çaldığından emin değildim.

Mısır gevreğime geri döndüm, kasenin dibindeki baharatlı, şekerli sütü höpürdeterek içerken King'in kıçını yataktan kaldırması gerektiğini yoksa okula geç kalacağımızı düşündüm.

Müzik yaklaştı ve içinde mavi bir gitarın tanıdık tınısını ve dünyada en sevdiğim şarkı söyleyen sesin gırtlaktan gelen tınısını duydum.

Bir an sonra Danner merdivenlerden mutfağa indi, mavi gitarı göğsünde bağlıydı, parmaklarının altında tıngırdıyor, şarkı söylerken ağzı gülümsüyordu. Arkasında, pembe güllerle kaplı uzun bir pasta tutan Susan Danner vardı, üstü maytaplarla patlıyordu ve tatlı yüzü mutlulukla canlanıyordu. Odaya süzüldüler ve kapının iki yanında durdular, böylece King merdivenlerden inerken, mutfağa atlayıp dizlerinin üzerinde muşamba üzerinde kayarak sandalyemin hemen yanına gelene kadar, parmakları hava gitarı çalarken, sırık gibi sırtı bir tür rock yıldızı gibi arkaya doğru eğildi.

Orada öylece oturdum, kaşığım havada donmuştu, süt masaya damlıyordu, ağzım şaşkınlıktan açık ve gevşekti.

Şarkı sona erdi ve hep bir ağızdan, "On birinci yaş günün kutlu olsun, Harleigh Rose!" diye bağırdılar.

Onlara göz kırptım ve kaşık elimden bir takırtıyla kâseye düştü.

Susan pastayı önüme koymak için ilerlerken King kaşlarını çatarak yerden kalktı ve yanıma doğru ilerledi.

"Mumları üfle, aşkım," diyerek geniş ve içten gülümsemesiyle beni cesaretlendirdi.

King'e baktım, boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim, konuşabilmek için onu babam hapse girdiğinden beri uykuda olduğu karnımın karanlık çukuruna geri itmeye çalıştım, ama hareket ettiremiyor gibiydim.

King omzuma rahatlatıcı bir el koydu. On üç yaşındaydı, uzun boyluydu ve o kadar çelimsizdi ki sadece aşırı yakışıklılığı onu aptaldan başka bir şey gibi gösteriyordu. Kulağıma yaklaşmak için eğilmesi gerekti ama eğildiğinde fısıldadı, "Sorun yok H.R., doğum günün olduğunu ve kutlamak istediklerini söyledim. Bu son bile değil. Okulu asacaksın ve Danner bütün günü seninle geçirecek. Sonra da bu akşam Donovan'a biftek yemeye gideceğiz!"

"King," diye usulca azarladı Susan, hepimiz umutsuz olduğunu bilsek de onu neredeyse ömür boyu sürecek olan küfür alışkanlığından vazgeçirmeye çalışıyordu.

Ağabeyim utanmadan ona sırıttı. "Donovan'ın meşhur biftekleri sövülmeye değmiyorsa, ne değer bilmiyorum."

Danner annesiyle birlikte güldü ama gözleri benim üzerimdeydi, nazik ve değerlendiriciydi. Önümde çömeldi, kollarını kalçalarına dayadı, yüzü benim oturduğum yerden biraz daha aşağıda ama gözlerinin etrafındaki kısa, sivri kirpikleri sayabilecek kadar yakındı.

Düşünmesi bile yüzümün kızarmasına neden olsa da gözleri yüzünde en sevdiğim kısımdı.

"Bugün senin doğum günün, asi Rose," dedi o bal gibi zengin, pekmez gibi yumuşak sesiyle. "Bunu kutlamalıyız."

Dudağımı çiğnedim. "Sadece, artık pek kutlama yapmıyoruz."

Çenesini sıkıp etkilenmemiş gibi davranamadan önce yüzünde bir yıldırım gibi öfke parladı. Yüzünde bunu görmek, beni ve King'i bizim için öfkelenecek kadar önemsediğini bilmek içimi ısıttı.

"Danner'ların evinde kutlama yaparız. Harold çoktan işe gitti, bu yüzden erken çıkıp bizi et lokantasına götürebilir. Annem işe, King okula gidecek ama sen Rosie, akşam yemeğine kadar benimle istediğin her şeyi yaparak günü geçireceksin. Kulağa nasıl geliyor?"

Birinin bana verdiği en iyi hediye gibi görünüyordu ve beş yaşımdayken babam bana bomba gibi olan ilk gerçek motorcu kız botlarımı vermişti, bu da bir şey ifade ediyordu.

"Gerçekten mi?" Danner'a bakarak sordum, hiç şaka yapmamasına rağmen şaka yapmadığından emin olmaya çalışıyordum. "İstediğim bir şey var mı?"

"Tamamdır," dedi sırıtarak. "Şimdi önce bir dilek tutacaksın, mumları üfleyeceksin ve hepimiz kahvaltıda pasta yiyeceğiz."

Omzumun üzerinden King'e baktım ve beni bir bebek gibi gösterdiğini bildiğim halde elini tuttum. "Onları benimle birlikte üfler misin? Sensiz bir dilek tutmak istemiyorum."

King'in her zaman çok açık ve etkileyici olan yüzü, en sevdiğim gülümsemesine dönüştü, orantısız ve hoşgörülü bir sevgiyle aptalca. "Elbette, H.R., hadi yapalım."

Susan, üflemek için başlarımızı birbirine yaklaştırdığımızda fotoğrafımızı çekmek için masanın etrafında dolaştı. Derin bir nefes aldım, dileğimi düşündüm, sonra paniğe kapıldım ve boşta kalan elimi Danner'ınkine uzattım. Arayış içindeki parmaklarımı yakaladı ve sıkıca tuttu.

Bir saniye sonra, King ve ben dileğimizi tuttuk.

Mega Müzik'te pastadan sonra içeri girdiğimizde Yaşlı Sam ve eşi Millie bizi bekliyordu. Kapıyı açar açmaz, Yaşlı Sam eski, parlak saksafonuyla "mutlu yıllar" şarkısını çalmaya başladı ve karısı da şarkı söylemeye başladı. Millie, Aretha Franklin ve Whitney Houston gibi yıldızların vokalistliğini yapmıştı, bu yüzden kendi kendime onun sesinin güzelliğinin bana bu şarkıyı söylerken burnumun direğini sızlatmasının çok doğal olduğunu söyledim.

Orada dört saat geçirdik.

Yaşlı Sam dükkânı kapatır ve her zaman kullandığım pikabın yanındaki küçük bölümde dans etmemiz için plak üstüne plak koyardı. Millie ve Yaşlı Sam swing dansı yapmayı çok severdi ve Danner ile bana en havalı hareketlerinden bazılarını öğrettiler. Danner'ın kollarının üzerinde sallandığımı hatırlıyorum, tam daire dönerken saçlarım altın rengine bürünmüştü ve sonra kolları beni sarmış bir şekilde yere inmiştim. Devam edemeyecek kadar nefessiz kaldığımızda, Yaşlı Sam bazı slow plaklar koydu, Bob Dylan ve Leonard Cohen, başınızı arkaya eğip gözlerinizi kapatabileceğiniz ve gerçekten dinleyebileceğiniz şarkılar. Sonunda, öğle yemeğinden hemen önce, onlardan ayrıldık ama kolumun altında bir yığın yetenekli plak olmadan değil.

"Eğleniyor musun?" Danner kışlık aracının, yani içine binmek için tırmanmak zorunda kaldığım kocaman, yeni, beyaz bir Dodge RAM 1500 kamyonetin kapısını tutarken parlak bir gülümsemeyle sordu.

"Evet," dedim gözlerimi mutlu bir şekilde devirerek. "Bu şimdiye kadarki en güzel gün."

Bunu düşünmeden söyledim ama Danner sürücü koltuğuna geçmek için arabanın etrafında dönerken, sözlerimin ihaneti kalbime bir kurşun gibi saplandı.

Gelmiş geçmiş en iyi gün değildi. Olamazdı da. Babam hapisteyken, onu göremeyecekken olmazdı.

Bana bir mektup yazacaktı. Maceralarımdan eve döndüğümde Danner'larda olacağını biliyordum, kalın bir zarf, ağır ve değerli kelimelerle dolu ince bir kağıt. King'e ve bana çok yazardı. Haftada en az birkaç kez ve hapishanede yapacak pek bir şey olmadığını bilmeme rağmen hiç eskimiyorlardı. Mektupları her zaman hayatımızla ilgili sorularla, hapse girmeden önce ailemizle ilgili paylaştığı hikayelerle, dışarı çıktığında yapacağımız çılgın şeylerle doluydu.

Onun eksikliğini, kalbimde sanki hayati bir parça eksikmiş gibi hissettiğim o hayali sızıyı dindirmediler ama beni gülümsetiyorlardı.

Danner arabaya binip, "Yılan Şarkısı" aramızdaki boşluktan duman gibi çıksın ve Main Street penceremin önünden kayarak geçmeye başlasın diye arabayı çalıştırırken pencereden dışarı bakıp gülümsemedim. Parmaklarımı serin cama dokundurdum ve babamın bir daha ne zaman yeni bir şey göreceğini merak ettim.

"N'aber Rosie?" Danner, lacivert Entrance PD şapkasını başının üzerinde ayarlayarak sordu.

Dışarıda kar yağıyordu, sadece hafif bir toz, ama neredeyse Noel'di ve sokaklar karla kaplıydı, tıpkı Danner gibi, kar taneleri uzun kirpiklerinin uçlarında, ağır paltosunun altındaki geniş omuzlarında eriyordu. Yanağındaki buzlu tanelerden birini yakalayıp ağzıma götürmek istedim.

On bir yaşındaydım, ama bunun gibi küçük düşünceler düşüncelerime saplanmaya başlamış, zihnimin topografyasını sert ve tehlikeli hale getirmiş, tam olarak anlamadığım arzu mayınlarıyla delik deşik etmişti.

Üzerinde kurukafa ve çapraz kemikler olan kendi şapkamı soğuk kulaklarımın üzerine indirdim ve baktım

tekrar pencereden dışarı. "Bir şey yok."

Homurdandı. "Rosie, bunu sana söyleyen kişi olmaktan nefret ediyorum ama ruh haline göre atmosferi zehirleyen ya da hafifleten bir kişiliğin var. Şu anda buradaki havanın tadı arsenik gibi, bu yüzden arabanın senin tarafında bir sorun olduğunu düşünüyorum."

İçimi çektim, sanki beni kızdırıyormuş gibi başımı arka koltuğa yasladım, oysa fark etmesi hoşuma gitmişti.

"Peki, babamı özlüyorum, tamam mı? Biliyorum 11 yaşındayım ve böyle bir şey için sümüklenmek için çok büyüğüm ama bu doğru, o yüzden her neyse, tamam mı?"

"Tamam," diye hemen kabul etti.

"Evet, sanki bunu büyütmene gerek yokmuş gibi," dedim ona.

"Doğru."

"Ciddiyim Danner," dedim, çünkü ona sadece kendimi alışılmadık derecede savunmasız hissettiğimde Lion derdim.

"Seni anlıyorum, Harleigh Rose."

"Güzel," dedim, Main'den döndüğümüzde ön pencereden dışarı bakarken ve okyanus önümüzde açılırken, kış ışığında tunç grisi.

"Güzel," diye yankılandı.

Dalga geçip geçmediğini anlamak için ona bir bakış attım ama dudakları her zamanki gibi sert, dolgun ve düzdü.

Ondan sonra sessiz kaldık, Lion & Rosie çalma listemiz kamyondaki tek ses oldu. Dirseğimi yolcu tarafındaki camın pervazına yasladım ve babam hapse girmeden önceki doğum günlerini düşündüm. Dört yaşındayken King'le beni Whistler'a götürmüş ve bana tavşan pistinde kayak yapmayı öğretmişti. Beş yaşıma geldiğimde, bana ilk savaş botlarımı aldığı yıl, tüm kulübü "Mutlu Yıllar Prenses" yazılı bir pankartla onuruma bir parti vermeye davet etmişti.

Anılarımın arka planında Danner'ın bir telefon görüşmesi yaptığını belli belirsiz duydum ama onu dinlemek ya da onunla konuşmak istemedim. Bu

Babamla aynı günü paylaşamadığım için onunla birlikte olmak ve eğlenmek bana yanlış geldi.

"Rosie," diye seslendi Danner bir süre sonra ve ben de ona bakabilmek için kendimi düzelttim. "Bugün sana iki sürprizim var ve yalan söylemeyeceğim, önce bunu düşünmediğim için kendime biraz kızgınım ama olan oldu. Şimdi buradayız, sonra gidip hediyeni alırız, tamam mı?"

Ona kaşlarımı çattım. "Daha fazla eğlenceye ihtiyacım yok!"

Kalın, açık kahverengi kaşlarından biri kalktı. "Affedersiniz?"

Hayal kırıklığıyla ofladım. "Doğum günümde babam olmadan eğleniyor olmak beni kötü hissettiriyor. Tanrım, sana bu konuyu büyütmemeni söylemiştim ve şimdi yine bu konudan bahsediyoruz."

Danner dudağının kenarını ısırarak gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Sanırım artık bu konuda endişelenmene gerek yok."

Ben ona ters ters bakmaya devam edince, çenesini ön camdan dışarı doğru uzattı ve ben de bu hareketi takip ederek Ford Dağı Cezaevi'nin önümüzde belirdiğini gördüm.

Göğsümde aylardır filizlenmekte olan, yıllar önce beni babamın vuruluşunu izlemekten kurtaran genç bir çocuk tarafından oraya ekilen, o zamandan beri cömert davranışlarla sulanan ve ilgilenilen bir şey, ruhumun yetersiz beslenen toprağından patladı ve çiçek açtı. Açılışını hissedebiliyordum, kırmızı ve olgun ve kadınsı kıvrımlara doğru eğilmiş dolgun yapraklarla doluydu.

Lion Danner'a tam da o anda aşık oldum.

Kendimi kontrol altına almak için derin nefes alırken gözlerim tutamadığım yaşlarla parlıyordu. Danner bana biraz zaman tanıdı, arabayı park etti ve on bir yaşındaki bir çocuğa karşı bile bir beyefendi gibi davranarak kapıyı açmak için yanıma geldi.

Çıtırdayan karın içinde arabadan atladım ve yeni, şefkatli içgüdülerimi takip ederek elini elime aldım.

Eldivenli olan.

"Teşekkür ederim Lion," dedim, soğuk havada bile sıcak olan, damarlarla haritalanmış ve uzun, kalın parmakları olan büyük ellerine bakarak.

Eli benimkini sıktı, sonra ellerimiz iç içe geçecek şekilde büküldü. "Hadi, önceden aradım ve bekliyor."

Danner

Harleigh Rose geniş, açık bir odada, yuvarlak bir masada oturmuş babasıyla konuşuyor ve öyle kocaman gülümsüyordu ki yüzü ikiye ayrılacak sandım. Babasına dokunmaması gerekiyordu, bu yasaktı ama sürekli unutuyor, elini babasının koluna koyuyor ve sonra da ona bunu yapmamasını söyleyen infaz koruma memurlarına ters ters bakıyordu.

Odanın dışında bir izleme alanındaydım, çünkü aynı anda sadece bir ziyaretçi vardı. Mesafe güzeldi, Harleigh Rose'un annesiyle geçirdiği zamana kıyasla ailem ve benimle geçirdiği üç aydan sonra ne kadar iyi göründüğünü görmemi sağlıyordu. Saçları temiz, parlayan bir gül rengindeydi, sarı ve kahverengi altın rengi sırtından aşağı akıyordu, kıyafetleri yeni ve tertemizdi. Doğal olarak uzun ve ince olmasına rağmen çok ihtiyaç duyduğu kiloyu almış ve cildi solgunluğunu kaybetmişti.

Göğsümde iyi bir şey yapmanın verdiği gururdan daha fazlasını hissettiren bir sıcaklık vardı. Garro çocuklarına yatırım yapmıştım. Hatta onları sevdiğim bile söylenebilir.

Cebimdeki cep telefonum çaldı ve daha açmadan kim olduğunu anladım.

"Baba."

"Lionel, neden ıslahevinde o suçlu ile görüşüyorsun?" diye sordu. "O çocukları içeri almakta ısrar ettin ve seni anlıyorum, bu tür bir hayat bırakın çocukları, en alttakiler için bile uygun değil, ama onları ailelerinden uzak tutmalısın! Onlar üzerinde ne kadar olumlu etkimiz olursa olsun, başka türlü olmaz."

Elimi yüzüme sürdüm ve Harleigh Rose'un babasıyla birlikte başını geriye doğru eğip o cesur, küstah kahkahasını atmasını izlerken bir omzumu cama yasladım.

"Onu babasından uzak tutmayacağım baba."

"O haydutların neye benzediğini biliyorsun Lionel. Akademiye gittin, Çavuş Renner ile çalıştın ve motorcu çetelerinin ne kadar acımasız olabileceğini gördüğünü biliyorum."

Yaptım ve yaptım.

Vancouver'da polislik eğitimimi aldığım Berserkers MC adlı kulüp, çalışma talihsizliğine uğradığım en aşağılık organize suç örgütlerinden biriydi.

"Zeus Garro, Louise Lafayette'i kurtarmak için bir kurşunun önüne atladı," diye belirttim. "Sanki adamın bir kalbi ya da çocuklara karşı bariz bir zaafı yokmuş gibi."

"Bana karşı yumuşuyor musun?" Harold Danner sessizce konuştu.

Sessizleştiği zaman dikkatli olmanız gerekiyordu.

"Hayır," dedim kesin bir ifadeyle.

"Büyükbaban göreve geldiğinden beri Düşmüşler'i alaşağı etmek bizim aile görevimiz oldu ve eğer bu işi ben yapamazsam, bu senin görevin olacak," diyerek, duyarak büyüdüğüm bir şeyi tekrar hatırlattı.

Büyükbabam 60'lı yıllarda dağıtmak amacıyla uyuşturucu bulundurmak ve birkaç yaralama suçundan birkaç kardeşi hapse atarak bazı adımlar atmıştı.

Zeus Garro'nun bir çocuğu vurduğu için bir adamı öldürmesini iyi bir polis işi olarak görmediğiniz sürece babam hiçbir şey yapmamıştı ve bunu First Light Kilisesi'nin otoparkında yaptığı için sadece bariz bir tutuklama değildi.

O sırada altı aydır babamın ekibindeydim ve bazı şeyler acı verici bir şekilde belirginleşmeye başlamıştı.

Harold rüşvetçiydi.

Ve önemsiz değil.

Özüne kadar çürümüş, iliklerine kadar kokuşmuş ve bencil kalbinin her atışında açgözlülükle hareket eden biriydi.

Hâlâ acemiydim ve oğlu olmama rağmen beni hâlâ tanıyordu, bu yüzden şimdiye kadar kendimi onun kirli işlerini yaptıracak kadar güvendiği memurlardan oluşan "fedailer mangası "ndan uzak tutmayı başarmıştım.

Bu kirli işin ayrıntılarını bilmiyordum ve gerçekten bilmek de istemiyordum ama kaçınılmaz olarak nasıl bir adam olmak istediğime karar vermem gereken bir yol ayrımına geleceğimi hissediyordum. Babamın mı yoksa kendimin mi?

"Dinle, gitmeliyim, Harleigh Rose'un babasıyla geçireceği zaman doldu ve onu hediyesini almaya götürmeliyim," dedim, gözlerim az önce kendini babasının kollarına atan küçük kızdaydı.

Bir muhafız onları ayırmak için ilerledi, sonra Garro'nun kaşlarının çatılmasıyla duraksadı. Bir an sonra kendini çözdü, muhafızın yüzüne döndü ve ona ters ters baktı.

"Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında, motorcu kardeşlerinden öğrenmiş olması gerektiğini bildiğim havalı bir şekilde omzunun üzerinden babasına el sallayarak uzaklaşırken, sadece bir parmak hareketiydi.

Babamın ne dediğini dinlemeden telefonu kapattım ve güvenlik görevlisi onu benimle birlikte bekleme alanına alırken ona sırıttım.

"Yani?" Ben sordum.

Gülümsemesi genişledi, dudakları parlak pembe ve düz beyaz dişlerinin üzerinde dolgunlaştı. "En iyi. Doğum Günü. Şimdiye kadarki!"

"Bunu hak ediyorsun, bu yüzden memnunum," dedim ve gülümsemesi çökerken, ağzı sıkılaştı ve gözlerini kırpmamak ve oradaki nemin birikmesine izin vermemek için gösterdiği çabayla gözleri büyüdü.

Tanrım, o orospu Farrah onu öyle bir sikmişti ki, Harleigh Rose'un herhangi bir iyiliği hak ettiğine inanması bile mucizeydi.

Burnundan derin bir nefes aldıktan sonra bana "Babam seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Ne?"

Gözlerini devirdi. "O kadar da korkutucu değil, biliyorsun. Elbette, senin iki katın kadar, ama dürüst olmak gerekirse, herkesin iki katı kadar, bu yüzden kendini kötü hissetmemelisin."

"Bedenim hakkında kötü hissetmiyorum Rosie," dedim şaşkın bir kahkahadan sonra. "Sadece neden benimle konuşmak istediğini merak ediyorum." "Dedi ki," boğazını temizledi ve Garro'nun sesini taklit etti, "'Adam prensesimle ilgileniyor, kızıma bir şey olursa onu tehdit ederken gözlerinin içine baksam iyi olur. Beynine yapıştığından emin olmak istiyorum.'"

Kendime rağmen yine kıkırdadım. "Sanırım gidip onunla konuşsam iyi olacak. Burada bekleyecek ve bir santim bile kıpırdamayacak mısın?"

Gözlerini devirdi. "Nefes almak için hareket etmem ve şuradaki banka doğru yürümem gerekiyor. Sorun olur mu?"

"Velet," dedim ona sevgiyle, kapıya doğru ilerlerken saçlarını karıştırdım ve gardiyanın içeri girmeme izin vermesini bekledim.

Güçlü kalçalarını iki yana açmış, kocaman ellerini masaya dayamış ve çenesini hala hapishaneden çıkmış bir motorcu gibi yukarı kaldırmış bir şekilde oturan Zeus Garro'ya doğru yürümek hayatımın en uzun yürüyüşlerinden biriydi.

Masaya vardığımda önündeki sandalyeyi işaret ettim ve "Oturabilir miyim?" diye sordum.

Adam cevap vermek yerine, "Temiz giyimli, çaylak bir polis," diye mırıldandı. "Çocuklarıma bakıyorum."

Yine de oturdum. "Evet Garro, annemle babam ve ben çocuklarına bakıyoruz çünkü sen hapisteyken eyalet geçici

velayeti bize verdi. Benim kararımın seninle bir ilgisi olduğundan değil ama

Sistemin onları ele geçirmesine izin vermediğim için minnettarım, yoksa ayrılıp buradan Newfoundland'a kadar herhangi bir yere yerleştirileceklerdi."

"Bunu sana teşekkür edeyim diye mi yapıyorsun? Yani sana borçlu olduğumu mu düşüneceğim?" diye sordu alçak bir hırıltıyla.

"Bunu yapıyorum çünkü Louise Lafayette'i kurtarmak için vurulduğun gün oradaydım ve bana öğretilenin aksine senin tamamen kötü biri olduğunu düşünmüyorum. Dahası, o gün Harleigh Rose'la tanıştım, senin vuruluşunu izlerken çığlığının şiddetiyle bayıldığını gördüm ve insanlar böyle bir şey için bağ kurarlar. Kurduk. Yıllar boyunca belli belirsiz görüştükten sonra üç ay önce karnını doyurmak için şeker çikolatası çalarken gördüm onu. Çocuklara yemek yedirdim ve onları eve götürüp eski karınla bir kez daha sohbet ettim. King ve Harleigh Rose onu yerde ölmek üzereyken buldular. Bir erkek böyle bir durumla karşı karşıya kaldığında onları içeri almaktan başka ne yapabilir ki?"

Garro, bir bıçakla aynı renkte ve kesik gözleriyle uzun bir dakika boyunca bana baktı. Turuncu tulumunun itilmiş kollarının altında bileklerinden yukarı doğru uzanan dövmeler ve boğazıyla omzunun birleştiği yerde sanki biri baltayla vurmuş gibi kocaman, yırtık pırtık bir yara izi vardı.

Muhtemelen vardı.

İkimizin orada oturup nasıl fikir alışverişinde bulunacağımızı bilmiyordum. Hiçbir ortak noktamız, ortak bir geçmişimiz, geçmişteki benzerliklerimiz ya da geleceğe dair planlarımız yoktu.

Yine de kızıyla olan ilişkisinde bir şeyler vardı, onu gördüğüne çok sevinmişti, çok rahat bir şekilde üzerine titriyordu, bir motorcu haydutundan çok tipik bir banliyö babası gibiydi. Yıllarca motorculara ve en çok da Zeus Garro'ya pislik olduklarını söyledikten sonra bile, orada oturuşunda, rahat ama sarmal, rahat ama kurnaz bir şey ona saygımı hediye etmek istememe neden oldu.

"Harika bir adam, belki polisleri arar, çocukların iyi bir eve yerleştirilmesini sağlar ya da uzak bir

onları içeri almak için. İyi adam, onları annelerinin evine bırakır ve arabayla uzaklaşır, o gün, o ay ya da o lanet yıl için iyi bir iyilik yapmış gibi hisseder. Kötü bir adam Harleigh Rose'un silah sesiyle binadan kaçtığını bile fark etmez ve peşinden koşar, dolayısıyla şu anda burada benimle bu şekilde oturuyor olamaz."

Durakladı, aradığı altını bulana kadar gözleri beni delip geçti. "Hayır, o orospu çocuğu Harold Danner'ın oğlu olmana rağmen, o tür adamlardan tamamen farklı bir şey olduğunu hissediyorum. Hiç görmediğim kadar yürekli ve ahlaklısın, çocuklarımla yaptığın şeyi yapıyorsun. Teşekkürümü istiyorsun ya da istemiyorsun, anladın."

"İhtiyacım yok," diye kabul ettim. "Ama kabul ettiğim için mutluyum." "Ben çıktığımda işler değişecek," dedi çıngırak sesinden

parmak uçlarını birbirine geçirirken zincirlerin

Omuz silktim. "Tabii ki seninle yaşayacaklar ama neden onların hayatında olamayacağımı anlamıyorum."

"Bunu söyleyen içindeki çaylak. Derinlerde bir yerde bunun ne onların ne de senin hayatın olduğunu biliyorsun. Hapishanelere mahkûmları ziyaret etmek için gitmezsiniz, onları oraya ilk siz koyarsınız. Sonra seni görmek istiyorlar, hey, onları durdurmayacağım çünkü Tanrı biliyor ki o çocukların hayatlarında biraz iyiliğe ve biraz sevgiye ihtiyaçları var. Onlara bunu vermeyi planlıyorum. Ayrıca onları Garros gibi, motorcular gibi yetiştirmeyi de planlıyorum ve sizinkilerin bununla ilgili oldukça büyük bir sorunu var."

Öne doğru kayarak bana baktı, soluk gümüş rengi gözleri çok yoğundu. "Şu anda, seni ilgilendirmese de sırf ihtiyacı olduğu için yolun diğer tarafındaki çocukları kurtaran bir adamsın. Bu, birkaç yıl sonra baban için daha fazla iş yapacağın anlamına gelmiyor. Çocuklarımın etrafında böyle bir yobaz istemiyorum, anladın mı?"

"Yakaladım seni," diye dişlerimi sıktım, bunun bir olasılık olduğunu düşünmesinden nefret ediyordum ve muhtemelen öyle olmasından daha da çok nefret ediyordum.

"Harold'ın yıllardır sırtımda kocaman kırmızı bir hedefi var, kulüpte ise daha da uzun süredir. Bu olaydan sonra onlarla arkadaş kalman onları rahatsız bir duruma sokabilir, hatta belki de suç işlemelerine neden olabilir. Bunu ister misin?"

"Hayır lan," diye küfrettim. "Onları Farrah'tan neden aldım sanıyorsun?"

Garro iyi niyet göstergesi olarak ellerini kaldırdı. "Bunu gelecekteki düşmanın olarak söylemiyorum Danner. Bunu çocuklarını canından çok seven bir adam olarak söylüyorum ve yine de onlara boktan bir anne vererek onları tehlikeye attım. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Siktir et, ama yaptım.

Ahlaki pusulam Garros'un etrafında, önce Harleigh Rose ve King'de, şimdi de Zeus'ta bile doğru kuzeyi bulamıyordu. Adam zekiydi, çocuklarını çok seviyordu ve kendi hayatını riske atarak tanımadığı bir çocuğun hayatını kurtaracak türden bir adamdı.

Garip ve rahatsız edici bir şekilde, ikimiz arasında bir tür paralellik olduğunu fark ettim.

Görmezden geldim.

"Dinle, bugün Rosie'nin doğum günü ve King'i okuldan alıp akşam yemeğine gitmeden önce hediyesini almamız gerekiyor, tamam mı?" Gitmek için ayağa kalkmışken sordum.

Garro benimle göz teması kurmak için başını geriye eğdi ve başını salladı. "Rosie mi? Motorcu prensesimin ona böyle hitap etmene izin verdiğine inanamıyorum."

"Söylemiştim, yaşadığımız bu tür şeyler asla solmayan bir bağ oluşturuyor."

"Evet," dedi Garro sakalını kaşıyarak, görebildiğim bir düşünceyle uzaklara bakarken. "Evet, kesinlikle öyle."

Parmak eklemlerimi masaya vurdum ve Zeus'un kafama ektiği belirsizliği onunla birlikte geride bırakarak topuklarımın üzerinde döndüm.

"Aman Tanrım, aman Tanrım," diye tekrarladı Harleigh Rose, yetiştirici yavru köpeklerin karda oynadığı arka bahçenin kapısını açar açmaz dizlerinin üzerine çökerek. "Aman Tanrım."

Ona ağzına dikkat etmesini söylemeliydim ama söylemedim. Bir an yaşıyordu ve bunu onun için mahvetmek istemedim.

Yavru köpekler onun orada olduğunu fark edip beceriksizce ona doğru koşmaya başladıklarında, "Aslan," diye seslendi. "Buraya gel, çabuk!"

"Birini seçebilirsin diye düşünmüştüm," dedim ona muhafazanın dışındaki bir ağaca yaslandığım yerden.

"Bunu birlikte yapmak istiyorum," dedi tartışmaya yer vermeyen bir ses tonuyla. "Şimdi, buraya gel."

Başımı sallayıp kapıdan ağıla doğru ilerlerken yetiştirici bana gülümsedi.

"Dizlerinin üzerine çök," diye tekrar emretti, ilk köpek yavrusu ona ulaşıp kollarına atladığında yanındaki karı okşadı.

Kocaman bir iç çekişle, soğuk ve ıslak karın içinde dizlerimin üzerine çöktüm.

İki saniye sonra altın sarısı bir köpek yavrusu küçük patisini havaya kaldırıp bana vurduğunda buna değdi.

"Ne istiyorsun, küçük dostum?" Kocaman kahverengi gözlerine bakmak için öne doğru eğilerek sordum.

Küçük bir havlamayla ayağa fırladı ve yanağıma kısa, hızlı bir öpücük kondurdu.

Yavru yine aynı şeyi yapınca Harleigh Rose yanımda güldü.

"Tamam, küçük adam." Onun gülünç derecede yumuşak bedenini kucağıma aldım.

ve onu yüzümün önünde tuttum, böylece g ö z g ö z e geldik.

"Neye bakıyorsun?"

Rosie yine yanımda kıkırdadı, dört yavru köpeği bırakıp bana ve elimdekine yaklaştı.

"Senden hoşlanıyor," dedi adam yüzümü öpmeye çalışırken, temas edemeyecek kadar uzakta olmasına rağmen dili bir mil hızla ilerliyordu.

"Evet, sanırım öyle."

"Bence onu almalıyız," dedi aniden ayağa fırlayarak yetiştiriciye. Bunu alabilir miyiz?"

"O bir polis köpeği olacak Rosie, sence de bir savaşçıdan çok bir aşık değil mi?" Köpek hırladıktan sonra bana ulaşabilmek için ellerimin arasında kendini ileri atmaya çalışırken sordum.

"Seni zaten seviyor, tehlikede olursan senin için neler yapacağını bir düşünsene," dedi kolayca, sanki on bir yaşındaki bir çocuğun bunu söyleyecek kadar bilgili olması yürek parçalayıcı değilmiş gibi.

Yetiştiriciye başımı salladım. "Onu alacağız."

Donovan's Steak House'daki akşam yemeğinden sonraydı, daha önce Harleigh Rose'u Garro'yu görmeye götürme kararım nedeniyle babamın kendini geri çektiği bir akşam yemeği, evde biraz daha pasta yedikten ve King kız kardeşine iPod hediye ettikten sonraydı, seçmesine yardım ettiğim ama sormamayı tercih ettiğim gizemli parayla satın aldığı bir iPod.

Bunun için çok yaşlı olduğunu söylemesine rağmen Rosie'yi yatağına yatırıyordum. Yine de doğum günüydü, bu yüzden annem onunla kadınlar ne hakkında konuşursa konuşsun sessizce konuşmayı bitirdikten sonra yeni yavru köpeği aldım ve iyi geceler demeye gittim.

"Benimle yatabilir mi?" diye sordu hemen.

Güldüm. "Şimdilik, ama eğitiminde benimle uyumasının önemli olduğunu düşünüyorum. On haftalık program için yeterince büyüyene kadar iki ayımız var, yani zamanımız var."

"İşte bu!" diye bağırdı küçük bir yumruk darbesiyle.

Tanrım, çok tatlı bir çocuktu.

Yatağın kenarına oturdum ve yavru köpeği bıraktım. Anında yatağa doğru koştu, kadının bacaklarından birine takıldı ve karnına kafa attı.

Harleigh Rose neşeyle güldü, onu hiç görmediğim kadar mutluydu.

Bunun beni ne kadar sıcak hissettirdiğini anlatmaya kelimeler yetmez. King daha önce akşam yemeğinde de böyle görünüyordu, tabağını neredeyse yalayarak temizliyordu, yaşının ötesindeki olgun mizah anlayışıyla annemi ve beni büyülerken kahkahası ortama sık sık katkıda bulunuyordu.

Bunu onlar için yaptım.

Açık ara farkla, on dokuz yıl boyunca yaptığım en iyi şeydi.

"Peki, ona ne isim vereceksin?" Yavru köpeği kaldırıp sarılmak için göğsüne yerleştirirken sordum.

"Ona isim verebilir miyim?" diye sordu, bu sorumluluk karşısında şaşkına dönmüştü.

"Teknik olarak benim polis köpeğim olabileceğini anlamıyorsun sanırım ama onu aldım çünkü senin de bir arkadaşa ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

Bana göz kırptı, lamba ışığı gözlerini koyu turkuaza çevirmişti. "Bence sen tanıdığım en iyi adamsın."

Göz kırpma sırası bendeydi. "Ne?"

Omuz silkti, itirafından dolayı aniden utanmıştı. "Bu doğru. İltifat gibi bir şey değil. Sadece öyle."

Bunu söylediği için onu ya da bunu duyduğum için beni daha az garip hissettirmek için ne diyeceğimi bilemedim.

"Hero," dedi aniden, golden retriever'ı kaldırıp yüzüme doğru çevirerek. "Onun adı Hero olmalı."

"Öyle mi?"

"Evet, çünkü o bir polis köpeği olacak ve senin olacak, bu yüzden isim ona iki kez uyuyor."

Tanrım, beni öldürüyordu.

"Üç kat fazla o zaman. O senin bir parçan olacak ve bir kahramanı hak eden biri varsa o da s e n s i n , " dedim ona dürüstçe.

kelimeleri ağzımda tut.

"Benim zaten bir tane var," dedi, Hero'ya bakmadan önce hızla yukarı baktı. "Ama yaşadığım hayatla? Kesinlikle iki tane kullanabilirim."

Seventeen.

Farrah'ın yanından olabildiğince çabuk ayrıldım ama kardeşler hâlâ kilisedeydi, ben de Danner'ın evine onsuz gittim ve bana kullan-at telefondan mesaj attığı kapı ve alarm şifrelerini kullanarak içeri girdim.

İçeri girdiğimde Hero kapının yanında bekliyordu, pembe dili ağzından dışarı sarkmış, bana geniş bir köpek gülümsemesi verdikten sonra arka ayaklarının üzerine kalkarak beni öptü. Onu yürüyüşe çıkaramayacak kadar gergin olduğum için kısa süreliğine dışarı çıkmasına izin verdim ve RCMP tişörtlerinden birini giyerek Jacob Yves'in kardeşi hakkında araştırma yapmak üzere Hero ve dizüstü bilgisayarımla Danner'ın yatağına yerleştim.

Annemle birlikte babamın evinde yaşadığı iki yıl boyunca Jacob hakkında çok az şey hatırlıyordum. İyi bir adamdı, Farrah hamile kalana kadar onun cazibesine kapılmıştı ve artık geri dönmek için çok geçti. Annemin sızdığı ya da akşamdan kalma olduğu bazı sabahlar bize krep yaptığını, bir keresinde King'i kocaman iş kamyonunda kucağına oturtup kornaya basmasına izin verdiğini hatırlıyorum. Farrah onun yanında zalim olmak yerine ihmalkâr davranıyordu ama ne yazık ki bu çok sık olmuyordu çünkü Jacob uzun yol kamyon şoförüydü, yani hayatımız onunla o kadar da farklı değildi. Farrah hamile kaldığında da çok farklı değildi, çünkü sadece iğneleri azalttı ve her hafta sonu partilerinde şişeye vurmaya devam etti.

Honey'nin beyin hasarı ya da ölüm yerine göğsünün ters tarafındaki küçük kalbiyle gelmesi gerçekten bir mucizeydi.

Altı yaşındayken bile anneme Bal'ın bir çocuğa verilecek aptalca bir isim olduğunu söylemiştim ama o tatlı olduğunda ısrar etmişti. Kral ya da bana isim koyma konusunda pek seçeneği yoktu, çünkü Zeus

Cinsiyetlerimizi öğrenir öğrenmez isimlerimize karar verdi ve sanırım "Bal "a böyle neşeli bir isim vermenin onun neşeli bir kız olmasına yardımcı olacağına inandı.

O kadının kızı olarak dünyaya gelen Honey'nin bu şekilde büyümesine imkân yoktu ve şu an içinde bulunduğu duruma bakılırsa öyle olmadığı da aşikârdı. Jacob onu götürdükten sonra onu bulmaya çalışmadığım için kalbimi kısa süreli bir suçluluk duygusunun kapladığını hissettim ama şimdiye kadar hep Jacob'la kaldığını ve biz olmadan daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Jacob Yves'i internette aradım, ölüm ilanını buldum ve ardından kardeşi "Grant "ten bahsedildiğini gördüm. Tam adını yazdım, Linked-In hesabını buldum ve Vancouver Limanı'nda nakliye görevlisi olduğunu keşfettim.

Ding, ding, ding!

Reaper'ın en yeni uyuşturucu kaçakçılığı bağlantısını başarıyla bulmuştum.

"İşte bu!" Ellerimi havaya kaldırıp güldüm çünkü Johnny Cash'in "God's Gonna Cut You Down" şarkısının müzik setinde çalmaya başlaması çok yerindeydi.

Hero yumuşak bir cesaret çığlığı attı ve ben onu yumuşak kulaklarından tutup eğilerek "Onları keseceğiz Hero. Benimle misin?"

Yanıt olarak mızmızlandı, bu da beni yine güldürdü.

"Neden alarm açık değil?"

Nefesim kesildi, Danner'la yüzleşmek için döndüm, Hero kucağıma oturdu ve beni korkuttuğu için efendisine hırladı. "Tanrım, Danner saat sabahın üçü ve çok gergin bir gün geçirdik. Bir kızı orada olduğun konusunda biraz daha nazikçe uyaramaz mıydın?"

"Aferin oğlum Hero," dedi köpeğine, beni tamamen görmezden gelerek. "Şimdi yatağa."

Golden Retriever yataktan atladı ve köşedeki pelüş minderine doğru tırıs tırıs yürüdü, sonra da

mutlu bir inilti.

Müzik değişti ve aniden Glass Animals grubu çalmaya başladı, dumanlı, ritim dolu müzikleri odayı dolduruyordu.

Danner'a dönüp baktığımda onu aniden yatağın ucunda belirmiş, kaşları sert bir şekilde düğümlenmiş, elleri yastığa kenetlenmiş bir halde yüzüme doğru eğilerek, "Bugün hoşnutsuzluğumu satın aldın Rosie. Bunun sonuçlarını ödemeye hazır mısın?"

Nefesim bir anda bedenimi terk etti, meme uçlarım elmas kesecek kadar sertleşti ve amım sıkıştı.

Bu kirli Dom Danner'dı ve dikkatsizliğim için beni cezalandırmak istiyordu.

"Bana şaplak mı atacaksın?" Heyecanımı sesimden uzak tutmaya çalışarak sordum.

Danner'ın gülümsemesi dudaklarının uzun, yavaş bir kıvrımıydı. "Hayır." "Neden olmasın?" Ben de küstahça karşılık verdim.

"Bundan çok fazla zevk alıyorsun," diye söylendi, kaslı gövdesinin ağız sulandıran uzunluğunu ortaya çıkarmak için tişörtünü çekerek. "Bu bir ceza değil ve yaptığın numaradan sonra burada kontrolün kimde olduğunun sana hatırlatılması gerekiyor."

Çenemi eğdim ve ağzımın kenarındaki salyaları yalarken bile ona ters ters baktım. "Beni kontrol edemezsin, kimse edemez."

Tamamen durgunlaştı ama durgunluğu boş değildi. Patlayıcı bir eylem vaadiyle, dizginlenmiş bir enerjiyle doluydu.

Hareketsizliğin seksi olduğunu hiç bilmezdim ama lanet olsun, Lion Danner'ın yarı çıplak ve beni alt etmek üzere olan bir avcı gibi poz vermesi gördüğüm en seksi şeydi.

"Yanılıyorsun," diye mırıldandı, aldatıcı bir yumuşaklıkla.

"Bana ne yapacaksın?" Kıvranıyordum ama kendime engel olamadım. Sanki bir torba dolusu bulanık şeftali yemiş gibiydim ve cildim içten dışa doğru uğulduyordu.

Kaşları hemen çatıldı, kaşları ıslak yeşim taşı gibi parlayan gözlerinin üzerine düştü. "Burada yetkili kim, Harleigh Rose?"

"Sen," diye nefesim kesildi hemen.

Bir elini kalçamdaki yatağın içine soktu ve görebildiğim tek şey gözleri olana kadar yüzüme doğru eğildi. "Bu konuda kafan karışık görünüyor. Bir hatırlatıcıya ihtiyacın var mı?"

Titredim, evet dudaklarımda çünkü beni test etmesini istiyordum ve hayır boğazımda bağırmaya hazırdı çünkü onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

"Bana hatırlatmak istersen," diye fısıldadım sonunda.

Muhteşem gözleri parladı ve iyi adam Lion gitmişti.

"Dizlerinin üzerine çök, ağzını aç ve
Seni sikimle beslememi istiyorsun," diye emretti Dom Danner.

Mantıklı beynim devreye girmeden dizlerimin üzerine çökmüştüm. Doğrusu, bunu istememiştim. Ailemi kurtarmak, düşmanlarını alt etmek ve bu süreçte kendimi kurtarmak için düşünmekten, plan yapmaktan ve entrikalar çevirmekten yorulmuştum. Artık düşünmek, endişelenmek ve hatta şikayet etmek istemiyordum.

Sadece hissetmek istedim.

Danner kot pantolonunun düğmelerini açarak, dilimle izlemek istediğim kışkırtıcı damarlarla kaplı, imkânsız gibi görünen kalın sikini çıkardı.

"Tadına bakmak ister misin?" diye mırıldandı ve sesiyle beni baştan çıkardı.

"Evet," evet, evet, evet, manik bir döngü içinde düşündüm.

Ağzım çoktan açılmıştı, dilim alt dudağımda duruyordu, gözlerim kirpiklerimin arasından üstümdeki adama bakıyordu. Teslimiyetimin gücü aramızda titreşti ve gözlerinde bir parıltı yakarak aramıza bir şeyler yerleştirdi.

Büyük aletini yumrukladı ve sertçe çekti, böylece ucunda bir inci tanesi kadar precum parladı. Ellerinden biri başımın arkasını buldu, beni sabit tutmak için saçlarımdan tuttu, böylece dudaklarımı boyayabilecekti.

Amım kasıldı ve gerçekten uyarılmadan boşalmanın mümkün olup olmadığını merak ettim.

"Ben ağzını kullanırken amına dokun."

Tanrım, evet.

Elim karnımdan aşağı ok gibi indi ve klitorisimi bulmak için ıslak kıvrımlarımın arasından kıvrıldı. Oynadım ama bunu dikkatim dağılmış bir şekilde yaptım, tüm odağım önümdeki adamdaydı.

Nefes nefese kaldım, Danner'ın sikini sokması için ağzımı açtım ve o da soktu, doğrudan ağzımın arkasına ve sonra sadece kısa bir tereddütle, hazırlanmama yetecek kadar, boğazımdan aşağıya.

"İşte bu," diye cesaretlendirdi beni, sesi gırtlaktan geliyordu. "O kalın sikin hepsini boğazından aşağı al."

Çekildi, dilimle dolgun başının etrafında dönmeme ve eli saçlarımı sıkmadan önce oradaki lezzetli tuzlu prekumu kucaklamama izin verdi ve beni tekrar aşağı çekti, bu sefer dudaklarım hafif kürklü kasıklarına çarpana kadar durmadan.

Bunun acısını, onu aşağıda tutmak ve sıkıca tutmak için verdiğim mücadeleyi seviyordum. Gözlerim sulanıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu ve bunu da seviyordum çünkü beni mücadele ederken görecek ve iyi bir kız olduğumu anlayacaktı.

Tekrar dışarı çıktım, dilimi bir dondurma külahını yalar gibi döndürüyordum ama onun siki çok daha lezzetliydi.

İçeri. Boğazımdan aşağı daha yumuşak bir şekilde, sabit bir ritimle yüzümü sikerken, ellerim kalçalarında onu itmiyor ama daha hızlı hareket etmesi, beni daha sert kullanması için çaresizce pençeliyor.

Bir sonraki hamlede ellerinden biri boğazıma sıkıca bastırdı, böylece sikinin kabarıklığını orada hissedebildi ve bu hisle aynı anda inledik.

"Bana bak."

Başımı eğip sert, yakışıklı yüzüne bakarken ucunu emebileceğim kadar çekti. Üstümde duran, tapınmamı talep eden, secde etmemden hiç etkilenmemiş bir Tanrı gibi görünüyordu.

Başparmağı gözyaşlarımdan birini silip süpürdü ve emebilmek için ağzına götürdü. Titriyordum.

"Daha sıkı çalışırsan bu gece gelmene izin verebilirim."

Meydan okumanın heyecanı bir yıldırım çarpması gibi içimi kavurdu. Vücudum elektrikle uğuldadı ve yandı, onu istediğim gibi çalıştırmam için bana verdiği güçle. Kukumdaki elimi çelik şaftına götürdüm ve büktüm, emme ağzıma doğru çektim, dilim başının hassas alt tarafına yaslandı, diğer elim taşaklarında, yavaşça aşağı çekti.

Tıslադı ve çıkan ses altın gibi bir hitabet oldu.

Ağzımla sikini becerdim, elleri saçlarımda olana kadar rezervini boşa harcadım, sıktım ve beni ileri ve geri iten kalçalarına doğru çektim. Ağzımdan müstehcen ıslak sesler çıkarken, kalın, damarlı uzunluğunu höpürdetiyor ve salyalar akıtıyordum.

"Ağzını aç ve benim için sonuna kadar açık tut," diye emretti aniden, yumruğu koyu, kızgın kırmızı sikinin etrafında sıkıydı. "Eller arkaya."

Ellerimi hareket ettirdim ve isteğini bilinçli olarak mantıklı hale getiremeden ağzımı açtım.

"Boşalmak için seni kullanacağım, ama çok çalıştın, bu yüzden bir seçeneğin var. Boşalmamı ağzında mı yoksa muhteşem yüzünde ve göğüslerinde mi istersin?" diye sordu, o sıkı yumruğu yavaşça kendi nabız gibi atan uzunluğunun üzerine çekerken, bacaklarını hafifçe titretecek şekilde başının üzerindeki kavramasını döndürdü.

Uyluklarımın içi dizlerime kadar ıslanmıştı, klitorisimde aşırı çalışan kalbimden bile daha hızlı atan ayrı bir nabız vardı. Sikini tekrar ağzıma almak istiyordum. Onu kaybettiğim için delirmiş, tekrar tatma arzusuyla kudurmuş hissediyordum ama sorusu beni parçalamıştı.

Dölünün dilimin üzerinde olmasını, onu en bariz şekilde memnun ettiğimi dudaklarımın arasında dölünün kanıtının olmasını istiyordum.

Ama üzerimde, tenimde sıcak ve ıslak olmasını istiyordum, çünkü vahşi bir şeydim ve içimdeki hayvan onun kokusunu taşımak, onun sahipliğini ortaya çıkarmak istiyordu.

Ben de yapabileceğim tek şeyi söyledim. "Nereye istersen oraya gelmeni istiyorum."

Danner'ın gözleri, içinde saklı tutmaya çalıştığı karanlığı ortaya çıkaran siyah havuzlara dönüşene kadar büyüdü.

Artık saklanmıyordu.

Şimdi, kötülükten yaratılmış ve ayartılmak için yaratılmıştı, nihai arzusunu ayartmaya hazır bir günahkârdı.

Ben.

Beni aşağı itti, böylece kıçımın üzerine oturdum ve eli hala sikinin tabanını tutarken, dizlerimin üzerine oturdu, bir elini saçıma koydu ve itti.

Tekrar ve tekrar açık, aç ağzıma.

Her inlediğinde, sikini ağzıma her soktuğunda bedenim güçle uğulduyordu ve ona zevk verdiğimi biliyordum.

"Aferin kızıma," diye inledi, itiş kakışı dengesizdi, nefesi göğsünden hızla çıkıyordu. "Şimdi kıpırdamadan dur ve döllerimi al."

Hafifçe geri çekildi, sikini sertçe salladı ve ağzıma boşalmaya başladığında gözlerimi kapatmadım. Yüzü işkence görüyordu, pembe ağzı açık, gözleri kapalı, saçları terli ve yüzüne altın sarısı sarkıyordu, o kadar güzeldi ki nefes alamıyordum. Karın kasları bir sıkılıp bir açılıyor, hazinesinden süzülen ter damlacıkları zorlanan sikinin tabanından aşağıya doğru iniyor, tohumlarını dudaklarıma ve yanaklarıma pompalıyor, uzanan dilimin üzerinde patlıyordu.

Onun tadı ambrosia gibiydi, sonsuza dek aşık olduğum tanrı gibi adamdan bir hediye.

Gözlerimi kapattım, dudaklarımdaki kalıntıları yaladım ve mırıldandım. Danner'a baktığımda yüzü memnuniyetle yumuşamıştı ama konuştuğunda sesi hâlâ mekanikti ve bir amacı vardı. "Daha fazlası için hazır mısın Rosie?"

Tüm vücudum titredi ve ona gülümsedim. "Seninle mi? Her zaman."

Yataktan yuvarlanıp ayak bileğimden tutarak beni daha yakına sürüklediğinde ve sonra beni sanki küçük bir şeymişim ve onun iki metrelik boyundan on santim daha kısa değilmişim gibi omzuna aldığında çığlık attım.

"Aslan!" Kıçımı tokatlayıp bizi banyoya doğru götürürken kahkahalarım arasında bağırdım. Beni duşa soktu, sonra da soğuk su düğmesine bastı.

"Siktir git!" O gülerken ben de ona bağırdım ve güvenli bir şekilde spreyden kurtuldum.

Bana sırıttı ve onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmediğimi soğuk spreyden daha sert bir şekilde anladım. "Serinlemeye ihtiyacın varmış gibi görünüyordun."

Bunun benim için de geçerli olduğunu anlamam için yüzünde bir grafiti gibi kalın ve parlak bir şekilde yazıldığını görmem gerekti. Hayatımda ilk kez göğsümde sıcak ve rahat bir şekilde, sanki keçeye sarılmış gibi kalbimin gevşekliğini hissedebiliyordum.

"Ve sen de kirli görünüyorsun Danner," dedim gözlerini kırpıştırmasına neden olan ışıltılı bir gülümsemeyle. Sarkık aletini tutmak için öne doğru sarsıldım ve onu spreyin içine doğru yürümeye zorladım. "Neden seni temizlememe izin vermiyorsun?"

Daha sonra, duş aldıktan sonra, Danner beni yüzünde üç kez orgazm ettikten sonra, parmakları amımda ve kıçımdaydı, böylece kalçalarımı her salladığımda onlara geri döndüm, Hero yatakta zıpladıktan sonra

Danner beni kollarının arasına aldı ve her şeyi önüme serdi.

"Benim için bir şeyi anlamana ihtiyacım var," diye mırıldandı, sesi yumuşaktı ama tonu öyle sertti ki sözlerinin beni inciteceğini biliyordum. "Vahşi bir şey olduğunu ve beni becerdiğini anlıyorum ama bu yönünü seviyorum. Seni yatak odası dışında hiçbir yerde evcilleştirmek istemiyorum ve orada bile bunun için savaşmaya hazırım. Ama kendini tehlikeye attığın her anın, benim de sana katılacağım ya da tüm çabalarıma rağmen sana ulaşamayacağım bir an olduğunu anlamanı istiyorum. Seni korumak için orada olmadığım için başına bir şey gelirse, beni sakat bir hayata mahkum etmiş olursun. Fiziksel olarak demiyorum Rosie, demek istediğim, sen ölürsen nefes almaya devam ederim ama yaşamaya devam edemem çünkü hayatımın en güzel kısmı sona ermiş olur."

Sözlerinin güzelliğinden ve acısından saklanmaya çalışarak boynunun kıvrımlarına gömüldüğümde beni nazikçe sıktı. Ama o bana izin vermedi. Her yerdeydi, vücudu etrafımı sarmıştı, aslan kalbinin bir bölümü benimkine dolanmıştı, hayali dokunuşu amımın içindeydi. Söylediklerinin çok ama çok doğru olduğu korkunç gerçeğinden kaçamıyordum.

"Eğer sana ulaşırsam," diye devam etti, eli saçlarımı okşuyordu, sesi sanki söyledikleri çok açıkmış gibi yıkıcı bir şekilde rahattı. "Şunu da bilmelisin ki, senin için seve seve ölürüm. Eğer derinlerde bir yerde ihtiyacın olan şey buysa, en azından hayatında birinin seni herkesten daha çok sevdiğini bilmek, hayatta kalma şansın yüzde bir bile artsa gözünü kırpmadan kendini feda edebileceğini bilmek, o zaman bunu sana verebilirim. Pervasızca yaşamaya devam edin, hayatta kalıp kalmayacağınızı bilmediğiniz ve umursamadığınız durumlara kendinizi atmaya devam edin. Ama dediğim gibi, bilmelisin ki seni çok önemsiyorum. Bunun için ölecek kadar önemsiyorum."

Yıllardır kuru gözlerle baktıktan sonra son birkaç hafta içinde onuncu kez ağlıyordum.

Sevilmediğimden değil, çünkü seviliyordum. Ailem beni o kadar güzel seviyordu ki bazen onlara duyduğum sevgiden dolayı acı çekiyordum, kalbim onlara duyduğum saygının ağırlığıyla o kadar ağırlaşıyordu ki doğru düzgün atmıyordu.

Aşkın ne kadar muhteşem olabileceğini biliyordum çünkü onu hissediyordum ve King ve Cress, Babam ve Loulou, hatta yaşlı Buck ve Maja arasındaki romantik ışıltıyı görüyordum ama kendim için bunu hiç yaşamamıştım. Ve bunu kendime bile itiraf etmek beni öldürüyordu ama tüm o dikenli şımarıklığın ve çelik gibi güvenin altında bir romantiğin şefkatli, açgözlü kalbini saklıyordum.

Ve bu kalp yıllarca sevgiye hasret kalmıştı, sadece birinden değil, ondan, beni güçlü kollarıyla sımsıkı saran adamdan. Hayatım boyunca bu bana imkânsız gibi gelmişti, ta ki o hayatıma geri dönene kadar, her zamanki kahraman, beni kendimden kurtaran Kriket'le beni kendimden kurtarana kadar.

Onun olmanın gerçekliği gözlerime çarptı. Aslan'ın altın sevgisi, kırık kil kalbimdeki gerginlik ve özlem çatlaklarının üzerinden kayarak onu iyileştirdiğinde, onu başka herhangi bir kalbin olabileceğinden çok daha güzel hale getirdiğinde göğsümdeki sıcaklığı hissedebiliyordum çünkü dünyada onunki kadar parlak, nazik ve güçlü bir sevgiye sahip tek kişi bendim.

"Benimle misin Rosie?" dedi, uzun dakikalar bunu sindirmeme izin verdikten sonra.

Başımı salladım ve güçlü boğazını öpebilmek için başımı eğdim, dudaklarım nabzına mühürlendi.

Beni tekrar nazikçe sıktı ve "Benim için dikkatli olacak mısın?" diye onayladı.

Tekrar başımı salladım ve bacaklarımı onunkilerin arasına kaydırarak daha da yakınlaştım. "Yani karşıdan karşıya geçmeden önce iki tarafa da bakacağım ve bir daha pusuya düşmeyeceğim ama başımı belaya sokmayacağıma söz verememem. Bunun benim doğamda olduğundan oldukça eminim."

Elime doğru güldü. "Evet, asi. Yatakta iyi kızım, dışarıda kötü kızım, bunu sevmediğimi söyleyemem."

"İyi," diye fısıldadım, çünkü hayatım boyunca onun gibi iyi olmayı arzulamış olsam da, önemli bir şey söz konusu olduğunda tehlikeden kaçamayacak kadar motorcu, Garro ve kendim olduğumu biliyordum.

"Güzel. Şimdi, sabah halletmemiz gereken bir sürü şey var, o yüzden uyu Rosie. Ben senin yanındayım."

Evet, benimle birlikteydi, çünkü o benimdi.

Ve onun gitmesine asla izin veremezdim.

Ama bu düşünce aklımdan geçerken bile kalbim bana başka bir acıyı hatırlattı, bir uzvun kaybı gibi sızlayan bir acıyı.

Danner'la olabileceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde mutluydum ama bütün değildim.

Ailemi görmemişken nasıl olabilirim ki?

Her mesaj attıklarında ve ben onları görmezden geldiğimde, her aradıklarında ve ben doğrudan sesli mesaja gönderdiğimde, ancak dakikalar sonra sevgili seslerinden bir ses için umutsuzca kontrol ettiğimde, kendimi daha da kederli hissettim.

Dikkatlice Danner'ın uyuyan kollarından sıyrılıp komodinin üzerinde duran telefonumu aldım.

Yirmi beş cevapsız arama ve otuzdan fazla cevaplanmamış kısa mesaj vardı.

Cressida: Tamam, tekilayı neden sevdiğimi bana tekrar hatırlatır mısın? Bat'in doğum gününü kutlamak için kardeşlerle dışarı çıktım ve şimdi ertesi sabah ve sana dün gece olan hiçbir şeyi anlatamadım. Bu arada seni özledik.

Baban beni deli ediyor, H.R.. Cidden, onu geri arayıp oturma odamızda bir delik açmayı keser misin? Bebekler geldiğinde içinden düşmelerini istemiyorum.

Not: Ben de seni özledim.

P.P.S. Kız bebeğe ablasından sonra Rose göbek adını vermek istediğimizi söylemiş miydim?

King: Bugün Mega Müzik'e gittim. Yaşlı Sam'le atıştık. Seni bir süredir görmediğini ve yaşlandığını söyledi, H.R., bu yüzden bunu şimdi düzelteceğim. Gel ve biraz vakit geçir.

Pazar günü benimle eski günlerdeki gibi. Mega Music'e gideceğiz ve Danner'ın eski evine uğrayıp Susan'ı ziyaret edeceğiz. Danner'ı terk ettiğini biliyorsun, değil mi? Beni ekme velet, yoksa seni dağa kadar kendim sürüklerim.

Lila: Seni özledim, sürtük. Uzak kalmak için iyi bir sebebin olduğunu biliyorum. Ama hepimiz seni çok özledik. Motorcu kaltağım olmadan nasıl bir düğün planlayabilirim ki?

Mesaj, sesli mesaj ve e-posta bıraktım, Harleigh Rose. Bana posta güvercini göndertme, çünkü gönderirim. Önümüzdeki yirmi dört saat içinde senden haber alamazsam, seni almaya giderim ve bir daha evden çıkmana izin vermem.

Birçok metinden birkaçını okumayı bitirdiğimde gözlerim yanıyordu ve kalbim ölümcül derecede kırılgan, külden yapılmış, Danner'ın şefkati ve sürekli ilgisiyle zar zor bir arada tutulmuş gibi hissediyordu.

Onsuz kırılacağımı biliyordum.

Elim karanlıkta Danner'ın vücudunu buldu, dövmesinin üzerindeki sıcak, nabız gibi atan derinin üzerinde, tam kalbinin üzerinde durdu.

Bundan teselli buldum ve yapabileceğim tek şeyi tek bir toplu mesajla g ö n d e r d i m .

Harleigh Rose: Biraz daha zamana ihtiyacım var. Ben de seni özledim xxxx.

Eighteen.

2017.
Harleigh Rose 17 yaşında. Danner 26 yaşında.

Aptal herif resmi görüp geri çekilmedi.

Rick'e dördüncü kez, "Hayır, ben iyiyim dostum," dedim. "Sadece yumuşak şeylere sadık kalıyorum, anlıyor musun?"

Hiçbir koşulda ağır uyuşturucular kullanmadım, özellikle de Rick'in ilahi bir güçle bana dayattığı meth'i. Sevimli bir adamdı, benim yaşımda olmasına rağmen biraz gençti, ağabeyimin de okuduğu lüks Entrance Bay Akademisi'nde genç bir öğrenciydi. İçimdeki motorcu kız için fazla şık, annesinin aşırı doz aldığı üç seferin her birinde dudaklarının tam olarak hangi mavi tona döndüğünü hatırlayan içimdeki küçük kız için fazla sertti.

"Hadi ama," diye mızmızlandı, beni mutfağın duvarına yaslamak için yaklaştı. "Birazcık sana zarar vermez."

"Hayır," diye kabul ettim ters ters bakarak. "Ama eğer geri çekilmezsen canını yakacağım."

İnledi, kahverengi irisleri şişmiş göz bebeklerinin etrafında ince çerçeveler oluşturuyordu. "Lanet olsun, spermlerine bayılıyorum. Bana vahşi tarafın tadını tattır."

"Erkek arkadaşım var, ahbap," diye uyardım onu, milyonuncu kez Cricket'ın bu aptal lise partisinde bana katılmaya tenezzül etmesini ya da onunla birlikte motorcu partisine gidecek kadar akıllı olmamı diledim. Ama bu benim lisedeki son yılımın başlangıcıydı, en azından yapabiliyorken tadını çıkarmaya çalışmak istedim.

"Burada değil, değil mi?" diye sordu yarım yamalak bir sırıtışla, daha da yaklaşmadan önce.

Islak dudakları yanağıma değecek şekilde başımı çevirdim ve homurdandım, "Seni bir kez uyardım, iki kez uyaracağım ve bir daha asla kazanamayacağım. Geri çekil. Çekil."

"Bu hareketin altında tatlı bir şey olup olmadığını görmeliyim," diye mırıldandı kendi kendine ve sonra bir eliyle beni duvara doğru itti ve diğer elini pantolonumun içine soktu.

Sarhoştum. Yarım düzine tekila, birkaç bira ve bir çocuğun boktan otuyla sarhoş olmuştum. Ama kokarca gibi sarhoş olsam ve içkiden leş gibi koksam bile hâlâ Zeus Garro'nun kızıydım ve bir erkeği nasıl düşüreceğimi biliyordum.

Dizim sertçe kalktı, doğrudan korunmasız taşaklarına girdi ve acı dolu bir nefesle iki büklüm olduğunda elimin topuğunu burnuna soktum. Kemik çarpmanın etkisiyle çakıl gibi çatırdadı ama alkolün güçlendirdiği adalet duygum için yeterli değildi, bu yüzden parmaklarımı açtım, kırık köprüyü sıkıştırdım ve keskin bir şekilde döndüm, böylece kanı burun deliğinden fışkırdı ve elimi sıcaklıkla kapladı.

Ağzındaki kan yüzünden "Siktir!" diye bağırdı. "Sikeyim seni!"

Burnunu tutmaya devam ettim, eğilmiş gövdesini omzuna koyduğum bir elimle sabitledim ve kulağına fısıldamak için yaklaştım. "Bir dahaki sefere bir kız hayır dedikten sonra ona saldırmaya çalışırsan, belki bir daha düşünürsün."

Güçlü bir el omzumu sıktı ve tam zamanında etrafıma baktığımda arkadaşlarından birinin elini göğsüme soktuğunu gördüm.

"Bırak onu, seni psikopat!" diye bağırdı yüzüme doğru ve beni tekrar duvara doğru itti.

"Üzerimden siktir olup gitmeyen oydu," diye hırladım ona. "Ve bana bir daha dokunursan, sana eşdeğer bir kırık burun veririm."

Benden uzun olan ama ben uzun olduğum için çok da uzun olmayan adam homurdandı ve parmaklarını çatlattı. "Evet, doğru. Beni bir kıza vurmak zorunda bırakma."

Lila yanımda belirerek, "Zaten yaptın," dedi, çünkü benim kızım her zaman arkamı kollardı.

"Bu seni ilgilendirmez, amcık," diye tükürdü ona.

Sikerim böyle işi.

Ona doğru atıldım, saçlarını yolarken bacaklarımı beline doladım.

Kimse beni korkutmadı, bana el kaldırmadı, ama daha da fazlası, kimse Lila'ya hakaret etmedi.

Arkamda onun sarhoş savaş çığlığını duyabiliyordum ve sonra bir

Birisi yere çarptığında gümbürdüyordu.

Kaos çöktü, parti tam bir kavgaya dönüştü. Uyuşturucu, içki ve hormonlarla kafayı bulmuş gençler olduğumuz düşünüldüğünde bu pek de şaşırtıcı değildi ama yine de arkadaşların bulaşıcı bir kana susamışlık içinde birbirlerine saldırması beni heyecanlandırmıştı.

Kokainin etrafta dolaştığını fark etmiştim, kokain insanlara bunu yapma eğilimindeydi.

Çok uzun sürmedi, belki on dakika, kırmızı ve mavi ışıklar ön camlarda parladı ve polisler aşağı indi.

Saldırı suçundan tutuklandım, çaylak bir memur beni kelepçeleyip polis aracının arkasına götürürken Rick suç duyurusunda bulunacağını haykırıyordu. İlk kez kelepçe takmıyordum ya da arka koltukta o kafesin içinde değildim ve bir noktayı kanıtlamak için dövüşmeye değerdi, bu yüzden geceyi hapishanede geçirmeyi gerçekten umursamadım.

Bir telefon görüşmesi yapardım ve babam ertesi sabah beni dışarı çıkarır, geceyi rahatsız bir nezarethanede geçirerek kefaretimi öderdi. Bu onun ebeveyn adaleti anlayışıydı ve itiraf etmeliyim ki bunu biraz anlıyordum.

Ancak, telefon etme şansım olmadı çünkü beni bitkin bir fahişe ve düşük seviyeli bir uyuşturucu satıcısı gibi görünen bir hücreye kilitledikleri anda, Danner parmaklıkların arasında belirdi.

Onu üç aydır görmemiştim. İkimiz de nedenini biliyorduk ama o bunu bana söylememişti. Bir türlü duramadım.

Onunla açıkça flört etmekten, onu cinsel imalarla kışkırtmaktan ve dikkatini çekmek için giderek daha kısa şortlar ve daha derin üstler giymekten kendimi alıkoydum. Sanırım ikimiz de bazen sırf o gelip benimle vakit geçirsin diye başımı belaya soktuğumu biliyorduk.

Aramızdaki mesafeyi, kardeşimin bebeği Cressida onun gözetiminde kaçırıldığında Düşmüşler işine bulaşmış olmasına ve Zeus'un ona olan nefretinin artmasına ve King'in giderek artan küçümsemesinin pekişmesine neden olmasına bağlamak kolaydı. Ama ikimiz de gerçeği biliyorduk. Ailemizin gazabı anlamına gelse bile birlikte zaman geçirmenin bir yolunu bulacaktık, bu zaman platonik olarak geçse bile çünkü ben onun için çok gençtim ve o da benim için çok iyiydi.

Uzun, zayıf vücuduna mükemmel bir şekilde oturan ve yeşim yeşili gözlerini değerli taşlar gibi ortaya çıkaran lacivert takım elbisesi içinde orada dururken iyi görünüyordu. Kollarını kavuşturmuş, yüzünü anlamlı bir kınama ifadesiyle buruşturmuştu ve bu da omurgamın merdivenlerinden aşağıya, doğrudan amıma doğru garip bir şekilde erotik bir ürperti gönderiyordu.

Lanet olsun, ama hiç bu kadar öfkeli bir adam görmemiştim.

Üniformalı bir memur parmaklıkların kilidini açıp benim için kapıları açarken tek kelime etmedi ve ben kişisel eşyalarımı taşıyıp onu bekleyen Mustang'ine kadar takip ederken bana bakmadı bile.

Sadece arabada iPod'unu kurcalamak için uzandığımda ve "Short Change Hero" arabanın içinde sessizce mırıldandığında, park yerinden çıkarken gözlerinin ucuyla bana baktı.

"Son beş yılda oraya yedinci kez giriyorsun."

Omuz silktim çünkü bu doğruydu ve ayaklarımın dibinde yakmaya çalıştığı ateşe daha fazla körükle gitmesini istemiyordum.

"Memurlar sana 'vahşi olan' diyor, bunu biliyor musun?"

Tekrar omuz silktim ve ayaklarımı kaldırıp başparmağımı yalayarak gül işlemeli savaş botlarımdaki kiri sildim. "Yanlış değiller."

"Bununla gurur duyuyor musun? O memurların ve ailelerinin, arkadaşlarının, evim dediğin bu kasabanın insanlarının hepsinin seni ismen ve şöhretinle Düşmüşlerin Prensesi, er ya da geç ıslahevine düşeceği tahmin edilen "vahşi kişi" olarak tanıdığını bilmekten mutlu musun?"

Direksiyonu sıkan ellerine, altın sarısı saçlarına ve güçlü bileklerine kadar uzanan damarların lezzetli haritasına baktım. Nasırlı parmak uçlarının her birine bir öpücük kondurmak ve dilimle o damarların izini sürerek fiziksel bir af dilemek istedim.

Bunun yerine ellerimi yumruk yaptım ve öfkenin acımı bastırmasına izin verdim.

"Beni yine hayal kırıklığına mı uğrattın Danner?"

Çenesindeki bir kas sıçradı. "Kafanı kıçından çıkarıp kötü ve vahşi olmak kadar iyi ve nazik olmanın da bir gücü olduğunu anlayacağın güne kadar beni hayal kırıklığına uğratacaksın. Gülü gül yapan dikenleri değildir."

"Yine de onları koruyan şey bu," diye karşı çıktım.

"Bu zıtlık, sert ve yumuşak, tehlikeli ve güzel ikiliği onu imrenilir kılıyor Rosie. Yumuşaklığını ne zaman kaybettin bilmiyorum ama hapishaneden yeni aldığım, orada olmaktan rahat olan ve bunun kendisi hakkında söylediklerinden hoşlanan kız... o kız kendi duygusunu kaybetti."

Bundan sonra sessiz kaldık ve Danner'ın konuşmasıyla daha da dokunaklı hale gelen şarkının sözlerini dinledik.

Ona tükürmek, güçlerimi toplayıp onu mahvedecek bir karşı saldırı başlatmak istedim. Onun da benim gibi utançtan yandığını görmek istedim. Ve yapabilirdim, onunla ilgili sahip olduğum sırların mezarını kazabilirdim, babasının Danner'ı yavaşça çekim alanına zorlayan yozlaşmış bir pislik olduğu gerçeğini, peşinden gitmek bir yana, ne istediğini düşünmek için bile çok korkak olduğunu, beni daha fazla bir şekilde sevdiğini

beyaz şövalye ve zor durumdaki genç kız ve Bonnie'siyle daha fazla Clyde.

Ben yapmadım.

Çünkü sözleri beni ne kadar incitiyorsa, onun suçlamalarla parçalandığını görmek beni daha da incitecekti. Ayrıca bir seçim yapmak zorunda kalacağı günün yaklaştığını da biliyordum; ya beni geride bırakıp doğruluk içinde bir yaşam sürecekti ya da günahkâr eğlencelerde bana katılmak için kötülük yapacaktı. Onu şimdi ya da hiçbir zaman bu karara zorlamak istemiyordum çünkü beni seçmesini ne kadar istesem de asla seçmeyeceğini biliyordum.

Yıllardır Danner ailesine ait olan ve babasının ona hediye ettiği geniş bir arazinin ahşap kapısına vardık, çünkü babası topraktan ve kasabadan uzak olmaktan nefret ediyordu. Neredeyse bir ahırı andıran çiftlik tarzı alçak bir evdi, iki garaj kapısı ve ön kapı ahır kapıları gibiydi, ahşap dış cephe kaplaması tereyağı sarısına boyanmıştı ve derin, etrafı saran sundurma beyazdı. Evin yüz metre kadar gerisinde, sol tarafta Danner'ın Chief ve Beauty adlı iki atını beslediği kırmızı bir ahır ve bir türlü onarmaya fırsat bulamadığı boş bir yüzme havuzu vardı.

Ona yakışmadığı kadar yakışmıyordu da.

Bu bir aile eviydi ve Entrance'ın kadın topluluğunun cesur çabalarına rağmen Danner hâlâ bekârdı ve sadece yirmi altı yaşındaydı, RCMP eğitim gücünden yeni çıkmıştı ve memleketinde kendine bir isim yapmaya hazırdı.

Yine de bir kovboy şerifinin eviydi, bu yüzden onun için sevdim.

Yirmi yaşındayken King'le babamızın yanına taşındıktan hemen sonra eve taşındığında birkaç mobilya seçmesine bile yardım etmiştim ve o zamandan beri birçok kez, özellikle de yaramazlık yaptığımda ya da başım derde girdiğinde beni kurtarmak için yanına gitmiştim.

Beni misafir odasına götürdü ve ben ona kızamadan ya da teşekkür edemeden kapıyı kapattı. İkisi de kötüydü.

fikirleri farklı nedenlere dayanıyordu, ancak öfkesi beni boş ve yanlış hissettirdi, sanki en ufak bir esinti beni kendi üzerime çökertecekmiş gibi.

Yüksek sesle içimi çektim, şakaklarımın arasında akşamdan kalma olmanın verdiği donuk acıyı ovuşturdum ve duş almanın muhtemelen yardımcı olacağına karar verdim. Kıyafetlerimi çıkardım ve sanki burası benim evimmiş gibi odanın içinde dağınık bir şekilde bıraktım çünkü orada o kadar çok zaman geçirdiğim ve Danner'a karşı böyle hissettiğim için bir bakıma öyleydi. Çıplak bir şekilde bitişikteki banyoya girdim ve müzik sistemine "I Hate Myself For Loving You" şarkısını çalmasını söyledim.

Danner'ın ellerinin ne kadar güçlü olduğunu, küçük, pembe uçlu göğüslerimi sıkarken ne kadar sert hissedeceklerini, gitar çalmaktan nasır tutmuş parmaklarını düşünerek vücudumu sabunladım. Köpüklü elimi göbeğimden aşağıya, cinsel organımın üzerinde tuttuğum yumuşak saç yumağının üzerine, sonra daha da aşağıya, göbeğimdeki ıslak kuyuya doğru kaydırırken meme uçlarım boncuk boncuk oldu. Parmaklarımı ipeksi kıvrımlarımın arasından geçirdim, Danner'ı dizlerinin üzerinde, burnunu klitorisime dayamış, amımı diliyle sikerken hayal ettim, parmakları kıçımı morartacak kadar sertti.

Acının bu sınırını neden istediğimi, önümde diz çökmüşken bile kontrolün Danner'da olmasının, acımasız, duygusuz bir yargıç gibi zevkimi belirlemesinin neden doğru olduğunu anlayamayacak kadar saftım.

Sadece onu memnun etmek istediğimi biliyordum. Onun hoşnutsuzluğunu giysilerimin altında bir kıl gömlek gibi taşıdığımı biliyordum, kaşınıyor ve kaşınıyordum, ta ki beni affetmesi için ona yalvaracak kadar yavaş yavaş delirene kadar.

Gizliden gizliye, bazen özellikle kötü bir şey yaptıktan sonra sabahları akşamdan kalma ve kasvetli pişmanlıklarla uyandığımda, hasta, çarpık bir parçam gerçekten onun kınamasını arzuladığı için mi böyle davranmadığımı merak ettim.

Sevecen, açık bir adam değildi, ama bana kaşlarını çattığında, tüm yüzü tutkuyla değiştiğinde ve beni o sert ses

tonuyla sert sözlerle azarladığında, ben

bana olan yoğunluğunun ağırlığını omuzlarımda bir kürk manto gibi hissedebiliyordum. Kabul gördüğümü hissetmenin kafirce bir yoluydu ama ergen kalbimin ona duyduğu özlemin acımasız vahşiliği düşünüldüğünde anlamlıydı.

Duşta orgazm olmak için kendimi zorlamadım. O bu kadar yakınken, sadece birkaç ince duvar ötedeyken orgazm olmak cazipti, tıpkı onun evinde, onu düşünerek, gerçek elleri üzerimde olmadan boşalmak garip bir şekilde iç karartıcı olduğu gibi.

Havluyla kendimi ovarken müziği kapattım, sonra Danner'ın benim için şifonyerin üstüne bıraktığı Entrance PD tişörtünü aldım ve ıslak başımın üzerine geçirdim.

Bir ses dikkatimi çekti, evin içinde inleyen bir kış fırtınasının uğultusu ya da rüzgârda çatıya sürtünen bir ağacın iniltisi gibi hafif bir şeydi.

Pencere duvarına yaklaştım ve sesi tekrar duydum. Bu sefer daha güçlü.

Bir inilti daha, bir inilti daha ve şimdi de bir feryat.

Yatağıma dik uzanan duvar boyunca ilerledim ve yatağın başlığının dayandığı duvara çarpana kadar ses gittikçe daha belirgin hale geldi.

Bu oda Danner'ınkiyle aynı.

Ne duyduğumu fark ettiğimde elim ağzıma gitti.

Onu duvarın arkasından duyabiliyordum.

Yeterince değil, ne yaptığını tam olarak anlayacak kadar değil ama bir erkek kardeş, bir baba ve bir sürü sahte amcayla büyümüştüm, bu yüzden daha önce de duymuştum.

Lion mastürbasyon yapıyordu.

Danner'ın diş fırçamı tutmak için lavabonun üzerinde tuttuğu bardağa koştum, onu leğene attım ve sonra yatağıma tırmandım, bardağı duvara dayadım, kulağımı cama dayadım.

Daha iyi.

Şimdi duyabiliyordum, elinin sert aletinin üzerinde kayarken çıkardığı hafif güm, güm, güm sesini, nefesini verirken çıkardığı sert rüzgârı ve sonra izlediği pornonun daha da sessiz sesini.

"Aç onları," bir erkek sesi. "Aç onları ve bana o pembe amcığı göster."

O sesteki emirden, beynimden omurgama ve bacaklarımın arasına doğru bir nabız göndermesinden ürperdim, orada zonkluyordu, ıslak ve sıcak.

Etin ete çarpmasının keskin sesi duyuldu ve ardından "Amına şaplak atmam hoşuna gidiyor mu?" diye sordu.

Kadın uzun ve alçak sesle inledi. İç çamaşırımı sıyırıp bir parmağımı içimdeki erimiş ıslaklığa doğru kaydırırken onu usulca yankıladım.

"Say onları," diye emretti adam. "Beş tokat yiyeceksin ve bunun için bana teşekkür edeceksin. Eğer beni memnun edersen, sikimi emmene izin vereceğim. İster misin?"

"Evet, efendim, lütfen efendim. Size çok iyi sakso çekeceğim."

Danner o zaman inledi ve mırıldandı, "Evet, ağzını aç ve beni em."

İki parmağımı amıma sokup daha derine kıvırırken kalçalarım titriyordu. Dinlediğim kişinin Danner olduğuna, bu centilmen polisin bu kadar pis bir şeyden zevk alabildiğine inanamıyordum.

Bayıldım.

Onunla birlikte adamın kadınıyla oynamasını, hiçbir tartışmaya yer vermeyen soğuk, emredici ses tonuyla ona emirler yağdırmasını ve kadının bundan nasıl zevk aldığını, adam onu yerken çığlıklar atmasını, dilinde siki ve ağzında dölleri için yalvarmasını dinledim.

Ben de nefesimin altında Danner'dan aynı şeyleri istemek için yalvarıyordum.

Ekrandaki doruk noktası benimkini de tetikledi. Elime sertçe boşaldım, avucumu ve kalçalarımın içini ıslattım.

Videodaki kadının Dom'una teşekkür ettiği gibi boşalırken "Teşekkürler Danner" diye inledim.

Adamın dediği gibi, "Sen benim dölümü al."

Danner da öyle yaptı, sadece "Evet, al dölümü, Harleigh Rose" dedi.

Yüksek sesle soludum ve duvara dayadığım bardak kayıtsız parmaklarımdan kayarak fark edilebilir bir gürültüyle yere düştü.

"Siktir," dedim elimde olmadan, ellerimi ağzımın üzerinde kenetledim, birinin parmakları sularımla yapış yapış olmuştu.

"Ne oluyor lan?" Danner diğer odadan homurdandı ve sonra, şişmiş seksimin üzerine külotumu geri çekemeden ya da onu gözetlemekten başka bir şey yapıyormuşum gibi davranamadan, yatak odasının kapısı açıldı ve oradaydı, boğazında alçak sesle hırlıyordu, gözleri sıcak öfkeyle tropikal yeşildi.

Odadaki seks kokan havayı içine çekerken burun deliklerinin alevlenmesini, öfkesinin koyulaşıp başka bir şeye, korkmam gerektiğinden emin olmadığım bir şeye dönüşmesini izledim.

"Beni mi gözetliyorsun?" diye sordu.

Kalın bir şekilde yutkundum ve ellerimi bıraktım, kendi menim dudaklarıma hafifçe bulaştı. Bilinçsizce onları yaladım ve Danner'ın çenesinin sıkılaşmasını izledim.

"Evet," dedi bana doğru yürürken ve beni boğacak mıydı yoksa öpecek miydi emin değildim. "Evet, öyleydin."

"Ben," diye açıklamaya çalıştım, ona fırlatacak ve odanın içinde yavaşça ilerlemesini durduracak herhangi bir şey için çılgınca şımarıklık ve zekâ rezervlerimi kazıyordum. "Bu konuda bu kadar açık olmamalıydın."

Bu mümkün görünmüyordu ama yüz ifadesi önce öfkeyle yandı, sonra da tamamen kötücül bir şeye dönüştü. Bana ulaştı, kolu ayak bileklerimden birini çekiştirmek için uzandı, böylece yatağa sırtüstü düştüm. Önce

Kendimi toparlayabildim, yatağa oturdu ve vücudumu kucağına doğru çekti.

"Seni yakalamamı istedin, değil mi?" diye sordu ateş ve kükürt gibi bir sesle, kıvranan bedenimi dizlerinin üzerinde tutarken, demir ön kolunu sırtıma geçirdi. "Ne kadar pis bir kıza dönüştüğünü görmemi istedin."

"Ah Tanrım," diye inledim, kalçalarım dölle o kadar ıslanmıştı ki duyulabilir bir şırıltıyla birbirlerine kaydılar.

Ne olduğunu bilmiyordum ve aynı zamanda biliyordum da.

On yedi yaşındaydım ve ne Cricket'in ne de benim anlamadığım nedenlerden dolayı bakire olmama rağmen, oral ve diğer tüm şeyleri yapmıştım. Seks hakkında olan biteni kabullenebilecek kadar bilgim olduğunu düşünüyordum.

Ben yapmadım.

Yakın bile değil.

"Peki, sana küçük bir velet gibi değil de sorumlu bir kadın gibi davranmamı mı istiyorsun?" diye sordu, beni tutmayan eli bir bacağımdan yukarı ve kıçımın üzerinden geçerken, çıplak tenim bakışlarına maruz kalsın diye tişörtümü de beraberinde sürükledi.

Sıcaklık içimi kavurdu, çekingenliğimi yakacak kadar cinsel ve karnımda dönen ateş girdabında öfke bulacak kadar utanç verici.

"Siktir git, Danner. Bana vurmaya cesaret edemezsin, seni korkak!"

"Ah," diye mırıldandı, sesi bir makineden geliyormuşçasına soğuk ve mekanikti, oysa eli sıcak ve insancaydı, sıkıp yatıştırırken kıç yanağıma dokunuyordu. "Bir amcığın içinde ne kadar güç olduğunu anlamıyor gibisin. Bilseydin, bunu asla hakaret olarak kullanmazdın. Çok genç, çok yanlış ve evcilleştiremeyeceğim kadar vahşi olduğun için sana sahip olamadığımda seni istemenin beni ne kadar öfkelendirdiğini bilseydin. Ama Rosie, seni nasıl evcilleştirmek istediğimi, amını parmaklarımla, dilimle okşamak istediğimi bilseydin

ve sikimi, önce yalvarışını, sonra dokunuşum için, boşalmama izin vermen için açılmanı izleyeceğim. Eğer bu konuda en ufak bir fikrin olsaydı, zayıf olduğumu düşündüğünde bana korkak demezdin."

Nefes nefese kalmıştım, kafam karışmıştı, tahrik olmuştum ve o kadar öfkeliydim ki kendimi ateşten yapılmış gibi hissediyordum, elleri alevlerimi tutuşturmayı bıraktığı anda dumana dönüşüp uçup gitme tehlikesiyle karşı karşıyaydım.

"Bana vuracak mısın?" Ses tonum bunu ne kadar istediğimi ele veriyordu.

"Vurmak mı? Hayır. Eğer bu geceki pervasız ve aptalca davranışını telafi etmek istiyorsan, seni kötü hissettirerek kendini iyi hissettirmemi istiyorsan, o zaman seni tokatlarım."

Omurgamda bir ürperti koptu ve patladı. "Tamam."

"Tamam mı?"

"Um." Dudağımı ısırdım ama ne diyeceğimi biliyordum,

"Tamam Lion." "Çok fazla olmaya başladığında bana durmamı söyle, Rosie."

Sesi yumuşamadı ve bunun için minnettardım çünkü bu anı mahvedebilirdi ama kısa süreli yumuşamasını kıç yanağımı avuçlamasından ve bana taktığı lakaptan okuyabiliyordum.

Başımı salladım ve bir an sonra acı kıçıma yayıldı. Bir saniye sonra da diğer yanağıma. Darbenin yanığını derimin daha derinlerine sürdü, ipi çıkardı ama kıçımın kıvrımından süzülerek uyluklarımın arasına yerleşen ısıyı uzattı.

"Hoşuna gitti mi Rosie?" diye sordu, sesi boğazında düğümlenerek. "Benim için yapabileceklerinin hepsi bu mu?" İçgüdüsel olarak alay ettim,

adını bile bilmediğim bir şeyi sormaya çalışıyordum.

Alçak hırıltısı gövdemde titreşti ve karnıma bastırdığı kalın, uzun sikinin farkına vardım.

Tokat.

Ses havada çatırdadı ve sıkılaşan çekirdeğime sokulan parmaklar gibi hissettiğim darbeye dram kattı.

Tokat.

"Daha sert, Aslan."

Tokat. Tokat.

"Bana daha fazlasını ver," diye yalvardım, zihnim kömürleşmiş parçalara ayrılıp kor haline gelirken sesim kırıldı.

"Sana verdiğimi alacaksın," dedi, iki eli şimdi kıçımdaydı, güçlü başparmakları ve sert parmaklarıyla ısıyı kaslara daha da bastırıyordu. "Bunu seviyorsun, değil mi? Benim iyi kızım olmayı seviyorsun."

Tanrım, öyle hissettim. Yıllar sonra ilk kez ruhum kendinden şüphe duyma ve kınama kafesinden kurtulmuş, toplumsal kısıtlamalardan ve geleneklerden özgürleşmiş hissediyordu. Bir kanun kaçağı olmanın olabildiğince özgür olduğunu sanıyordum ama yanılmışım.

Bu gerçek özgürlüktü; kendimi, çılgınca koşmama izin verecek ama bunu yaparken beni güvende tutacak bir adamın ellerine teslim etmek.

Başparmakları ağrıyan popomu acıtacak şekilde daha derine sokarken kucağında kıvrandım ve sonra eğilip dolgun bir parçayı ağzına, dişlerinin arasına aldığında nefesim kesildi. Isırık sertti, kıçımdaki acının donuk nabzının üzerine oturacak şekilde keskindi.

Ben de gelecektim.

Beni şok etse de bunu biliyordum. Bana dokunmamıştı bile, en azından cinsel olarak, gerçekten dokunmamıştı. Yine de o kadar güçlü bir orgazm gelgitinin eşiğindeydim ki, sonunda kırılıp beni kıyıya taşıdığında kendimden geçeceğimi biliyordum.

"Aslan," diye inledim, başımı baldırına doğru çevirerek daha fazlasını istemek için sertçe ısırdım.

"Sus, sana daha fazlasını vereceğim. Bekle," diye emretti.

Sesinin oktavı, havadaki ağırlık bana baskı yapıyor, beni iradesine zincirliyor, orgazm tsunamisini daha da yaklaştırıyordu.

"Lütfen," diye kırıldım ve yalvardım. "Lütfen onu bana ver." "İşte orada," diye övdü bir eli kıçımdan aşağı kayarken

Kalçalarımın arasındaki sırılsıklam ıslak kıvrıma. "İşte benim güzel Rosie'm."

Sonra iki parmağını amıma soktu ve kıç yanağımın altına şiddetli bir tokat indirdi.

Duyguların içinde boğulurken çığlık attım, beni soğuk acı ve sıcak zevkten oluşan soluksuz bir döngüde döndürürken, kıvrılan parmaklarına karşı gelgit gibi tekrar tekrar kırıldım.

Derinlerden çıktığımda Danner yanan kıçımın üzerine eğilmiş, her iki yanağımı şefkatle öpüyordu. Uykulu bir şekilde baldırına gülümsedim, sonra beni kollarının arasına alıp yatağa, yorganın altına sokmasına izin verdim.

Saçlarımın ağırlığını yüzümden uzaklaştırdığında bileğini yakaladım ve oradaki nabzını öptüm.

"Beni affeder misin?" diye sordum, gözlerim çoğunlukla kapalıydı çünkü uyku peşimi bırakmayan bir tazı gibiydi.

Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum, sonra başparmağını dudaklarımda gezdirebilmek için elini benimkinin içine soktu. "Seni her zaman affedeceğim, Rosie. Affetmeyi öğrenmen gereken kişi sensin."

Kaşlarımı çattım, onun haklılığını savunabilmek için kendimi uykunun sınırlarından çekip çıkardım ama gözlerimi açtığımda çoktan odanın öbür ucuna geçmiş, kapıyı arkasından kapatmıştı.

Ondan sonra altı ay daha onu görmedim ve bu onu üç buçuk yıl boyunca son görüşüm oldu.

Nineteen.

Sınav zamanıydı. Üç haftanın nasıl bu kadar hızlı geçtiğinden tam olarak emin değildim ama sınav salonunda yüzlerce öğrenciyle birlikte oturmuş, mezun olup tam nitelikli bir hemşire olmadan önce girmem gereken son sınava giriyordum.

Sınavı bitirdiğimde Tim Horton'a uğrayıp günün dördüncü kahvesini içtim ve telefonumu çıkarıp kişi listemde babamın adına baktım. Onu aramak, diplomamı resmen bitirdiğimi söylemek istiyordum. Telefonun içinde çatırdayacak kadar yüksek sesle "işte bu" diye bağırırdı ve sonra hangi kardeşiyle birlikteyse ona ve Lou'ya prensesin hemşire olacağını söylerdi. Telefonu elden ele dolaştırırlardı, Bat ve Nova, Axe-Man ve Lab-Rab, Boner ve Curtains ve daha fazlası, tüm amcalarım, en iyi arkadaşlarım ve kardeşlerim, sonra Lou, sesi gözyaşlarıyla sert ve beni ne kadar çok sevdiğini söylerken gururla tatlıydı.

Ekranı kapattım ve telefonu cebime attım.

Haftalardır kimsenin telefonlarına cevap vermiyordum, sadece iyi olduğumu ama kafamı toparlamak için zamana ve boşluğa ihtiyacım olduğunu bildiren üstünkörü mesajlar atıyordum.

Beni sonsuza kadar yalnız bırakmayacaklardı, ama beni koruma ve el üstünde tutma içgüdülerine ters düşse de bunu bana verecek kadar bana güvendiler.

Baristadan Double-Double kahveyi aldım ve otoparka doğru yola çıkmadan önce kendimi toparlamak için kahveden gerekli, dumanı tüten bir yudum aldım.

Danner oradaydı, siyah ve altın rengi Iron 883 Harley Davidson Sportster'ına yaslanmıştı. Berserkers kesimi giymişti, sarı saçları yakışıklı yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyordu.

Koltuğa yanlamasına otururken çizgili ayaklarını bileklerinden çaprazlamıştı.

Etrafında Wrath'ta olduğu gibi bir kalabalık yoktu, çünkü Danner fiziksel olarak daha az korkutucu olsa da, aurasında insanlara uzak durmalarını ya da lanetlenmelerini söyleyen bir şey vardı.

Motorcu kişiliğindeki yaklaşılmazlığı meme uçlarımı taş gibi sertleştirdi.

Otuz saniyeden daha kısa bir sürede kahvemi emdim, boğazımı haşladım ve sonra boş fincanı çöpe attım. Sonra ona doğru yürüdüm ve vücudumu derin bir kavisle onunkine yaslayarak, küçük kot şortumun kıç yanaklarımı yukarı kaldırmasına neden oldum. Danner'ın gözleri parladı, eli sırtıma, aşağıya ve yukarıya doğru hareket etti, böylece hafifçe çıplak popomu sahiplenici bir şekilde kavrayabildi.

"Hey motorcu adam," dedim ve önce kaba sakallı yanağına, sonra kare çenesine ve bir öpücük de kapalı dudaklı gülümsemesine kondurdum. "N'aber?"

"Kulüp Bernadette'de toplanıyor, Reaper seni almam için beni gönderdi. Onlarla biraz zaman geçireceğiz, bakalım o çalıntı Fallen otuyla ne yapacaklarını çözebilecek miyiz, sonra da Rose'umu kutlama yemeğine götüreceğim."

"Öyle mi?" diye sordum. diye sordum ve ona bakarken gözlerimin parladığını fiziksel olarak hissedebiliyordum.

Ağzıma sert, tüylerimi diken diken eden bir öpücük kondurmak için eğildi. "Evet, asi."

"Sen çok güzelsin, bunu sana hiç söylemiş miydim?" Dirseklerimi göğsüne dayayarak sordum, böylece ona bakarken çenemi ellerimin arasına alabiliyordum.

Sırıtışının kenarını sevdiğim o şekilde ısırdı. "Daha önce tam olarak bu sözleri söylediğini sanmıyorum ama kabul ediyorum."

Sertçe başımı salladım. "Çiçekli bir kız değilsin, o yüzden alabileceğin her şeyi alırım."

Bu kez kısık, kısa bir kıkırdama onun içinden bana doğru gürledi. "Bence sen çok çiçeklisin. Seni kelepçelerle yatağa bağladığımda, benim için çiçek açacaksın, ıslak ve

Açık, çok pembe, peluş gibi ve hiç bu kadar güzel bir çiçek görmemiştim."

Kollarında titredim, bu tepkiyi içimdeki itaatkârlıkla, Danner'ın yıllardır bana bahsettiği o tuhaf ikilikle eşleştirmeye başlamıştım. Hem sert hem de yumuşak olabileceğimi. Ve ben onun için yumuşak, hassas, esnek ve memnun etmeye çok hevesliydim.

"Bana mezuniyet hediyesi aldın mı?" Sözlerimin ardındaki niyeti hissedebilmesi için dudaklarımı onunkilere bastırarak sordum.

"Ah evet," diye homurdandı, dişleriyle alt dudağımı ısırdı. "Evde üzerinde senin adın yazan yeni bir çelik kıç tıkacı var. Ben sikimi amına sokarken onu tatlı kıçını açmak için kullanacağım, sonra kalın sikimi kıçına, dört parmağımı amına, dilimi ağzına sokarak ikimize de bir ziyafet vereceğim, böylece her yerimi alabildiğin kadar alacaksın. Ancak o zaman, iyi bir kız gibi sana vermem gereken her şeyi aldığında, hatırladığın tek şey adımı nasıl haykıracağın olana kadar seni becereceğim."

Parmakları şortumun beline doğru kalktı, başparmağı tangamın kayışının altını kızdırmak için aşağı indi ve külotumun köşebentinin amımın taze ıslaklığına bastırmasına yetecek kadar hafifçe kaldırdı.

"Bunun sesini beğendin mi Rosie?" diye nefes nefese kalmış ağzımın içinde geveledi.

"Kulağa hoş geliyor," demeye çalıştım ama yanaklarımdaki sıcak kızarıklığı, gözlerimin düşük kapaklarını ve aniden sıkışan göğsümden çıkan nefesimin telaşını hissedebiliyordum.

Açık ağzımın içine doğru güldü ve beni nazikçe itmeden önce sıkıca öptü. "Merak etme, gecenin sonuna kadar sana kolayca, yalvarırcasına evet dedirteceğim, Lion's."

Kaskımı almak için döndüğünde ürpermeyi bekledim ve kaskımı bana verdiğinde biraz sakinleşmiştim. Saçlarımı omzuma atmamı, kaskımı başıma geçirmemi ve arkasındaki Harley'e tırmanmamı izledi. I

omzuna bir öpücük ve ardından bir ısırık bastırdı ve "Denemeni görmek için sabırsızlanıyorum" diye söz verdi.

Bar Berserker'lar ve onların arkadaşlarıyla doluydu. Kutlama zamanıydı, rakip MC'den binlerce dolar değerinde ot çalarak iyi bir iş çıkaran kardeşleri tebrik etmek için mini bir parti. Bölümün her üyesi, yaşlı kadınları ve tek gecelik parçaları, varsa çocukları ve güvendikleri arkadaşları oradaydı.

Kısacası, son üç saatimi Danner'dan ayrı geçirmiştim ve bundan nefret ediyordum.

Reaper, Grease ve Wrath ile oyun oynadığım bilardo masasından onu izledim, Laken'i kucağında gevşekçe tutuyor, bir hikayeyi anlatmak için ellerini kullanırken başını sallıyordu, kocaman göğüsleri neredeyse yüzündeydi.

Sadece ikimiz varken Danner'ın sadece benim olmadığını unutmak kolaydı.

İki kız arkadaşı vardı, bir motorcu piliç ve bir polis.

İkisi de güzel, ikisi de onun hayatı için bir şekilde mükemmel.

Kıskanmak kolay olurdu ama kıskanmadım.

Çünkü o gün erken saatlerde ona sınavımdan önce kütüphanede çalışacağımı söyleyerek yataktan çıktığımda, Kuzey Van Polisi'ne gitmiş ve idarecim, biricik Diana Casey ile buluşmuştum. Tepkisinden Danner'ın çoktan soygunu gerçekleştirdiği anlaşıldığı halde ona soygun hakkında bilgi vermiştim.

Hikâyenin çoğunu ona anlattım ve onun sadece güzel değil, aynı zamanda nazik olduğunu öğrenmek beni rahatsız etti. Cricket'ın saldırısından sonra sağlığımı, kâbus görüp görmediğimi ve travma danışmanıyla görüşüp görüşmediğimi içtenlikle sormuştu. Görmüyordum ve görmemiştim de ama bunun tek nedeni şeytanları uzak tutmak için Danner ve Hero'nun yanımda olmasıydı.

Bunu ona söylemedim.

Ancak ofisinin kapısından çıkarken, ön yüzünde 69 numaralı gizli kimliğimin yazılı olduğu C.I. defteriyle, Memur Danner'ın sahada bana göz kulak olmasını umduğunu ağzından kaçırdı. Ben de kabul ettim ve biraz daha zorlayarak bu davada birlikte çalışıp çalışmadıklarını sordum.

Dudakları büzülmüş, gözlerinin parlaklığı biraz kaybolmuş ve ne kadar incindiğini gizlemeye çalışan küçük bir omuz silkme hareketi yapmıştı.

İki yıldan uzun süredir erkek arkadaşı olduğunu ama bir hafta önce ondan ayrıldığını söyledi.

Yaptığı gaf yüzünden dehşete düşmüş görünüyordu. Ben suçlu bir aileden gelen bir suçluydum ve onun gizli muhbiriydim. Herhangi bir kişisel bilgi alışverişi olmaması gerekiyordu. Ama kurallar çiğnenmek içindir ve Danner bana kuralların genellikle idareci ile muhbir arasında olduğunu söylemişti çünkü bu güven olmadan oluşabilecek bir ilişki değildi.

Diana Casey bana güvenebileceğini düşünüyordu ve bunun beni aynı anda hem suçlu hem de iyi hissettirmesinden nefret ediyordum.

Danner'a bu konuda hiçbir şey söylemedim çünkü o da bana hiçbir şey söylememişti. Konuyu açacak kadar önemli olmadığı belliydi, birlikte geçirdiğimiz süre boyunca ondan bir kez bile bahsetmemişti, ama Laken başka bir hikayeydi.

"Lanet okuyan bir cadı gibi bakmayı bırak ve oynamaya başla," diye mırıldandı Wrath yanımda atış yapmak için keçeye doğru adım atarken. "Çok belli ediyorsun."

Gözlerimi devirdim ama çok da endişelenmedim. Grease ve Reaper bizimle oynuyordu ama dikkatleri dağılmıştı, mırıldanıyorlardı

Reaper birkaç dakikada bir telefonunu kontrol ediyordu.

"Bir şeyler oluyor," diye mırıldandım Wrath atışını batırıp bir diğerine nişan aldıktan sonra.

"Evet, Amerika'dan silah kaçakçılığı yapmanın yeni bir yolunu bulmuşlar. Bu gece bir test sevkiyatı yapmamız gerekiyor," diye kulağıma fısıldadı ve saçlarıma bir öpücük kondurmak istercesine beni tuttu.

Old Spice deodorantı gibi güzel, klasik ve erkeksi kokuyordu.

Mırıldandım, zihnim dönüyordu. Eğer o gece Vancouver Limanı'na bir sevkiyat geliyorsa ve onu getirecek olan adamı tanıyorsam, harekete geçmeden önce başka hangi bilgilere ihtiyacım vardı?

Nakliye şirketi ve kasa numarası.

Masanın Grease ve Reaper'ın tarafına yaklaştım, aslında sadece kulak misafiri olmak istediğim halde masayı inceliyormuş gibi davrandım. Gazap da benimle geldi ve yeterince yaklaştığımı düşündüğünde kolunu belime dolayarak beni durdurdu.

"Kimi gönderiyoruz?" Grease birasına bakarak konuşuyordu, acımasız yüzü heyecandan daha da çirkinleşmişti.

Gitmek istiyordu, belayı bulmak ve silahıyla parçalamak istiyordu.

Reaper'ın tam da bu nedenle gitmesine izin vermeyecek kadar akıllı olduğunu biliyordum.

"Mutt ve Roper'ı gönderebileceğimizi düşünmek küçük bir saçmalık. Benim adamımla buluşmayacaklar bile, sadece numarayı mesaj atacaklar, doğrudan konteynere gidip silahları alacaklar."

"Kara Şövalyeler bizi yine sayı konusunda mahvedecek mi?"

Kara Şövalyeler, İrlanda IRA'sı ile bağlantıları olan Amerikan merkezli %1'lik bir MC.

Laken'in parlak kahkahası gürültülü barda çan sesi gibi yankılanarak dikkatimi adamların bir sonraki söylediklerinden uzaklaştırdı.

"Harleigh Rose," diye seslendi odanın öbür ucundan ve baktığımda Danner'ın lanet kucağından bana el sallıyordu. "Kaldır kıçını da buraya gel."

"Git," dedi Wrath tereddüt ettiğimde ve onunkine karşı gerilen bedenimdeki öfkeyi hissedebildiğini fark ettim.

Gözlerimi devirdim ama gittim.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu kızım," dedi Laken, sarılmak için kollarına eğilmemi işaret ederek.

Danner'ın erkeksi, kovboy kokusuna karışan tatlı parfümünün kokusunu alabiliyordum ve bu bende onu boğazlama isteği uyandırdı.

"Evet."

"Benden kaçıyor musun yoksa?" diye sordu, gözlerini bana dikmişti.

Laken dünyanın en zeki kızı değildi ama Reaper'ın en sevdiği çocuğuydu ve babasına yaklaşmak için onu kullanabilecek insanlardan şüphelenmeyi erkenden öğrenmişti. Bu yüzden her zaman iyi geçinmiştik, bu duyguyu anlıyordum.

"Hayır, bugün son sınavımı bitirdim, sadece okulla çok meşguldüm," diye kolayca yalan söyledim.

Dudakları geniş, muhteşem bir sırıtışa dönüştü. "Kahretsin, bu harika, H.R.! Hadi kutlamak için biraz içelim. Li-Li bebeğim, ben gidip rujumu düzeltirken sen de sipariş verir misin? Sanırım onu hemen öptün."

Öyleydi. Dudaklarında onunkinden daha fazla kırmızı vardı. Kalbim yanıyordu.

"Elbette," diye kabul etti, kız ayağa fırlayıp çalımla uzaklaşana kadar bana bakmamaya özen göstererek.

"Li-Li?" Kaşlarımı kaldırarak sordum, dilimde kıskançlığın acı tınısı vardı.

Kıskanmak için bir neden yoktu, dedim kendi kendime. Laken hakkında konuşmuştuk ve onun sahte randevularına devam etmesinde bir sakınca görmediğimde ısrar eden bendim. Reaper hakkında bilgi kaynağıydı, Danner'ın yıllar boyunca onu tutuklatmak için iyi kullandığı bilgilerdi ve onun erkek arkadaşı olmanın güvenliğine ihtiyacı vardı

onun gizliliği için. Reaper şüpheci, çılgın bir orospu çocuğuydu ve Aslan'ın benden ne kadar haberdar olduğunu çoktan fark etmişti.

Yani, mantıken, bu konuda rahat olmalıydım.

Ama ruhum yanmaya devam etti.

"Harleigh Rose," diye mırıldandı, çizmeli ayağı benimkini kabinin masasının altında buldu. "Onu sadece öptüm. Seni evinde kanlar içinde bulduğumdan beri bundan fazlasını yapmadım."

"Bunu nasıl başardın?" Dırdır ettim.

Motorcuların azgınlıklarıyla ilgili bir şöhretleri vardı ve bu haklı olarak kazanılmıştı.

Muhteşem erkeğinin onun muhteşem vücudunu sikmek istememesi Laken'ı temkinli yapardı.

Danner omuz silkti. "Ona klamidya olduğumu söyledim."

Bir kahkaha patlattım. "Yapmadın. Buna nasıl inandı? Onunla yatmana izin mi verdi?"

"Bir motorcuyu zapt edemeyeceğinize inanıyor. Bunu ona babası öğretti."

Doğru.

Bunu biliyordum.

Bir keresinde tekila içerken Cricket'ın bazen bana vurduğunu itiraf ettiğimde onunla tartışmıştık. Asık suratla bunun sadakatsizlikten daha mı kötü yoksa daha mı iyi olduğunu merak etmişti.

Belli ki, bir erkeğin elinin tüm gücüyle ona vurduğu hiç olmamıştı.

"Hâlâ hoşuma gitmiyor," diye itiraf ettim, çünkü o bir mıknatıs gibiydi, itiraflarımı yüzeye çıkmaya zorluyor, böylece ona gitmek için çaresizce tenimde uğulduyorlardı.

"Ben de öyle. Tek düşündüğüm seninkilerken onun dudaklarını dudaklarımda istediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu ciddi bir şekilde.

Ağzımı büzdüm. "Bu gece eve gittiğimizde ne kadar tatlı olduklarını sana hatırlatacağım."

"Evet," diye inledi. "Yapacağından hiç şüphem yok. Şimdi, burada kalacağımız süre boyunca uslu duracağına söz veriyor musun? Gözlerini dikip bakmak ya da kavgaya karışmak yok."

Parmağımı görünmez bir hale gibi başımın üzerinde gezdirdim. "Angel görev için rapor veriyor."

"Velet," dedi sevgiyle.

Ona göz kırptım ve Laken'in banyodan döndüğünü görünce ayağa kalktım. "Ona sigara içmeye gittiğimi söyle."

Cevabını beklemedim.

Gece hâlâ sıcaktı, Temmuz güneşi kaldırımlarda geziniyor, barın tuğla duvarlarından yayılıyordu, ben de giriş kapısının yanına yaslanıp bir Lucky Strike sigarası yaktım.

Artık çok sık sigara içmiyordum çünkü hemşireydim ve bu pisliğin ciğerlerime ne yaptığını çok iyi biliyordum. Ama babamdan edindiğim ve ergenlik isyanı yıllarımda pekiştirdiğim bir alışkanlıktı, bu yüzden arada bir kafamı boşaltmaya ihtiyaç duyduğumda kendimi kaptırırdım.

"Ateşin var mı?"

Gözlerimi, sırık gibi bir motorcunun bana gülümseyerek durduğu tarafa çevirdim. Yaması olmayan kolsuz bir deri yelek giymişti. Göçebe bir motorcu, iyi vakit geçirmek için motorcu dostu bir bara uğramıştı.

Konuşmadan ona Bic çakmağımı fırlattım.

Yakaladı, sigarasını yakmadan önce sırıtışı genişledi ve duvara yaslanarak bana katıldı.

Sessizce sigara içiyor, gri hava kabarcıklarının havada kıvrılmasını izliyorduk.

Sonunda bana "Kimse sana bu kadar seksi olduğunu söyledi mi?" diye sordu.

Gözlerini, kıyafetlerimin üzerinde gezinen sıcak eller gibi hissedebiliyordum.

"Evet. Benim ihtiyar."

"Neyse ki Berserker'lar kıskanç bir topluluk değil," diye güldü.

Sonra yaklaştı, eli ya çimdiklemek ya da tokatlamak için kıçıma gitti.

Ve işim bitti.

Erkeklerin bir kadına güzel olduğu için dokunabileceklerini düşünmelerinden bıkmıştım, kadın tarzına uygun giyinmeyi seviyordu ve biraz ten göstermekten korkmuyordu.

Kardeşliğime tek kullanımlık döl paçavrası, kum torbası, altından farksız bir şeymiş gibi davranmalarından bıktım.

Bana yaptıkları her şeyden bıkmıştım.

Bir saniye önce eli uzanıyordu, bir saniye sonra iki elime birden yapıştı, kolu arkasından öyle acı verici bir şekilde büküldü ki, kırılmasına ramak kalmıştı, şok olmuş bir acı çığlığıyla yere dizlerinin üzerine çöktü.

"Bir kadına izni olmadan dokunursan sonuçlarına da katlanırsın," diye bağırdım ve botumu sırtına geçirip kolunu daha sert çektim.

Kemikleri gıcırdadı, omzu çıktı ve "Lanet olası orospu, bırak beni" diye hıçkırdı.

"Orospu ben miyim?" Ona sordum, geçmişim yüzünden öfkem alevlendi, yüzü beni uyuşturucuya zorlamaya çalışan liseli Rick'e, bana tecavüz etmeye çalışan Cricket'a ve beni isteğim dışında sahiplenmeye çalışan Berserker kardeşlere dönüştü.

Ellerimle ve ayağımla onu yere ittim, sonra hızla üzerine yürüdüm, botumla hassas kasıklarına sertçe bastırdım ve çantamdaki silahı elimde sallayarak doğrudan yüzüne doğrulttum.

"Sürtük sensin," dedim ona. "Sadece korkaklar bir kadına dokunmadan önce ondan izin istemez."

"Rosie?" Kapıdan gelen sesi duydum ve Danner'ın kapıyı arkasından kapattığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

"Hey," diye seslendim, sigaram hâlâ dudaklarımın arasındaydı ama artık sarkıktı. "N'aber?"

"Sana uslu durmanı söylediğimi sanıyordum?" diye sordu, botumun topuğunu ayaklarımın dibinde inleyerek yatan adamın kasıklarına daha sert bastırırken bana dikkatle bakıyordu.

Omuz silktim. "Sıkılmıştım. Belki biraz alıngandım."

Ayağımın altındaki kaldırımda kıvranan boktan motorcu sıktığı dişlerinin arasından, "Ben hiçbir şey yapmadım," diye inledi.

"Rosie?" Danner kollarını siyah deri ceketinin üzerinde kavuşturarak bana sordu. Elini gür saçlarının arasına sokarken başını salladı ve sert bakışlarıyla beni sabitledi. "Bana o adamı neden taşaklarından tutup yere yapıştırdığını söylemek ister misin?"

"Çünkü o lanet olası çılgın bir kaltak!" diye bağırdı göçebe motorcu.

Öne doğru eğilip kirpiklerimi memuruma fırlatırken topuğumu onun hassas taşaklarına bastırdım. "Çünkü kıçımı avuçladı ve senden başka kimse kıçımı avuçlayamaz."

Danner onun sırıtışını dişleriyle kesti. "Güzel bir duygu, asi. Takdir ediyorum. Ama neden şimdi o adamın kalkmasına izin vermiyorsun? Eve gitme zamanının geldiğini düşünüyorum. İçeri gir, Wrath'a veda et ve yirmi dakika sonra benimkinde buluşalım."

Dalgın dalgın motorcuya baktım, sonra sigarayı dudaklarımdan çekip aldım ve hâlâ yanmakta olan ucunu adamın çırpınan boynuna bastırmak için eğildim. Derisi hafifçe cızırdadı ve haykırdı.

Ölü sigarayı kaldırıma fırlattım ve ayağımı taşaklarından çektim, böylece büyük bir sırıtışla Danner'a doğru ilerleyebildim. "Harika, hediyemin zamanı geldi mi?"

Bana zarar veriyordu.

Kasıtlı olarak, hesaplayarak, acı çektirerek.

Vücudum enfes bir hisle yanıyordu, o kadar sıcaktı ki çırpındım, inledim ve özgürlük için yalvardım.

Ama özgür değildim.

Sehpanın dört köşesine acımasız deri kelepçelerle bağlandım ve kendi teslimiyetimle Danner'ın iradesine bağlandım.

Zincirli kalacaktım çünkü Danner bunu istiyordu ve ben de izin veriyordum.

Hayır, buna izin vermedim, buna ihtiyacım vardı.

Tam da Danner'ın güçlü parmaklarıyla şişmiş seksimin hemen üzerinde açık tuttuğu kötü görünümlü kelepçeye hassas bir zincirle tutturulmuş meme uçlarımdaki güçlü dişli kelepçelerin keskin ısırığına ihtiyacım olduğu anda. Onun kalın siki amımın içindeydi, beni geriyor ve tam g noktamın üzerinde kısa itişlerle durmaksızın sürtüyordu ve lezzetli, ağır bir çelik tıkaç açgözlü kıçımın derinliklerine gömülmüştü.

Yavaşça ileriye doğru itti, amımı açarken kendi dişleri konsantrasyonla gıcırdadı, nabzımın her atışıyla sarsılana kadar klitorisimi sıkıştırdı ve sonra o zararsız, acımasız küçük kıskaçla sıkıştırdı.

Çığlık attım, o kadar sert çırpındım ki beni tutmak ve sikini sıkışık amıma pompalamak için çok çalışmak zorunda kaldı.

Beden değildim, elektriktim, ona karşı uğulduyor, bir akım gibi spazm geçiriyordum.

"Evet," diye homurdandı kirli Danner'ım, sikinin altından uzanıp kıçımdaki tıkacı beni tekrar çığlık attıracak şekilde döndürürken. "Hepsini al, Rosie. Benim için ayrıl, dölünü sikimin üzerinde hissetmeme izin ver."

Orgazm içimi parçaladı, vücudumun altyapısını bir kasırga gibi harap etti, düşüncelerimi yok olana kadar büktü, insan enkazından başka bir şey olmayana kadar vücudumun her santimindeki hissi parçaladı.

Kıçımı çevirip fişi çektiğinde hâlâ boşalıyordum. Bir eliyle yanaklarımdan tutup beni kalçalarının üzerine yatırdığında, bakışlarına, sıcaklığına maruz kaldım.

Hindistan cevizi yağı kapanmakta olan deliğime bulaştı. Parmaklarını oraya soktuğunda ilkinin sisinde mini bir orgazm patladı, iki, sonra üç, kıçımın sıcak duvarlarına karşı pompalıyor ve büküyordu, ben kıvranana kadar, amım kucağının her tarafına ağlıyordu.

"Sikimi iyi bir fahişe gibi almaya hazır mısın?" diye sordu, sesi kıçımda fazladan bir parmak gibiydi, beni sahipliğiyle dolduruyordu.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Sikeyim evet."

"Aferin kızım," diye övdü beni boş bırakırken, hiçbir şey yokken kenetleniyordum, o kadar istekliydim ki inledim ve inledim ve inledim ta ki yağlanmış sikinin yakıcı baskısını giriş yerimde hissedene kadar.

Ellerinden biri boğazımı buldu ve sıkıca bastırdı, her santimlik hissi artıracak şekilde havamın sadece bir kısmını kesti.

Ve sonra taşakları yanaklarıma bastırılana kadar durmadan itti, kıllarla pürüzlendirilmiş kasıkları sırılsıklam olmuş amıma doğru itildi, beni tekrar boşaltacağını bildiğim bir şekilde klitorisime hafifçe sürtündü.

"Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım," diye tutarsızca bağırdım, bedenim beynimi ele geçirdi, onu temel ve dinsiz hale getirdi ve ondan daha fazlasını istemeden nefes alamayacak kadar açgözlü oldum.

"Bu bedenin sahibi Tanrı değil," diye bağırdı Danner, yüzü neredeyse acı verici bir arzunun muhteşem maskesiydi. "Ben senin kıçını sikerken adımı söyle."

"Aslan," diye soludum, kelime kuru ağzımda çok tatlıydı. "Aslan."

"Daha fazlasını istiyorsun değil mi benim açgözlü küçük sürtüğüm?" diye sordu.

Bana sürtük, fahişe demesini seviyordum. Sanki en kirli fantezilerinin kişileşmiş haliymişim, sanki ona nihai cinsel tatminini sadece *ben verebilirmişim gibi*.

Sanki ona zevk vermek için her şeyi yapacağımı biliyormuş gibi.

"Evet," dedim ona, kalın siki kıçımda zonklarken ve boş amım nabız gibi atarken. "Daha fazla, lütfen, Lion."

Boğazımda olmayan elini sırılsıklam olmuş amıma götürürken "Evet," diye sıcak ve alçak sesle konuştu.

Parmakları amımın önünden arkasına, sıcak sikinin beni doldurduğu yerin hemen öncesine kadar döllerimle oynadı. Çok sıcaktı, eli amımdan zorla çıkardığı dölle oynuyor, beni kendi uyarılmamla ödüllendiriyordu.

Bir orgazm omurgamın merdivenlerini tırmanmaya başladığında titredim.

"Beni her yere götürmeni, vücudunun her santiminde, lanet olası güzel ruhunun her yüzünde hissetmeni istiyorum," diye homurdandı parmaklarını amıma sokmadan ve yağmalayan ağzını benimkine mühürlemek için eğilmeden önce, eli hala boğazımda sıcak baskı yapıyordu.

Acıyla dolup taşmıştım ama daha fazlasını istiyordum.

Danner benim Dom'umdu, satıcımdı ve benim nihai arzum üzerinde gücü olduğunu biliyordu.

Ve bu acı değildi, zevk bile değildi.

Sıkışan kıçımdaki kalın sikinin kaygan, acı verici kayışıydı. Ben inlerken ve ona karşı çırpınırken aç ağzı çığlıklarımı yiyordu. Kaba uçlu parmakları, polis arabasının ışıkları gibi kırmızı ve öfkeli zonklayana kadar meme uçlarımı büküyor, çekiyor, koparıyordu. Beni nasıl deliliğin eşiğine getirdiğini, acı ve zevk, korku ve tamamlanma arasında asılı tuttuğunu, kim olduğumu iddia ettiğimi ve kemiklerimde kim olduğumu. Ve sonunda beni uçuruma doğru ittiğinde ve ben dönmeyi bitirdikten sonra, düşünce ya da kimlik olmadan serbestçe düşerken, o kadar canlıydım ki sadece bir ışık noktası, kendinden geçmiş bir ses ısırığıydım, beni tekrar yakaladı. Kaba elleriyle beni kocaman kollarıyla sardı, yüzümü boynuna gömdü, böylece güçlü nabzını yanağımda hissedebildim, mermerden gövdesi kırılgan kalbimi ve titreyen çekirdeğimi aşılmaz bir kalkan gibi korudu.

Bana sarıldı.

Kötü şöhretli bir motosiklet kulübünün MC prensesi değil.

Islahevinde sabıkası olan biraz değersiz ama havalı bir üniversite öğrencisi değil.

Katil değil.

Herkesin tanıdığı Harleigh Rose bile değil.

Sadece Rosie, dikenlerinden ve hatta yapraklarından sıyrılmış, sadece bir benlik tohumu.

Ve sanki bunu sonsuza dek yapacakmış ve asla solmayacak ya da başarısız olmayacakmış gibi onu değerli, koruyucu ve sabırlı bir şekilde tuttu.

O biliyordu ve ben de şimdi itiraf edebiliyordum ki, arzuladığım ve Dom Danner'ımın bana verdiği şey buydu.

"Her zaman bir Dominant mıydın?" Kelepçelerimi çözüp beni kollarına aldıktan ve yatağına yatırdıktan sonra sordum.

Yüzükoyun yatan ağır bedenimin üzerine oturmuştu, elleri vanilya kokulu masaj yağıyla kaplıydı, güçlü parmakları sırtımda kaygan ve güçlü bir şekilde çalışıyordu.

Masaj yaptırmaya ihtiyacım yoktu. Zaten kemiksizdim, stres vücudumdan bir süngerdeki kirli su gibi çekilmişti ama beni bu kadar hoyratça kullandıktan sonra benimle ilgilenmesi gerektiğini biliyordum.

"Brittany Goodman adında bir kıza ilk kez gerçekten aşık olduğumda on dört yaşındaydım. Her şeyden çok boynunu, kısa saçlarının ortaya çıkardığı zarif, soluk beyaz sütununu seviyordum. Ellerim ve dudaklarımla, dişlerimle ısırdığım ve onu becerirken bastırdığım için oluşan morluklarla süslendiğini hayal ettim. Benim olarak işaretlenseydi ne kadar güzel görünürdü." Trisepslerimin üzerinde gezdirdiği elleriyle omuz silktiğini hissedebiliyordum. "İlk başta beni çok korkuttu ama onu sikmeye başladığımda, içimdeki dürtülerin sapkınlık olduğunu anlayacak kadar araştırma yapmıştım."

"Onu istediğin gibi siktin mi?" Cinsel geçmişini çok merak ettiğim için sordum, çünkü bunu her zaman o kadar sessiz tutmuştu ki.

"Hayır. Meme uçlarını biraz ısırdım, içimdeki fethetme ve hükmetme ihtiyacını bastırmaya bile başlamayan bir morluk verdim, ama ilk seferin asla o kadar harika olmadığını söylerler."

Kuru yorumuna güldüm ve gülümsememi görebilmesi için başımı çevirdim. "Peki, kaç tane itaatkârın oldu?"

"Sekiz."

"Laken ve Diana Casey de dahil mi?" diye sordum kıskançlık dürtüsüne yenik düşerek.

Eğilip omurgamın ortasına bir öpücük kondurdu, sonra saçlarımı ensemden iterek bir tane de onun arkasına yerleştirdi. "Diana bunu daha önce hiç yapmamıştı. Denedi ama sevmedi ve bu belli oldu. Laken'in itaatkâr bir kişiliği var ve motorcu bir piliç, benimle oraya gitmeye istekliydi, yani evet."

Vücudumun onun altında sertleştiğini hissetti.

"Sus, benim dikenli gülüm, az önce yaşadıklarımızdan sonra bana sert davranma." Burnunu kulağımdan çenemin yamacına doğru gezdirmek için daha da öne eğildi ve sonra beni usulca öpebilmek için tek parmağıyla çenemi kaldırdı. "Sen benim için mükemmelsin. Bana gerçekten ihtiyacım olan şeyi verebilecek tek kadınsın. Kendim olabilmem için ihtiyacım olan centilmen polis ve kirli Dom olmama izin verebilecek tek kadın."

"Öyle mi?" Dudaklarına karşı fısıldadım.

"Evet. Ve sana ihtiyacın olanı verebilecek tek kişi benim. Benim yabani gülüm olmana izin ver, dikenlerle dolu ve kan gibi kırmızı, ama aynı zamanda yumuşak çiçek, dokunuşum altında narin ve parmaklarımın arasında kolayca koparılmış. Bu tür bir şefkati verebileceğin tek kişi benim."

"Evet," diye kabul ettim, ona açıklamak için kelimeler bulmama gerek kalmadan anladığı için çok mutluydum.

Dudaklarıma gülümsedi, sonra yanındaki havluyu almak ve sırtımı temizlemek için arkasına yaslandı. Sonra beni yorganın altına yuvarladı, ışıkları kapatmak için kalktı ve yatakta bana katıldı. Hero da bize katılmak için işaretini aldı ve birbirine dolanmış ayaklarımızın üzerine kıvrıldı.

Uykuya dalarken gülümsedim, Danner'ın yatağında güvende olsam da ön kapının dışında aşkımızı yutmak için bekleyen birden fazla canavar olduğunu unuttum.

Twenty.

Günü kulüp binasında Wrath ile takılarak geçirdikten sonra ertesi akşam Danner çalışmak için istasyona gittiğinde daha fazla kıyafet almak için dairemin kapısını açtığımda, evimde uykuda bir volkan gibi hapsolmuş patlayıcı öfkenin sıcaklığını hissettim.

Zeus oradaydı.

İki ay önce aile kahvaltımızda oturduğu sandalyede oturuyordu ama bu kez alacakaranlıkta oturuyordu, başı öne eğikti, ellerini iki yana açtığı dizlerinin arasında gevşekçe kavuşturmuş, kalçalarına yaslanmıştı.

"Aylardır eve gitmedim, telefonlara cevap vermedim ve Cress geçen hafta dükkânına bir şeyler almak için geldiğinde, dersten sonra eve gelmeni beklemek için dışarıda üç saat geçirdim ama gelmedin. Ben de bisikletime atlayıp aşağı indim ve bekledim. Cumartesi olduğu için bir ara evde olursun diye düşündüm. Bu sabah dokuzda buraya geldim ve sen gelmeyince, bir dürtü ile kontrol etmek için Berserker yerleşkesine bir uğrayayım dedim."

Sonunda bana baktı ve gözleri boş gri levhalar gibiydi. "Seni kardeşleri Wrath'ın motorunun arkasında, annen Harleigh Rose'la birlikte kapıda durmuş Reaper'la konuşurken gördüm. Büyük bir motorcu ailesi."

Bir inilti küçük, iğrenç bir böcek gibi boğazımdan çıkmaya çalışıyor, sürünerek ışığa doğru ilerliyordu.

Sadece ışık yoktu, ne bu dairede ne de bu durumda.

Sadece siyah tünel vardı.

"Kızımın başının bir tür belada olduğunu düşünüyordum.

Babasının kızı, vahşi ve özgür yaşamayı seviyor, hayatı hiç umursamıyormuş gibi uçuyor. Sırf prensesimin kurtarılmaya ihtiyacı olmadığından emin olmak için, kadınım ikizlerle dokuz aylıkken bile kıçımı kaldırıp dağdan inmem gerektiğini düşünüyorum."

Tanrım, konuşma tonu güzel gözlerindeki ölü bakışla acımasız bir tezat oluşturuyordu. Bana hiç böyle kızmamıştı. Biz savaşçıydık, Garroslar, özellikle de babam ve ben. Ateşte yanan viski gibi parlak ve uzun boylu yanardık, sonra sakinleşirdik, sorunları konuşup acıyı giderecek kadar yumuşak olurduk.

Bu farklıydı.

Bu benim sevecen, çılgın, havalı babamın asi, sevgili kızına öğüt vermesi değildi.

Bu Zeus Garro'ydu, kanun kaçağı motorcu, eski mahkûm ve asi tahtında oturan, askerlerinden birini sadakatsizlikle suçlayan dürüst katil.

Sadakatsizlik.

Bu kelime düşüncelerimde bir delik açtı ve sıcak bir kömür gibi bağırsaklarıma düşerek mideme kramp girene kadar oradaki astarı yiyip bitirdi.

"Baba," diye açıklamaya çalıştım, sesim sesten çok helyum gibiydi, dehşete düşmüş bir duyguyla yüksek ve parlaktı. "Açıklamama izin ver."

Yüzüklü ellerine, güçlü bileğinin iç kısmına kazınmış adıma baktı. Sanki bana olan aşkına tanıklık etmek canını acıtıyormuş gibi diğer eliyle yüzüğün üzerini kapattı.

"Evi aradım, Lou'dan küçük kızımın nereden gelmiş olabileceğini anlamama yardımcı olmasını istedim. Adını hak etmeyen bir anne, Fallen kanı almış bir adam, ailenin ölmesini isteyen bir Başkan için ailesinden nasıl kaçabilirdi. Axe-Man telefonu ondan alıp seni birkaç hafta önce pusuda gördüğünü ve kendi lanet olası ailenden çaldığını söylediğinde şok oldum."

Hayır, Tanrım, hayır.

İçgüdülerim beni delikleri kapatmaya, babama karşı değil onun için yaptıklarımı itiraf ederek kendimi dikmeye itiyordu.

Ama yapamadım.

Hayatım boyunca tanıdığım en büyük adamlar tarafından sevildim.

Oyun parkında zorbalarımı döven ve yemeksiz kalmak anlamına gelse bile annemize karşı çıkan bir kardeş.

Bana bir prensesmişim gibi davranan bir baba, beni o kadar yüksek bir yere yerleştirdi ki zarar görmekten korundum, hayranlığa açıktım ve gerçekliğin trajedilerinden uzaktım.

Ve bir tabur dolusu erkek kardeş, amca ve Düşmüşler'den arkadaş beni öyle ince bir sevgiyle sardılar ki, nasırdan pürüzlü ve yağdan lekeli parmakların eğirdiği ipek gibi hissettim ve bu kontrastı daha da olağanüstü hale getirdi.

Nasıl yanlış yaptım, nasıl bu kadar kara bir aşkı seçtim bilmiyorum, daha kurtulmayı düşünemeden beni mürekkepli kıvrımlarında tüketti. Ama ikisi arasında bir karar verilmesi gerektiğini bilmeden önce bile onu onlara tercih ettim.

Ve o sevgili gitmiş olsa da, ben hala o karanlık bataklığın derinliklerine gömülmüş, özgür olmak, aileme ışıkta yeniden katılmak için savaşıyordum.

Güzellik abidesi olduğumu söylediler ama tek sebep olduğum şey acıydı.

Kasıtlı bir şey değildi, ama bunun büyük plan içinde bir önemi var mıydı?

Hayatım boyunca beni çok sevmiş olan aynı adamlar şimdi benden nefret ediyor, onları yüzleşmeye zorladığım gerçek karşısında sarsılıyorlardı.

Artık Fallen ailesinin bir üyesi olmadığımı.

Babamın öldürülmesini, hamile üvey anneme tecavüz edilmesini ve kulüp binamın yakılmasını isteyen MC'nin yanında yer almak için bildiğim her şeye sırtımı dönmüştüm.

Onların gözünde, karanlık yollarda ve kalabalık otoyol barlarında gafil avlanan Düşmüş kardeşlerin suratlarına o meşhur öfkesiyle vuran Wrath adında bir adamla sikişiyordum. Artık Düşmüşler'in prensesi değil, yaşlı bir Berserker kadınıydım.

Daha da kötüsü, eğer gerçeği bilselerdi, benim de bir polisle yattığımı, kültürümün nefret üzerine kurulu olduğu mavili adamlar için gizli çalıştığımı öğrendiklerinde dehşete düşerlerdi.

Bir savaşın içindeydim ama savaş alanının yanlış tarafındaydım, en yüksek mertebeden bir dönektim. Ve içimin derinliklerinde, kemiklerimin iliklerinde ve kalbimin en derinlerinde hissettiğim bir kesinlikle biliyordum ki, eve döndüğümde asla kabul edilmeyecektim.

Kelimeler boğazımı tıkadı, taş gibi sert ve keskin, ama sessiz kaldım. Kararlı kaldım.

"Benim küçük belalıyla her zaman gurur duydum. Tanrı biliyor ya, hayatın boyunca bu etiketi hak edecek kadar sorun çıkardın ama ben seninle gurur duyan bir babaydım çünkü sen çok zeki ve özünde iki kat daha asildin."

Dudağımın altı kıvrıldı, tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Bu bana vermeye hazırlandığı bir hediye değildi, yaptıklarımdan, seçtiğimi düşündüğü şeyden sonra değil.

Bu bir kınamaydı.

Şimdiye kadar uyguladığım tek dinden aforoz edildim.

Fallen MC'nin Başkanı Zeus Garro, tanıdığım tüm erkeklerden daha uzun, daha geniş ve daha sert bir şekilde karşımda duruyordu. O adamın Jeckel'in Hyde'a dönüşmesi gibi babamdan başkanıma geçişini izledim. Bıçak grisi gözlerindeki ıslaklık dondu ve çarpık, kalbi kırık yüz hatları yumuşadı ve kapakları indirilmiş gibi sertleşti. Uzun, güçlü, göz kamaştırıcı boyuyla ayağa kalktı ve açık kapıdan bana doğru birkaç ağır adım attı. O birkaç saniye içinde beni kalbinden çıkardı ve kendini bana sonsuza dek kapattı.

Korkunç bir hıçkırıkla boğuldum ama kaderimi açıklarken kendimi onun gözlerinin içine bakmaya zorladım.

"Bana ve tüm bu kötülüklerin temelinde iyilik olduğunu düşünen herkese yanıldıklarını kanıtladın. Arkadaşlarına, lanet olası ailene sırtını döndün ve bilmelisin ki Harleigh Rose, şimdi biz de sana sırtımızı döndük. En karanlık, en kötü anında bile sana açık tuttuğumuz ev. Kapandı. Eğer sadece bana kazık atmış olsaydın, belki bunu görmezden gelebilirdim çünkü sen benim çocuğumsun ama Lou'yu, doğmamış kardeşlerini ve lanet olası kardeşini tehlikeye attın. Sence bunu görmezden gelebilir miyim?"

Benden bir adım uzaklaştı, sadece küçük bir adımdı ama milyonlarca kilometre gibi geldi ve son yumruğu indirdiğinde çoktan benden uzaklaşmıştı. "İşin bitti. The Fallen'da ve lanet bir Garro olarak."

Kelimeler bana Cricket'ın hiç vurmadığı kadar sert vurdu, kemiklerim derimin altında parçalanıyor gibiydi, organlarım güçten morardı, vücudum gözle görülür bir şekilde geriye doğru sallanıyordu, bu yüzden kendimi arka ayağımın üzerinde tutmak zorunda kaldım.

Dürtüsel olarak babam geçerken ona uzandım, sonra dokunuşumdan kaçıp arkasına bile bakmadan kapıdan içeri girdiğinde irkildim.

Dizlerimin üzerine çöktüm, vücudum acıyla titrerken hıçkırıklarımın korkunç gücünü engellemek için yumruğumu ağzıma götürdüm. Kendimi tutmaktan vazgeçerek yere daha da gömüldüm, böylece ıslak yanağım soğuk zemine yapıştı, Cricket'ın kanını görmüş olan zemine, neredeyse ölmek üzere olduğum z e m i n e tecavüze uğradı üzerinde, ve aynı zemin o l koydu Trajedinin yeniden dönüştürdüğü, şimdi öksüz ve isimsiz olana karşı. Orada ne kadar süre yattığımı bilmiyorum ama gözyaşlarımın kurumasına, kanayan ruhumun kuruyan bir kabuk gibi büzüşmesine ve her şeye karşı hissizleşmeme yetecek kadar uzun bir süreydi. o zemini yanağımda hissetmek.

Benim için geldi.

Bunu yapacağını bilmeliydim ama düşünmek çok acı vericiydi, bu yüzden kendime izin vermedim.

Hero'nun künyesinin şıngırtısını duydum ve bu basit ses gözlerimi yeniden yaşarttı çünkü bana en azından bir ailem kaldığını hatırlattı.

Adamım ve köpeği.

Hero yüzümün önünde belirdi, keskin bir şekilde mızmızlandı, ıslak burnuyla yüzüme çarptı ve sonra tuzla çizilmiş yüzümü nazikçe yaladı. Ona sarılmak, ağrıyan bedenimi onun sıcak, yumuşak bedenine sarmak ve yüzümü temiz hava kokan kürküne gömmek istedim ama bir santim bile hareket edemeyecek kadar zayıf ve bitkin düşmüştüm.

"Rosie."

O tek kelimede o kadar çok acı vardı ki, her hece açık bir yara gibi şekillenmişti. Onun empatisi beni rahatlattı. Bana acımı anlayabilecek biri varsa onun Lion olduğunu hatırlattı.

Aslan'ın yanına çömeldi, yattığım yerden gözlerime sadece yıpranmış Timberland botları görünüyordu. Eli yüzümdeki nemli saçları buldu ve kulağımın arkasına doğru itti, parmakları kabuğun üzerinde gezindi.

Hareket etmedim.

"Bunu sana babandan başka kimse yapamazdı," dedi yumuşak bir sesle ve ben onaylamak için zayıf bir şekilde mırıldandığımda, hoşnutsuzluğunu bir hırıltıyla noktaladı. "Lanet olası piç."

"Hayır," diye fısıldadım şişmiş boğazımın arasından. "Ona haksızlık ettim."

Danner öfkeyle içini çekti ve yer değiştirerek yanımda yere yattı, Hero'nun yerini değiştirerek benimle yüz yüze yatmasını sağladı. Gözleri derin yeşil havuzlardı, göl suyu kadar güvenli ve durgundu. Eli tekrar saçlarımı buldu ve nazikçe iplerini çözdü.

"Bunu onun için, ailen için yapıyorsun. O bunu bilmiyor, bu yüzden belki bir gün seni bu şekilde öldürdüğü için onu affedebilirim. Ama bunu unutmamalısın. Burada kurban değilsin Rosie, hayatın seni bu şekilde yakalamasına izin vermiyorsun.

Şiddetli bir fırtına. Fırtına sensin, bu senin tuzağın, bunlar senin seçimlerin ve sen güçlüsün, bu yüzden bu şeyin sonunu görene kadar öfkeli ve doğru eseceksin. Sen kurban değilsin, asi Rose, ama sen bir şehitsin. Bu yüzden, bu darbeyi sindirmen gerektiği sürece burada seninle yatacağım, sonra kalkacağız ve seni eve götüreceğim. Yarın birlikte uyanacağız ve bu davayı çözene kadar her gün bu şekilde, yan yana güne bakacağız ve sonra dağa çıkıp ailenin seni geri almasına izin verdiğinde yine arkanda olacağım."

Eli ensemi sıktı. "Benimle misin?"

Solmuş kalbim göğsümde yer değiştirdi, kan sıkıntılı odacıklara yavaşça, acıyla pompalandı. Ama hareket ettiğini, göğsümde yeniden attığını hissedebiliyordum. Olması gerektiği kadar güçlü değildi ama yine de yaşama sebebimin çoğunu kaybetmiştim.

Şimdi elimde sadece Aslan ve Kahraman kalmıştı.

Yere uzanıp Danner'ın elini sıkıca kavradım ve parmak eklemini ısırıp avucunu öpebilmek için ağzıma götürdüm.

"Evet Lion, seninleyim," dedim ona.

Ve öyleydim, tıpkı on birinci yaş günümde ona aşık olduğumdan beri olduğum gibi ve tıpkı doksanıncı yaşımda olacağım gibi.

Hayat aynı anda hem güzel ve platonik hem de acımasız ve romantik bir şekilde sevilmeme izin vermeyecek gibi görünüyordu ve bana hesaplanmış bir zaman verilseydi aynı seçimi bilerek yapacağımı söyleyemezdim, ama orada yerde yatarken, Lion karnında yanımda, Hero arkamda, onları sonsuza dek yanımda tutmak için elimde kalan her şeyi feda edebileceğimi biliyordum.

Twenty-One.

Ertesi gece, beklemekten bıkmıştım.

Ailem benden nefret ediyordu, iş

bitmişti. Ama ben değildim.

Lanet olası Berserker'ları ele geçirmem gerekiyordu ve bunu hemen yapmalıydım.

Danner'ı aradığımda zaten arabamdaydım, tepeden tırnağa dar, siyah giysiler içindeydim, bir çift deri eldiven giymiştim ve arkamda DNA bırakmamak için başıma bir takke geçirmiştim.

"Rosie, şimdiye kadar evde olursun sanıyordum," diye

cevap verdi.

Evine evimiz demesini çok seviyordum. Bu konuda konuşmamıştık ama kapüşonlu adam beni arabamda bıçakladığından beri onsuz bir gece geçirmemiştim.

"Evet, o konuda," diye açıkladım bir tomar Hubba Bubba'yı endişeyle çiğnerken. "Bir süre eve gelmeyeceğim."

Uzun bir duraklama oldu ve ardından şiddetli bir küfür savurdu, "Şimdi ne haltlar karıştırıyorsun?"

"Vancouver Limanı'ndan bir blok ötede arabamda oturuyorum," dedim ona. "Jacob ve Honey'i arıyormuş gibi yaparak Grant Yves'in ofisine gideceğim ve ondan Berserker'ların yasadışı silahlarını taşımak için hangi şirketi ve kargo konteynerlerini kullandıklarını söylemesini isteyeceğim."

Bir başka uzun duraklama. Bu seferki artik, ne düşünüyor olabileceğini anlamamı engelleyecek şekilde donup kalmıştı.

"Dikkatsiz olmanla ilgili yaptığımız konuşmayı hatırlıyor musun?" diye sordu sessizce.

Sertçe yutkundum. "Evet Lion, biliyorum. Bu yüzden seni arıyorum."

"Dün gece eve geldiğimizde ya da bu sabah Tarçınlı Tost Crunch yerken bana söylemeyi düşünmedin mi?" Sakızımı çiğnedim, bir balon patlattım ve öfkesinin içimdeki itaatkâr yere dokunmasına izin vermemeye çalıştım. onun komutlarıyla durur, düşer ve yuvarlanır.

"Hayır, çünkü o zaman benim bu işe karışmamı engellemiş olursun ve Grant'in kardeşi hakkında konuşmasını sağlayabileceğimi biliyorum, hatta belki de kulübü ele verip polis için önemli biri haline gelebilirim."

"İyi düşündün, Harleigh Rose. Yalnız, şu anda yanınızda polis var mı?" diye sordu, cevabı zaten biliyordu.

"Uh, hayır."

"Hayır... Peki polis, yürüttüğünüz bu isyancı operasyonuna dahil değilse nasıl bir malvarlığına dönüşecek?"

"İşte burada sen devreye giriyorsun. Kelepçelerini getirebilirsin diye düşünmüştüm."

Danner sert bir kahkaha attı ve sinirli bir elini yüzünde gezdirdiğini biliyordum. "Beni dikkatle dinle Rosie. Yapacağımız şey şu. Bunu bildireceğim. On beş dakika içinde bir kamyon gelecek ve içinde gözetim için güvendiğim iki adam olacak. Sana bir dinleme cihazı takacaklar, sonra da gidip Grant ile konuşacaksın. Bu konuşmada tek bir şey ters giderse, oradan çıkarsın ve sana komik bir şekilde baksa bile, gidersin. Benimle misin?"

"Seninle," diye kabul ettim, sersemliğimi belli etmemeye çalışarak. Bunu yapmama izin verecekti.

"Beklemekten ve izlemekten bıktığını biliyorum Harleigh Rose, ama yine de bu işi onları sonsuza dek alaşağı edecek bir şekilde yapmalıyız. Bu işin içinde olduğun ortaya çıktıktan sonra senin tehlikede olmanı istemiyorum, anladın mı?"

"Seni alacağım," diye kabul ettim.

"Siktir et beni ama sen tam bir belasın," diye mırıldandı.

"Bayılıyorsun," diye şımardım, çünkü ataerkilliğe şımarmak benim ekmek teknemdi.

O da homurdanarak onayladı. "Telefonu kapatıp şu işi halledeceğim. Seni geri aramam için orada bekle ve Rosie, o arabadan bir santim bile dışarı çıkarsan, seni öyle bir cezalandırırım ki, bir ay boyunca rahat oturamazsın. Benimle misin?"

"Seninle," diye fısıldadım ani nefes kaybımın arasından.

Telefonu kapattı.

Nefes alışımı kontrol altına almaya çalıştım ve kafamı oyuna vermek için Dorothy'nin "Gun in My Hand" şarkısını açtım.

On beş dakika sonra, siyah bir minibüs caddenin karşısında durdu.

Bundan iki dakika sonra Danner'ın Mustang Fastback'i gıcırdayarak durdu ve Danner arabasından indi, üzerinde onu lanet bir motorcu tanrısı gibi gösteren tepeden tırnağa siyah bir kıyafet vardı.

Yolcu tarafındaki camıma vurdu ve kapıyı açar açmaz elime yapışarak beni caddenin üzerinden minibüse doğru çekti.

"Söylediğim her şeyi yapacaksın," dedi bana güçle yürürken. "Kulağında beni duyabilmen için bir parça olacak ve ceketine takacakları kameranın içinde bir mikrofon olacak. Hareket et dersem, hareket edeceksin. Eğer oradan siktir olup git dersem, bir sonraki nefesini almadan önce oradan siktir olup gideceksin."

"Emredersiniz memur bey," dedim, onun saçma sapan polis kişiliğinden etkilenmiştim.

Siyah kot pantolonunun arkasından sarkan kelepçeleri bileklerimde kullanmasını, tüm vücudumu aramak için beni arabaya doğru itmesini ve sonra beni aptalca becermesini istedim.

Minibüsün arkasına ulaştığımızda bana ters ters baktı ve kapıyı çaldı. "Benimle aynı fikirde olduğunu duymak istiyorum, cidden Rosie."

"Evet, memur bey," dedim tatlı bir sesle, elimi kalbime götürerek. "Emirlerinize itaat edeceğime yemin ederim."

Kaşlarını çattı ama beni tekrar azarlayamadan kapılar açıldı ve benzerlerini sadece polis filmlerinde gördüğüm bir minibüsün arkasına çekildim. Her yerde ekipman vardı, üç bilgisayar, hoparlörler ve iki televizyon, silah ve polis zırhı taşıyan yere cıvatalanmış bir raf.

"Harika," diye fısıldadım, üzerinde "RCMP" yazan bir yeleğe dokunarak. "Kurşun geçirmez yelek giyebilir miyim?"

"Hayır," dedi Cricket'ın ölüm mahallindeki polislerden biri olan Sterling olduğunu tanıdığım iri yarı siyah adam. "Ama buraya gelebilirsin, böylece Johnson seni hazırlayabilir ve ben de sana bilgi verebilirim."

"Emredersiniz memur bey," diye tekrarladım parmaklarımı sahte bir selamla oynatarak.

Sterling bakışlarını Danner'a çevirdi, o da sadece yorgun bir şekilde içini çekti.

Altın renginde "Rosie" yazılı kolyeme bir kamera taktılar ve kolyenin yanında asılı olan kurukafa ve çapraz kemikler kolyesine iliştirdiler. Bana 'sting' yapmanın kural ve düzenlemelerini ve Grant'e tam olarak ne söyletmeye çalıştığımı açıkladılar.

Eğer ondan itiraf almayı başarırsam, ofisin dışında bekleyen Danner onu kelepçeleyecek ve gizli muhbir olması karşılığında dokunulmazlık teklif etmek için karakola getirecekti.

Benimle işleri bittiğinde, kendi yeteneklerime o kadar güveniyordum ki, kendimi yenilmez hissediyordum.

Daha önce hiç yasanın doğru tarafında yer almamıştım, ama görünüşe göre, yasayı alenen hiçe saymak da aynı heyecanı yaratabilirdi.

Minibüsten dışarı fırlayıp caddenin karşısına geçtim, pantolonumun arkasına sakladığım silahı çıkarıp elime aldım, Danner da peşimden geliyordu. Limanı sokaktan ayıran zincir bağlantı çitine ulaştığımızda kolumdan tuttu ve beni kendisine doğru çevirdi.

"Planın üzerinden tekrar geçmemiz gerekiyor mu?"

"Ortaya çık. Ciddi bir kıç tekmele. Defol git oradan," dedim silahımın emniyetini kontrol edip ellerimin arasındaki serin, tanıdık, ağır silahı ayarlarken.

"Bunu ciddiye alıyor musun?" Danner içime işleyen o ses tonuyla sordu. Bu onun saçma sapan otorite sesiydi. Beni dizlerinin üzerine yatırıp suçluları sorgu odalarının zemininde parçalara ayırırken kullandığı ses.

Yine de, bunun beni nasıl etkilediğini bilmesi onun için iyi olmazdı, özellikle de hayatlarımızı tehlikeye atmak üzereyken ve benim sertliğimden şüphe duyuyorken.

Ben de bu durumda kendine saygısı olan her kadının yapacağını yaptım.

Ona küstahlık ettim.

"Beyne isabet eden bir kurşun kadar ciddi," dedim kalbimden geçerek.

"Rosie..." diye homurdandı, ateşli polis ve dizginlenmiş kirli Dom.

"Yapma bunu," diye

uyardım onu. "Ne?"

"Bana yapamayacağımı söyleme, çünkü her halükarda yapacağım ve iyi yapacağım. İşim bittiğinde seni haksız çıkardığım için sözlerini yutmak zorunda kalmanı istemiyorum." Karanlık ve boş sokakta iki ayağımı ona doğru kaydırdım, dudaklarımı sakallı yanağına bastırdım ve bir elimi, silahımı tutan elimi, parmaklarımı kot pantolonunu saran şişkinliğe bastırabilmek için kalçasının iç tarafına koydum. Evet, adamım da en az benim kadar tehlikeden hoşlanıyordu.

"Ben aptal değilim Danner," diye hatırlattım sertleşen sikini sertçe sıkarken. "Kuralları çiğnemeden önce okurum."

Hırladı, ama beni gözlerinin istediği şekilde öpemeden kurtuldum. Eğer bu olursa hiçbir şey yapamayız.

"Şimdi beni şu çitin üzerinden geçir," diye emrettim, metale yapıştırılmış olan ve üzerinde "VANCOUVER HARBOR AUTHORITY'NİN MALI" yazan devasa tabelayı küstahça görmezden gelerek: DIŞARIDA TUTUN!"

Danner kabaca içini çekip beni çitten yukarı fırlatmak için elini botuma uzatırken silahımı belime soktum. Tırmanıp diğer tarafa geçtim ve on metrelik çitten çevik bir şekilde aşağı indim. Danner peşimden geldi, sanki yıllardır hayatının her günü çitlere tırmanıyormuş gibi yüksekliği tırmanıyordu.

"Bunu kolaymış gibi gösterdin," dedim ona kaşlarımı kaldırarak.

"Uzun zamandır polisim. Üç yıldır gizli görevdeyim. Senin bahanen ne?" diye sordu, yüz ifademi yansıtarak.

Sırıttım. "Uzun zamandır asiyim."

Homurdandı. "Siktir et beni, hadi şu işi bitirelim de seni eve götürüp dizlerimin üzerinde döndürebileyim."

Titredim ama o devasa alanda üst üste yığılmış rengârenk kargo konteynerlerine doğru koşarken ben de peşinden koştum.

Grant Yves'in ofisi, konteynerleri yük gemilerinden karaya taşımak için kullanılan bir vincin yanındaki merdivenin tepesinde yer alan bir treylerdi. Ofisinin ışığı hâlâ yanıyordu.

"İyi şanslar. Güvende kalın," diye fısıldadı Danner platformun tepesine ulaştığımızda ve ben kapıya doğru ilerledim.

Beni kabaca öptü, endişesini elinden gelen tek yolla iletti.

Yanağına yatıştırıcı bir el koydum, onu çabucak öptüm ve kapıya yöneldim.

Grant Yves cevap verdiğinde şok oldum.

Tıpkı Jacob'a benziyordu, kızıl saçları o kadar parlaktı ki ofisinden yayılan ışıkta bir alevin turuncu dış halkası gibi parlıyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu huysuzca, yanımdan şüpheyle geçerken.

"Evet, sizi iş yerinizde rahatsız ettiğim için özür dilerim ama sizin için bulabildiğim tek adres buydu. Ben Harleigh Rose Maycomb, Farrah Maycomb'un kızıyım."

Grant'in kaşları saçlarına doğru fırladı. "Yok artık."

Annemle hâlâ arkadaş olma ihtimali vardı, ne de olsa Reaper'a Liman İdaresi'nde bağlantı kurdurduğu için bana neredeyse övünüyordu.

Ama durumun böyle olmadığına dair hayatım üzerine bahse girmeye hazırdım. Farrah arkadaş tutma konusunda pek iyi değildi.

"Evet, ne yazık ki benim için," dedim ince bir gülümseme ve omuz silkmeyle. "Aslında buraya Jacob ve Honey hakkında konuşmak için geldim, onları bulmayı umuyorum. Kız kardeşimi tanımak ve Jacob'a hayatımızdayken bana ve kardeşime verdiği küçük teselli için teşekkür etmek istiyorum."

Yüzü değişti, şüphe yerini sempatiye bıraktı. "Evet, annen tam bir baş belasıydı. Büyürken onunla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm."

Omuz silktim. "Herkesin başına böyle şeyler gelir."

"Evet," dedi, sesi aniden ağırlaşmıştı. "Neden içeri gelmiyorsun, sevgilim?"

İçimdeki zaferi gizleyerek ona minnetle gülümsedim ve yanından geçerek ofise girdim. L şeklindeki masasına oturdu ve bana da karşısındaki sandalyeye oturmamı işaret etti.

"Dinleyin, bunu size söyleyen kişi olduğum için üzgünüm ama Jacob yıllar önce bir araba kazasında öldü. Honey'nin velayetini almaya çalıştım, tatlı çocuk, ama eyalet annesi hayattayken bana bir bok vermedi ve ben de kaybettim. İki yıldır çocuğu görmüyorum, gerçi daha önce de bana kaçmıştı."

Tanrım, üvey kız kardeşime duyduğum sempati kalbimi sıkıştırdı.

Farrah ile sadece dokuz yıl yaşamıştım. On altı yılın bir kıza neler yapabileceğini hayal bile edemezdim.

"Kahretsin," diye mırıldandım, çılgınca onu mavi tarafa çekecek bir açı bulmaya çalışıyordum. "Onu gerçekten bulmam gerekiyor."

"Evet? Neler oluyor?" diye sordu öne doğru eğilerek, yıpranmış yüzü endişeyle daha da buruşmuştu.

Yozlaşmış bir adam olabilir ama sevgi dolu bir amcaydı.

Mükemmel.

Sesim titreyerek, "Berserkers MC'den bir kardeşle çıkan bir arkadaşım var. Bana Honey'i aradıklarını, onlara beş bin dolar kadar uyuşturucu borcu olduğunu söyledi."

"Kahretsin," diye vahşice küfretti, şok yüzüne blok harflerle yazılmıştı. "Kullandığını biliyordum ama bunu Berserker ceplerinden yaptığını bilmiyordum."

Başımı salladım, gözümden tamamen yanlış olmayan bir damla yaş süzüldü. Honey'nin MC'ye katılımı konusunda yalan söylüyordum elbette, ama Irina Ventura'nın porno şirketiyle yaşadığı gerçek çıkmaz da gözyaşı dökmek için yeterliydi.

"Kulüp hakkında pek bir şey bildiğinden emin değilim ama çok acımasızlar. Eğer parayı ödemezse ve kısa süre içinde onu bulurlarsa, öldürürler."

"Vay anasını," dedi turuncu bıyığını öyle sert çekiştiriyordu ki canı yanacaktı. "Hay sikeyim. Bilmiyordum."

"Kulübü biliyor musun?" Dikkatlice sordum.

Uzun bir süre bana baktı, bıyıklarını zoraki bir şekilde çekiştirdi. "Evet, biliyorum. Onlarla bir iş anlaşmam var, belki Başkan'la konuşup bir şeyler ayarlayabilirim."

"Çekim var mı?"

Yüzünü ellerinin arasına alarak tekrar "Siktir," dedi. "Siktir."

"Bunu hayır olarak mı kabul edeyim?" Üzüntüyle söyledim.

"Hayır," diye dişlerini sıkarak kabul etti, bana bakarken gözleri kargaşayla doluydu. "Onlarla yaptığım bu anlaşmayı istemedim diyelim, ama çok ikna edici olabiliyorlar."

Sanki bir kanun kaçağı MC'nin ne kadar ikna edici olabileceğini anlamamışım gibi başımı eğdim ve kaşlarımı çatarak sorguladım.

ol.

İçini çekti ve itiraf etti. "Bir gün eve dönerken beni sokakta yakaladılar, o kadar iyi dövdüler ki kan öksürdüm ve hastanelik oldum. Onlarla işbirliği yapmazsam bunun son olmayacağını söylediler."

"Senden ne istiyor olabilirler?" Kalıntılar yerine itiraflar arayan bir arkeolog gibi dikkatlice kazarak sordum. "Seni zavallı adam."

"Silah kaçakçılığı," diye itiraf etti. "Devam eden birkaç operasyonları var ama anladığım kadarıyla büyümek istiyorlar ve bunu yapmanın yolu da benim."

Ding, ding, ding.

Ona sırıttım. "Bunun için teşekkürler Grant."

Kaşlarını çatarak bana baktı, yüzü bulutlar gibi dağılmadan önce muhteşem bir an için kafa karışıklığıyla bulanıklaştı ve farkına vardığı öfkesinin tüm gücünü ortaya çıkardı.

Kolyemdeki kamerayı gösterdim ve sırıttım. "Peynir de!"

"Seni lanet orospu!" Hırlayarak kendini masanın üzerinden bana doğru fırlattı.

Danner silahını kaldırmış, "RCMP, eller havaya" diye bağırarak kapıdan içeri daldığı sırada yemek borusuna sert bir yumruk attım.

Grant bana tekrar saldırmaya çalıştı, hâlâ yumruğumla boğuluyordu.

"Dikkatli ol," diye uyardı Danner, yanıma gelene kadar yaklaştı, silahı tereddütsüz hedefe doğrultulmuştu. "Çok yaklaşırsan suratına yumruğu yersin."

"İşte bu eğlenceliydi," dedim, masanın etrafında dolaşıp Grant Yves'e haklarını okumaya başladığında ona gülümseyerek.

Sadece, çok erken konuştum.

İyice düşünmemişiz. Eğer Berserkers MC'nin bu adamı kendi taraflarında tutmakta bir çıkarı olsaydı, elbette koruma gönderirlerdi.

"Orada her şey yolunda mı, Yves?" diye bir ses bize doğru seslendi.

Bu Runner'dı, adaylardan biri, adını uçarı olduğu için kazanmış genç bir çocuk. Reaper onu sadece sayıya ihtiyacı olduğu için işe almıştı.

Güvenli bir yere ulaşmak için bir Berserker'ın yanından geçmek zorunda kalmak pek de ideal değildi ama Runner'a bir şey olması gerekirse MC'nin bunu sorgulamayacak olması iyi bir şeydi. Runner her zaman bir büyü için ortadan kaybolurdu.

Ben bunları düşünürken Danner bana baktı, yüzü sert ve disiplinli bir düzleme dönüştü.

"Harleigh Rose," diye uyarmaya

başladı. Ama ben gitmiştim.

Kapıdan geçip sahanlığa çıktım ve Runner'ın merdivenin sol tarafından yukarı baktığını gördüm.

Silahımı kaldırdım ve ateş ettim. Ona değil, ellerimde daha fazla kana ihtiyacım yoktu, ama yakındı.

"Siktir!" diye bağırdı ve hemen koşarak yakındaki bir konteynerin arkasına saklandı.

"Beni koruyun ve onu minibüse götürün," dedim iri gözlü Danner'a, arkasında kelepçelenmiş bir Grant ile arkamda belirirken. "Seninle orada buluşuruz."

Silahımı belime sokup merdivenden inmeye başladığımda Danner, "Seni görecek," diye tısladı. "Seni görecek ve Reaper'a söyleyecek."

"Onu önce ben yakalarsam olmaz," dedim kenarda gözden kaybolup aşağı inerken.

Bir el silah sesi duyuldu, merdivendeki elime o kadar yakındı ki kolumun hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Bir el daha ateş edildi, bu Danner'dan geldi ve ardından mikrofonuna konuştuğu duyuldu, "Sterling, ofiste desteğe ihtiyacım var. Ateş açıldı."

Yere atladım ve Runner'ın karşısındaki konteynerin arkasına koştum.

Ve yapacağını bildiğim gibi, peşimden koştu.

Ağır botlarının arkamda yere vurduğunu duyabiliyordum ama dehşete kapılmamıştım. Uzun uzuvlarım beni yüksek konteyner yığınları arasında taşırken uçuyormuşum gibi hissediyordum,

Onu neşeli bir kovalamacaya sürüklerken, minibüse geri dönebileceğimi umuyordum.

Ne yazık ki yanlış hesaplamışım.

Runner, Grant Yves için konteynerlerin konfigürasyonunu anlayacak kadar uzun süredir koruma sağlıyordu.

Birden arkamdaki ayak seslerini duyamaz oldum.

Koşmayı bıraktım, nefesim ciğerlerimde hışırdıyor, havada beyaza dönüşürken dilimin üzerinde ısınıyordu.

Hiçbir şey.

Çarpan kalbim ve boşa giden nefesimden başka ses

yoktu. "Dur, polis!" diye bağırdı bir ses bir yerlerden Labirent.

Sonra yine hiçbir şey.

Bang!

Çok yakınımdan gelen silah sesiyle sıçradım ve Runner'ın konteynerlerin arasındaki sokağın ağzında, on beş metre arkamda yere düştüğünü görmek için döndüm. Sonra Danner, yüzükoyun yatan bedenine doğru yürüdü, ona haklarını okuyup kelepçelerken sesi sertti ama ayırt edilemiyordu.

Koşarak yanına gittim ve Danner onu ayağa kaldırırken kurşunun Runner'ın omzunu hafifçe sıyırdığını gördüm.

"Onu yakaladın," diye not ettim, adrenalin beni aptallaştırıyor, beynimi çok fazla endorfinle dolduruyordu.

Danner bana kaşlarını çattı, sonra Yves'le birlikte arkasından gelen Sterling'e döndü. Runner'ı Sterling'e doğru itti ve "Onu yakaladın mı?" diye sordu.

Diğer polisin gözleri ondan bana kaydı, havadaki öfkeyi okudu ve sertçe başını salladı. "Evet, onları yakaladım. Karakolda buluşuruz. Renner'a söyleyeceğim, temiz olduğundan emin olmak için bölgeyi tarıyormuşsun."

Danner başıyla onu onayladıktan sonra kollarını kavuşturdu ve iri yarı siyah adamın iki adamı minibüse doğru götürmesini izledi.

Ancak o görüş ve duyuş alanımdan çıktıktan sonra denedim. "Danner, dinle-"

"Dinlemiyorum," diye homurdandı, bana öyle bir saldırdı ki ciyakladım.

Beni konteynerin kenarına doğru sertçe itti, eli başımın arkasındaydı, böylece çarpmayacaktı, öfkesine rağmen vicdanlıydı. Diğer eli kalçamdan karnıma, oradan da boynuma doğru ilerlediğinde nefesim kesildi -gözleri hareketle öyle yoğun bir tezat oluşturuyordu ki nefesim kesildi- kolyemden fotoğraf makinesini çıkardı ve yere bıraktı. Botunun altında kırarken çıkardığı çıtırtıyı duydum.

Yine de konuşmadı. Telsizi ötmeden ve minibüsteki diğer polis Henson, Yves ve Runner'ın kontrol altında olduğunu doğrulamadan önce uzun bir süre bana baktı.

Yine de bekledi, öylesine elle tutulur bir öfkeyle bana bakıyordu ki boğazımdan aşağı kaydığını ve içimi yaktığını hissettim. Kendimi açıklamak istiyordum ama Danner'ın neden yarı yolda kaldığımı anlamasını sağlayacak hiçbir kelime bulamayacağımı biliyordum.

Sonra telsizinin sesi tekrar duyuldu.

Sterling, "Avlu temiz," diye onayladı. "On beş dakika sonra istasyonda olmanız gerekiyor."

Danner telsize, "Anlaşıldı," diye homurdandı.

Sonra eli saçlarımı sıkıca kavradı, öylesine acımasızca geri çekti ki gözlerim yaşardı ve ağzı ağzıma çarptı.

Hemen tutuştum. Stres ve adrenalin mükemmel bir çıra, onun öfkesi benzin ve şehveti kibrit oldu.

Eli mememi bulup sıktığı anda duman oldum.

Titriyordum, Danner'ın kalın sikinin etrafına sardığı elimde barut kalıntıları vardı.

Dişlerinin arasından "Jack me," diye emretti.

Kemerini ve fermuarını karıştırdım, sonra sıcak genişliği elime çarptığında iç çektim. Sikini elime aldım ve yavaşça, sıkıca okşamaya başladım.

"İşte bu," diye homurdandı, tişörtümü büyük, geniş elleriyle sıktı ve hırıltılı bir yırtılışla aşağıya doğru yırttı.

Orta. Sütyensiz meme uçlarım anında serin havada boncuk boncuk oldu ve onun acımasız, çimdikleyen parmakları için mükemmel hedefler haline geldi. Kızarmakta olan memelerime bakarken yüzü memnuniyetsiz bir ifadeye bürünmüştü. Sessizliğimin onun için yeterli olmadığını, pantolonumun ve inlemelerimin tadını bir Dominant'ın dilindeki ambrosia gibi tatmak istediğini bilmeliydim.

Yine de, her iki gergin meme ucuma mükemmel bir hassasiyetle vurup, doğrudan damlayan amcığıma acı verici bir zevk elektrik akımı gönderdiğinde şaşırdım. Başımı metal konteynıra yasladım ve boğuk bir çığlık attım.

"İşte benim sürtüğüm," diye övdü taytımda kocaman bir delik açarken.

Her iki bacağımı da kollarının arasına almak için eğildi ve sonra beni havaya kaldırdı, böylece kalçalarının etrafına değil, omuzlarına tünediler, sadece sırtımı metal konteynere yaslayarak beni dik tuttu, amım onun kullanımı için tamamen açıkta kaldı.

"Bu siki hak ettiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, söz konusu sikin tepesi girişime dikilmişti, klitorisimin üzerinde ileri geri sürtünerek sürtünmeyle onu ateşe verdi.

Cevap vermediğimde, kalın aletini kavrayan amıma köküne kadar soktu, seksimizin ıslak sesleri çığlığımla boğuldu.

"Bana bak."

Uzun bir dakika sürdü ama sonunda gözlerimi açıp yüzüne bakabildim ve dayanılmaz güzellikte bir yoğunluğun üstesinden geldim. Yüzünü avuçlamak, dilimi sert ağzına değdirip öpücüğümle yumuşatmak ve sanki benimle ya da bensiz orada kalacağına güveniyormuşum gibi onu usulca kendime çekmek istedim.

Ama cesaret edemedim.

Bu oyun böyle oynanmadı.

Benden nefret ediyormuş gibi beni becerdi ve bu söylediği en iyi yalandı.

Her halükarda umurumda değilmiş gibi davrandım ve bu kendimin bile inanmadığı bir yalandı.

Boynumu ısırdı ve ben onun etrafında boşalırken kendini amımın derinliklerine yerleştirdi ve sonra o da boşaldı, boşalırken siki içimde gümbürdüyordu.

Dikkatlice bacaklarımı omuzlarından indirdi, ceketini silkti ve gömleğini çekiştirerek çıkardı, ardından çıplak gövdemin ve mahvolmuş taytımın üzerine giymem için bana uzattı. Sonra yüzümü ellerinin arasına aldı ve sanki orada olduğumdan eminmiş gibi gözlerimin içine baktı.

"Bana bir yalan söyle," dedim ona, oyunumuzun ikiliğini hatırlatmak için.

"Senden nefret ediyorum," diye yanıtladı, sanki sormamı bekliyormuş gibi. "Senden tüm bedenimle ve tüm ruhumla nefret ediyorum."

Onu öptüm, umursamazlığım için dilediğim özür dudaklarımda kelimelerle ifade edebileceğimden çok daha etkili oldu.

O da bunu kabul etti ve ben temizlenip aklanana kadar ağzımı yedi. Her zaman yaptığı gibi, her zaman yapacağını bildiğim gibi beni affetti.

Twenty-Two.

2017
Harleigh Rose 17 yaşında. Danner 26 yaşında.

Parti çılgıncaydı.

İlk defa bir lise partisinden keyif almıştım.

EBA ve Entrance Public, şehrin eteklerindeki tarlalardan birinde büyük bir bahar patlamasına ev sahipliği yapmak için güçlerini birleştirmişti.

Danner'ın evinden sadece birkaç dakika uzaklıkta.

Sıcak biramı yudumlarken ve Lila ile sohbet ederken bunu düşünmemeye çalıştım.

"Cidden, sanki ona karşı cinsiyetsizmişim gibi," diye milyonuncu kez yakındı. "Yani, sana sekssiz mi görünüyorum?"

Nasıl göründüğünü neredeyse herkesten daha iyi bilmeme rağmen onu inceledim. Göbek deliğine kadar düz, parlak yapraklar halinde dökülen uzun kestane kahverengi saçları, kaslarla oyulmuş kalçalarının üzerinde bolca açıkta kalan altın rengi teni, sıkı bir karnı ve şu anda üzerinde "umursamaz" yazan kolsuz, yırtık bir tişörtün içinde yukarı doğru itilmiş yuvarlak, dolgun göğüsleri.

Kesinlikle sekssiz değildi.

Şenlik ateşindeki çocuklardan herhangi biri onu bu saçma fikirden vazgeçirmekten mutluluk duyardı.

Ama o liseli erkeklerden hiçbirini istemiyordu.

Benim gibi, o da yaşlı erkeklerden hoşlanıyordu.

Özellikle biri, 'Nova' Booth, babamın Fallen MC'sindeki kardeşlerden biri. Benim için bir ağabey gibiydi ama Lila için her zaman bundan daha fazlası olmuştu.

En başından beri kulübün fiili bir parçası olmasının nedeni oydu. Onunla ilkokulda tanışmamın nedeni oydu ve kulübün, yaşlı kadını olmamasına rağmen onu yakınında tutmasının nedeni de oydu.

Onun küçük kız kardeşi gibiydi.

Ondan 12 yaş küçük.

Yaş genellikle Nova'nın ateşli bir kıça dokunmasına engel olmazdı ama Lila farklıydı. Kapı komşusu olarak büyümüşler ve birlikte pek çok şey yaşamışlardı. Oraya gitmesine kesinlikle imkân yoktu.

Bunu biliyordum ve Lila da biliyordu. Sadece hoşuna gitmedi.

"Lanet olası Marilyn Monroe olsan bile sana dokunmaz bebeğim," dedim ona. "Bunu biliyoruz."

"Her neyse," diye mırıldandı birasına, sonra tekrar parladı. "Dövme yaptırmaya karar verdim."

İnledim. "Tanrım, Lila, Nova'nın ellerinin üzerinde olmasını bu kadar mı istiyorsun?"

"Kaltaklık etme," diye homurdandı. "Lanet olası bir polise karşı bir şeyler hissettiğin için sana sürtüklük yapmıyorum."

"Bundan daha fazlası olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdim.

"Ve benim dövme yaptırmak istememin senin ima ettiğinden çok daha fazlası olduğunu biliyorsun," diye karşılık verdi.

Özür dilemenin fiziksel bir versiyonu olarak kalçamla ona hafifçe vurmadan önce bir dakika boyunca birbirimize baktık.

"Ne istiyorsun ve nereye?" Beyaz bayrağı sallayarak sordum.

Hülyalı bir şekilde gülümsedi. "Çiçekler."

Homurdandım. Nova ona "çiçek çocuk" diyordu çünkü sürekli sürtük bir hippi gibi giyiniyordu. Öyle de davranıyordu, ama sürtüklük hariç, çünkü v-kartını Nova'ya saklıyordu.

Ömür boyu bakire kalacaktı.

"Gidip biraz daha bira alacağım, ister misin?" diye sordum. "Yok, ben böyle iyiyim, Taylor'la takılacağım. ve Kelly."

Çenemi ona doğru eğdim ve kalabalığın arasından geçerek onları serin tutmak için şenlik ateşinin uzak tarafında bulunan fıçılara doğru ilerledim.

Birkaç adam fıçıları idare ediyordu, ama Lila'ya geri dönmeden önce kendi biramı pompaladım.

Sadece Rick yolumdaydı.

Onun alaycı yüzüne baktım ve kaşlarımı çattım. "Yolumdan çekil yoksa geçen partide yaptığım gibi seni döverim."

"Orospu," diye tükürdü, tam o sırada biri omzuma çarptı ve geri sendelememe neden oldu.

Rick beni ve içkimi sabitlemek için öne doğru uzandı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve hızla etrafından dolaştım.

Aceleyle uzaklaşırken gözlerini hedef aldığım başımın arkasına yöneltilmiş oklar gibi hissedebiliyordum ama onu aklımdan çıkardım, eğlenmeye devam etmeye kararlıydım.

Sadece yirmi dakika sonra, başım omuzlarımda bir kaya gibi hissetmeye başladığında, içim aynı derecede ölü ve ağır olduğunda, onu tekrar içinde bulunduğum grubun kenarında gizlenirken gördüm. Düşük ışıkta gözleri siyahtı, bana doğru ilerlerken sırıtışı yüzünde karanlık bir kıvrım oluşturuyordu.

"Gel tatlım, oturmana yardım edeyim," dedi önümde durup elleriyle beni nazikçe ama sertçe arkadaş grubumdan uzaklaştırırken.

Beynimdeki karmaşa içinde alarm zilleri çalmaya başladı.

Kulağıma bastırdığı alçak, ıslak bir fısıltıyla, "Hadi, neden sen ve ben buraya gelmiyoruz ve sana bir erkeğe karşı nasıl daha tatlı olunacağını gösterebilirim, ha?" diye sordu.

Sonra başı aşağı eğildi ve beni öptü, nefesi ağzımda ekşidi, dilimde arsenik vardı. Geri çekilmeye çalıştım ve hafifçe tökezledim.

"Lila," diye fısıldadım, çünkü dudaklarım uyuşmaya başlamıştı.

Birkaç metre ötedeki EBA çocuklarından biriyle konuşurken kahkahasının ortasında durdu ve kaşlarını çatarak bana döndü. "İyi misin, H.R.? İyi görünmüyorsun. Ayrıca o bok kafalıyla ne konuşuyorsun?"

Rick ona küçük, nefret dolu bir gülümsemeyle, "O iyi, sanırım çok fazla içti," dedi.

Sadece Lila gülümsemedi.

Motorcu bir piliç olduğumu biliyordu. İçkimi tutabilirdim.

Ağrıyan başımı dik tutmak için elimi kaldırmaya çalıştığımda bana yaklaştı.

"Aslan'ı ara," dedim zayıfça, ama sonra başım omuzlarımdan düşer gibi oldu ve ağırlığa ve karanlığa yenik düştüm.

Danner

Rosie'nin telefonundan bir çağrı aldığımda yerel kütüphaneyi işleten hoş bir kadınla randevum vardı. Açmak kabalıktı ama yine de açtım çünkü arayan Rosie'ydi. Ama değildi. Arayan en iyi arkadaşı Lila'ydı, bana olanları anlatırken sesi çılgına dönmüştü, Harleigh Rose altı ay önce saldırdığı için tutuklanan çocuğun kollarında bayılmıştı.

O geceden beri onu görmemiştim, onu dizime yatırıp o tatlı kıçına soktuğumdan, parmaklarımı sırılsıklam amına götürüp elime boşalmasını sağladığımdan beri.

Ama suçluluk duygum ya da ahlaki değerlerim beni kızım zor durumdayken ondan uzak tutamazdı.

O sikik herif, ona tecavüz etmeye çalışmıştı.

Randevumla aniden vedalaştım, benden yeniden randevu alacak kadar hoşlandığını biliyordum, aynı zamanda bunu yapmayacağımı da biliyordum ve sonra polis ışıklarımı yakarak, hız sınırının çok üzerinde bir hızla kasabanın içinden geçerek tarlaya doğru yola çıktım.

Oraya vardığımda Lila kendisine söyleneni yapmıştı ve polisler oradaydı. Tamamen kendinden geçmiş Harleigh Rose'un üzerine eğilmiş sağlık görevlilerinin yanına gittim ve bilgi aldım.

İyi olacaktı, sadece uyuması gerekiyordu ve Tanrı'ya şükür saldırıya uğramamıştı.

O gece nöbetçi olan ortağım Gibson'a döndüm ve ona ilaç veren şerefsiz hakkında ne yapıldığını öğrenmek istedim.

Rick Evans'ı uyuşturucuyla ilişkilendirecek bir şey olmadığını ve kadının saldırıya uğramadığını, dolayısıyla yapılacak bir şey olmadığını açıklamadan önce tereddüt etmişti.

Yapılacak bir şey yok.

Başka bir şey söylemeden Rosie'yi sağlık görevlilerinden aldım, kollarımın arasında kıvrılırken öfkemi yuttum ve onu arabama taşıdım.

Görevli memurlara onu güvenli bir şekilde eve götüreceğimi ve Garro'ya olanlarla ilgili bilgi vereceğimi söyledim.

Ve yapardım, ama o gece değil.

Gece boyunca ona göz kulak olabilmek ve iyi olduğundan emin olmak için benimle kalıyordu.

Onu, onun olduğunu düşündüğüm yatak odasına koydum, diş fırçasını koyduğu odaya, aylar önce onu tokatladığım odaya.

Daha rahat etsin diye dar kot pantolonunu nazikçe çıkardım ve onu yatağa kaydırdım, ağır saçlarını yüzünden geriye doğru taradım ve yumuşak yanağını öpme dürtüsüne boyun eğdim. Hero yatağına atladı ve ona yaslanmadan önce kısık bir mırıltıyla yüzünü yaladı.

Başını bana çevirdi, gözleri ağırlaşmıştı ama ben uzaklaşamadan temizlendi.

"Beni öptü," diye fısıldadı, ağzı tiksintiyle çarpılmıştı. "Dudaklarını üzerime koydu."

"Sus, yanındayım," dedim ona, saçlarını tekrar okşayarak.

"Aslan," dedi gül yaprakları kadar yumuşak ve ipeksi bir sesle. "Uzaklaştır onu."

"Ne var, Rosie?"

"Onun öpücüğü. O öpücük ağzımdayken uyuyamıyorum," dedi bana, gözleri erimiş değerli taşlar gibi maviydi.

Yapmamalıyım.

Şaplak olayından sonra aramıza mesafe koymaya dikkat etmiştim ve onun kafasını karıştırmak istemiyordum. Ama gözlerine baktığımda, ruhunun kırılganlığının gözlerinden parladığını gördüğümde, onu inkar edemeyeceğimi biliyordum.

"Tamam asi," dedim usulca. "Gözlerini kapat." Hemen itaat etti.

Yavaşça eğildim ve çırpınan göz kapaklarının her birine fısıltıyla hafif öpücükler kondurdum, sonra gözlerini açtığında, onu öptüğüm yeri protesto etmek için ağzını ayırdığında, açık dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Ağzımın içine doğru iç çekti ve yatağın içinde eridi.

Kısa bir öpücüktü, nasıl verileceğini bildiğim kadar tatlı bir öpücük. Ve benim basit dünyamı geçici olarak kendi ekseninde sarstı.

Pelüş dudakları dudaklarımda, ipeksi dili ağzımda, çiçeksi teninin ve şenlik ateşi izli saçlarının kokusu burnumdayken o bir dakika içinde benim için ondan başka bir gelecek yoktu.

Ailemin mahvolduğunu görmeye kararlı olduğu motorcu çetesinden bir MC prensesi.

Benden on yaş küçük, tecrübeliymiş gibi davranan ama sabah çiği kadar taze ve güzel dokunulmamış bir kız. Bu masumiyeti kaba ellerimle lekelemek ve aynı zamanda onu korumak, savunmak için savaşmak istedim.

Bu imkânsız bir tezattı ama öpüştüğümüz o saniyelerde çılgınca mümkün görünüyordu.

Doğal, hatta mukadder.

Aniden geri çekildim, kalbim sertçe çarpıyor, sapkın sikim nabız gibi atıyordu.

Gözleri kapalı kaldı ama gülümsedi ve "Seni seviyorum Lion" diye mırıldandı.

Ve sonra bayıldı. Bunu başının eğilmesinden ve nefesinin derinleşmesinden anlayabiliyordum.

Benim asi Rose'um uykusunda o kadar huzurlu görünüyordu ki, uyanık olduğu saatlerde dünyaya meydan okumak için kışkırtılmış gibi görünüyordu. Harleigh Rose'un güzelliği de buydu, yürüyen bir çelişkiydi, hem asi hem aziz, hem iyi kız hem günahkâr.

Yatağının yanındaki sandalyeye oturdum ve saatlerce onu izledim.

Nöbet tutmanın ve onun iyi olacağını kendi gözlerimle görmenin, tekrar tekrar içimde patlayan nükleer öfkeyi bastırmak için yeterli olacağını düşündüm, ama değildi.

Sadece daha da güçlendi.

Harleigh Rose için adalet olmayacaktı çünkü bazen, çoğu zaman polisin yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Adaletsizlik karşısında kendi acizliğimle milyonuncu kez yüzleştim ve bu duygu, içimde kalan tek şey saf, hayvani içgüdü olana kadar rasyonel beynimi yakıp temizledi.

Onu terk ettim.

Alarm çalışıyordu, köpeğim ayaklarının dibindeydi. Ama onu bıraktım.

Stang'ime bindim, hoparlörlerden Hozier'in "It Will Come Back" şarkısı çalıyordu çünkü şarkıcı bana Rosie'yi hatırlatıyordu ve Entrance Public'ten gençlerin partilerden sonra takılmayı sevdikleri Evergreen Gas'a doğru yola çıktım.

Aptal herif oradaydı, sanki az önce masum bir kıza tecavüz etmeye çalışmamış gibi arkadaşlarıyla gülüyordu.

Arabamı caddenin karşısındaki karanlık bir arsaya park ettim ve bekledim.

Bunu uzun süre yapmak zorunda değildim, geç olmuştu ve öyle değilmiş gibi davransalar da hala çocuktular.

Rick Evans arkadaşlarıyla vedalaştı ve kendisi eve gitmeden önce atıştırmalık bir şeyler almak için benzin istasyonuna girdi.

Kader bana gülümsüyordu.

Sonunda arabasına doğru ilerlediğinde arabasının yanında gölgede bekliyordum ve daha seslenemeden bir elim ağzının üzerinde, kolunu arkadan kavrayarak onu metale bastırmıştım.

Açık Skittles paketi yere düştü ve kırık bir gökkuşağı gibi yuvarlandı.

Ona doğru eğildim, sesim kulağına sertçe geliyordu. "Bir dahaki sefere Harleigh Rose Garro'yu bırak, herhangi bir kadına bulaşmayı düşünürsen, bir daha düşüneceksin."

Ağzını hafifçe bıraktığımda "Siktir git dostum," dedi. "O sürtük başına gelen her şeyi hak ediyor."

"Yanlış," diye homurdandım, "O kaltak alabileceği her türlü iyiliği hak ediyor, bu gece ona vermeye çalıştığın gibi bir boku değil. Bunu anlamıyorsun evlat, sana öğretmekten mutluluk duyarım."

Elimin arkasından "Siktir git," diye bağırmaya

çalıştı. Ben de ona bir ders verdim.

Vücuduna çürük mavi mürekkeple yazdığım bir yazı, gövdesine ve yüzüne kaligrafi gibi işlediğim yumruklar, uyumlu siyah gözlerinde imzamın parıltısı.

Onu orada bıraktığımda pişmanlık duyuyordu, zavallı bir çocuk gibi yerde ağlıyordu.

İçimdeki canavar, yıllarca basmakalıp sözler ve ikamelerle dizginlemeye çalıştığım o vahşi, içimde görkemli bir şekilde kudurdu, göğsünü zafer ilan eden dinsiz bir savaşçı gibi, eşini başarıyla korumuş bir alfa gibi dövdü.

Suçluluk duygusu gelecekti, biliyordum. İçimdeki karanlığa teslim olduğumda hep öyle olurdu. Ama şimdilik kötülüğün, intikamın doğruluğunun tadını çıkarıyordum.

Arabamı garajın önüne çektiğimde telefonum çaldı ve o aradığında her zaman yaptığım gibi cevap vermeden önce kim olduğunu biliyordum.

"Baba."

"Lionel."

Çok şey anlatan ağır bir duraklama oldu. Ahlaki çöküşümden pişmanlık duymayışım, onun kınamasına karşı inatçılığım ve garip bir şekilde buna boyun eğmeye istekli oluşu.

"Dinle evlat, bunu senin için örtbas etmeye hazırım," dedi ruhumu kanlı mürekkeple imzalamamı isteyen şeytanın sesi. "Yapması kolay, Rick Evans denen çocuk korkudan beynini kaybetti ve Percy'ye onu dövenin sen olduğunu bile zar zor itiraf etti. Ama senin de bildiğinden eminim, çocuklar zamanla daha cesur olurlar." İnce ve üstü kapalı bir şekilde ne demek istediğini anlatmak için durakladı, "O yüzden hâlâ yapabiliyorken bunu halının altına süpürmek en iyisi."

Sessizliğim cevabımdı.

"Sadece seni sağ kolum olarak sayabileceğimi bilmeni istiyorum. Kasabada bazı şeyler oluyor ve iyi bir adam, doğru bir adam ve oğlum bu işte bir oyuncu olarak işime yarayabilir."

"Hayır."

Suçumla yaşayabilirdim. İş o raddeye gelirse rozetimi kaybederdim, ki bu çok kötü olurdu, ama bunu göze almaya hazırdım. Doğru nedenlerle kötü bir iş yapmıştım ve bunun bedelini ödemeye razıydım.

"Başına kötü bir şey gelmesine izin vermeyeceğim evlat. Çoktan halledildi, sadece seni bilgilendirmek istedim. Bu hafta sonu Belediye Başkanı Lafayette'in evinde akşam yemeğinde bana katıl. Seni iyi bir arkadaşımla tanıştıracağım, Javier Ventura. Ve Lionel, bir dahaki sefere aradığımda, mavili kardeşlerine hizmet etmeye hazır ol."

Telefonu kapattıktan sonra sessizliğe baktım, babamın düştüğü ahlaksızlığın derinliğini anlayamadığım için kendime kızdım. Bunu bekliyordu, sahtekâr polisleriyle çalışmam için bana şantaj yapabileceği bir hata yapmamı.

Ve tam da onun eline oynamıştım.

Arabada oturup büyükannemle büyükbabamın artık benim olan eski evine bakıyor, sık sık yaptığım gibi içine yerleştireceğim aileyi, boş çiftlik evini kahkaha ve gürültüyle çınlatana kadar aydınlatacak karımı, çocuklarımı ve köpeğimi hayal ediyordum.

Her zaman kendim için beyaz çitlerle çevrili bir hayat hayal etmiştim, ama orada otururken babamın sesinin kulaklarımda çınladığını fark ettim.

Kulağım, Rick Evan'ın kanı ağrıyan parmak eklemlerimdeydi, arzuladığım kadın öyle bir kadın değildi.

O, tertemiz bir evin duvarına yazı yazmak için beyaz çitlere tırmanacak türden bir kadındı. Bir kabadayının boğazına yumruk atacak ve bunu yaparken saçlarını savuracak türden bir kadındı, muhteşem ve vahşi.

Öyle bir kadın ki, 17 yaşında ve benim yatağımda uyuyor.

Kendini ne kadar kötü gösterse de, ben ne kadar iyi davransam da, gerçek şu ki, ikimiz arasında bana razı olamayacak kadar iyi olan oydu.

Şehirden, ondan uzaklaşmam gerekiyordu. O benim sapkınlığım ve gizli karanlığım için, babamın beni zorla içine attığı karmaşık ağ için çok genç ve masumdu.

Arabamda oturdum ve hayatımın akışını değiştiren iki karar aldım.

Birincisi, babamı ya da en azından çalıştığı örgütün bir kısmını alaşağı edecektim.

Ve ikincisi, Harleigh Rose Garro'dan uzak duracaktım.

Twenty-Three.

Danner

Eski tarz rock müzik evin içinde kalp atışı gibi atıyordu, sessiz bir yerleşim bölgesinde hafta içi bir gece için çok yüksekti ama kimse polisi aramazdı.

Berserker'lar parti yapıyordu.

Bu onların yıllık yaz eğlenceleriydi, bu yüzden gece henüz yeni olmasına rağmen boş içki şişeleri birikmeye başlamıştı ve kokainin buruk tadı havadaydı, beyaz bulutları tebeşir tozu gibi koridorlarda süzülüyordu.

Gecenin en önemli olayı birazdan başlıyordu. Dövüş.

Berserkerlerin, sonunda kimin galip geldiğini görmek için her bir kardeşi meşhur ringe atma geleneği vardı.

Otuz dokuz kardeş vardı ve hepsinin dövüşmesi bekleniyordu ama Azrail, Roma İmparatoru'nun kolezyumunda yaptığı gibi dövüşü yönetiyordu. Kardeşlerin sahneyi kurmalarına yardım etmiştim; arka bahçede kazıklar ve güçlü beyaz iplerle işaretlenmiş ve rakiplerin gözlerini kör edecek devasa endüstriyel ışıklarla vurgulanmış küçük bir toprak daire. Gece boyunca yaz yağmuru yağmıştı, bu yüzden çimler kaygandı, altındaki zemin yumuşak ve emiciydi.

Zamanı geldiğinde müthiş bir gösteri olacaktı ve Reaper bu pisliği filme çekip eğlence olarak satabilseydi, bunu yapacağını biliyordum.

Belki de öyledir.

Ancak kavganın berbat tarafı, kardeş olması gereken adamları karşı karşıya getirmesi değildi.

Diğer.

Hayır.

Her erkeğin teminat göstermesi gerekiyordu ve bu teminat sadece bir kadın şeklinde kabul ediliyordu. Kaybederseniz, kazanan sizin kadınınızdan bir sikiş talep edebilirdi. Eğer tüm dövüşü kazanırsanız, sadece bir gece için istediğiniz kadar kızı seçebilirdiniz.

İğrençti. Aşırı derecede barbarcaydı. Ama MC bu konuda Kuzey Amerika'da ünlüydü. Erkekler sırf katılma şansı elde edebilmek için kulübü araştırıyor, diğer kulüplerden biraderler de çoğu politikacının Başkanlık için kampanya yürüttüğü gibi Reaper'ın davet edilmesi için dilekçe veriyordu.

Bu bir motorcu olimpiyatıydı.

Sadece altın madalya istediğiniz her şekilde kedi oldu
o.

Çoğu kardeş karavan çöplerini ya da fahişeleri
ama Reaper'ın en çok hoşuna giden şey, bir Yaşlı Kadın'ınız varsa onu kullanmanızdı. Bunun kulüpte birliği sağladığını, "benim olan senindir" felsefesinin çarpıtılmış bir yorumu olduğunu düşünüyordu.

Dövüşe ilk kez katılıyordum çünkü bu onura sadece rütbesi takılmış üyeler sahipti ve ben bu rütbeye ancak dokuz ay önce ulaşmıştım.

Ama o dövüşlerden ikisini kanlı sonlarına kadar izlemiştim.

Erkek kardeşler ölmüştü ve o kadar çok kadın ödül olarak sunulmuştu ki bunları düşünmek beni fiziksel olarak hasta ediyordu.

Laken'e on ikinci kez "Seni kaldırmıyorum," dedim ve bunu yapmak için dudaklarımı onun ipeksi siyah saçlarına bastırdım.

Son altı haftadır onunla fazla vakit geçirmemiştim, bu da onun artık resmen tahammül edemediği bir şeydi. O sabah, neyse ki Harleigh Rose Wrath'la dışarıdayken evime gelmiş ve günü benimle geçirmek istemişti.

Onu Vancouver'da saatlerce sürükleyerek ve Earnest Dondurması yemeye götürerek onunla yatmaktan kıl payı kurtulmuştum,

Deniz kenarında yürüyüp Stanley Park'ta onunla öpüştüm. Onu daha önce hiç böyle bir randevuya götürmemiştim ve çok heyecanlanmıştı.

Belli ki ona bir gün önce Harleigh Rose'u da aynı yere götürdüğümü, asi kızımın Earnest'in viski fındık aromasına bayıldığını ve okyanusun kenarında oturduğumuzda bir elini benimkinde, diğerini Hero'nun ipeksi kürkünde tuttuğunu, diğerinin onu aforoz etmesine rağmen iki erkeğiyle birlikte olduğu için yüzünün memnun olduğunu söylemedim.

Onu böyle bir randevuya götürmek düşüncesizceydi ama yaşadığı onca şeyden sonra onu şımartmak istemiştim.

Gözlerim arka bahçede onu aradı, hava ot dumanının pusuyla doluydu ve çimenlerin diğer tarafındaki büyük ateşin yanığı vardı.

Wrath'ın devasa kolunun altındaydı, sanki onun için yaratılmış gibi yanına sokulmuştu, o anda yaptığı gibi dudaklarını onunkilere değdirmek için ikiye eğilmesi gerekmeyecek kadar uzundu.

Bunun sadece bir oyun olduğunu bilsem de, şu anda kolumun altında bir kadın olmasına rağmen kalbim öfkeyle yandı.

Laken bana doğru bastırdı, bir eliyle yüzümü kavradı ve bana ters ters baktı. "Kızım Harleigh'e sürekli baktığını görmediğimi mi sanıyorsun, bir daha düşün Lion. Eğitimli değilim ama aptal da değilim. Ben senin Yaşlı Hanım'ınım ve benim sayemde payını aldın, o yüzden biraz minnettarlığa ne dersin?"

Yarı motorcu kişiliğimle, yarı da ona ihtiyacım olmasından nefret ettiğim için ona hırladım. Reaper hâlâ bana pek güvenmiyordu ve Laken haklıydı, her ne kadar güven kazanmış olsam da bu onun sayesinde olmuştu.

"Neden bu gece başka bir adam tarafından sikilmeni ya da birden fazla adam tarafından sikilmeni istemediğimi düşünüyorsun? Benim kızım için bunu istemem."

Söylemedim, ama avlunun karşısındaki kızı kastetmiştim, Wrath'ın teminat olarak gösterdiği kızı, çünkü o kız onun kızıydı ve Reaper bunu emretmişti.

Kalbimdeki yanma göğsümden karnıma doğru yayıldı ve orada alevlenmeye başladı.

Harleigh Rose'un bu psikopat heriflerden biri tarafından sikilmesine seyirci kalmamın hiçbir yolu yoktu.

Geçmişte bundan kaçınmasının tek nedeni Cricket'ın onu bir şekilde uzak tutmasıydı.

Tek kurtarıcı özelliği.

Şimdi, Harleigh Rose'u güvende tutmak için Wrath'ın Dövüş'ü kazanmasına güvenmek zorundaydım.

"Bu benim görevim," dedi Laken, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Yaşlı Hanımınız olarak bu benim için bir onurdur."

"Bu çok boktan bir şey Laken," dedim ona. "Bu bir

gelenek," diye homurdandı.

Gelenek uğruna ne kadar içler acısı şey yapıldığını merak ettim. Çinliler bunu ayak bağlama, bir kadının büyümesini engellemek için ayaklarını bağlamak gibi korkunç bir eylem için gerekçe olarak kullanmışlardı, Aztekler bunu insanları çağdışı Tanrılarına kurban etmek için bir neden olarak kullanmışlardı. Kendi ailem, Düşmüşler toplum içinde zarardan çok fayda sağlamış olsa da motorcu çetelerini ortadan kaldırmayı bir tür mirasa dönüştürmüştü ve birçok yasadışı motorcu kültürü bunu kadınlarını izinlerini almadan gelişigüzel paylaşmak için bir neden olarak kullandı.

Bildiğim kadarıyla gelenek, tapınmayı reddettiğim sahte bir Tanrı'ydı.

"Berbat," diye tekrarladım.

"Umurumda değil, yapıyorum. Çok önemsiyorsun, kaybetme," dedi Laken geniş bir gülümsemeyle.

I homurdandı benim ONAYLAMA ve döndü geri için Mutt, Roper ve Twiz ile konuşmamız.

Saniyeler sonra, Reaper kolunun altında yeni yaşlı kadınıyla bize katıldı.

Farrah.

Sikeyim.

Harleigh Rose bütün gece annesiyle parazit oyunu oynamış, beni tanımaması için onu gözümün önünden uzak tutmaya çalışmıştı ama bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum, özellikle de The Fight söz konusu olduğunda.

Tek umudum kaltağın beni tanımamış olmasıydı.

Bir kere yaşlanmıştım ve bunu yüzüme yansıtıyordum; on yıl öncesine göre daha yıpranmış, dışarıda çok fazla saat geçirdiğim için çizgilenmiş ve kahverengileşmiştim. Saçlarım yüzümde ve havamda farklı bir tavırla kesilmiş bir kıyafet giymiştim ve bunun yeterli olmasını umuyordum. Onu eskiden gördüğümde kafasının dumanlı olduğu düşünülürse yeterli olmalıydı.

Ama Harleigh Rose beni uyarmıştı.

Farrah bir bağımlıydı ama hafife alınmayacak kadar kurnazdı.

Bu yüzden, Azrail'in kolunun altında yaklaştığında, onu başka biri olduğuma inandırmak için cephaneliğimdeki her aracı kullanmam gerektiğini biliyordum.

Reaper çenesini eğerek "Kardeşler," dedi ve ardından Laken'e gülümseyerek hitap etti. "Kızım. Dövüş için hazır mısın?"

"Lanet olası hazır doğdun Prez," dedi Twiz, bir boksör gibi ayak parmaklarının üzerinde hafifçe bir o yana bir bu yana zıplayarak ve iyi bir önlem için birkaç hava yumruğu atarak.

Reaper çenesini ona doğru salladı ve sonra bana baktı. "İlk seferin için hazır mısın kardeşim? Bu lanet olası dünyada böyle bir heyecan yok."

"Kazanmaya hazırız, Prez."

Başını arkaya attı ve güldü. "Wrath son iki yıldır kazanıyor, onu yenersen sana Yaşlı Kadınlardan herhangi birini bir hafta boyunca sikmen için izin veririm, sadece bir gece değil. Bunu hak ediyorsun."

"Baba," dedi Laken, sanki babası ahlaksız ve psikopat değil de sadece aptal ve hoşgörülü davranıyormuş gibi sevgi dolu bir göz devirmeyle.

"Böylesine güzel bir yüzün hırpalanması utanç verici," diye girdi Farrah, gözleri ince, kırmızı yarıklar halindeydi. Kafasının çok iyi olduğu belliydi.

Omuz silktim. "Güzel ya da değil, yüzümle pek ilgilenmiyorum. Yanımda tutmak istediğim kadınım ve bu yüzden kazanacağım."

Farrah uzun bir süre bana baktıktan sonra dönüp kirpiklerini Yaşlı Adam'a fırlattı. "Neden önce bu yakışıklı Aslan'ın gitmesine izin vermiyorsun, Reaper? Kendini kadınına kanıtlamak istiyor, neden bunu kanıtlamak için otuz dokuz raunt boyunca dövüştürmüyorsun?"

Gözlerinde hiçbir tanıma titreşimi yoktu, ama bunu bana fırlatma şekli beni kim olduğumu bildiğine ikna etti.

Sonra onun spor olsun diye tehlikeli oyunlar oynamayı seven aşağılık bir kaltak olduğunu hatırladım.

Muhtemelen sadece beni dövülmüş ve kanlar içinde görmek istiyordu, muhtemelen cehennem zebanisi gibi bundan zevk alıyordu.

Reaper onu uzun, ıslak ve özensiz bir şekilde öptükten sonra geri çekildi ve "Bitti. Yirmi dakika sonra ilk sen kalkacaksın, tişörtünü çıkar ve ringe gel."

Mutt ve Twiz iyi şans getirmesi için sırtımı tokatlarken Laken kulağıma, "Bu çok ateşli olacak," diye nefes verdi.

Pek çok şey olacaktı ama sıcak olacağından çok şüpheliydim.

Gözlerim yine bahçede Harleigh Rose'u aradı ve Wrath'ın onu elinden tutup eve götürdüğünü gördüğümde kaşlarımı çattım, her zamanki soğukkanlı yüzü geniş bir gülümsemeyle parçalanmıştı.

Harleigh Rose da gülümsüyordu.

O öfke geri geldi, ilkel ve önlenemeyecek kadar güçlüydü. "Dövüşten önce tuvaleti kullansam iyi olacak," diye mırıldandım,

Laken'den kendimi kurtarıyor ve sahte aşıkların peşinden içeri giriyordum.

Sahte.

Kendime söyledim.

Ama yıllar boyunca içimdeki Dom'a dönüştürdüğüm içimdeki canavar, onun bir erkek tarafından dokunulması fikrine öfkelendi.

Onu korumak için onunla birlikte olduğu için lanetlensin.

Ben onun koruyucusuydum.

Altı yaşından beri öyleydim ve eğer bu konuda söyleyecek bir şeyim olsaydı yüz yıl kadar sonra ölene kadar da öyle olacaktım.

Ayaklarım beni, mantığımın devreye girmesine fırsat kalmadan merdivenlerden Wrath'ın odasına götürdü.

Kapının önünde durakladım, göğsümdeki vahşi şeyi kementle yakalayıp yola getirmeye çalışıyordum.

Bir kahkaha.

Harleigh Rose'a ait olduğunu her yerde fark ettiğim boğucu, dolgun kahkaha.

Bir homurtu.

Derin,

erkeksi.

Onun değil.

Wrath'ın.

Kişilikler arasındaki yırtılmayı, Dr. Jekyll'imin, iyi adam polisimin yerini Hyde olan dinsize bıraktığı anı hissedebiliyordum.

Ayağımla kapıya öyle bir vurdum ki yan tarafı kırıldı ve sonra hışımla içeri girdim, vücudum öfkeyle öyle gerilmişti ki hareket edebilmem mucizeydi.

"Bu ne lan Danner!" Harleigh Rose yatağın yanında yerde bağdaş kurup oturduğu yerden bana bağırdı. "Kapı açıktı amına koyayım."

Gözlerimle vücudunun her santimini izledim, bir tür lanet av köpeği gibi havadaki seks kokusunu test ettim ve sonra ona gittim, giyinik ve dokunulmamış olduğuna tatmin olmadım ve kollarımı ona dolayana ve ağzımı onunkine koyana kadar benim oldum.

İtiraz hırıltısını bir inilti haline gelene kadar yedim ve kollarımda her zaman yaptığı gibi eridi.

Evet. Benim.

"Kardeşim, hiç kapı çalmak diye bir şey duydun mu?" Wrath arkamdan sordu.

Döndüm ve omzuna sertçe vurdum. "Burada kıkırdayarak ve inleyerek ne halt ediyordun?"

Gazap bana bir an acımasızca baktıktan sonra paslı bir kahkaha patlattı. "Sik beni, bu çok iyi. Oh, siktir."

Harleigh Rose arkamdan hafifçe güldü. "Şikayet etmiyorum ama bu müthiş bir alfa öfkesiydi."

"Sana bir soru sordum," dedim Wrath'a, yumruklarımı sıkarak onu yumruklama isteğimi bastırdım.

Büyüktü, çok büyüktü ve Dövüş için enerjime ihtiyacım olacağını biliyordum.

"Dostum, homurdanıyorum. Söyleyecek pek bir şey yok, çoğu homurdanarak söylenebilir," diye açıkladı Wrath, gözlerinde gerçek neşe gözyaşlarıyla. "Ve senin kadının da gülüyor, anladığım kadarıyla bu bir Garro özelliği."

Harleigh Rose yanıma geldi ve elini belime doladı. "Biliyorsun ben ve Wrath sadece arkadaşız. Bu... kardeşim hakkında konuşacak başka birinin olması çok güzel." Bana bakarken gözleri kocaman açılmıştı ve kederle parlıyordu. "Onu özlüyorum."

Kolum ona dolandı ve önüme doğru bastırdı. Gözlerimi kapattım, onun çiçek kokusunu derin derin içime çektim, Rosie'm için o kadar mükemmeldi ki, dünyanın Harleigh Rose'una o kadar zıttı ki.

"Biraz gerginim," diye mırıldandım sonunda, önce ona sonra da sessiz bir özürle Wrath'a baktım. "Dövüş için hazırlanıyorum."

Gazap homurdandı. "Biraz kıskandım desem daha doğru olur, ama kendine ne söylersen söyle kardeşim."

Ona ters ters baktım. "Onu öpmeyi kesersen, bu konuda yardımcı olabilirsin."

Gazap pişmanlık duymadan sırıttı. "Tekrar öpmek, bu gece o kadar öfkeyle dövüştüğün anlamına geliyor. Kahretsin, içeri ilk girdiğinde yüzündeki o öfkeyle beni alt edebilirdin."

"Kıl payı kurtuldum," diye itiraf ettim, kıskançlığımdan utanmadan, çünkü onu sevme şeklimden utanmıyordum. "Dövüş için seni mahvetmek istemedim. Harleigh Rose'u başkalarının ellerinden uzak tutmak için sana güveniyordum."

Wrath'ın neşesi yüzünden düştü ve bir taş gibi yere yığıldı. "Buna emin olabilirsin kardeşim."

Ona elimi uzattım ve birbirimizin sırtını sıvazladık.

"Şimdi bir saniyeliğine kaybol, ama kapıya dikkat et," dedim ona, uzaklaşıp Harleigh Rose'a dönerek.

"Tamamdır," diye mırıldandı sırıtarak odadan çıkıp kapıyı arkasından kapatırken.

"Danner, ne yapıyorsun?" diye tısladı, ben onu yatağın kenarına götürüp üzerine iterken.

Onu görmezden geldim, onu ters çevirdim ve kalçalarını yukarı çektim, böylece kıçı olgun bir şeftali gibi uçlandı.

Onu Berserker'ın evinde becermek tehlikeliydi. Temel ihtiyaçlarıma boyun eğerek ikimizi de riske atmak çılgınca uygunsuzdu.

Ama o anda hiçbir şey beni benim olanı talep etmekten alıkoyamazdı.

"Danner," diye tersledi.

"Sanırım kime ait olduğunu hatırlatmaya ihtiyacın var Rosie," diye kestirip attım, titreyişinden sesimin tonunu anladığını anlamıştım. "Islak amının ve vahşi ruhunun sahibinin kim olduğunu hatırlatmaya. Kimin yatağında uyuyorsun ve kimin sikine tapıyorsun."

Etrafına uzandım, kotunu açtım ve kotu kapalı tutacak şekilde kalçalarından aşağı çektim. Tangasının T'sini kavrayıp sarsarak kumaşın ikiye ayrılmasını sağladığımda nefesi kesildi ve sonra dizlerimin üzerine çöküp başparmaklarımla kıçının yanaklarını açtığımda ıslak, pembe merkezini görebildim. O kadar güzeldi ki ağzım sulandı.

"Ben seni yerken sessiz ol," diye emrettim klitorisinden kıçına kadar yalamadan önce, tatlı tadı dilimde patlıyordu,

ballı ve bal likörü gibi baş döndürücü. "Tek bir ses çıkarırsan seni daha sonra dizime yatırır ve bu güzel kıçını kürekle kırbaçlarım."

Yumuşakça inledi, benim hâkimiyetim karşısında yenilgiyi kabul ederken vücudu pozisyonunda gevşedi. Kahretsin, ama o zafer anı için yaşadım, ellerimde sıcak balmumu gibi esnekleştiği saniye için.

Kıçına sert bir tokat attım. "Bana ne diyorsun?"

"Evet, Aslan," diye inledi, ben diğer yanağına vururken ayak parmaklarının üzerinde öne doğru sallanıyordu.

Sonra başımı eğdim ve ziyafet çektim.

Kalçalarının içini kızarıp titreyene kadar ısırdım, tatlı dudaklarını emdim ve bacakları etrafımda titreyene kadar gergin, ağrıyan klitorisini yaladım. Sikim ağrıyordu, ucu prekumla o kadar ıslanmıştı ki boxerımı ıslattığını hissedebiliyordum ama dokunmadım çünkü ağzımın onun üzerinde olması yeterince vahiydi.

Yarı cennet, yarı cehennemdi, her ikisi de kalçalarının tepesinde buluşuyordu. Ve orada ibadet ettiğimde, bu hem bir dua hem de bir günahtı.

Çok fazla olacağını bildiğim halde amına üç parmağımı soktum, emirlerimi yerine getirmek için çırpınışını görmek için sabırsızlanıyordum.

Pompaladığım parmaklarıma, kıçının etrafında döndürdüğüm başparmağıma karşı geri çekilirken boğazında bir inilti kesildi.

"Her bir santimini istediğim gibi kullanabilirim," dedim ona eğilip muhteşem kıçını ısırmadan önce. "Kıçın, amın ve güzel ağzın."

"Evet, Aslan," diye kısa bir nefesle kabul etti. "Kullan beni. Beni istediğin yerde becer, sadece lütfen bana sikini ver."

"Hayır," dedim, yanağına tekrar vururken kalçasına hınzırca bir gülümseme bastırdım.

"Lütfen," diye tekrarladı. Bir tokat daha.

"Tanrım," diye soludu, bacakları titriyordu, ıslaklığı eriyen krema gibi kucaklamam için bacaklarından aşağı kayıyordu. "Lütfen, seni lanet olası piç, sik beni."

İşte oradaydı, teslimiyetin içinden gelen şımarıklık, onu ehlileştirilemez yapan çaresizlik, irademe boyun eğerken bile vahşiydi.

Ayağa kalktım, atletik şortumu aşağı ittim ve sırılsıklam olmuş amcığının içine girdim.

Hemen inledi, "Gelmem gerek." "Hayır."

Boncuklu meme uçlarını ellerime alıp çekmek, bükmek ve oynamak için vücudunun üzerinde kıvrıldım. Ağzım boynundaydı, ısırdım ve emdim, onu işaretlemek için çaresizdim ve bunu ağlayana kadar yaptım çünkü suçu Gazap'a atabileceğini biliyordum. Boynundaki ısırık izini öptüm ve dar amına daha sert girdim.

"Geleceğim," diye tekrarladı.

"Ben söyleyene kadar olmaz."

"Siktir," diye inledi kabaca.

Doğruldum ve onu aşağı ittim, böylece omurgası eğildi ve kıçı daha yukarı kalktı.

"Aletimi iyi bir sürtük gibi al ve gelmene izin vereyim," diye homurdandım, alnımda boncuk boncuk ter birikti ve pembe kıçına düştü.

İyi bir önlem için tekrar tokatladım, zıplama hissini seviyordum. Her iki elimle de kıçını kavradım, açtım, böylece bağlantımıza tükürebildim ve ona daha da sert bir şekilde soktum, kırmızı horozumun sıcak, pembe kıvrımlarına battığını görmeyi seviyorum.

"Aslan!" diye bağırdı yastığa, bacakları çılgınca titriyordu. "Lütfen, Tanrım, Aslan, ben seninim, seninim, seninim."

"İyi kız," diye övdüm, sözlerini taşaklarımda hissederek. "Benim için gel."

Kırıldı.

Kayalık bir kıyıya çarpan dalgalar gibi ellerimin arasında ve vuran horozumun üzerinde paramparça oldu. Amcığı çekti

Bana doğru, sikimin kabarmasına ve sonunda içinde patlamasına neden olan bir emme dalgası.

"Tanrım, seni hissedebiliyorum," diye huşu içinde nefes alırken, dölüm onun içine pompalanıyordu.

Parmağımı bağlantımızın etrafında gezdirdim, şişmiş kıvrımlarını etrafımda sıkıca hissettim ve bir iniltiyle kalçalarımı tekrar ileri doğru salladım.

"Em," diye emrettim, ıslak parmaklarımı ağzına götürdüm, böylece sularımızı tadabilecekti. "Parmaklarımdan dölümüzü em ve benim olduğunu bil, Harleigh Rose."

Gür ağzı parmaklarımı sardı ve sözcükler tenimde şekillenmeden önce emdi. Sanki sormama bile gerek yokmuş gibi "Senin," diye onayladı.

Sanki hep öyleymiş gibi.

Benimki.

Etime saplanan yumruğun iğrenç gümbürtüsü, ringde tavsiye ve övgülerini haykıran erkek seslerinin gürültüsü arasında bile duyuluyordu. Yumruğu çenemin köşesine yediğim için çarpmanın etkisiyle geri çekildim, acı çenemden beynime doğru bir şok dalgası gibi yayıldı.

Silkindim ve bir sonraki saldırıya hazır olabilmek için kana bulanmış, kirden kabuk bağlamış ellerimle gözlerimdeki çamuru elimden geldiğince sildim.

Saatler geçti. En az üç

ya da dört.

Yirmi bir kardeşimi yere sermiştim ve yirmi ikincisindeydim, ama bunun sona ereceğinden emin değildim

Diğerlerinin zafer kazandığı gibi.

Vücudum canlı bir çürüktü, her bir uzvum yorgunluktan o kadar ağırlaşmıştı ki, yenilgiyle yere düşmemiş olmam bir mucizeydi.

Wrath'ın on altı rauntluk yenilgisiz rekorunu açık ara farkla geçerek Dövüş için bir rekor kırmıştım bile.

İşimin bitmesini istedim. Mutt'un kudurmuş yumrukları karşısında yere yatmak ve zaferi onun almasına izin vermek istedim.

Ama bunu Laken'a yapamazdım, benim için başka bir adamla yatmanın romantikliğin çarpık bir versiyonu olduğunu düşünse bile.

Onu sevmiyordum, yanına bile yaklaşmamıştım ama ondan hoşlanıyordum. Tatlı ve şımarıktı, ailesini seven ve gülmeyi seven bir kadındı. Şampiyonluk kupasındaki bira gibi elden ele dolaştırılmayı hak etmiyordu.

Mutt beni yanıltmak için sola doğru eğildiğinde, enerjimin son kırıntılarını topladım, çelik gibi adalet duygumla güçlendirdim ve yumruğumu acımasız bir aparkatla savurarak Mutt'un çenesine tam da momentumu öne çıkarken vurdum.

Acı başlamadan önce gözleri büyüdü ve sonra sallanırken başının arkasına doğru yuvarlandılar, sonra da ayaklarımın dibindeki çamura bir yığın halinde düştüler.

Kalabalık kükredi.

Yirmi iki adam gitti, on yedi adam kaldı.

Ter, çıplak göğsümden aşağı yuvarlandı, kan ve kiri de beraberinde götürdü, gri eşofmanımın bel bandını boyadı, böylece neredeyse tüm kumaş ağırlaştı ve doygun hale geldi. Onları çıkarıp atmak, serin toprağa uzanmak ve vücudumun istediği gibi ölmek istedim.

Ama sadece bir tane daha, sadece bir tane daha diye zikrederek zihnimi odakladım.

Sonra Grease ipin üzerinden ringe adım atıyordu, orta yaşlıydı ama spor salonunda bir ömür boyu çalışarak biriktirdiği yoğun kaslarla doluydu. Gülümsemesi

bıçak gibi keskin, yumrukları etli çekiçlere dönüşmüştü.

"Buraya kadar kardeşim," diye alay etti benimle. "Senin için zaman doldu."

Reaper dövüşün başladığını bağırarak işaret etti, "Kan yukarı ve vücut aşağı. Yere ilk düşen kaybeder."

Daha konuşmasını bitirmeden Grease öne fırladı ve yumruğunu şakağıma indirdi.

Hareket etmek istedim, kalabalığın kakofonik bağırışları arasında Harleigh Rose'un dikkatli olmam için bana yalvaran sesini duyabiliyordum ama denesem de o ölümcül yumruktan kaçacak hızı bulamadım.

Duymaktan çok hissettiğim bir sesle birleşti, parmak eklemleri kulağımın üzerindeki yumuşak noktaya çarptı, yumruk beynimde patlayan ve onu kafatasımın diğer tarafına fırlatan donuk bir gümbürtüyle kemikle buluştu.

Kafamı karıştıran karanlıkta yolumu bulmaya, Laken'ı güvende tutabilmek için bilincimi korumaya, Harleigh Rose'a asla dokunulmaması için Wrath'ın Dövüşü kazandığından emin olmaya çalıştım.

Ama yapamadım.

Bir saniye sonra da kokuşmuş çamurun içinde dizlerimin üzerine çöktüm ve bayıldım.

Twenty-four.

Ona gitmek istedim ama yapamadım.

Bunun yerine, Hendrix ve Pope'un onu ringden eve sürükleyişini ve Laken'in etraflarında sıkıntıyla çırpınışını izlemek zorunda kaldım. Onun vızıldayan bedenini bir sineklikle uzaklaştırmak ve Lion'ın yanında hak ettiğim yeri almak istedim.

Onun yerine, annem Reaper'la sık sık öpüşürken yanında durdum ve Berserker geleneği olan çamurlu kan banyosunu izlemeye devam ettim. Ancak Wrath eğilip kulağıma bir şeyler fısıldadığında Danner'ı düşünmeyi bırakıp kendim için endişelenmeye başladım.

"Bu işi kazanacağız, endişelenme Harls," dedi sessizce ve kolumu garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde sıktı.

Sahte ilişkimizi gerçek bir arkadaşlığa dönüştürecek kadar birbirimizden hoşlandığımızı fark ettiğimizde bana böyle hitap etmeye başlamıştı.

"Bu iyi olur," dedim ona.

Sırıtışı, kara sakalının içinde beyaz bir umut ışığıydı. "Yakaladım seni."

Geri çekildim, böylece siyah tişörtünü ensesinden çekip çıkarabildi ve gövdesinin devasa, kaslı ve dövmeli uzunluğunu ortaya çıkardı. Etrafımdaki kadınlar bu manzara karşısında iç çektiler ama ben sadece gözlerimi devirmekle yetindim.

"Gösteriş," diye mırıldandım.

Wrath göz kırparak beni şaşırttı.

Sonra bacağını ipin üzerinden salladı ve on beş raunt sonra hâlâ ayakta olan Grease ile dövüşmek için ringe girdi.

Bu son dövüş olacak.

Kazanan hepsini alır.

Yani, kazanan beni alır.

Reaper normalde dövüşçüler çembere girdikten sonra yaptığı gibi dövüşün başlangıç sözlerini anons etmedi. Bunun yerine, kalabalığın VIP bölümünde durduğumuz yerde Grease'in bize yaklaşması için usulca fısıldadı.

Silah arkadaşıyla, ona bu kadar yakın durmama rağmen duyamayacağım kadar alçak sesle konuştu ama Grease'e parlak stadyum ışıklarında metalik bir parıltıyla parlayan bir şey uzatmasını izledim.

Gözümü kırptım ve Grease ringin kendi tarafına dönmüştü, Reaper sözleri söylüyordu ve dövüş başlamıştı.

Wrath sert başladı, yumrukları o kadar güçlüydü ki tek bir yumruk yaşlı dövüşçüyü temelinden sarsacak gibiydi. Görmek inanılmaz bir şeydi, David'in Goliath'a karşı mücadelesi gibiydi ama bu sefer Goliath'ımın kazanmasını umuyordum.

Bazı kadınların ona şehvetle bağırdıklarını, ayaklarının dibindeki çamura külotlarını fırlattıklarını duyabiliyordum.

Danner'ın dövüşlerinden yere dökülenler kadar çok değildi.

Wrath bir güç merkezi olabilirdi ama bir bıçağın keskin kenarı kadar ölümcül olan Danner'dı.

Onu izlerken külotumdaki ıslaklığı hâlâ hissedebiliyordum, kesik kasları dövüşlerin gerginliğiyle vurgulanıyordu, beyaz ışıkta mermer bir savaşçı gibi parlıyordu ama vahşi bir savaşçı gibi kan ve çamurla kaplıydı.

Ondan daha ateşlisini görmemiştim, yumrukların etrafından dolanıyor ve böbreklere, elmacık kemiklerine ve çenenin dar çıkıntısına mükemmel bir şekilde inen şiddetli bir yumruk dizisiyle vücutlara dalıyordu.

Eve döndüğünde onu becermek, savaştan dönmüş bir asker gibi ona tapınmak için sabırsızlanıyordum ama şimdi o Laken denen sürtükle bir yerlerde komadaydı ve ben başka bir adamın beni savunmasını izliyordum.

Kavgaya geri döndüğümde aniden kaybetmekte olan bir adam olduğunu fark ettim.

"Kahretsin," diye kükredi Wrath, Grease karnının sol tarafına kötü niyetli bir yumruk indirdiğinde, derisi yumruğun altında açıldı

Sanki sıcak bir bıçakla kesilmiş gibiydi.

Kan böğründen aşağı ve ayaklarının dibindeki çamura döküldü.

Wrath misilleme olarak Grease'e saldırdı, onu tek koluyla kilitledi ve kafasına iki hızlı darbe indirdi.

Ancak Grease, Wrath'ın karnına kısa ve keskin yumruklar atabilecek kadar yakındı ve bu yumruklar tekrar tekrar açılmış yaralara dönüştü.

Ne haltlar dönüyordu?

Wrath acı dolu bir homurtuyla onu serbest bıraktı, eli özellikle korkunç bir kesiğe gitti.

Grease'in eline yapışmış bir şey ışıkların arasında bana göz kırptı.

Uçları kısa bıçaklar şeklinde kıvrılmış, kötü görünümlü pirinç muştalar.

Nefesim kesildi ve hemen ringdeki dövüşe değil, annemi kolunun altına almış ve yüzünde kocaman bir sırıtışla bana bakan Reaper'a baktım.

"Dövüş'te silahlara izin verilmiyor," diye suçladım.

Azrail'in gözleri ıslak bir memnuniyetle parlıyordu. "Sanırım buranın benim kulübüm olduğunu ve kuralları koyanın ben olduğumu unutuyorsun. Silah istiyorum, lanet olası askerlerimin eline silah vereceğim ve kimse bu konuda bir bok diyemeyecek."

"Bu konuda bir bok demiyorum," diye tükürdüm.

"Evet, öylesin," diye ekledi annem sinsi bir gülümsemeyle. "Sence bu neden oluyor, tatlı bezelyem?"

Onlara bakakaldım.

"Şimdi Berserker olmak istiyorsan, kızım, Berserker tarzıyla vaftiz edilmelisin, kardeşlerimin dölüyle meshedilmelisin," diye ilan etti Reaper.

Bir ürperti omurgamı yakaladı ve geriye doğru büktü. "Hayır."

"Sadakat her şeydir prenses," dedi Wrath ringde acı dolu bir hırıltı daha çıkarırken. "Kardeşler bunu ringde kanla kanıtlar ve kadınlar da işleri bittiğinde onlara bakarak kanıtlar."

Wrath sendeleyip neredeyse dizlerinin üzerine düşerken, kutlama çığlıkları arasında "Bu çok boktan," diye bağırdım. "Anne, cidden bunu kabul ediyor olamazsın?"

"Sorun olur mu?" diye sordu, benimkine çok benzeyen yüzü şokla buruşmuştu. "Harleigh bebeğim, bu benim fikrimdi."

Kalabalık tekrar çığlık atarak bakışlarımı Wrath'ın dizlerinin üzerine çöktüğü, sallanmaya devam ettiği ama yine de bir şekilde dik durduğu çamura çekti. Alnındaki kesikten akan kanla kıpkırmızı olmuş, biri çoktan şişmiş gözleri benimkileri buldu ve acı doluydular. Sadece onun için değil, benim için de.

"Bitti orospu çocuğu," diye bağırdı Grease ve ardından Wrath'ın sol yanağına son bir sert darbe indirdi.

Ve Golyat parçalandı.

"Hayır," diye bağırdım, o kadar uzun ve yüksek sesle ki babamın göğsünden vurulduğu güne geri döndüm, ancak bu sefer beni gerçeklerden koruyacak Danner yoktu.

Grease dövüşü kazanmıştı. Ve eğer beni isterse ben onun ödülüydüm.

Hemen topuklarımın üzerinde döndüm ve çemberden hızla uzaklaştım.

Grease beni yakalamadan önce on adım gitmiştim, kolları çamur ve kanla kayganlaşmıştı ama beni merdivenlerden evin içine taşırken "Ödülümü aldım!" diye bağırıyordu.

Beni oturma odasına götürüp kanepeye bıraktığında hâlâ çığlık atıyor, tekmeliyor, feryat ediyor ve kollarındaki derin yaraları kaşıyordum.

Twiz üstümde belirdi ve bileklerimi kilitledi, Pembe Göz kanepenin dibinde tekmeleyen botlarımı tutuyordu. Grease üstüme çıkarken bana doğru baktı ve kulağıma fısıldamak için daha da eğildi.

"Bir fareyi işte böyle
dumanlarsın." Kısa bir an için
tereddüt ettim.
Ne oluyor lan?
Ve sonra kıyamet koptu.

Danner aniden oradaydı, dövüşten dolayı hâlâ kirliydi, yüzü siyah bir öfke maskesiydi, öyle güçlü bir kükreme çıkardı ki duvarlar sarsıldı ve Grease'e saldırmak için ileri atıldı.

Bu kez hızla üstünlüğü ele geçirdi ve yaşlı adamı yere sürükleyerek manik bir şekilde gülen yüzüne yumruk üstüne yumruk indirdi.

Sonra Wrath oradaydı, yaralarından dolayı kanlar içinde yere yığılırken bile Twiz ve Pembe Göz'ü üzerimden çekip aldı.

"Benim," diye homurdandı onlara, sonra göğsüne vurdu. "Lanet olası benim."

Bu fırsatı değerlendirerek ayağa fırladım ve Pembe Göz'ün uyluğunun iç kısmına, dizinin hemen üstüne öyle bir tekme attım ki, inleyerek yere yığıldı.

ACL'sini yırtmıştım.

"YETER!" diye bağırdı Azrail koridorun ağzından, silahını hepimize doğrultmuştu.

Grease'in etli suratına bir darbe daha indiren Danner dışında herkes durdu.

"Burada işin bitti," dedi Azrail tokmak darbesi gibi bir sesle. "Payını teslim et ve bu kulüp binasından defol git."

Danner, Grease'in guruldayan bedeninin üzerinden ona ters ters baktı. "Bu iş boka sardı Prez. Ama bu kulüp için üzerime düşeni yapamayacağım anlamına gelmiyor."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor, seni lanet olası amcık," diye tükürdü Azrail. "Bir kadın yüzünden kardeşlerini inkar mı ediyorsun? Senin bile olmayan bir kadın için mi? Bu beni iğrendiriyor. Kardeşler her şeyden önce gelir, buranın sloganı bu ve sen bunu yutamayacağını bir kez daha kanıtladın. O yüzden Hendrix seni buradan sürüklemeden önce defol git buradan."

Danner'ın son üç yıllık emeği boşa gitmeden önce durumu düzeltecek bir şeyler söylemek için bir adım öne çıkmak istedim ama Wrath dikkatli bir el hareketiyle beni susturdu ve başını hafifçe salladı.

Danner yavaşça ayağa kalktı, Grease'in vücuduna bir tomar tükürük attığında bile gözleri Reaper'ınkilere kilitlenmişti ve sonra

"Buraya kardeşlik ve özgürlük için geldim. Bana dayatılan daha fazla boktan kural için değil."

Azrail onunla alay etti. "Dışarı."

Bana bakmadı ama ön kapıdan çıkıp gecenin karanlığına karışırken bana bakmak istediğini biliyordum.

Reaper silahını Wrath'a çevirdi, tek gözünü kısarak odaklandı. "Bir daha böyle bir şey yaparsan, Wrath kardeşim, seni aforoz etmekle kalmam, kıçına bir kurşun sıkarım, duydun mu?"

Gazap homurdandı.

"Ve sen," dedi bana, silahını benimle arkasındaki koridor arasına doğrultarak. "Sadık olduğunu kanıtlamak için başka bir yolum var, lanet bir horoz almak için çok iffetlisin. Ofisime gel."

Benim takip etmemi beklemeden topuklarının üzerinde döndü.

İstemiyordum, Danner'a gidip iyi olduğundan emin olmak ve bir sonraki adımda ne yapacağımızı sormak istiyordum, çünkü bu noktada bu piçleri alt etmek için yapmayacağım şey yoktu.

"Git," diye emretti Wrath bana sessizce. "Beynine bir kurşun mu istiyorsun? Siktir git."

Ben de öyle yaptım.

Ama önce Grease'in yüzüstü yatan karnına tekme attım ve yüzüne tükürdüm.

Reaper ofisinde bekliyordu, kapı açıktı, masaüstünde duran silahını okşuyordu.

"Kapıyı kapat kızım."

Öyle yaptım, sonra odaya girip masanın diğer tarafındaki sandalyelerden birine oturdum. Öfke damarlarımda o kadar hızlı akıyordu ki, konuşmamı isterse ağzımdan akan öfkeyi engelleyemeyeceğimden endişeleniyordum.

"Burada bir köstebek var," diye söze başladı, belli ki benden anlamlı bir tepki bekliyor.

Çok yorgundum ve ona şımarıklıktan başka bir şey veremeyecek kadar öfkeliydim. "Hadi canım."

Kaşları havaya kalktı. "Bunu biliyor musun?"

Omuz silktim. "Grease benimle birlikte oraya girmeye çalışmadan önce yüzüme doğru dudak büktü."

"Bu Lion."

Tekrar omuz silktim. "Onunla yakın değilim, sana fikrimi söyleyecek kadar tanımıyorum."

"Evet," dedi başını sallayarak, silahının emniyetini sesli bir klik, klik, klik sesiyle açıp kapatarak. "Mesele şu ki, annen bana onu bir süre önce tanıdığını ama nasıl tanıdığını çıkaramadığını söyledi. Sadece kavgadan önce onunla karşılaştığında, onu Giriş'teki lanet olası bir domuz olarak tanıdığını fark etti. Düşünüyorum da, Harleigh Rose Garro, senin de bunu unutmuş olmana imkan yok, değil mi?"

Kalbim küt küt atıyordu, avuçlarım o kadar kaygandı ki sandalyenin kollarından kayarak kucağıma düştüler. "Dediğim gibi, ona yakın değildim, pek dikkat ettiğimi söyleyemem."

"Lanet olası saçmalık," diye kükredi, aniden ayağa kalktı, sandalyesi geriye fırladı ve sonra masanın üzerine eğildi, Glock'u alnıma nişan aldı. "Biliyordun. Neden biliyordun da bana söylemedin, ha? Lanet olası baban için burada değilsin."

"Değilim," demek için acele ettim. "Onu tanıdığımı sandım ama nereden tanıdığımı hatırlayamadım. O orada polisti ve ben bir motorcunun çocuğuydum, polisler hakkında ne biliyordum ki?"

Tereddüt etti, ağır ağır nefes alıyordu, kara gözleri uğursuzdu. "Sana inanmak zor kızım, özellikle de Grease'i yemene izin vermezken. Sana nasıl güveneceğim?"

"Yapabilirsin," dedim küçük bir gülümsemeyle, sanki silah zoruyla alıkonulmak önemli bir şey değilmiş gibi, çünkü suçlu değildim. "Bunu kanıtlamak için ne yapmamı istiyorsun?"

Sırıtışı bir bıçağın kenarı gibi hınzırca keskindi. "Buna hayır demeden önce şunu açıklığa kavuşturmak istiyorum. Ailene göz kulak olan bir adam var, özellikle de Garro'nun kendi tohumundan hamile bıraktığı o tatlı parçaya. Şimdi senden yapmanı isteyeceğim şeyi yaparak Düşmüşler'den vazgeçtiğini bana kanıtlamazsan, adamıma o n u n bağırsaklarını deştirtir, bebekleri aldırtırım.

Sonra da üçünün de kafasına sıkarım. Beni anlıyor musun?"

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım. Alnıma doğrultulmuş silahı sikeyim.

Bu kadar güzel birine böylesine grotesk bir şey yapmayı düşünmektense beynimde o kurşunu patlatmasını tercih ederim.

"Yapacağım Azrail," dedim, sesim şaşırtıcı derecede sabitti. "Yapacağım, sadece bana ne olduğunu söyle."

Azrail beni inceledi, samimiyetimi araştırdı, sonra çaresiz gözlerimde aradığını buldu, silahının emniyetini geri aldı ve sakin bir gülümsemeyle sandalyesine yerleşti.

"Aslan'ı benim için öldüreceksin prenses. Ve bunu bu gece yapacaksın."

Twenty-five.

Kapıdan içeri girdiğimde ev şaşırtıcı derecede sakindi, Danner tezgahta sebze doğrarken hoparlörlerden The Weeknd'in "Die For You" şarkısı çalıyordu, Hero beni duyup koşarak yanıma gelene kadar ayaklarının dibine kıvrılmıştı.

Kulağını kaşımak için dizlerimin üzerine çöktüm ama gözlerimi adamımdan ayırmadım. Hiçbir şey söylemedi ve köpeğin başına bir öpücük kondurup ona doğru ilerlerken gözleri bile anlaşılmazdı.

Duş almıştı, pislik ve kandan arınmıştı ve o kadar güzel kokuyordu ki neredeyse gözyaşlarına boğulacaktım.

Tanrım, onun kokusunu özlerdim.

"İyi misin?" Sesimin titrememesinden gurur duyarak sordum. "Daha iyi bir soru, sen iyi misin?" dedi.

Ona gitmek için tereddüt ettiğimde elimi tuttu, böylece beni kollarına çekebilecekti.

"Evet," diye mırıldandım göğsüne karşı. "Beni kurtardığın için teşekkürler. Tekrar."

"Ne zaman istersen Rosie," dedi ve bu sözde gizli bir anlam zenginliği vardı.

Yüzünün güçlü açılarını incelemek için kucağında geriye yaslandım, çenesinde derinleşen bir çürük ve kaşının üzerinde çoktan tıbbi bantla kapattığı şişmiş bir kesik buldum.

"Seni temizlerdim, artık bir hemşireyim, biliyorsun değil mi?"

Kötü bir şakaydı ama bana gülümsedi. "Döndüğünde bunun için endişelenmeni istemedim. Duş ve bakım da bana kendimi kontrol altına almam için zaman verdi. Bir süre yoktun, ben gittikten sonra ne oldu?"

Dudağımı çiğnedim ve bir şey ele vermeden önce kendimi durmaya zorladım. "Wrath'ın başı belaya girdi, Reaper takım oyuncusu olmadığım için beni azarladı, diğer adıyla takım sürtüğü. Çok ciddi bir şey değil."

"Güzel," dedi beni sıkıca öpmeden önce, beni döndürdü ve kıçımı tokatladı. "Otur, sana tek akşam yemeği spesiyalitemi yapıyorum."

"Mısır gevreğinden daha fazlasını yapabileceğini mi söylüyorsun?" Gülümsemesi için sahte bir solukla söyledim.

O yaptı.

Tüm gülümsemelerini toplamak ve her şey bittiğinde çıkarıp bakmak için bir kavanoza koymak istedim ve onu bir daha hiç görmedim.

"Evet, velet, sınırın bu tarafında en iyi sosisli peynirli makarnayı ben yaparım," dedi gururla.

"Keyfin yerinde, ki üç yıldır yıkmaya çalıştığın kulüpten aforoz edildiğini düşününce bunu hiç beklemiyordum."

Doğramaya devam etti, devasa kasap bıçağı tepedeki ışıklarda parlıyordu. "Evet, çünkü masamda beni bütün gece diken üstünde tutacak belalı bir kadın var, ta ki ben onu domaltıp sikimi ağzına alırken onu iyi kızım yapmaya karar verene kadar. Harika bir akşam yemeği hazırlıyorum ve köpeğim ayaklarımın dibinde. Her şey yolunda."

"Tekrar söylüyorum, hayatınızın üç yıllık emeği boşa gitti... Beyin sarsıntısı geçirip geçirmediğinizi kontrol etmem gerekir mi?"

Sadece benim ona yaptırabileceğim gibi şakacı bir şekilde sırıttı. Bunu da kavanozuma sakladım.

"Gitmelerini istedim, hala da istiyorum. Motorcu olmaları umurumda değil, bunu satın almamış sivillere korkunç şeyler yapan korkunç insanlar olmaları umurumda. Umarım RCMP bunu yapmanın bir yolunu bulur ve sanırım üç yıllık hizmetim boyunca onları daha önce olduklarından çok daha fazla yaklaştırdım. Çoktan aradım ve yarın çavuşla bir toplantım var. Muhtemelen başka bir yere atanacağım. Berbat bir durum.

ama bu birinin sana tecavüz etmesine izin vermek anlamına geliyordu, bu yüzden itiraf etmeliyim ki Rosie, çoğum oradan çıktığımız için çok heyecanlıyım."

"Biz mi?" Yumuşakça sordum.

Dondu kaldı, etkileyebildiği o durgunluk sanatsaldı, oda onunla birlikte katılaştı. "Benimle değil misin?"

"Seninleyim, sadece bu işin sonunu görmem gerekiyor," diye fısıldadım, kalbim göğsümde hasta bir şey gibi duruyordu.

"Reaper'a geri dönebilsem bile, bu çok riskli," dedi, kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını ayırmış, bu konuda benimle savaşmaya hazırdı.

"Yapabileceğimi biliyorum."

Evrensel bir 'biz' kullanmadığımı fark etmedi. Gözlerimin içine bakmak için tezgâhın etrafında dolandı. Bana nasıl baktığını ezberlemeye çalıştım, tüm şeytanlarımı öldürmek için cennetten inen melek Cebrail gibi muhteşem ve dürüst.

"Bu Romeo ve Juliet değil Rosie. Eğer ortaya çıkarsak sadece bir kişinin öleceğini mi sanıyorsun? Hayır. İkimiz de biliyoruz ki, bir saniyeliğine mantıklı düşünmene izin verirsen, bunu yapmaya devam edersek ve ortaya çıkarsak, tehlikede olan sadece sen ve ben olmayacağız. Arkadaşların ve ailen, baban, Loulou ve onun lanet olası doğmamış çocukları, kardeşin ve kız arkadaşı, en iyi arkadaşlarından biri, Lila, Nova ve Bat, Maja ve Buck. Aramızdaki bu şeyi bırakamayacak kadar bencil olduğumuz için tüm bu hayatların alevler içinde kalmasını mı istiyorsun?"

Beni omuzlarımdan hafifçe sarstı, gözleri o kadar yeşildi ki içimi asit gibi yakıyordu.

Sözlerinin dokunaklılığı karşısında içimde bir şeyler kırıldı ve öfke sel gibi akmaya başladı. Ay'a saldırmak, tanrıları lanetlemek ve onun dışında herkesi kurban etmek istedim. Bunun yerine, onu iki elimle sertçe ittim ve kalbimin onun için attığını ve zonkladığını hissederken bile ona hırladım, bağırdığım her kelimeye tekme vurdu.

"Seni sevmek benim verdiğim bir karar değildi. Bu konuda bilinçli bir şey yoktu, şimdi nasıl mantıklı olabilirim? İkimizin, iyi adam ve kötü kızın, senin ailen ve benim ailemin mantıklı olmadığını biliyorum. Seni delirttiğimi ve kızdırdığımı biliyorum. Bunları bilmediğimi mi sanıyorsun? Evet, biliyorum. Bu yüzden bana mantıklı düşünmemi söylemeyi bırak. Aşkımızın mantığı yok, sadece kalbimin derinliklerinde öyle bir his var ki, onu söküp atarsam yaşamayı bırakacağımı biliyorum."

"Bana beni sevdiğini mi söylüyorsun?" diye sordu, o kadar alçak sesle ki neredeyse kelimeleri duymuyordum ama onları hissediyordum. Her biri içimde bir notaya çarpıyor, nasıl çalınacağını sadece onun bildiği bir enstrümana vuruyordu.

Ona göz kırptım, dudaklarımı çiğnedim ve ateşli kafamın beni böyle berbat, savunmasız bir duruma sokmasına izin verdiğim için kendime lanet ettim, özellikle de yapmam gereken şey karşısında.

Ama sonra Reaper, Mutt ve Twiz'in dışarıda bekledikleri aklıma geldi, bellerinde silahları ve botlarında kötü bıçaklar vardı. Ailemin güvenliğini garanti altına almak için yapmam gereken şeyden kaçış yoktu.

Ya Danner ya da onlar. Ve onlardan çok daha fazlası vardı, az önce bir market listesi gibi saydığı sayısız isim.

Bir ya da bir düzine.

Hayatımın aşkı ya da bana hayat veren ve beni büyüten insanlar.

Cevabın ne olacağını biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve sadece benim yapabileceğim gibi bencil olmaya karar verdim.

Onu özgürce sevebileceğim, onunla geçireceğim tek anın tadını çıkarmaya karar verdim.

"Evet, ne olmuş yani?" Şımarıkça söyledim çünkü hoşuna gitmişti ve bunu biliyordum. "Sanki sen de beni sevmiyorsun."

"Evet, bu doğru," diye hemen kabul etti, beni etkileyen bir şey söylediğimde kullandığı o uzun, tatlı ses tonuyla

Onu. "Seni seviyorum ve çoğu insanın güneşin doğudan doğup batıdan battığını bildiği gibi, motorcuların Harley borularının sesini bildiği gibi ve polislerin doğru ile yanlış arasındaki farkı bildiği gibi, senin ve benim birbirimiz için yaratıldığımızı biliyorum."

"Kahretsin," diye nefes aldım gözlerimin arkasına hücum eden yaşların arasından. "Beni yine ağlatacaksın. Tanrım, son zamanlarda neyim var benim?

Danner sırıtışının kenarını ısırdı ama sonra pes etti ve yanaklarını kesen ve ışıltılı gözlerinin yanına bastıran tam gülümsemesinin güzelliğiyle beni havaya uçurdu. Güçlü, kare şeklindeki dişlerinin tenine karşı beyazlığını bile sevmiştim.

"Kahretsin," diye tekrarladım, neredeyse histeri derecesinde bunalmış hissediyordum. "Bayılacakmışım ya da aynı derecede korkak bir şey yapacakmışım gibi hissediyorum."

Güldüğünde başı geriye doğru eğildi ve boğazının uzun sütunu ortaya çıktı. O ana kadar bir adem elmasının bu kadar seksi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Kendimi sersemlikten kurtaramadan üzerime çıktı, beni havaya kaldırdı, böylece içgüdüsel olarak ona sarıldım.

"Beni seviyor musun Rosie?" diye sordu, kaygısız bir neşeyle bana bakıyordu, yüzü çocuksu bir şekilde açıktı.

Dişlerimle ve pençeye dönüşen parmaklarımla onu uzuv uzuv parçalamak istedim. Onun aslan kalbini ellerimde sıkıca tutmak ve benim için, bana karşı attığını ve zonkladığını hissetmek istedim. Onu parçalara ayırmak, kanlı parçalara ayırmak, yakıcı tutkumu, hayatımda ve bende yarattığı değişikliklere duyduğum ezici öfkeyi tatmin etmek istedim.

Ama sonra... Dağınıklığın ortasında bağdaş kurup oturmak, pençelerime dönüşen parmaklarımı onun pürüzlü kenarlarında gezdirmek ve onu tekrar bir araya getirmek istedim. Her bir uzvunun dış hatlarını çizmek, kaslarını birbirine düğümlemek ve kemiklerini eklem yerlerine yerleştirmek istedim. Kendimi DNA'sının her bir atomuna dikmek ve sonsuza dek orada yaşamak, ona içsel olarak bağlanmak istedim, böylece herhangi bir güç beni

koparmaya çalışırsa

Bizi ayırmak için onu öldürmek zorunda kalacaklarını biliyordum.

Birini sevmenin korkunç bir yoluydu ama Lionel Danner'a karşı hissettiklerim böyleydi ve bunun asla değişmeyeceğini biliyordum.

"Evet Aslan," dedim elimi güçlü kemikli yüzüne koyarak. "Seni seviyorum, tamam mı?"

Beni vücudundan aşağı kaydırırken nefesim kesildi, her sert düzlem hafif kıvrımlarıma kaba bir okşayış gibi kayıyordu ve ayrık dudaklarımı kendi dudaklarıyla mühürleyerek avantaj sağladı.

Bana sahipmiş gibi öptü, bir eli kalbimin üzerindeki deriye gitti ve oraya bastırdı, sıcak ve ağır, diğeri ise beni istediği gibi tutabilmek için saçlarıma daldı. Kendini tenimin her santimetresine dövme gibi işlerken, yeniden doğan kalbimin her atışıyla kendini senkronize ederken, iddiasını neredeyse acı verici bir şekilde hissettim.

Beni tezgâha doğru itmeden önce nemli dudaklarıma doğru "Seni de seviyorum amına koyayım," dedi. "Acımasızca, vahşice, sonsuza kadar."

Kırık kalbimi göğsümde hissettim; zehirli kan, plazmamın şampanya gibi hissetmesi için ışıkla dolu damarlarımdan dışarı pompalanana kadar her odacıktan atıyordu. Baş dönmesi karnımda kabardı ve bana hiç yakışmayan şeffaf bir kıkırdamayla dışarı çıkmasına izin verdim.

O iyi bir adamdı.

Sokağın karşısındaki yaşlı kadınlara yardım eden, yavru kedileri yüksek ağaç dallarından kurtaran ve sevgilileri için araba kapılarını açan türden.

Ama o da kötü bir adamdı.

Cildimi kırmızı morluklarla işaretlemeyi ve kemerinin sert kırbacıyla kıçımı lanet bir şeker kamışı gibi çizmeyi seven türden.

İyiyken kötü oldu ve hepsi benim yüzümdendi.

Bu gerçek, onun elinde sadece kor ve kül olana kadar bir orman yangını gibi beni yerle bir etmemeliydi, ama etti.

O iyi değildi, ben de kötü değildim.

Ayrı ayrı değil, ve kesinlikle birlikte değil.

Birlikte pek çok şeydik ve hiçbiri mantıklı değildi ama hepsi işe yarıyordu.

Dudaklarına, etrafımdaki sıcaklığına, ellerinin sanki değerliymişim gibi yüzümü okşamasına odaklandım. Ve ruhumun ortasındaki o çürümüş tohumun yok olduğunu fark ettim, Farrah'tan gelen ve bana her zaman değersiz olduğumu söyleyen o implant onun sevgisiyle yok oldu.

Danner tanıdığım en iyi adamdı ve beni severdi.

Aslında, beni severdi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasında birikti ve yanaklarımdan aşağı süzüldü.

Onu kendime yakın tuttum, ona olan şiddetli tutkumun tamamıyla öptüm ve bir elimi dikkatlice tezgahın üzerinden kesme tahtasına doğru götürdüm. Parmaklarım soğuk sapın etrafında kenetlendi, bıçağın ağırlığı satıra o kadar benziyordu ki, ama durum Cricket'la olana o kadar zıttı ki, kısa bir an için tereddüt ettim.

Ondan uzaklaştım, böylece gözyaşlarımla dolu gözlerimi ve kendi kendine kırılmış bir kalbin enkazını görebildi ve "Çok üzgünüm" diye fısıldadım.

Sonra ağır bıçağı yumuşak etine sapladım.

Nefesi boğazında düğümlendi, dudakları şaşkınlıkla benimkilerin üzerinden ayrıldı.

Tezgâhtan kaydım ve geri adım atabilmek için onu nazikçe ittim.

Elini göğsünün sol üst kısmından çıkan silaha götürerek sallandı.

"Rosie," diye fısıldadı ve bu kelimede o kadar büyük bir şaşkınlık vardı ki, kalbim bunun ağırlığı altında çöktü ve hıçkırmaya başladım. "Bunu neden yapıyorsun?"

Bunu ben yapmıyordum. Bitmişti.

Ama ben "Seni hiç siklemedim Danner" dedim, çünkü ayağa kalkıp beni takip etmesini istemedim.

Eğer onu domuz gibi sıkıştırdıktan sonra bunu yapacak kadar aptalsa, yapabilirdi.

İleriye doğru bir adım atmaya çalışırken yana doğru düşmesini, karşı omzunun üzerine yere çarpmasını ve acı dolu bir iniltiyle sırt üstü yuvarlanmasını izledim.

Hero bana havladı, hırladı ve efendisinin yanında havladı, tehdit altında olan ben miyim yoksa saldırı altında olan ben miyim emin değildi.

Aslan'ı her zaman ölümsüz, et ve kemikten yapılmış ama ölümlülerin sahip olduğundan daha güçlü, daha emin bir ruh tarafından canlandırılan eski bir tanrı olarak düşünmüş olmam dışında ne beklediğimi bilmiyorum. Sanırım bu yüzden kaslarla kaplı göğsünde açılan yaradan kırmızı kan akıp önünden aşağı ipeksi bir sel gibi döküldüğünde o kadar şaşırmıştım.

Danner'ın kendi yapışkan kanının ağına bir sinek gibi yakalandığını görünce gözümü kırptım. Sonra etinden çıkan kasap bıçağının kalın sapını görünce bir kez daha göz kırptım.

Kasap bıçağını oraya ben koymuştum.

Ona gitmek, Romeo ve Juliet'in modern bir yeniden anlatımı olmadığımızı, ölmesine izin vermeyeceğimi ve ölürse kendimi öldürmek için harekete geçmeyeceğimi kanıtlamak istedim.

Ama bu bir yalan olurdu.

Bunun yerine arka cebimden telefonumu çıkardım, Danner şok içinde yerde kanlar içinde yatarken fotoğrafını çektim, sonra da doğruca evden çıkıp Reaper'ın bisikletinin arkasına geçtim.

Ona fotoğrafı gösterirken "Aferin kızıma," diye övdü. Ama bu sözler kulaklarıma hançer gibi saplandı.

Çünkü ne olursa olsun bir daha asla iyi bir kız olamayacağımı biliyordum.

Twenty-Six.

Danner

Gözlerimi açmadan önce ne olduğunu biliyordum ama hayatta mıydım yoksa ölü müydüm bilmiyordum. Bir parçam ölmüş olmayı umuyordu. Eğer kalbime bir bıçak saplayabilecek bir kadına sırılsıklam aşık olabiliyorsam, ölüm umabileceğim en büyük huzurdu. Aksi takdirde, hayatımın geri kalanını çılgın bir arkeolog gibi geçmişimin her santimetrekaresini Harleigh Rose'la birlikte gözden geçirerek nerede yanlış yaptığımı görmeye çalışarak geçirecektim.

Bana böyle bir şey yapacağına inanmak istemiyordum, elbette istemiyordum, ama beni lanet bir kasap bıçağıyla bıçaklaması için makul bir mazeret de yoktu, değil mi?

"Gözlerini aç, sohbetimizi daha çabuk yapabiliriz ve seni kontrol etmesi için doktoru buraya getirebilirim."

Sikeyim.

Artık

resmileşmişti.

Ölmemiştim.

Olmamın imkânı yoktu, çünkü iyi bir hayat yaşamıştım, cehenneme gitmeyi hak etmiyordum ve orası beni kariyerim boyunca düşmanım olan bir adama ebedi lanetle bağlayacak kadar acımasız tek yerdi.

Zeus Garro.

Kumlu göz kapaklarımı araladım ve hastane yatağımın yanında neredeyse komik denecek kadar küçük turuncu bir sandalyede oturduğunu gördüm. Sert görünüyordu, bayatlamış gözlerinin altında torbalar vardı, normalde rüzgârda savrulan kahverengi ve altın sarısı saçları her zamanki dağınıklığından daha fazlaydı.

"Bok gibi görünüyorsun," diye mırıldandım.

Başını geriye attı ve Harleigh Rose'un yaptığı gibi güldü.

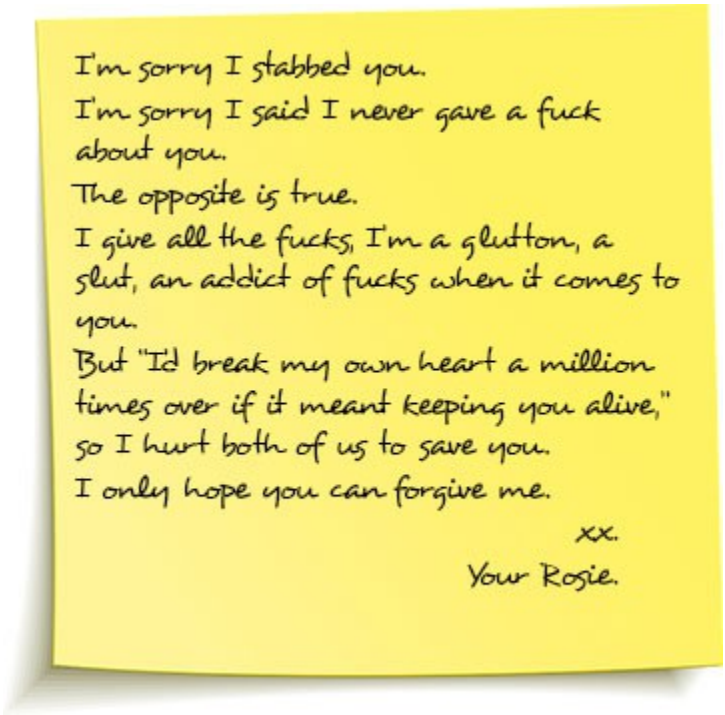
Acı, kalbimde ve sol köprücük kemiğimin altındaki zonklayan yarada yoğunlaşan bir ışık tahtası gibi vücudumu aydınlattı.

"Her zaman polislerin mizah duygusu olmadığını söylerdim, ama yıllardır beni yanıltıyorsun." Başını salladı, dağınık saçlarından bir tutamı geriye itti ve kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Sana bir not bırakmış."

"Ne?"

"H.R., o ve King çocukken böyle şeyler yaparlardı. Birbirlerine garip yerlere notlar bırakırlardı, ayakkabıların içine, kitaplara falan. King dün gece eve geldi, ön kapının anahtar deliğinde bir not buldu, bu not onu King'in dairesinde bıraktığı nota götürdü, tavandaki vantilatörün içine saklanmıştı."

Başını yatağıma bağlı tepsiye doğru salladı ve sağıma doğru eğildi.

Kör gözlerle nottan başımı kaldırdığımda Rosie'nin yüzünde gözyaşları ve gözlerinde acı dolu bir kararlılıkla bedenimin üzerinde durduğunu gördüm. O an aklıma

Kapıdan girdiğinde yaydığı garip titreşim, beni umutsuzca öpmesi, sanki bana hiç doyamayacakmış gibi agresif bir şekilde öpmesi.

"Kız ne yaptığını biliyordu," diye araya girdi Garro, çenesini sargılı omzuma ve sol göğsümün üst kısmına doğru sallayarak. "Seni kalbine yakın bir yere sapladı ki ciddi olduğunu anlasınlar ama önemli bir şey yapmadı. Ağrın olacak, omzun için biraz terapiye ihtiyacın olacak ama seni bir saat ameliyatta tuttular ve iyi olacağını söylediler."

"Beni kim buldu?"

"Özel bir numaradan Cressida'ya bir mesaj gönderdi ve sohbet etmek isterse sizin adresinizde buluşmak istediğini söyledi. Cress yumuşak başlıdır, bu yüzden ondan uzak durmamıza rağmen Cress gitti. Motorlar uzaklaşırken oraya vardı, kan kaybından öldüğünü görünce arabasından King'i ve içeriden de ambulansı aradı."

Yüce İsa.

"Her şeyi hallettiğimize göre, neden bana kızımla son iki aydır ne haltlar karıştırdığınızı anlatmıyorsun?" diye homurdandı ve yüzüme yaklaşmak için güçlü kollarının üzerinde öne doğru eğildi. "Yatıyor olabilirim, ama acına acı katmaktan çekinmeyecek bir adamım."

"Tanrım, Garro, az önce hayatımın aşkı tarafından bıçaklandım, neden bir adama bir dakika vermiyorsun?" Onu tersledim, sonra omzumu çektiğimde yüzüm buruştu.

Bana baktı, saldırmak üzere olan bir avcının durgunluğuyla. "Hayatının aşkı mı?"

Kahretsin, en azından Garro beni öldürmeye çalıştıktan sonra bana yaşam paletleri verebilmeleri için zaten hastanedeydim.

Derin bir iç çektim. "Evet Garro, sence ben bir erkek olarak onun gibi bir kadını sevemez miyim? Çünkü onun senin kızın olduğunu biliyorum, ama bir kız olarak ona baktım, bir genç olarak onu kolladım ve şimdi bir kadın olarak onu seviyorum. O bir bakıma benim, dürüst olmak gerekirse, onaylayıp onaylamaman umurumda değil. O benim olarak kalacak."

"Bunu hastane yatağında, sana verdiği bir bıçak yarasıyla söylüyorsun," dedi ama sesinde bir sırıtma vardı ve beni anladığını bilerek başparmağını kalın alyansının üzerinde gezdirmesini izledim.

"İmkansız bir seçim yapmak zorundaydı ve Harleigh Rose gibi cesur ve sadık birinin yapabileceği tek şekilde yaptı. Beni ve ailesini kurtarmak için bana zarar verdi. Bundan emin olmak için kendi kalbini defalarca kırdı."

"Şimdi beni bilgilendirsen iyi olur Danner," diye hırladı. "Ben ve benim için kendini ne tür bir pisliğe soktuğunu ve bunu neden yaptığını söyle bana?"

Başımı tavana doğru eğdim ve hayatımda ilk kez Zeus Garro'ya her şeyi anlattım.

Sonraki birkaç gün boyunca hastanede tek başıma olmasam da acı içinde iyileştim.

Bir sürü ziyaretçim vardı.

Annem sık sık oradaydı, yaradan dolayı o kadar üzgündü ki ona bunu yapanın Harleigh Rose olduğunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

Annem Harleigh Rose'u severdi. King'i severdi.

Bizden biri olmasına rağmen Danner'lar ve Garro'lar arasındaki dinamiği hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ve iki grup arasındaki ayrılık yılları boyunca çocukları özlediğinden şikayet etti.

Büyük bir ailesi olsun istemişti, çocuklar ve hayvanlar etrafta koşuştursun istemişti, tıpkı ailesinin şehir dışındaki çiftliğinde olduğu gibi.

Giriş, bana mezuniyet hediyesi olarak verdiğinin aynısı.

Babam yapmamıştı.

Mükemmel bir oğul istiyordu ve onu elde etti.

Her halükarda cinsiyetini aldı ve mükemmel bir evlat oldu, ta ki karanlık iş ortağı Javier Ventura'nın finansal olarak desteklediği Nightstalkers MC'yi alaşağı ederek onu gafil avladığım güne kadar.

Onunla üç buçuk yıldır konuşmamıştım.

Ziyaretçilerimden biri değildi ve annem, çok sevdiği oğlunu kendisinden uzaklaştırdığı ve kendisi de ona hiç sevgi göstermediği için ondan boşanma sürecindeydi, ondan bahsetmedi.

Garros'lar ise her gün oradaydı.

Her şey Garro'nun yatağımın yanında nöbet tutmasıyla başladı, sanki Berserker'ların polis ve Harleigh Rose'un ölümümle ilgili yaydığı versiyonu yutmayacağından endişe ediyormuş gibi.

İlk başta pek konuşmadık. Ben orada yatıyordum, o orada oturuyordu, çok farklı hayatları olan iki farklı türde Alfa.

Ama belki de o kadar farklı değildir.

Farrah hakkında konuştuk ve Garro onun düşüşten sonra nasıl Lilith'e dönüştüğünü, bunun hapse girmeden bir yıl önce başladığını ama kulüpte işler sarpa sardığı için onu boşamaya fırsat bulamadığını ve artık çok geç olduğunu anlatırken ses tonundaki utanç verici öfkeyi okumama izin verdi.

Hapishanedeki boşanma işlemleri zaman aldı.

Çocuklarına baktığım için bana teşekkür etmedi ama ona birlikte geçirdiğimiz zamanlarla ilgili bazı hikayeler anlattım çünkü buna ihtiyacı var gibiydi, düğümlenmiş bir kasın üzerine baskı uyguladım. King'e ilk silahını ateşlemeyi öğrettiğimi, tüfeğin geri tepmesiyle nasıl yüzüstü düştüğünü, Harleigh Rose'un bir keresinde arkadaşları için bir konser düzenlemesi için Yaşlı Sam'i nasıl ikna ettiğini ve sonra sadece The Fallen'dan kardeşleri davet ettiğini anlattım.

Güldü.

Kanun dışı bir MC'nin başkanını güldürmek garipti.

Ama garip bir şekilde, derinden tatmin ediciydi de.

İkinci haftanın sonunda Loulou, Cress ve King ortaya çıktı.

Loulou yatağımın kenarına doğru paytak paytak yürüdü, "Motorcu Anne" yazan kırpılmış bir bluzla kocaman hamile göbeği kısmen açıktaydı ve şakağıma bir öpücük kondurdu.

Cressida yatağımın kenarına oturup kalçama bir kitap koyarken, "Değişiklik olsun diye seni burada ziyaret etmek güzel," diye şaka yaptı. "İyi ve Kötünün Bahçesinde Gece Yarısı. Ahlaki belirsizlik ve inanç hakkında."

Ona göz kırptım. "Doğru."

"Okumak zorunda değilsin," dedi mutlulukla, mutlu gözlerle yatağa doğru eğilerek. "Kendi kitapçımı açıyorum, biliyorsun değil mi?"

"İşte başlıyor Danny," diye güldü King, pencereye yaslanmak için yanından geçerken kadının saçından bir tutamı çekiştirerek. "Bir kez kitaplara başladı mı, onu durdurmak çok zor."

"Bu doğru," dedi omuz silkerek.

Garro'nun kucağına yerleşen Loulou'ya şaşkınlıkla baktım ama o sadece kısık bir sesle güldü ve "Biz bakmazken Harleigh Rose'a sen baktın Danner. Aramıza hoş geldin."

Twenty-Seven.

Hayatımda hiç yalnız kalmamıştım.

Bu şekilde değil.

Tek başıma değildim ve bundan nefret ediyordum ama arayacağım kimsenin olmadığını biliyordum.

Ailem onlara ihanet ettiğimi düşündü.

Sevgilim benim yüzümden hastaneye kaldırıldı.

Sahte ailem bile çağrıldığında gelmiyordu. Onlar o tür bir MC değildi ve bunu yapmamın nedeni de bu değil miydi?

Etrafımda açılan boşluğu bu nedenle ve diğerleriyle doldurmaya çalıştım. Bunu bir amaç için yapıyordum. Berserkers MC ortadan kaldırılması gereken bir tehditti. Babam bana küçük yaştan itibaren kötülüğün mazur görülemeyeceğini ya da görmezden gelinemeyeceğini öğretmişti. Yok edilmeli, köklerinden sökülmeli ve yakılmalıydı. Kötülükle hiç bu kadar doğrudan karşı karşıya gelmemiştim, şimdi Çılgınlar'ın içindeydim, ama şimdi onları sona erdirmekle yükümlüydüm ve bunu bana öğreten babamdı. Bu yüzden, bunu yaptıktan sonra beni anlamayacak, hatta sevmeyecek olsa bile, onların acı, kararmış sonuna kadar kalacaktım. Çünkü çok basitti, ailem için her şeyi yapardım. Bu onlara karşı savaşmak anlamına gelse bile.

Danner'ı göğsünden bıçaklamamın üzerinden iki hafta geçmişti ama o an hâlâ günün her saatinde aklımdan çıkmıyordu. İyi olduğundan emin olmak için hastanede güvendiğim bir hemşireyi, Betsy'yi aramıştım ve bana rehabilitasyonla birkaç ay içinde iyileşeceğine dair güvence vermişti.

Teşekkürler.

Onu sol göğsünün üst kısmından bıçaklamanın en az hasara neden olacağı konusunda oldukça iyi bir fikrim vardı, ama eğer

Elim kaymış olsaydı ya da yanlış hesap yapmış olsaydım, Cressida yumuşak huylu olmasaydı ve eve gittiği zaman gitmeseydi, Danner ölmüş olacaktı.

Ve ben onun katili olurdum.

Tek tesellim, Çavuş Renner ve amirim Diana Casey'nin davada kaydettikleri ilerlemeden çok memnun olmalarıydı. Grant Yves, Kaliforniya'dan o gece gelecek olan büyük bir silah sevkiyatını organize ediyordu ve bir baskın yapmaya hazırdılar. Hepsini yakalamak için yeterli olmayabilirdi ama örgütü dağıtmak için yeterli olacaktı.

Teşekkürler.

İliklerime kadar yorgundum, ruhum arkamda sürüklediğim ölü bir şey gibiydi. Hayatımla ne yapacağıma karar verebilmek için bu işin bitmesine ihtiyacım vardı, artık Danner'ı içermeyen bir hayat.

Ailemin beni affedebileceğini düşündüm. Göğsümün içinde yanan kömür gibi bir umut beni buna ikna etti ve onlarsız geçen her acı dolu günde beni besledi.

Ama Danner yaptığım şey için beni nasıl affedebilirdi?

Hero yolcu koltuğundayken Berserkers kulüp binasının önüne park ettim.

Bıçaklamadan iki gün sonra evime geldi, ağzında tasması, yanında köpek eşyalarının olduğu çantasıyla kapımın eşiğinde oturuyordu.

Oraya nasıl gittiğini sorgulamadım.

Sevebileceğim tek varlık oydu.

Ben de kapıda dizlerimin üzerine çöktüm ve yüzümü kürküne gömdüm, hıçkıra hıçkıra ağladım ve vücudumda verecek nem kalmayana kadar ağladım.

O zamandan beri onu her yere yanımda götürdüm. Kulüp binasında Wrath'ı arıyordum.

Son iki haftada birlikte çok zaman geçirmiştik, o kadar ki Kylie'yle tanışacak kadar bana güvenmişti.

Bu beni çok şaşırtmıştı ama birlikte çok sevimliydiler. Benim yaşlarımda, kısa boylu, kıvrımlı, siyah bir kadındı; bal rengi kahverengi bukleleri ve tatlı bir gülümsemesi vardı. Wrath ise Wrath'ti, kocaman ve heybetliydi. Ama her nasılsa, Danner ve benim gibi, her şeye rağmen birlikte çalışıyorlardı.

Onu güldürdü. Onu

güvende hissettirdi.

Onlarla takılmak hassas bir çürüğe yumruk atmak gibiydi ama hoşuma gitmişti.

Eğer mutlu olamıyorsam, en azından başkalarının mutlu olmasını izleyebilirdim.

Wrath üç gündür ortalıkta yoktu.

Başka bir motorcu için bu normal olabilirdi ama Wrath hem VP olduğu hem de Kylie'nin güvende olduğundan emin olmak için buna ihtiyaç duyduğu için aksiyonun nabzını tutmayı seviyordu.

Bu yüzden endişeliydim.

Kapıyı açtım, arabadan indim ve Hero'nun beni takip etmesini bekledim.

Kimse aniden bir köpek almam hakkında yorum yapmamıştı ve Danner'ın onu daha önce hiç getirmediğini fark ettim, bu yüzden benim olduğunu düşündüler.

Merdivenleri çıkarken bize yakın durdu ve sonra ürkütücü derecede sessiz eve girdi.

"Hey," diye seslendim. "Burada kimse var mı?"

Kimse cevap vermedi, ben de keşfe çıkmadan önce kötü bir şeyler olma ihtimaline karşı Hero'yu Wrath'ın odasına bıraktım.

Köşeyi dönüp mutfağa girdiğimde Twiz, Hendrix, Pembe Göz, Roper ve Pope'un sessizce oturup açık viski şişelerinden içtiklerini gördüm.

"Ne oluyor lan?" Sordum ve bana söyleyeceklerini biliyordum.

Lion'ı 'öldürdüğümden' beri kulüp her konuda bana güveniyordu.

"Yanılmışım," diye itiraf etti Hendrix, üzgün görünüyordu. "Köstebek Danner değil miydi?"

Kalbim sıkışmıştı. "Ne? Kimdi o zaman?"

Ön kapı büyük bir gürültüyle açıldı ve ardından kaba, acı dolu bir kükreme duyuldu: "Nerede lan bu kız, sizi lanet olası piçler!"

Gazap.

Kalbim bira lekeli halıya düştü.

Çocuklar masanın etrafında birbirlerine baktılar ama sadece Twiz ve Pope ayağa kalktı.

"Kızımın nerede olduğunu söyle bana!" Wrath tekrar böğürdü ve ağır botları koridorda ilerlemeden önce oturma odasına bok attığını duyabiliyorduk.

Pope silahını çıkarıp kapıya doğrulttuğunda, Wrath kapıyı bedeni ve öfkesiyle doldurmuştu.

Son derece ürkütücüydü, yüzü öfkeden vahşileşmiş, yumrukları kemikleri metal bir hurdacı kadar kolay kıracak sert taşlara dönüşmüştü.

Pope irkildi, sonra silahı sabit tuttu. "Orada kal, Wrath. Senin muhbir olduğunu biliyoruz."

Gazap'ın bakışları, gözleri sadece ince, parıltılı yarıklar haline gelene kadar daha da yoğunlaştı. Yavaşça Pope'a doğru ilerledi, Pope bir adım geri çekildi ve sonra yerini korudu.

Wrath yaklaşırken, "Orada dur amına koyayım," diye bağırdı.

Wrath beni görmezden geldi ve silahın namlusuna doğru yürüdü, ağzı sağ omzundaydı. Silah ateşlendiği anda Pope'u boğazından yakalamak için elini kaldırdı.

Yüksek sesle tısladı, kurşun omzunu delip geçerken hafifçe sarsıldı ama onun dışında durdurulamazdı. Bir eliyle Pope'u havaya kaldırdı ve yüzüne doğru hırladı, "Nerede lan benim kızım? Önümüzdeki üç saniye içinde söyle yoksa boynunu kırarım."

Pope silahını bırakıp Wrath'ın boğazına bastırdığı elini sıktı ama bir şey söylemedi.

Üç saniye sonra boynu büyük bir gürültüyle kırıldı, çıkan ses kırık bir plastiğin üzerine basan bir ayağın çıkardığı sesti.

Pope ölü olarak yere düştü ve Wrath odadaki diğerlerine doğru döndü.

"NEREDE O!?" diye öyle yüksek sesle kükredi ki, tükürükler uçuştu ve asılı lamba takırdadı.

"Öldü."

Tek bir kelime odadaki öfkeli havayı patlamış bir balon gibi deldi.

Azrail kapı aralığında duruyordu, yüzünde sakin bir gülümseme vardı. "Onu koruduğun çocuğu öldürdü, annesini öldürdü
Sonra da onu saçlarından tutup evden dışarı sürükledi," diye bilgi verdi. "Onu konteynere götürmek için bile beklemedi. Yolun kenarında vurup öldürdüler ve okyanusa attılar."

Wrath'ın yüzü gri ve kül rengine dönerken hıçkırıklarımın patlamasını engellemek için elimi ağzıma kapattım.

"Bu lanet kulüpte, benim lanet ailemde ispiyonculara böyle olur," diye alay etti Reaper. "Onları hayvan gibi öldürürüz."

Hava aniden elektriklendi ve sonra her şey oldu.

Gazap çılgına döndü.

Kükremesi odayı doldurdu, masaya doğru ilerlerken Hendrix'in karnına sıktığı kurşundan bile daha yüksekti. Roper'ın kıpırdamasına fırsat vermeden boş bir sandalyeyi kafasına indirdi, masadan bir tereyağı bıçağı kaptı ve onu devirmek için ilerlerken Twiz'in gözüne batırdı ve sonra Pembe Göz'ün boğazına öyle sert bir yumruk attı ki bir şey kırıldı.

Bir el daha ateşlendi, bu seferki Azrail'in kapıda durduğu yerden elindeki silahtan çıkmıştı, silah dumanının arasından gülümsemesi görünüyordu.

Kurşun Wrath'ın karnına isabet etti ama onu durdurmadı.

Pembe Göz'ün boğulmakta olan bedenini kenara itti ve Azrail'e doğru ilerledi.

Bir atış daha, bu sefer kolundan.

Reaper'ı boğazından yakalayıp havaya kaldırana kadar ilerlemeye devam etti.

"Nerede benim lanet olası kızım?" diye haykırdı şaşkın bir öfkeyle. "Öldü," diye gülümsedi Azrail, Wrath boğuluyor olsa da
onu dışarı çıkardı. "Senin gibi."

Sonra bir el daha ateş edildi, bu seferki diğer kapıdan odaya sızan Grease'den gelmişti. Kurşun, Reaper'ı ayakta tutan sağ omzunun derinliklerine saplandı.

Gazap yere yığıldı.

Hıçkıra hıçkıra ağladım ve ona gitmeye çalıştım ama Grease aniden orada beni tutmaya başladı. Daha fazla kardeş içeri girip Wrath'ı ayaklarından yakalayıp kanlar içindeki koca bedenini odadan dışarı sürüklemeye başladığında onun koluna karşı mücadele ettim.

"Kylie'nin fotoğrafı," diye seslendi, sesi acıyla doluydu.

"Kapa çeneni," dedi Reaper ona tekme atmadan önce.
kafası o kadar sertti ki, bayıldı.

Ama artık çok geçti.

Wrath bana mesajını iletmişti ve mesaj alındı.

Grease beni bıraktıktan sonra merdivenleri koşarak çıktım, çocuklar Wrath'ı arkadan çıkarıp bir kamyona yükledikten sonra, kalkış sesini duydum ve oradan ayrıldım.

Grease muhtemelen sadece duygusal olduğumu düşünerek gitmeme izin verdi. Öyleydim.

Ama aynı zamanda bir görevdeydim.

Kylie Wrath'ın dolabında sakladığı çerçeveli fotoğrafı kaldırıp arka kapağını açarken parmaklarım titredi.

Resim yere düştü.

Ama sayfalar dolusu muhasebe kâğıdı da öyle.

Onları bir dakikalığına göğsümde kucakladım, Hero bana mızmızlanıyor ve sırtımı dürtüyordu, gürültüye ve hızla kayan gözyaşlarıma şaşırmıştı. Bir elimi sırtındaki kürke sardım ve kulağına fısıldadım. "Onları yakaladık."

Twenty-Eight.

Olay iki gün sonra gerçekleşti.

Gerçekten çok geç.

Wrath gitmişti, öldüğü sanılıyordu.

Danner'ın öldüğü sanılıyordu ama benim için sonsuza dek gitmişti.

Ve bu noktaya gelmek için o kadar çok sınavdan geçtim ki neredeyse buna değmediğini hissettim.

Ama oldu çünkü aileme karşı oluşturdukları tehdidin sona erdiği anlamına geliyordu.

Berserkerler düşmüştü.

Büyük bir GMC SUV'un ön koltuğundan düzinelerce RCMP memuru ve yerel polisin Vancouver Limanı'na akın etmesini izledim. Kırmızı, mavi ve beyaz ışıklar gece manzarasında yanıp sönüyor, gemiyi boşaltmak için orada bulunan son kardeşlerin de polis arabalarına bindirilip işlem yapılmak üzere götürüldüğünü ve umarım silah ticareti, kaçakçılık ve diğer bir dizi suçtan ömür boyu hüküm giyeceklerini gösteriyordu.

Çok gerçeküstüydü.

Bana yapmamamı söylemelerine rağmen emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan çıktım.

Artık kimseyi dinlemek için bir nedenim yoktu, ben de dinlemedim.

Bunun yerine, ödünç aldığım RCMP ceketini omuzlarıma sararak sarı polis şeridinin altından yürüdüm ve memurların devasa bir açık nakliye konteynerindeki silahları bantlayıp kategorize etmelerini, Mutt'un onu içeri itmeden önce bir arabaya doğru kabaca iten iki memura nasıl küfrettiğini yakından izledim.

Tenimde yanıp sönen polis ışıklarına baktım, sırtımdaki okyanusun tuzlu suyunu kokladım ve gözlerimi kapattım.

Telsizden gelen polis konuşmalarını, haber almak için gelen muhabirlerin çok da uzak olmayan çağrılarını duymak için gözler.

Aklıma yattı. Bunu ben yapmıştım.

Her nasılsa, onca zorluğa rağmen, sadece ailemi değil, Vancouver şehrini ve tüm eyaleti korumaya yardım etmiştim.

Berserkers MC, şehirdeki yasadışı silahların üçte birinden, sadece geçen yıl on ikiden fazla doğrulanmış cinayetten ve düzinelerce faili meçhul cinayetten sorumluydu.

Köklerini kazımak ve ayıklamak için toprağın altına gömdüğüm bir kötülüktü onlar.

Gözlerimi kapattım, yüzümü yukarı kaldırdım ve ağlamamaya çalıştım. "Harleigh Rose Garro."

Gözlerimi açtım ve Çavuş Renner'a hafifçe gülümsedim.

Elini bana uzatmıştı, yüzünde benimkinden daha büyük bir gülümseme vardı.

Boş gözlerle eline baktım, sonra tekrar ona döndüm.

Sırıtışı genişledi. "Bu davadaki değerli yardımlarınız için size teşekkür etmek isterim Bayan Garro. Bugüne kadar ele geçirdiğimiz en büyük yasadışı silah vakası bu, Berserkers MC'yi o kadar sıkı bağladık ki yıllarca ortadan kaybolacaklar."

"Danner'dı," dedim ona dürüstçe, adı boğazımda düğümleniyordu. "Her şeyi o yaptı, gerçekten."

"Ve bunun için takdir edilecek. Anladığınızdan emin olduğum nedenlerden ötürü, siz bunu yapmayacaksınız. Bu yüzden, eğer isterseniz, elinizi sıkmak isterim."

Bir polis elimi sıkmak istedi.

Gurur mu yoksa dehşet mi duyduğumdan emin olamadan garipliği yuttum ve kuru avucunu kendi avucuma aldım.

"Teşekkür ederim," diye tekrarladı ciddiyetle, koyu renk gözleri sözlerindeki niyetle beni sabitliyordu, böylece ondan saklanamazdım.

"Merak etme," diye mırıldandım.

Ve suçun bir parçası olmadığım bir suç mahallinin ortasında bir polisi güldürdüm.

Evdeydim, yatmaya hazırdım ama Hero ile televizyonun karşısına geçmiş, bana Loulou'yu hatırlattığı için Game of Thrones izliyordum ki kapım çalındı.

Hero ve ben birbirimize bakarak canlandık. "Sen mi alacaksın, ben mi?" Ona sordum.

Yumuşak bir şekilde havladı ve ben de güldüm, ayağa kalkıp gözetleme deliğine doğru yürümeden önce kulağını hafifçe okşadım.

Farrah kapımda duruyordu, rimelden kararmış gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyordu.

Dudağımı çiğnedim.

En büyük günahları arasında bana bir motorcu tarafından tecavüz edilmesini planlamak olan iğrenç bir insandı.

O aynı zamanda benim annemdi.

Korkunç şeyler yapmıştı ama içinde iyilik olduğunu biliyordum çünkü babam onu bir zamanlar sevmişti ve çocukluğumun tuhaf zamanlarında, tuhaf günlerde nazik olabiliyordu.

Her ihtimale karşı telefonumu cebimden çıkardım ve Renner'a hızlı bir mesaj gönderdim.

Sonra kapıyı açtım.

"Burada ne yapıyorsun, Farrah?"

Yüksek sesle burnunu çekti. "Ben açıkça üzgünken annene karşı gerçekten bu kadar kaba mı davranacaksın?"

İçimi çektim. "Seninle sadece Grease'in bana tecavüz etmesine neden izin verdiğini açıklayabilirsen konuşacağım."

Sanki yine aptal bir çocukmuşum ve bana bunu asla anlatamayacakmış gibi iç geçirme zamanıydı. İrkilmeme rağmen yüzümü ellerinin arasına aldı ve benimkiyle aynı olan ıslak mavi gözleri yüzümü taradı.

"Sen çok güzeldin," diye fısıldadı, aniden suratı asılmıştı. "Seni çok sevmiştim. Sen bu değerli küçük şeydin ve seninle ne yapacağımı bilmiyordum ama elimden geleni yaptım."

"O aşkın bir nefesini bile hissetmedim," dedim ona açıkça.

Kızdı. "Annem ben dört yaşındayken öldü. Bir annen olduğuna bile şükret."

"Şu anda seninle konuştuğum için bile minnettar ol," diye tersledim. "Yeniden başlayalım," diye yalvardı usulca, elimi tutarak

Ellerimi usulca aramızda salladım. "Ben sadece senin hayatında olmak istiyorum. Şu anda buna sahibim. Daha iyi olabilirim ve yalnız kalmak istemiyorum."

"Bunu kendine sen yaptın," dedim ona, ellerimi çekerek. "Bir aile sahibi olmak istediğin zaman seçip seçemezsin anne. Başından beri bir ailen vardı ve onlar için hiçbir şey yapmadın. Şimdi senin yanında olmak istememi bekleme," dedim ve kapıyı kapatmaya başlarken telefonum çaldı.

"En azından taksi çağırabilmem için içeri girmeme izin verin," diye nazikçe sordu, gözlerinde timsah gözyaşları vardı.

Renner arıyor.

Telefonumu kaydırarak açtım ve kulağıma götürdüm, cihazı omzumun arasına sıkıştırdım, böylece aramayı cevaplarken onu odaya çekebildim.

"Hey."

"Bayan Garro, Reaper Holt'un bu gece Berserker yerleşkesini tarayan ayrı RCMP ekibi tarafından yakalanmadığını size bildirmem gerekiyor. Orada ya da kulübün uğrak yerlerinden herhangi birinde ondan bir iz yoktu. Departmanda bir köstebeği olduğuna inanmak için sebeplerimiz var. Şimdi size bir ekip arabası gönderiyorum. Bir memur kapınıza gelecek ve

Diğeri de biz bu işi hallederken sizin güvenliğiniz için dışarıda kalacak."

Sessizce dinledim, yüzümü boş tutmaya dikkat ediyordum çünkü annem girişteki aynada makyajını düzeltirken bile beni izlemiyormuş gibi yapıyordu.

Rahatça kapının yanındaki masanın üzerinde duran çantama uzandım, diğer elim kilidi açmak için kilide gitti.

Bir saniye sonra bir el silah sesi duyuldu ve bir mermi kapı kolunu delip geçti.

Geri sıçradım, elim acıyla parlıyordu, başparmağımın etindeki kurşun sıyrığından dolayı her yer kan içindeydi, kapı itilerek açıldı ve Reaper göründü.

"Selam bebeğim," diye seslendi Farrah, sanki kapıyı çalmış ve çay içmeye gelmiş gibi. "Kapı açıktı. Sanırım Harleigh'i o atışla yakaladın."

Hero arkamdan uzun ve şiddetli bir şekilde homurdandı.

Reaper bana doğru hamle yaptı, silahının kabzasını şakağıma dayadı. "Domuzlar gelmeden gel lan buraya."

Farrah hızla aynada saçını kontrol ettikten sonra yanımızdan geçip kapıdan çıktı. "Harleigh'e dikkat et, bebeğim."

Homurdandı ama bana karşı dikkatli olmaya niyeti olmadığını biliyordum.

Gözlerinde sadece cinayet vardı. O

biliyordu.

Muhbirin ben olduğumu biliyordu. Muhtemelen benim olduğumu bildiği için Gazap ya da Aslan'ın muhbir olduğundan bile şüphe ediyordu.

Ve bunun için beni öldürecekti.

Aptal, zavallı annem yeniden bir aile olacağımızı sanıyordu.

Belki onu da öldürseydi biz de öyle olurduk.

"Evet, kaltak," diye kulağıma doğru alay etti, korkunun bedenimi bir ceset gibi kaskatı yaptığını hissediyordum. "Bu gece öleceksin."

Kanepeden bir hırıltı daha geldi ve ardından Hero harekete geçerken havada bir altın lekesi uçuştu.

Reaper'ın kasığına doğru hamle yaptı, keskin dişleri Reaper'ın böğürmesine ve onu silkelemeye çalışmasına neden olacak şekilde kalçasına saplandı.

Tutuşundan kurtuldum ve başparmaklarımla gözlerine saldırdım.

Silahı yüzünün önünde çılgınca salladı, Hero'yu yerinden oynatmaya ve keskin parmaklarımdan kaçmaya çalıştı. Tırnaklarımdan biri gözyaşı kanalına değdi ve gözünün köşesini keserken ıslak ezilmeyi hissederek ittim.

"Kahretsin!" diye bağırdı, o kadar çılgınca saldırdı ki elinin tersi yüzümün yan tarafına çarptı ve beni uçurdu.

Keskin bir çığlık atarak yere düştüm ve başımı tahtaya çarptım.

Tekrar yukarı baktığımda Hero sert bir hırıltı ve keskin bir sarsıntıyla başını Azrail'in kana bulanmış kalçasından ayırıyordu.

Azrail acı içinde uludu ve çılgınca, gözünü kırpmadan silahını ateşledi.

Acı içimi yakıp kavururken gözlerimi kapattım, sanki bir kılıçla ezilmişim gibi parlaktı.

Kısa bir vınlama sesi duyuldu ve ardından bir ceset yere çarptı.

"Hayır," diye hıçkırdım, gözlerim kapalı geriye doğru süründüm ve olanları kabul etmek için gözlerimi açmayı reddettim. "Hayır, hayır, hayır."

Bir el bileğime yapıştı ve beni kabaca kapıya doğru çekti. Parmaklarım ahşap zemine öyle sert çarptı ki, tırnaklarımın altında kıymıklar patladı.

"Hayır," diye yüksek sesle bağırdım. "Hayır."

Beni kapının önünden koridordaki halının üzerine çekerken kanı hissettim.

"Ne oluyor-" diye sordu talihsiz komşularımdan biri.

Reaper onu vurdu. Bir gümbürtü daha.

Ama ilkiyle çok meşguldüm.

Reaper beni kapıya bıraktığında gözlerimi açmıştım.

Ondan bir adım ötede yatıyordum, tatlı kahverengi gözleri bomboştu, dili ağzından dışarı sarkıyordu ama her zamanki mutlu haliyle değil.

Azrail onu ensesinden vurmuştu.

Ama bana öyle bakıyordu ki, eğer gözleri açık olmasaydı, neredeyse uyuyor gibi görünüyordu.

"Hero," diye inledim ağzımdan durmaksızın dökülen hıçkırıkların arasından. "Hero, hayır."

Kürküne sarıldım, parmaklarımı hâlâ sıcak, son derece tanıdık tellere sürttüm ve onunla ilgili her şeyi ezberlemeye çalıştım.

"Hayır!" Reaper komşuyu itip beni yukarı çekmek için eğildiğinde, boynumun hemen altında omurgamın ortasına silahı dayadığında ağrıyan ciğerlerimin en üstünden çığlık attım.

Beni orada vurursa felçten ölürüm.

Korkunç bir an için bunun o kadar da kötü olmayacağını düşündüm.

Kalbimin son parçası da lanetli dairemin zemininde ölmüştü.

Savaşmak için bir sebep var mıydı?

Azrail silahı sırtıma sapladı, sonra kapıyı çekerek Hero'nun cesedini yerinden çıkardı ve kana bulanmış zeminde dikkatsizce kaydırdı.

Öfke kanımda alevlendi ve dövüş vücuduma geri döndü.

Azrail beni öldürmek istedi.

Ama bu gece öleceksem, bunu onu öldürmeye çalışırken yapardım.

Twenty-Nine.

Danner

Renner'dan telefon aldığımda çoktan yola çıkmıştım.

Reaper tutuklanmaktan kurtulmuş ve ona ulaşmıştı. Bunu yapmak için de annesini kullanmış.

Renner tüm konuşmaları, içeri girdiğinde elinden düşen Harleigh Rose'un cep telefonundan duymuştu.

Asi Rose'umu görmeyeli iki hafta olmuştu. Acılı bir iyileşme süreciyle geçen iki hafta, çılgın, saçma sapan derecede çekici Garro ailesiyle yapılan bir sürü çılgın sohbet ve Rosie'min yaptığı şey yüzünden acı çektiğini bilerek yaşadığım iki hafta.

Ama Garro ve ben bu konuyu Renner ile konuştuğum gibi konuşmuş ve karar vermiştik. Harleigh Rose'un güvenliği, Berserkers MC'nin benim öldüğümü düşündüğü ve babasıyla tüm bağlarını kopardığı gerçeğine bağlıydı. Günü kurtarmaya hazır alfa erkeği tarzıyla öylece içeri dalamazdık.

Harleigh Rose benim üç yıldır yapmaya çalıştığım şeyi iki ay içinde yapana kadar bekledik. Kulüpten çıkana ve Renner bize izin verene kadar bekledik.

Ancak şimdi, Harleigh Rose temize çıkmamıştı.

Motoru çalıştırdım, ışıkları yaktım ve arkamdan bisikletiyle gelen adamı aradım.

"Garro, Reaper onu yakaladı," diye hırladım telefonda. "Arkamdan ayrılma, sınırları aşıyorum."

"Onu nereye götürmüş olabilir ki?" Garro homurdandı.

Parmaklarımı tekerleğe vurdum, zihnim bu konuda topladığım bilgi yığınları üzerinde dönüp duruyordu.

Berserkers MC ve Prez'i son üç yılda.

"Kadınları var. Sonuncusunun eskiden bir depolama tesisi vardı, adı Jade Yeller. Birimimi arayıp işe yarar bir şeyler bulmalarını isteyeceğim."

"Siktir et, Curtains'i ara. Polislerinizden önce o boku bulacaktır ve bana ne olduğu hakkında söylediklerinize göre, bu lanet olası orospu çocuğu hakkında bildiklerime göre, burada oyalanacak vaktimiz yok."

Sonra telefonu kapattı.

Dikiz aynasından yakın olup olmadığını kontrol ettim ve ayağımı gaza daha sert bastım.

Eğer Azrail ona sahip olsaydı,

onu öldürürdü. Aklımda hiç

şüphe yoktu.

Beni 'öldürmüştü' ve son olarak da teşkilattaki arkadaşlarıma göre Wrath'ı öldürmüştü.

Birlikte bira içmek isteyeceğim, ruhu olan bir motorcu daha.

Onu öldürecekti, ama aklımı kurcalayan soru ona tecavüz edip etmeyeceğiydi.

Kadınları paylaşma takıntısı konusunda neredeyse bir tarikat gibiydi ve Harleigh Rose birden fazla Berserker erkeği tarafından aşağılanmasına izin vermeyi reddettiğinde öfkesini hissetmiştim.

Artık bunu kendi başına yapacak kadar öfkeli olacağına şüphe yoktu.

Şehir merkezine daha yarım saat vardı ama Vancouver'ın mavi ışıklarının parıltısı ilk aramayı kapattıktan on dört dakika sonra bizi yuttu.

Telefonu açtığımda Garro, "Depoda bekle," dedi. "W Üçüncü Cadde ve Fir."

Motoru çalıştırdım.

Dakikalar sonra oradaydık.

Kolumla kötü bir atış yapacağımı bilsem de silahımı aldım ve Garro'yla buluşmak için dışarı çıktım. Binanın çevresini kontrol ettik, ışık yoktu, gürültü yoktu ve bir oyun planına karar verdik.

Depo bomboştu.

Perdeler bize birkaç blok ötede başka bir yer gösterdi.

Hiçbir şey.

On dakika sonra.

Reaper yok, Farrah yok. Harleigh Rose yok.

Bundan sonra ne yapacağımızı tartışıyorduk, ben polisleri aramak istiyordum, o ise Düşmüşler'in dağdan inmesini beklemek istiyordu ki Garro'nun telefonu tekrar çaldı.

"Yo," dedi, sonra dondu kaldı.

İçim sıkıştı. Eğer Harleigh Rose'u tamamen sağlıklı olmaktan başka bir durumda buldukları haberi gelirse, kendimi kaybedecektim.

Garro telefonu hoparlöre almak için avucunun içine çevirdi. "Konuşabiliyorken konuş, orospu çocuğu. Seni bulduğum anda ölü bir adam olacaksın."

"Kız için sen," diye telefondan Azrail'in sesi geldi ve içime öyle şiddetli bir öfke yayıldı ki, sanki canlı bir kabloya dokunmuşum gibi hissettim. "Anlaşma bu."

Garro başını kaldırıp bana baktı, loş sokak ışıklarında gözleri kararmıştı. "Tamamdır."

Azrail güldü. "Her zaman böyle lanet bir korkak." "Kızların var mı?"

"Bir sürü kızım ve oğlum var. Hiçbiri için hayatımı feda etmem."

"Seninle benim aramdaki fark," dedi Garro sessizce, ses tonundaki tiksintiyi kontrol etmeye çalıştığı için sessizdi.

"Seninle benim aramdaki fark, çocuğun bende. On dakika içinde burada olursan kız yaşar, ondan sonrası için söz vermiyorum."

"Neredesin lan sen?" diye hırladı.

Azrail yine güldü. "Lanet olası suç mahalli." Zeus telefonu kapattı, boğazından hayvani bir hüsran sesi çıkıyordu, ama ben zaten 'Stang'e geri dönüyordum.

"Sanırım o şifreli pisliğin nerede olduğunu biliyorsun," diye seslenerek bisikletine doğru yürüdü.

"Evet," dedim. "Vancouver Limanı."

Harleigh Rose

Bağlanmıştım ve ağzım tıkalıydı.

Farrah bu durumdan hoşnut olmamıştı ama Reaper ellerimi ve ayaklarımı bağlamak için güzel ipekli eşarplarından ikisini kullanmayı kabul edince fikrini değiştirdi, biri ağzıma tıkılmış bir çorabın üzerine bastırılmıştı. Beni masaya oturttu, tırnaklarını "Ezilmiş Kalpler" adını verdiği bir pembeye boyarken benimle sohbet ediyordu.

Gazap odanın köşesinde yatıyordu ve nefes alıp almadığını bilmiyordum. Sadece bir süredir orada duruyormuş gibi görünüyordu ve etrafındaki halı kanla lekelenmişti.

"Reaper babanı öldürecek," diye devam etti, manikür işine ara verip tırnak setinin yanındaki masadan bir kola daha çekti. "Ve biliyorum bu konuda çok haklı olacaksın, ama onun bunu hak ettiğini anlayacaksın. Seni küçük sürtüğü için hapse girmek üzere terk etti ve şimdi seni yine terk etti. Reaper yapması gerekeni yapacak ve sonra yeni bir yere gideceğiz."

Durakladı, ağzımdaki tıkaç dudaklarımı çok gerdiği için ağzımdan akan salyayı gördü ve öne eğilip eşarbın uçlarıyla damlayı sildi.

Arkasına yaslandığında, bana geniş, mutlu, suratından taşan bir gülümseme yaydı. "Kolombiya'yı düşünüyorum. Dünyanın kokain başkenti olduğunu biliyor musun?"

Kendimi bildim bileli nefret ettiğim o kıkırdamalı, hışırtılı kahkahayı attı ve ardından boğuk bir çığlık attı.

Kalbim göğsümdeki tozu tekmeleyerek eski umutları canlandırdı. Ben götürülürken Renner telefonla konuşuyordu.

Belki polis oradaydı.

Bunun yerine, birisi Reaper'a dışarıdaki metal platformda katılırken gıcırtılı bir inilti duyuldu ve ardından kapı açıldı ve Reaper vahşi bir sırıtışla içeri adım attı.

Polis değil o zaman.

Ama yine de babamın hafifçe eğilip kapıdan içeri adım attığını gördüğümde nefesim kesildi, neredeyse tıkanıyordum, onun devasa varlığı karavanı dayanılmaz derecede küçük gösteriyordu.

"Selam bebeğim," diye mırıldandı usulca, kafir yüzü hafif bir gülümsemeyle buruşmuştu.

Tanrım, baba.

O kadar ani bir şekilde küçük bir kıza dönüştüm ki gözyaşlarımı tutmaya bile çalışmadım.

Onun yakışıklı yüzünün bana gülümsediğini görmeyeli haftalar olmuştu. Ve şimdi bu, lanet olası psikopatların bulunduğu bir kargo sahasındaki bir karavanda gerçekleşiyordu.

Bu kadar yorgun olmasaydım, korku ve kederden midem bulanmasaydı, kavuşmamız çok Garro olduğu için gülebilirdim.

Ama ben yapmadım.

Reaper silahını kaldırdı, babamın şakağına doğru nişan almak için kolunu başının üzerine kaldırdı.

"Seni bok parçası. Her zaman iyiliği hak ettiğini düşünür, kimsenin senden daha iyi olduğunu düşünmezdin. Ama şimdi bak, kadının elimde," diye güldü Farrah, başka bir replikten kalkıp parmaklarını diş etlerine sürterek pudra kalıntılarını temizlerken. "Ve senin lanet olası sıçan çocuğunu."

Babamın yumrukları, içinden radyoaktif dalgalar gibi yayılan öfkeyi kontrol etmek için yavaşça açılıp kapandı.

"Bir boku hak etmiyorsun," diye bağırdı Azrail ona. "Dizlerinin üzerine çök."

Babam benimle göz göze gelip yavaşça dizlerinin üzerine çökerken ağzımdaki tıkacın arkasından bağırdım.

Hayır, baba, hayır, hayır.

Reaper silahı şakağına dayadı ve bana gülümsedi. "Bu senin için, Farrah bebeğim. Senin ve benim için."

"Onu öldürecek," diye gürledi babam. "Farrah, onu ihbar ettiği için H.R.'yi öldürecek."

"Hayır," diye güldü Farrah şamatayla. "Kolombiya'ya taşınacağız."

Gözleri Azrail'inkileri aradı ve yavaşça gülümsedi, "Azrail bebek?"

"Bunu konuşuruz," diye duraksadı Azrail, sonra silahı babamın şakağına daha sert bastırdı. "Onu öldürdükten sonra."

Hayatımda ilk kez annemin bu kadar aptal olmasına sevinmiştim. Bileklerimi saran eşarplar kendimi kurtarmamı sağlayacak kadar ipeksiydi ve son kırk dakikadır bileklerimi büküyordum.

Tam bir silah ateşlenip babam yere yığılırken kurtuldum.

Ağzımdaki tıkacın arkasından çığlık a t t ı m, atkıyı yırttım, ayak bileklerimdekini kopardım ve ağzımdaki tıkacı çıkarıyordum ki babamın yuvarlanıp duvara doğru çömeldiğini ve elindeki silahı, aniden açılan kapıya hayalet görmüş gibi bakan Reaper'a doğrulttuğunu fark ettim.

Babam onu kafasından vurdu.

Azrail'in başının boynunun üzerine düşmesini ve ardından tüm vücudunun öne doğru yığılmasını izledim. Bitti.

Beni arkamdan kavrayan serin elleri ve şahdamarımdaki küçük ve keskin bir şeyin baskısını hissetmek için ilerledim.

Farrah boynuma tırnak makası tutuyordu.

"Bırak onu," diye bağırdı babam, silahını kaldırmış ve tereddütsüz ona doğrultmuştu.

Yüzünü ona döndü ve alaycı bir tavırla, "Hayır, ben senin kıymetli çocuğunu tutarken bana hiçbir şey yapmayacaksın. Gitmemize izin vereceksin."

Babam bana baktı, gözleri binlerce kez gördüğüm ve en derin isyan günlerimde bile bir kez bile itaatsizlik etmediğim bir şeyle doluydu. Güven.

Yavaşça silahını indirdi.

Farrah güldü ve makasla derimi delerek küçük bir dans yaptı. Öne doğru eğilip fısıldarken kan boncuk boncuk saçlarıma karıştı: "Hadi bebeğim, burayı havaya uçuralım. Sen ve ben Kolombiya'ya gideceğiz. Tek ihtiyacım olan kız arkadaşım."

Beni kısmen açık kapıya götürmesine izin verdim, bizim için açmak üzere öne doğru eğildim ve babam "Atla" diye bağırdığında hemen ona itaat ettim.

Kapı çarparak açıldığında yere düştüm.

Bang!

Çok gürültülü, tam tepemde.

"Ha?" diye soludu annem, sonra da arkamdan gürledi.

Sırt üstü döndüğümde yere düşerken boğazını tuttuğunu ve tam ortasında bir delik olduğunu gördüm.

"Rosie."

Gözlerim oradaki gözyaşlarının yakıcılığına karşı otomatik olarak kapandı.

"Hayır," diye fısıldadım, stres halüsinasyonu gördüğümden ya da çok fazla oje dumanı soluduğumdan korkuyordum.

Ama hayır.

Kaba uçlu eller koltuk altlarımdan nazikçe uzanarak beni yukarı çekti ve sonra omuzlarıma dikilerek beni döndürdü.

Ve o da oradaydı.

Bir plak dükkanında gitar çalan yeşil gözlü genç. Hırsızlık yapmama izin veren çaylak polis.

Beni kurtarmak için kimliğinden vazgeçen gizli motorcu.

Benim vahşi, sadık, yakışıklı aslanım karşımda duruyor,

Beni tutuyor, bana Atlantis'in kayıp hazinesiymişim ve bir daha hiçbir şeye ihtiyacı olmayacakmış gibi bakıyordu.

"Aslan," diye fısıldadım, kelimenin tamamı umuttu. "Kötü bir şey yaptım."

"Affedilecek bir şey yok, unutulacak bir şey yok. Seni seviyorum, asi Rose. Beni kurtarmak için canımı yaktın. Beni hayatta tutmak için kendi kalbini milyonlarca kez kırdın ve bunun için seni çok seviyorum." Yüzümü elleriyle kavradı ve dudaklarıma doğru konuştu. "Benim aslan yürekli kızım."

Ve sonra beni öptü.

Thirty.

Çarşaf sırtımın uykuyla ısınmış derisi üzerinde yavaşça kayarak kıçımı serin havaya doğru taşıdı. Parmaklar kaslarımın eğimlerini ve omurgamın çukurunu, gövdemin dibindeki iki çukuru bir heykeltıraşın değerli kili şekillendirmesi gibi takip etti. Başka bir el, yüzümü örten kalın saç perdesini yastığın üzerindeki başımın yan tarafına taşıdı ve sıcak dudaklar kulağımı okşadı.

"İyi sabah benim dikenli Rose," Danner Orada fısıldadı, kelimeleri bir sır gibi yerleştirdi.

Kalbim o kadar sıcak bir minnettarlıkla doldu ki, tüm vücudum kızardı.

Aslan geri döndü.

Hayatıma geri döndüm, yatağıma, kollarıma.

Koruyucum, en iyi arkadaşım ve sevgilim.

Sonunda ondan ihtiyacım olan her şeyi almıştım.

Hero'nun yankısını hâlâ kalbimde hissedebiliyordum, yatağımızda yanımda başını kaybetmişti ama bunun için öldüğünü biliyordum. Sadece beni değil, bu rüyayı, ailesini tekrar yatakta bir arada tutmak için.

Annem gitmişti, Danner'ın sarsılmaz eliyle ölmüştü. Babam Farrah'ın cesedini Angelwood çiftliğindeki domuzların yanına pek de huzurlu olmayan bir şekilde gömülmek üzere götürene kadar polisi aramadık. Beni kurtardığı için Danner'ın başını belaya sokmak istemedim.

Babam da mavili adamlar geldiğinde orada olmak istemedi.

Başparmağımda kurşun sıyrığından kaynaklanan bir ağrı vardı ve Danner'ın göğsündeki yara izinin hâlâ parlak pembe olduğunu, taze ama iyileşmekte olduğunu biliyordum.

Yara izlerimiz vardı. Savaşlar yaşadık.

Ama sonunda bu iş bitti ve yaşadığımız dehşetin bizi hem birey hem de çift olarak daha da güçlendirdiğine inanmak zorundaydım.

Yüzünü görebilmek için ters dönmeye başladım ama sırtımdaki el düzleşti ve beni yatağa bastırdı.

"Dilimin üzerinde eriyene kadar tatlı amını arkadan emmek için can atıyorum," dedi, sonra kulak mememi ağzına aldı ve dişlerinin keskin bir kıstırmasıyla serbest bıraktı. "İyi bir kız ol ve Dom'un için hareketsiz kal."

Tanrım, bunu kaçırmışım.

Kulağımda o güçlü ses, ruhumun derinliklerinden itaatkârlığı çağıran o sert sözler olmadan neredeyse bir ay. İlk kelimesinden itibaren ıslanmıştım.

"Evet, Aslan," diye konuşmaktan çok nefes aldım, üstüme doğru kayarken güçlü kollarından biri görünüyordu ve ağırlığını yavaşça indirip vücudumdan aşağı kayarak ayrılmış bacaklarımın arasına uzanırken lezzetli bir şekilde sıkılmıştı.

Kıçıma sertçe vurdu ve emretti, "Eller ve dizler. Kalçalarını eğ ve bana o muhteşem amcığını göster."

Dizlerimi altıma kaydırdım ve sırtımı derinden kavislendirirken pratik olarak mırıldandım, kıçım dikleşti, bacaklarım amımın sunağında ibadet etmesi için ayrıldı.

Başını eğdi ve dua etti.

Sıcak ağzı amımla buluştuğunda, klitorisimi dilleyip amımı parmakladığında, ben dudaklarına ahlaksızca geri itilene kadar inledim.

"Lütfen," diye yalvardım, boşalmaya o kadar yaklaşmıştım ki çaresiz yumruklarımla çarşafları tırmalıyor ve sıkıyordum. "Bırak geleyim."

İnlememi duymazdan gelerek çekildi ve yatağın kenarına oturdu. Kalçasını sıvazlayıp "Tırman ama bana dokunma" diye emrederken ona ters ters baktım.

"Seni piç," diye tısladım, amım o kadar şiddetli zonkluyordu ki, klitorisime tek bir dokunuşun beni azdıracağını biliyordum.

Danner tembelce, "Yanlış bir hareket yaparsan seni kelepçelerim, Rosie," dedi.

Sıkılmış dişlerimin arasından "Siktir git," diye bağırdım.

Kıkırdaması boynuma doladığı yumuşak, karanlık bir ip gibiydi. "Ya dediğimi yaparsın ya da seni sikmem."

Ona sarıldığımda kalçalarım titriyordu, kalın şaftının hemen üzerinde tehlikeli bir şekilde dengelenmiştim ama kaygan merkezimle sıcak tepeye dokunmamaya dikkat ediyordum.

Oyun buydu.

Kımıldama.

Bir santim bile.

Sert parmakları meme uçlarımı bükmek ve onları şekerleme gibi çekmek için uzandığında bile.

Bir eli yüksek sesle, acı verici bir şekilde kıçıma çarptığında ve pozisyonumdan çıkıp mükemmel oyulmuş gövdesine düşmemek için ağrıyan bacaklarımı desteklemek zorunda kaldığımda bile.

Islaklığım kalçalarımın arasından kayarak, o geniş şaftın şişmiş kıvrımlarımı ikiye bölüp doğrudan amımın ucuna doğru ilerlemesini hissetmek için beni inleten ve inleten müstehcen bir istek gösterisiyle şaftından aşağı damlamaya başladığında bile.

Bana bir kez daha sertçe vurdu ama elini sıcak etimin üzerinde tuttu, güçlü bir şekilde yoğurdu, böylece acı derinleşti ve doğrudan amıma yayıldı.

"Yapma. Sen. Lanet olası. Kımılda," diye tekrar emretti ve yüzü sakin olsa da orman yeşili gözlerinin ardında kopan sıcak fırtınayı görebiliyordum.

Başparmağı yanağımın üzerinden kıçımın terden nemlenmiş kıvrımına doğru kaydı ve meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına almak için öne doğru eğilirken bana "Bir santim bile değil" diye hatırlattı.

Sonra başparmağını kıçıma, iki parmağını da nabız gibi atan merkezime soktu ve ben onun etrafında patladım, bulutlardan fırlayan tropik bir yağmur fırtınasıymışım gibi alaycı sikinin her tarafına boşaldım.

Tüm bunlar olurken zar zor hareket ettim. Kaslarımı o kadar gergin tuttum ki yandılar ve ter dalgalar halinde vücudumdan aşağı yuvarlandı. Kendime verdiğim tek taviz gözlerimi kapatmak oldu. Danner'ın parmaklarının vücudumdaki etkisini absorbe etmek ve parlayan yeşil gözlerine bakmak imkansızdı. Oradaki sahiplenmeyi okumak, bunun seks ve sapkınlığın ötesinde çok daha fazlasını ifade ettiğini bilmek çok kolaydı.

Bir öncekinin küllerinden yeni doğan kırılgan kalbim, bu manzara karşısında acı içinde kasıldı.

Bu yüzden gözlerimi kapattım ve fırtına geçene ve ben onun üzerine yığılmış zayıf, gergin bir kütle olana kadar kapalı tuttum.

"Bana bak."

Emrinin ağırlığıyla hafifçe ürperdim, kelimeler aşırı hassas tenimin üzerinde törpülendi. Düşük kaşlarının altından bana bakıyordu, gözleri o kadar yoğundu ki neredeyse irkiliyordum.

"Muhteşem," diye teklif etti ama tatmin olmuş görünmüyordu. "Hareket etmedim," diye savundum.

Bir altın kaş yükseldi. "Öyle değil mi?"

"Bunu kanıtlamak için titreyen kalçalarım var! Heykel gibi hareketsizdim," dedim, öfke ve utanç içimde dönüp duruyordu.

Onu memnun etmek istiyordum ve b u n u yapamadığım için kızgındım, hatta bu kadar önemsediğim için daha da kızgındım.

Kendime güçlü, bağımsız bir kadın olduğumu hatırlatmaya çalıştım. "Gözlerini kapattın. Seni affedebilirdim.

Yerinden düşmek ama gözlerini kapatmak... Ah, Harleigh Rose, onsuz yapamayacağım tek şeyi elimden aldın."

Ağzımın titreyen bir surat ifadesine bürünmesini izledi. Başparmağıyla alt dudağımı okşadı ve ben dilimi kıvırıp ağzımın içine çekerken gözleri parladı. Onu memnun etmek, hatamı düzeltmek için o kadar istekliydim ki gözlerimin arkası yaşardı. Beni affetmesi, hatamı düzeltmeme izin vermesi için ona yalvarmak istedim.

"Şşşt," diye beni susturdu çünkü o benim Dom'umdu, bir

sahneden sonra duygusal durumumun ne kadar titrek olduğunu biliyordu.

onu hayal kırıklığına uğrattı. "Bunu telafi edebilirsin."

"Öyle mi?" Kendimi demir kaplı göğsüne yasladım, elimi yeni iyileşmiş bıçak yarasına götürdüm ve sol kulağının kıvrımını yaladım. "Anlat bana."

"Bana vahşi bir şeymişsin gibi sertçe bin ve beni boşalt."

Anında onun müstehcen uzunluktaki sikine uzandım, girişime yerleştirdim ve onu köküne kadar alarak aşağıya doğru çarptım.

Başını arkaya eğdi ve uzun uzun inledi, sonra da kıçıma vurdu. "Sikimi ne kadar sevdiğini göster bana."

Ben de öyle yaptım.

Dişlerimi ve dudaklarımı ağzında ve boğazında kullandım, ellerimi sağlam omzunun üzerinde kaldıraç olarak kenetledim, böylece kalçaları titreyene, parmakları kalçalarımın etrafında sertleşene ve beni ileri doğru itene kadar zorlanan şaftının üzerinde dönebildim ve yuvarlanabildim.

"Daha hızlı," diye bağırdı ve kıçıma bir dizi hızlı, acıtıcı vuruş yaparak beni teşvik etti ve içimi açtı.

Sikinin her yerine boşaldım, amım o kadar sert sıkılıyordu ki, ağzıma doğru inlerken kendi orgazmını tetikledi ve ikimiz de nefes almaya ihtiyaç duyana kadar beni öptü.

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldandı nemli göğsüme, bir elini kırmızı kıçımın üzerinde gezdirerek.

Erkeğimle güvende olduğumu, babamın diğer odada uyuduğunu ve o gün daha sonra ailemi göreceğimi bilmekten tamamen memnun, memnuniyetle tembelce onayımı mırıldandım. O ana ulaşmak için yaşadığım her şeye değdiğini hissediyordum ve bu duygu o kadar güzeldi ki göğsümde ödüllü bir gül gibi açmıştı.

Danner sessizliğin içinde, "Polisliği bırakıyorum," dedi.

Şok içinde irkildim ve yüzüne bakmak için arkama yaslandım. "Affedersiniz?"

Gözleri ciddiydi ama muzip bir sırıtışın kenarını ısırdı. "Son zamanlarda düşündüğüm kadar iyi olmadığımı fark ettim ve bununla bir sorunum yok. Ayrıca, ben de geri dönmek istiyorum.

Seninle giriş yaparsam babamın polis gücüne katılmamın imkanı yok."

"Ne yapacaksın?" Danner'ın polis olmadığı bir gerçekliği tasavvur edemeyerek sordum.

Sırıttı ve saçımı bir kulağımın arkasına itti. "Özel bir araştırma şirketi açacağım."

Bunun dışında. Bu ona çok uygundu.

"Aman Tanrım, katil bir özel dedektif olacaksın," dedim ona. "Beni masanın üzerinde becerir misin?"

Güldü. "Aceleci davranmayalım Rosie.
Öncelikle bir ofis ve masaya ihtiyacım
var." "Doğru."

Birbirimize gülümsedik.

"Gerçekten alabileceğimizi hiç düşünmemiştim," diye fısıldadım, kelimeyi yüksek sesle söylemekten neredeyse çok korkuyordum.

"Ne, asi mi?"

Orman yeşili gözlerine baktım ve bana öğrettiği gibi kendimi savunmasız bıraktım. "Mutlu olabileceğimizi."

Eli kalçalarımda sarsıldı ve yüzü yumuşadı. "Rosie."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silktim ama ikimiz de yalancı olduğumu biliyorduk.

"Mutlu olacağız, söz veriyorum," diye yemin etti. "Bana inanıyor musun?"

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım, elimi kalbine götürdüm, böylece parmaklarım bizi bu ana getirmek için ona verdiğim yaranın üzerinde hafifçe durdu.

"Evet Lion, sana inanıyorum," diye fısıldadım ağzına.

Ve inandım da.

Babam içeri daldığında mutfakta mısır gevreği yiyorduk, gözleri kocaman, saçları gülümseyen yüzünün etrafında dağınıktı.

"Bebeklerim geliyor!" diye zaferle kükredi. "İşte bu!"

Danner ve ben ona güldük, sevinci bulaşıcıydı. "Tebrikler Garro," diye seslendi adamım babama.

Yemek yediğimiz barda erkeğimin bacakları arasında duran bana bakarken babamın yüzü hafifçe ısındı.

"Bana Zeus deyin," dedi.

Kalbim bu hediyenin güzelliğiyle ısındı ve Danner'ın bunu fark ettiğinde önce sertleştiğini sonra yumuşadığını hissettim.

"Şimdi kıçınızı kaldırın, lanet olası hastaneye gitmeliyiz," diye bağırdı ve tekrar koridorda kayboldu.

Danner bana şaşkın bir bakış attı. "Sanırım giyinsek iyi olacak."

Güldüm, kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar kaygısız hissediyordum.

Babam bisikletiyle hastaneye gitti, biz de Danner'ın Mustang'iyle onu takip ettik. O sürerken konuşmadık. Bunun yerine, aşk hikayemiz için bir şarkı listesi hazırladım ve yol boyunca ona dinlettim. Park ettiğimizde Danner bana dönerek başımı ellerinin arasına aldı ve beni uzun, yavaş ve lezzetli bir şekilde öptü.

Başparmakları yanaklarımı ovarken, "Seninle geçirdiğim tek bir anı bile değiştirmezdim, bizi buraya o getirdi," dedi.

"Seni bıçakladığım kısmı da mı?" Gülümsememi engellemeye bile çalışmadan sordum.

"Hiçbir şey," dedi o kadar sert bir şekilde ki mizah anlayışım kayboldu. "Bir saniye bile."

Bu sefer onu hızlı, sert ve tatlı bir şekilde öptüm.

Pencereden gelen bir ses bizi birbirimizden uzaklaştırdı ama babamın eğilip bize kaşlarını çatarak baktığını görünce kaşlarımı çattım.

Dönüp hastanenin ön kapısına doğru sinsice ilerlemeden önce, "Kendi lanet zamanınızda sevişin, bebeklerim burada," diye emretti.

Onu içeri kadar takip ettik ve asansörlerden doğumhaneye çıktık. Babamı hiç bu kadar heyecanlı görmemiştim, gözleri parlıyordu ve vücudu ringe çıkan bir boksör gibi kıpır kıpırdı.

"İyi misin baba?" Uzanıp onun kocaman, güzel yaralarla dolu elini avuçlarımın içine aldım.

Elini sıktı ve "Hayatımda hiç bu kadar gergin olmamıştım" diye itiraf etti.

"Şaka yapıyorsun," diye kıkırdadı Danner.

Babam ona ters ters baktı ama adamım gözünü bile kırpmadı.

Tanrım, çok seksiydi.

"Kızım iki bebek doğurmak üzere. Curtains'e araştırma yaptırdım ve bu iş anne için çok çabuk tehlikeli bir hal alıyor."

"Baba, Loulou'ya hiçbir şey olmayacak," dedim ona nazikçe.

Ama bunun daha önce yaşadığı bir kabus olduğunu ve onu kendi gözleriyle görene kadar sinirli enerjisinin dağılmayacağını biliyordum.

Asansörün kapıları açıldı ve hepimiz dışarı çıktık, adamlarım benimle ortada birleşti. Kalbim küt küt atmaya başladı, sonra göğsümde daha önce hiç olmadığı kadar rahat bir şekilde yerleşti.

"Önden gideceğim," diye mırıldandı babam, uzun, güçlü kalçaları onu koridorda gözlerden daha hızlı götürebilsin diye elimi bırakmıştı bile.

Danner, "Garro gergin, bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye mırıldandı.

"Sen ve babam aynı odada kavga etmiyorsunuz, o günü göreceğimi ben de hiç düşünmemiştim," diye belirttim.

Güldü ve bir köşeyi dönüp tüm Fallen ekibinin bir bekleme odasına yayıldığını gördüğümüzde de gülmeye devam etti.

Dondum kaldım.

Düzinelerce göz üzerime çevrildi, toplu bakışlarının ağırlığı batan kum gibi beni içine çekti.

Ne yapacağımı bilemedim.

Özür dilemek istedim ama özür dileme konusunda berbatım.

Onlara sarılmak istedim ama bana izin verirler mi bilmiyordum. Bu yüzden orada aptal gibi durdum ve aval aval baktım.

İlk hareket eden King oldu.

Oturduğu yerden kalktı ve bana doğru yürümeye başladı, yürüyüşü hızlandı, bir koşu haline gelene kadar uzadı ve sonra Danner'ın elinden kurtuldum ve kollarında sallandım.

Onun kokusu, temiz hava ve sıcak çamaşır kokusu burnuma çarptı ve hemen gözyaşlarım akmaya başladı. Yüzümü onun gür, altın sarısı saçlarına gömdüm ve kalbim göğsümün içinde patlarken, çölde yağan yağmur gibi harap olmuş sistemimi süpüren gelgitli bir rahatlama seli olarak tutundum.

"H.R.," diye mırıldandı beni kollarında hafifçe ileri geri sallarken, ayaklarım sarkaç gibi sallanıyordu. "Evine hoş geldin."

Tüm bedenimi sarsan yüksek sesli, kontrol edilemez hıçkırıklara boğuldum.

Sakinleştirici bir el saçlarımdan aşağı indi ve tatlı bir ses kulağıma yakın konuştu. "Benim tatlı Harleigh Rose'um."

Daha yüksek sesle ağladım, ellerim Cress'i yakalamak ve onu kucağımıza almak için körlemesine uzandı. O da bize sarıldı ve bizim kadar sıkı tutundu.

"Bebeğim," dedi Lila diğer tarafıma bastırıp kolunu belime sararken. "Seni çok özledim."

"Ben de bu aksiyona katılabilir miyim?" Nova'nın sesi yanımızdan seslendi. "İyi bir grup kucaklaşmasını sevdiğimi biliyorsun."

Lila, "Tanrım, iğrençleşme," diye mırıldandı ve Lila'nın sarsıldığını hissettim.

Buck yakınlardan bir yerden, "Lanet olsun, motorcu olmamın bir nedeni varsa o da bu boktan kaçınmaktı," diye homurdandı, ama sonra havadaki sigara kokusunu tattım ve iri kollarının bizi soldan sıkıştırdığını hissettim. "Ama siktir et, prensesimizi her gün geri alamıyoruz."

Ağlamaya devam ettim, tüm MC, tüm ailem etrafımda toplanmış ve beni tekrar aralarına kabul etmişken daha yumuşak bir şekilde.

Ayrıldığımızda kardeşimi, Lila'yı ve Cress'i tuttum ve hepimizi duvara yaslanmış, Timberland çizmeli ayaklarını çaprazlamış, koyu kot gömleğinin düğmelerini boğazının dibindeki seksi çukuru ve bir tutam göğüs kılını görecek kadar açmış, aviator güneş gözlüklerini saçlarının arkasına itmiş olan Danner'a bakmaya çevirdim.

Kovboy görünümüne geri dönmüştü, hâlâ sallanıyordu ama bunu şimdi gömleğinden dışarı fırlayan bir dövme, kaşında bir yara izi ve elinde bir motorcu kızın kalbiyle yapıyordu.

Onun bakışını sevdim.

"Danny." King sırıttı ve öne doğru bir adım atarak Danny'nin elini sıktı. "Lanet olsun dostum, geri dönmene sevindim."

Danner bir kaşını kaldırdı. "Evet, Cress ve Lou seninle uğraşırken benden pek hoşlanmadığını hatırlıyorum."

King pişmanlık duymadan ona sırıttı. "Köprünün altından çok sular aktı, o zamanlar çelişkiler içindeydin. Şimdi doğru taraftasın."

"Ona teşkilatı bırakacağımı söyledin mi?" diye sordu. Cress'in omzuna yaslanmış başımı salladım.

"Aynen öyle," diye bağırdı King, tekrar omzuna vurarak. "Yasanın doğru ya da yanlış tarafı hakkında konuşmuyordum. Yine bizim tarafımızda olmaktan bahsediyordum, benim ve H.R.'ın. Seni orada özledik."

Tanrım, ama kardeşimi seviyordum.

Danner'ın yüzü yumuşadı ve çenesini King'e doğru kaldırdı. "Evet, King, ben de seni özledim."

King arsız bir göz kırpmayla, "Sanırım burada kalacak," diye ekledi.

Danner, "Kalmak için buradayım," diye onayladı.

Kızlarımdan ayrıldım ve erkeğimin yanına gittim, Lou'nun babama birçok kez yaptığını gördüğüm gibi kolunun altına girdim.

Yeni çözülmüş kalbimi ateş ışığı gibi ısıttı.

"İşte bu!" Babam başka bir koridorun ağzından haykırdı, büyük, motorcu vücudunda neredeyse komik görünen mavi önlükler giymişti. "İki sağlıklı çocuğumuz ve sağlıklı bir Lou'muz var. Walker ve Angel Garro."

Maja bir sandalyenin üzerine atladı, yumruğunu havada döndürdü ve tezahürat yapmaya başladı.

Biz de ona katıldık ve böylece tüm annelik kelimesi kutlamayla çınladı.

"Zeus Garro," diye bir ses neşeli yaygarayı böldü.

Koridordan ona doğru gelen iki memura baktık.

Danner öne çıktı, "Robson, Hatley, neler oluyor?"

Tereddüt ettiler, bakışları babamdan Danner'a kaydı.

Kısa boylu polis boğazını temizledi. "Seni gördüğüme sevindim Danner, ama bu resmi bir iş."

"Ne oluyor lan?" King sordu, çoktan ilerlemeye başlamıştı. Babama ondan önce varmışlardı.

"Zeus Garro, Memur Gibson'ı öldürmekten tutuklusun. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Eyalet tarafından size bir avukat sağlanacaktır..."

Son (şimdilik)**.**

Devamı Düşüşten Sonra (The Fallen Men #4) 2019 baharında geliyor.

Epilogue.

Bir yıl sonra.

Tatlı bir rüyadan uyandım, yüzümde bir gülümseme vardı ve elim çoktan yatağın öbür ucundan Danner'a uzanmıştı.

Orada değildi.

Bu alışılmadık bir durum değildi. Her ne kadar adamım çoğunlukla özel dedektif olarak çalışsa da, yine de erken kalkan biriydi ve ben hastaneye gitmeden önce benimle duş almak için zamanında evde olabilmek için genellikle sabah koşusunu aradan çıkarırdı. Bu yüzden gözlerimi kapalı tuttum ve Danner'ın bir gece önce bana yaptığı çalışma nedeniyle vücudumun gevşediğini ve hafifçe ağrıdığını hissederek kendimi biraz daha sürüklenmeye bıraktım. Kıçımdaki yeni küreğin acısını ve göğüslerimdeki hayali bir tutuş gibi meme ucu kelepçelerinin baskısını hala hissedebiliyordum. Buna bayılmıştım. Bana verdiği acılar ve izler, ayrı olduğumuz zamanlarda bile sevildiğimi ve arzulandığımı hissettiriyordu. Birlikte geçirdiğimiz bir yılın ardından, keşfedecek zamanımız varken, beni kopmuş bir iplik makarası gibi çözmenin daha fazla yolunu keşfetmişti.

Yastığa gülümsedim ve gözlerimi kapalı tutmama rağmen saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım, çünkü ön kapının açılıp kapandığını ve alarmın çaldığını duyuyordum.

"Aslan," diye seslendim usulca, varlığını odada hissettiğimde uykulu bir şekilde.

Ahşap döşemenin üzerinden yanıma doğru ilerledi ve bir öpücük kondurmadan önce başparmağını ayrık dudaklarımda gezdirmek için yanıma çömeldiğini söyleyebilirim.

"Günaydın Gülüm," diye mırıldandı bana karşı, sonra hafifçe geri çekildi.

Boğazımda bir şeyler mırıldandım ve yüzümü yastığa gömdüm. "Yatağına geri dön ve benimle enerjik bir Pazar sabahı geçir."

Yanağımı sertçe yalayarak bana cevap verdi ve kaşlarımı çatarken aynı zamanda kıkırdamama neden oldu. "Ew, ne zamandan beri birbirimizin yüzünü yalıyoruz?"

Danner'a ait olamayacak kadar aşındırıcı ve küçük olduğunu fark ettiğim bir dilden bir yalama daha, sonra bir tane daha.

Gözlerimi açmadan bir saniye önce küçük bir hayvan iniltisi duydum ve ne yaptığını anladığımda kalbim sıkıştı.

Göz kapaklarım açıldığında, yüzümden bir santim kadar uzakta, saçımdan kopan bir parçayı çiğnemekte olan minik bir Alman Çoban köpeği gördüm.

"Vay anasını," diye nefes aldım, gözlerimden anında yaşlar boşandı ve oturur pozisyona geçerek minik siyah ve altın rengi kürk demetini dik bacaklarıma yaslayarak kucağıma aldım. O kadar küçük bir şeydi ki, tüylü, bebek tüyleri ve altın tutamlarla tepesinde büyük, dik ama hafif orantısız kulakları vardı. Tatlı, zeki kahverengi gözlerine bakabilmek için kıvranan yavru bedenini kaldırdım ve yeni aşkımın ağırlığını koleksiyonuna eklerken kalbimin göğsümde ters döndüğünü hissettim.

Yavru köpeği göğsüme çekip bir bebek gibi kucaklarken parlayan gözlerimi erkeğime çevirdim. "Bana bir köpek yavrusu mu aldın?"

"Sana bir köpek yavrusu aldım," diye kabul etti, hâlâ yatağın yanında çömelmiş, dar beyaz tişörtü ve yakasına sıkıştırdığı havacı gözlükleriyle inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

"Sonrasında bir tanesini kaldırabileceğimi sanmıyordum." Boğazımda yükselen keder yumrusunu yuttum. "Hero'dan sonra."

"Biliyorum, asi," dedi usulca, bir elini kıpırdayan yavru köpeğin üzerinde gezdirmek için uzandı ve sonra ayağımı sıkmak için bacağımdan aşağı indi. "Bu yüzden bizim için bir tane almaya karar verdim, bunun bir acı yerine iyi bir acı olacağını bildiğimde

Kötü bir tane. Biz köpek besleyen insanlarız, bir tane daha almamak yanlış olurdu."

"Haklısın," dedim ve uzanarak sert sakallı yanağına dokundum.

Bir omzunu silkti. "Dürüst olmak gerekirse, zeki kızımın şimdiye kadar buna alışmamış olmasına şaşırdım."

Omzuna v u r d u m ama kucağımdaki güzel yaratığa bakarken gülümsememi engelleyemedim.

"Merhaba yakışıklı," diye mırıldandım. "O bir

erkek, değil mi?" Danner kıkırdadı, "Evet."

"Güzel, erkeklerimi sevdiğimi biliyorsun."

"Evet," dedi bakışlarımı kendisine çekerek, gözlerinin yeşili aşkla parlıyordu, neon gibi parlıyordu. "Kızımın erkeklerini sevdiğini biliyorum."

"Ona ne isim verelim?" Ellerimi onun çılgın yumuşak kulaklarına sürterek sordum.

"Neden yakasını kontrol etmiyorsun?" diye önerdi.

Köpeği tekrar yaklaştırdım, bu sefer kürkünün altındaki tasmasına bakabilmek için daha yükseğe kaldırdım. Parlayan bir şey gözüme çarptı ve incelemek için siyah kürkü ayırırken kaşlarımı çattım.

Küçük altın bir plakada "Aziz" yazıyordu, mükemmel bir isim, ama nefesimi kesen şey bu değildi, taze gözyaşları yanaklarımdaki kurumuş olanlara katılmak için yuvarlanıyordu.

Künyeden sarkan, mükemmel bir gül şeklinde biçimlendirilmiş kocaman bir altın yüzüğün görüntüsüydü.

Danner'a tekrar baktığımda tek dizinin üzerine çökmüştü, ön kollarını yatağa dayamıştı, böylece eğilip yakasındaki halkayı çıkarmaya çalışabiliyordu. Çalışırken Alexa'ya Hozier'in "Like Real People Do" şarkısını çalması için seslendi ve sonra şöyle dedi: "Seni seviyorum Harleigh Rose, seni öyle bir seviyorum ki bunu yapmaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorum, tıpkı seninle tanıştığımdan beri bir şekilde bunu yapmaktan vazgeçmediğim gibi. Bazı erkekler şeker ve tatlılıktan ibaret, güvenilir ve ağırbaşlı kadınlar ister ama ben her zaman gül ve diken, güç ve şımarıklık olan, çok vahşi bir kadın türünü tercih ettim.

Ne elde edeceğimi asla bilemiyorum. Bana yaşadığımı hissettiriyorsun Harleigh Rose, yaşamayı sevmek için sahip olabileceğim diğer tüm nedenleri gölgede bırakacak kadar güçlü bir sevgi ve amaçla dolu."

"Evet," diye bağırdım vücudumu ele geçiren çirkin gözyaşlarımın arasından, bir kolumdaki yavru köpeği kıvırarak diğer kolumla kendimi erkeğimin üzerine attım. "Evet, lanet olası evet, elbette."

"Daha soruyu bile sormadım, asi Rose," diye şakacı bir şekilde saçlarıma dokundu Danner.

Ondan uzaklaştım, ancak kelimeleri dudaklarına karşı söyleyebilmek için yeniden ayarladım. "Bana bugün, yarın, dün, altı yaşındayken seninle tanıştığım ve aşkın anlamını bile bilmediğim günlerden herhangi birini sorsaydın, sana evet derdim Aslan Danner."

"Evet," dedi, tatlı, uzun ve yavaş, ona tadını çıkarmaya değer bir şey söylediğimde yaptığı gibi.

Sonra beni öptü.

Beni güvenlik ve emniyet, seksi ve şehvetli, aşk ve sevgi dolu bir şekilde öptü. Beni benim için müzik çalar gibi öptü, kelimelerin tam olarak ifade edebileceğinden daha anlamlı bir şekilde.

"Evet," diye tekrarladım onun ses tonuyla, yüzük parmağıma muhteşem altın gülü takmak için çekildiğinde ve hayatımın aşkıyla resmen nişanlandığımda. "Evet."

Sekiz yıl sonra

Bang, bang

bang.

Silah sesleri evimizin arkasındaki dört dönümlük arazide çınlıyor, kuşlar havalanırken ağaçlardaki yapraklar takırdıyor ve beslediğimiz atlardan birkaçı protesto kişnemeleri çıkarıyordu. Saint sadece bana baktı, arka verandada oturduğum yerde ayaklarımın altında yatıyordu, Cressida'nın son evlilik yıldönümümüz için aldığı sallanan sandalyeye kıçını dayamıştı. Köpeğim silah seslerinden etkilenmemişti, insanlarının sağ salim evde olduğunu biliyordu, korkması gereken tek şey karımın çocuklarımızı silah manyağı yapma ihtimaliydi.

Köpeğimin başını okşadım, soğuk Vancouver Island biramdan bir yudum aldım ve verandanın en arka solunda toplanmış olan aileme baktım. Harleigh Rose, altı yaşındaki Cash'e silah güvenliği hakkında konuşabilmek için neredeyse iki büklüm olmuştu, silahı kendi başına tutamayacak kadar küçük olan kızımız da onlarla birlikte duruyordu, gözyaşlarıyla kaplı yüzünde bir somurtkanlık vardı, hala sadece Harleigh Rose'un kızının yapabileceği gibi öfke nöbetini sürdürüyordu.

Lysander parmaklarının arasında yeni açılmış iki birayla evden çıkarken, "Onlara nasıl silah kullanılacağını göstererek bunu sen istiyorsun," dedi. "Taz'ın yaptığı gibi plastik bir silahla pelüş bir hayvanmış gibi uyuyan başka bir çocuk tanıdığımdan emin değilim."

"Evet," diye onayladım, Tasmin'in dördüncü yaş gününde ona aldığımız parlak pembe su tabancasıyla uyumakta ısrar etmesi beni sonsuza dek eğlendirmişti. "O eğitimde küçük bir baş belası."

"Sana imrendiğimden emin değilim, dostum," dedi, korkuluklara yaslanmış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Bu noktada hapishaneden çıkalı on yıldan fazla olmuştu ama o bakış onu hiç terk etmemişti. Gözlerinin arkasında hâlâ dehşet vardı; sanki nasıl korkutucu olunacağını bilmiyormuş gibi, sanki dünyaya deneyecek kadar bile güvenmiyormuş gibi, kıvrımlı hareketlerinin ve çekik gözlü bakışlarının her birinde dikkatli bir tehdit vardı.

Onun adına bundan nefret ediyordum. Son birkaç yıldır beklenmedik bir ortaklık kurmuştuk ve şimdi o kendi kişisel bok fırtınasından geçerken, onu desteklemeye kararlıydım.

"Kendine, nefesini kesecek ve bir sonraki atışta sana geri verecek bir kadına aşık olma şansı verirsen, kıskanılacak kadar çok şey öğrenirsin," dedim ona. Güldü. "Verandasında salıncağına oturmuş, ayaklarının dibinde sadık yoldaşıyla birasını içen, kadını ona verdiği çocuklarla mutlu bir şekilde oynayan kovboy bilgesi...
Evet, dostum, belki bir gün oraya ulaşırım."

Buna inanmadı, sesinden bunu anlayabiliyordum ama ben görmezden geldim.

Hepimiz için bir zaman geldi: Zeus, Kral, Yarasa, hatta Nova bile sonsuza dek mutlu olmanın bu tarafındaydı ve eğer bu bir erkeğin aşık olabileceğini kanıtlamadıysa, hiçbir şey kanıtlayamazdı.

"Baba," diye bağırdı Taz, küçük bacaklarının üzerinde bana doğru koşarken, sarı saçları etrafa uçuşuyordu. "Baba!" Cevap vermedim. Kızımın, hemen yanı başında olsam bile bana bağırmak gibi bir huyu vardı. İlk başta bu beni endişelendirmişti,
Sanki onu terk edeceğimden korkuyormuş gibi.

Bunun çok daha farklı bir şey olduğuna, küçük kızımın babasıyla gurur duyduğuna ve bunu dünyaya haykırmak istediğine karar veren Harleigh Rose'du. Bu duyguyu bildiğini söylemişti, o kocaman akuamarin mavisi gözlerimin içine bakarak, çünkü onu benim yaptığımdan beri aynı gururu hissetmişti.

"Diğerleri ne zaman geliyor?" Taz tahta basamakları hızla çıkıp kendini kollarıma atarken Lysander sordu.

Çiçek kokulu saçlarına bir öpücük kondurdum. "Her an olabilir."

"Bir zamanlar bana ikimizin de The Fallen ile birlikte bir doğum günü partisinde olacağımızı söyleseydin, sana kafayı sıyırdığını söylemezdim."

"Evet," diye onayladım, Taz kollarımda kıpırdanırken, küçük karnının yumuşak eğimini gıdıkladığımda kıkırdıyordu.

Yüksek sesle, kız gibi kahkahalar atılıyordu ve ben bunun şüphesiz dünyanın en güzel ikinci sesi olduğunu düşünüyordum.

İlki, annesinin yumuşak ve tatlı "Aslan" deyişini duymaktı.

Sanki onları kendim çağırmışım gibi, Harley borularının kükremesi havada serbest kaldı, ufuktaki toz izi kulübün toprak yoldan yukarı çıktığının habercisiydi.

"Babacığım geliyor!" Taz kucağımdan çığlık atarak banktan atladı ve Saint'in yüzüne doğru bağırdı. "Yavrum, babacık neredeyse geldi!"

Söylemeye gerek yok, çocuklarım büyükbabalarını çok sevdiler.

"Harika," diye seslendi Cash gelişmekte olan havalı bir adam gibi, çenesi kız kardeşinin çıldırışını onaylarcasına yukarı kalktı.

Taz kollarını sallayarak onlara doğru koştu ve kardeşinin yanına öyle sert çarptı ki neredeyse düşüyordu. Cash onu kolunun altına aldı ve sıkıca tuttu.

Harleigh Rose'un kahkahası bana doğru sürüklendi ve bir kolunu oğlumuza sarmış, diğer kolunda boş, açık bir av tüfeği tutarak avluda dolaşırken, minicik kot şortunun içindeki uzun bacaklarını izledim.

Tanrım, bir anne olarak bile çok seksi ve cehennemde yaşayacak kadar belalıydı.

Verandanın dibinde çocuklardan ayrıldı, böylece onlar toprak yolda ilerleyen bisikletçileri karşılamak için hevesli bir şekilde araba yolu boyunca koşarken o yukarı tırmanabildi.

Kadınım basamakları tırmandı, savaş botlarıyla bir çiftlikte yaşayan motorcu bir piliç.

Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim.

Silahı göz kırparak Lysander'a uzattı. "Bunu benim için hallet, olur mu?"

Homurdandı, ama kalçalarının bana doğru sallanışını, beni öpmek için eğilirken tatlı kıçını izlerken gözlerinde bir gülümseme vardı.

"Doğum günün için hazır mısın, Lion?" diye sordu.

Ona tembelce gülümsemek için başımı salıncağa yasladım. "Daha sonra, misafirler gittikten ve çocuklar uyuduktan sonra, seni iple bağlayıp, kıçın deriden kıpkırmızı olduğunda becerebileceğim için daha heyecanlıyım."

"Mmm," diye mırıldandı motorların sesiyle birlikte. "Aileye geri dönmelerini ve geldikleri yere geri dönmelerini söyleyeyim mi?"

"Yok, baban ağlardı herhalde," diye şaka yaptım.

Başparmağımı geniş gülümsemesinin köşesine dokundurdum ve kahkahasını bir öpücükle bastırdım.

Söz konusu adam, bir kolunda Taz, diğerinde küçük kızı Angel'la verandayı dönerken, "Dudaklarını kızımdan çek," diye bağırdı.

İkisi de annelerinin küçük versiyonlarıydı.

Zeus'a kızından uzak tutmak için dövmek zorunda kalacağı erkekler hakkında acımasızca ve sık sık alay ettim. Daha sekiz yaşındaydı ama güzelliği şimdiden o kadar parlaktı ki, parlıyor gibiydi.

"Durmayacağım ihtiyar," dedim, Harleigh Rose ve ben verandanın tepesinde onunla buluşabilelim diye ayağa kalkarak.

Kollarını yetişkin kızına dolamak için bebeklerini bıraktı. Kız yüzünü onun göğsüne gömdü ve sıkıca tutundu.

Yıllar önce kendi hayatını tehlikeye attığından beri sevdiklerini bir an bile hafife almadı.

Bazen uyanırdım ve onu bana bakarken yakalardım, eli onun için yaptırdığım dövmede, parmak uçları bana verdiği yara izinde, yüzü kederle doluydu. Yüzünden öperdim, bir gülümsemeyi baştan çıkarırdım ya da kaşlarını gıdıklardım, ama her zaman ruhunun bir kısmı o günün ve vermek zorunda kaldığı kararın peşini bırakmazdı.

Bununla yaşamayı daha yeni öğrenmiştim.

Cressida bana şöyle demişti: "O duyguyu senden uzak tutuyor, onu harekete geçirdiği zamanlar için endişelenmene gerek yok Danner. Geçecektir. Ve bu, şu anda sahip olduğu mutluluğu hak ettiğini hatırlatan iyi bir şey."

Bu doğruydu ama bir zamanlar ergenlik çağındaki öğrencisini becerdiği için kınadığım bilge bir kadının bunu benim için netleştirmesine ihtiyacım vardı.

Zeus karımı serbest bıraktı ve omzuma kocaman bir şaplak atarak hafifçe salladı. "Doğum günün kutlu olsun, Lion."

Ona sırıttım. "Bana pasta mı yapacaksın?" "Siktir git."

Merdivenlerden çıkan diğerlerini selamlamak için yoldan çekildik; Lou, herkesin "Canavar" demeye başladığı oğlu Walker'la, King ve Cress çocuklarıyla, Bat ailesiyle, Nova karısıyla, Buck ve Maja, Old Sam, Smoke ve Riley, Curtains, Boner ve Axe-Man, Cy Tay'ıyla birlikte. Derileri ve siyahlarıyla merdivenlerden yukarı süzüldüler, doğum günümü kutlamaktan duydukları saf mutlulukla gülümsüyorlardı.

Yıllarını onları içeri tıkmak için harcamış eski bir polis.

Karımın koluna yapıştım ve onu yanıma çektim, böylece ağzına ıslak bir öpücük kondurabildim. "Seni seviyorum, asi Rose. Bana verdiğin aileyi seviyorum."

Yanımda eridi, çok sevdiğim akuamarin gözleri sevgi doluydu, gülüm tam çiçek açmıştı. "Onları sana verebilmem için kurtaracak kadar beni sevmeni seviyorum."

Playlist.

"God's Gonna Cut You Down"-Johnny Cash "Every Rose Has Its Thorns"-Poison
"Short Change Hero"-The Heavy
"Born to be Wild"-Steppenwolf
"Give My Love to Rose"-Johnny Cash
"I Hate Myself for Loving You"-Joan Jett & The Blackhearts
"Snake Song"-Isobel Campbell & Mark Lanegan
"Artık Korkmuyorum"-Halsey
"Dirty Deeds Done Dirt Cheap"-AC/DC
"Like Real People Do"-Hozier "Gun in My Hand"-Dorothy
"No Good"-Kaleo "Real Wild Child"-Iggy Pop
"Once Upon A Dream"-Lana del Ray
"Game of Survival"-Ruelle
"It Will Come Back"-Hozier
"If I Were a Boy"-Beyonce
"Hazey"-Glass Animals
"Make Up Sex"-SoMo
"Die for You"-The Weeknd
"Can't Help Falling in Love"-Elvis Presley
"Hot Blooded"-Foreigner
"Die A Happy Man"-Thomas Rhett

Thanks, etc.

Good Gone Bad şimdiye kadar yazdığım en zor kitaplardan biriydi çünkü Danner ve Harleigh Rose'un kendilerine ait akılları vardı. Birlikte olmayı bir sonraki nefeslerinden daha çok istiyorlardı ama birbirlerini, hatta sonsuza dek mutlu yaşamayı hak ettiklerini düşünmüyorlardı. Bazen iyi bir şeyin fazlası, onların durumunda sadakat gibi, kötüye yol açabilir. Bence şimdiye kadar yazdığım karakterler arasında (Mute hariç) en iyi ruha sahip olanlar onlar ve onların aşk hikayesini yazmanın benim için olduğu kadar onlar için de bir mücadele olmasını seviyorum.

Cinsellikleri hakkında bir not. Çok sayıda etiket ve alt başlık altında çok sayıda insan çeşidi olduğu gibi, çok sayıda Hakimiyet ve boyun eğme biçimi ve çok sayıda Dom ve boyun eğen vardır. Danner iyi bir adam, ahlaklı bir adam ve bir beyefendi. Cinselliği ve sapkınlığı karakterinden tam bir sapma gibi görünebilir, tıpkı inatçı, şımarık, bağımsız Harleigh Rose'un tuhaf bir itaatkâr gibi görünmesi gibi. Gerçek şu ki, çoğu zaman birini doğru bir şekilde biri ya da diğeri olarak tanımlamak çok zordur. Güçlü bir kariyer kadını bazen kontrolü ve sorumluluklarını partnerine devrederek stresini unutmaya ihtiyaç duyar, bu da sosyal ortamlarda nazik, beta tipi bir erkek olabilir, ancak yatak odasında hakimiyetini ve gücünü başka bir şekilde ortaya koymak için avucunda bir kırbacın ağırlığını arzulayan bir erkek olabilir. Bunu belirtmek benim için önemli çünkü birçok BDSM kitabı Dom'ları yatak odasının içinde ve dışında aynı şekilde davranan büyük, kötü, kontrol manyakları olarak tasvir ediyor. Bu olur ve çok ateşli olabilir. Ama eğer BDSM'yi merak ediyorsanız, araştırmanızı yapın.

7/24 Dom/sub veya Master/slave durumlarından tamamen cinsel olmayan bir şekilde Dominant olan insanlara kadar inanılmaz bir dizi yaşam tarzı bulacaksınız. Harleigh Rose ve Danner, derin, çeşitli ve inanılmaz derecede kışkırtıcı bir topluluğun sadece bir örneğidir, muhtemelen bu yüzden hakkında bu kadar çok kitap yazılmıştır!

Ayrıca, müzik bu kitabın büyük bir parçası, bu yüzden okurken dinlemenizi tavsiye ederim <3

Kendi dikenli gülümü ve bu kitabı sevdikleri ve destekledikleri için teşekkür etmem gereken pek çok insan var.

Serena McDonald benim can simidim, hayatımın en büyük aşklarından biri ve her gün yanımda olduğu için kendimi çok şanslı hissettiğim bir kitap kraliçesi. Birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyormuşuz gibi hissederken onunla sadece bu yıl tanıştığıma inanamıyorum. Yaratıcı sürecimle bazen sizi delirttiğimi biliyorum, bu yüzden bana karşı sonsuz sabırlı olduğunuz için teşekkür ederim. Daha birçok kitap ve birlikte daha birçok macera için sabırsızlanıyorum, S'm. #McDarling

İkinci annem, en iyi kız arkadaşım ve sırdaşım Michelle Clay'e. Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum ama ruhumu ve onu nasıl yatıştıracağını neredeyse herkesten daha iyi biliyorsun. Sırların, övgülerin ve sonsuz sevgin için teşekkür ederim.

Becca, sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin ve ben seninle henüz tanışmadım bile. Bir ömür boyu sevgiye, gelecek seyahatlere ve olası projelere.

K Webster benim en sevdiğim yazarlardan biriydi ve bugün hâlâ öyle. Kendisi aynı zamanda en sevdiğim insanlardan biri ve bunun sebebi sadece ateşli babalara, sürpriz hamileliklere ve tabu olan her şeye duyduğumuz sevgi değil.

Musings of a Modern Book Belle'den Sarah'nın Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz'in yayınlanmasından önce bana ulaştığı gün, hayatımın iyiye doğru değiştiği bir gün oldu. İçgörün ve sanatçılığın hayatımda olduğu için çok minnettarım, Sarah.

Kardeşimin Editörü'nden Ellie McLove, düzenlemelerinizle kıçımı kurtardınız ve yeni arkadaşlığınızla dünyamı ciddi şekilde salladınız. Sonunda hayalimdeki editörü bulduğum için çok heyecanlıyım ve tüm projeleri sana vermek için sabırsızlanıyorum.

Najla Qamber benim kapak tasarımcım ve her yönüyle grafik gurusu. Dünyamı, beni gözyaşlarına boğan güzel render yöntemleriyle hayata geçiriyor. Seni seviyorum Najla, başından beri ekibimde olduğun için teşekkür ederim.

Champagne Formatting'den Stacey'e, bu kitabı ve Fallen Men serisindeki tüm kitapları sayfalar arasındaki erkekler kadar güzel yaptığınız için teşekkür ederim.

Düzeltme uzmanlığı için Marjorie Lord'a, sen olmasaydın hatalarım dağınık olurdu.

Giana'nın Sevgilileri, siz hanımlar benim favorimsiniz. Böylesine güzel, sadık bir okuyucu grubuna sahip olabileceğimi asla hayal edemezdim ve her gün sevginiz ve desteğinizle onur duyuyorum.

En büyük övgüyü Kirli Danner'ın ARC Ekibindeki okuyuculara ve kitap blogcularına borçluyum! Çalışmamı başkalarıyla paylaşma konusundaki hevesiniz ve istekliliğiniz için sizi seviyorum. Desteğiniz benim için çok önemli ve bu kitabın sayısız ele ulaşmasına yardımcı oldunuz, bu yüzden teşekkür ederim!

Kendi ailenizi yarattığınıza inanıyorum ve güzel kadınlarla bu kadar çok arkadaşlığım olduğu için çok şanslıyım

ve bu topluluktaki yazarlar. Hepsinin ismini saymam mümkün değil, ama birkaç özel insanı anmam gerekiyor.

Sunny, bu yaz sana sarılmak ve Shawn Mendes eşliğinde dans etmek için sabırsızlanıyorum. Bana ve Fallen Men'ime olan sevgin ağlamak istememe neden oluyor, ama bir motorcu bebek gibi davranıyorum ve sokak itibarımı korumak için gözyaşlarımı tutuyorum. Cidden, harikasın.

Leigh, seni seviyorum, çalışmalarını seviyorum ve bazen aptalca veya anlamsız sorularıma her zaman cevap vermeni seviyorum. Henüz tanışmamış olmamıza rağmen kim olduğumu bildiğini ve beni sevdiğini hissediyorum ve bunu düzeltmek için sabırsızlanıyorum!

Kristie Lewis, sevgili kızım, seni çok seviyorum. Bir süredir birlikte bu çılgın, harika yolculuktayız ve hiç azalmıyor ama seninle konuşabildiğim için her zaman mutluyum.

Ella Fields, keşke FB messenger sesli mesajlarımızdan bir CD yapabilsem de moralim bozuk olduğunda dinleyebilsem çünkü senin güzel Avustralyalı sesin, kolay zekân ve içgörün beni her zaman güldürüyor ve gülümsetiyor.

Cassie, bebeğim, seni gerçekten seviyorum. En başından beri arkadaşımdın ve her zaman beni desteklemek ve bana sonsuz dozda sevgi vermek için yanımdaydın. Ne zaman Z Baba hakkında yazsam aklıma sen geliyorsun.

Yayın partilerime katılan ve bu topluluğun evim olduğunu hissettiren diğer tüm yazar arkadaşlarıma teşekkür ediyor ve hepinizi seviyorum. Kim olduğunuzu biliyorsunuz
<3

İncelemeleri ve tanıtımlarıyla günümü güzelleştiren tüm kitap blogcularını listeleyemem ama özel teşekkürler

Musings of a Book Belle'den Sarah, Honeyed Pages'dan Allaa, Keri Loves Books'dan Keri ve Kinky Girls Book Obsessions'daki kızlar. Instagram takipçilerim @booknerdingout, @bookmarkbelles ve @peacelovebooksxo.

En iyi kız arkadaşım Armie, benim sürekli amigo kızım ve sondaj tahtam. Beni saatlerce yüksek sesle okurken, sürekli değişen olay örgüsü noktalarını ve gelecekteki proje fikirlerimi dinliyor. Kapak fotoğraflarını onaylıyor ve emin olmadığım zamanlarda bana sevgi veriyor. O, çocukken kitaplarda okuduğum en iyi arkadaşım, kendime sahip olacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmediğim bir arkadaş.

Ve her zaman olduğu gibi, son olarak ama asla en az değil, bu kitap sana adanmıştır, aşkım, çünkü engellerin üstesinden gelmenin aşkınızı nasıl güçlendirebileceğini anlayabilecek biri varsa, o da biziz. Beni sevdiğin gibi, sonsuz, güzel ve bazen de kabaca sevdiğin için teşekkür ederim ;) Bu hayatta hiçbir şey için senin aşkın kadar minnettar değilim.

About
giana darling

Giana Darling, aşk ve romantizmin tabu ve endişeli yanları konusunda uzmanlaşmış Kanadalı bir romantizm yazarıdır. Şu anda güzel Britanya Kolumbiyası'nda yaşıyor ve burada zamanını erkeğinin bisikletine binerek, turta pişirerek ve kedisi Persephone'a sarılıp kitap okuyarak geçiriyor. Okurlardan haber almayı çok seviyor, bu nedenle herhangi bir sorunuz veya yorumunuz varsa lütfen gianadarling[at]gmail.com adresinden onunla iletişime geçin.

Giana Yazarına Ait Diğer Kitaplar

İlişki (Günahın Evrimi #1) Sır (Günahın Evrimi #2)
The Consequence (The Evolution Of Sin #3) Günahın Evrimi Üçlemesi Kutu Seti
Yolsuzluk Dersleri (Düşmüş Adamlar Serisi #1) Karanlık Tarafa Hoş Geldiniz (Düşmüş Adamlar, #2)

Çok yakında:

Enthralled (The Enslaved Duet, Kitap 1)
Enamoured (The Enslaved Duet, Kitap 2)
Out of Sight (A Fallen Men Short Story)
After the Fall (The Fallen Men, #4)

Okuyucu Grubuma

Katılın Beni Twitter'da

takip edin Beni

Facebook'ta beğenin

Bloguma abone olun:
gianadarling.com

Beni Pinterest'te takip edin

Beni Goodreads'te takip

edin

Beni Book + Main Bites'te takip edin

Haber Bülteni

IG